

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JIM BUTCHER

KURTADAMLAR

DRESDEN DOSYALARI 2. KİTAP

JIM BUTCHER, 1971 yılında Independence, Missouri'de doğdu. Yazdığı *Dresden Dosyaları* ve *Codex Alera* serileri ile fantezi edebiyatının öne çıkan isimlerinden biri haline geldi. Eskrimle uğraşan, şarkı söylemeyi, kötü bilimkurgu filmlerini, canlı aksiyon oyunlarını seven Butcher, eşi Shannon, oğlu James Joseph ve bekleme köpeğiyle birlikte Independence'ta yaşamaktadır.

Jim Butcher

Dresden Dosyaları 2. Kitap / Kurtadamlar

Özgün Adı: *Dresden Files Book 2 / Fool Moon*

İthaki Yayınları - 701

Edebiyat - 562

ISBN 978-605-375-094-9

1. Baskı, İstanbul / Kasım 2010

© Türkçe Çeviri: Ulaş Apak, 2010

© İthaki, 2010

© Jim Butcher, 2001

Bu eser Donald Maass Literary Agency aracılığıyla yayınlanmıştır.

Bu eserin tüm hakları ONK Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yayına Hazırlayan: Selçuk Aylar

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan Aydın

Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1

Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01

Sertifika No: 11410

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Mühürdar Cad. İtler Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul

Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jim Butcher

DRESDEN DOSYALARI 2. KİTAP

KURTADAMLAR

Çeviri
ULAŞ APAK

BİR

Eskiden ayın evrelerini özellikle takip etmezdim. Bu yüzden McAnally's barında genç bir kadın karşıma oturup onu ölümüne götürebilecek bir konu hakkında bütün bildiklerimi anlatmamı istediği zaman, dolunaya bir gece kaldığını bilmiyordum.

“Hayır,” dedim. “Kesinlikle olmaz.” Üzerine eşmerkezli, örümceğimsi sembollerden oluşan üç halka çizilmiş kâğıt parçasını katladım ve cilalı meşe masanın üstünden ona geri kaydurdum.

Kim Delaney kaşlarını çatı ve koyu renkli, parlak saçının bir kısmını eliyle alnından arkaya attı. Uzun boylu, eski zaman kadınları gibi balık etli ve hoş bir kadındı. Solgun, güzel bir cildi ve gülümsemeye alışkın, dolgun yuvarlak yanakları vardı. O anda gülümseliyordu.

“Ah, hadi ama, Harry,” dedi. “Sen Chicago'daki tek aktif profesyonel büyücüsün ve bana yardım edebilecek tek kişisin.” Kararlı gözlerle masanın üzerinden bana doğru eğildi. “Bütün bu sembollerin kaynaklarını bulamam. Yerel çevre-

lerdeki hiç kimse de onları tanımıyor. Sen, tanımak bir yana, duyduğum tek gerçek büyücüsün. Sadece bu diğer sembollerin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Hayır,” dedim. “Bilmesen daha iyi. Bu daireyi unutsan ve başka bir şeye odaklansan çok daha iyi edersin.”

“Ama-”

Mac barın arkasından bana elini sallayarak dikkatimi çekti ve eğri büğrü meşe barın cilalı zemininden, dumanı tüten bir çift tabak kaydırıldı. Ev yapımı sert birasından da iki şişe verdi. Ağzım sulanmaya başladı.

Midem mutsuz bir gurultu çıkardı. O da neredeyse cüzdanım kadar boştu. Bu gece akşam yemeğini karşılamamın imkanı yoktu, ama Kim onunla bir konuyu konuşmayı kabul edersem bir şeyler ısmarlamayı önermişti. Biftek her zamanki yemeğimden daha ucuzdu, ama kadın birlikte vakit geçirmesi keyifli biriydi ve bir süre çırağım olmuştu. Fazla parası olmadığıni biliyordum, ben deyse daha da az vardı.

Midem guruldadığı halde hemen yemekleri almak için ayaklanmadım. (McAnally’s bar ve et lokantasında garson yoktur. Mac’e göre eğer kendi siparişinizi almak için kalkıp bara yürüyemiyorsanız, orada olmanız da olur.) Bir an bu naltıcı alçak tavanlar ve himbil himbil dönen vantilatörler kombinasyonuna sahip salona göz gezdirdim. Salonda on üç oyma ahşap sütun ve on üç pencere, ayrıca aç (bir başka deyişle sinirli) büyücüleri kimi zaman sarmalayan artık büyü etkilerini karşılaması ve dağıtması için rastgele yerleştirilmiş on üç masa vardı. McAnally’s hiç kimsenin büyüye inanma-

dığı bir kentte bir sığınaktı. Camiadan birçok kişi orada yemek yerdi.

“Bak, Harry,” dedi Kim. “Bunu ciddi bir şey için kullanmayacağım, söz veriyorum. Bir çağırma ya da bağlama büyü sü yapmaya çalışmıyorum. Bu yalnızca akademik bir ilgi. Beni bir süredir rahatsız eden bir şey.” Öne eğildi, elini elimin üstüne koydu ve gözlerimin içine bakmadan yüzüme baktı. Bu, büyüyle fiilen uğraşmayanlardan pek azının becerebildiği bir numaraydı. Sırtınca yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı.

Midem yeniden kuruldadı ve barda beni bekleyen yemeğe göz attım. “Emin misin?” diye sordum. “Sadece merakını gidermeye çalışıyorsun öyle mi? Bunu bir şey için kullanmayacaksın yani?”

Elini kalbine koyarak, “Yemin ederim,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Bilmiyorum...”

Bana güldü. “Ah, *hadi*, Harry. Önemli bir şey değil. Bak, eğer bana anlatmak istemiyorsan, boşver. Yine de sana akşam yemeği ısmarlarım. Son zamanlarda fazla paran olmadığını biliyorum. Geçen baharki o olaydan beri yani.”

Ters ters baktım, ama bakışlarım Kim’e yönelik değildi. Başlıca işverenim olan Chicago Emniyet Müdürlüğü Özel Soruşturmalar müdürü Karrin Murphy’nin bir aydan uzun süredir beni danışmanlık işi için aramamış olması Kim’in suçu değildi. Son birkaç yıldır geçimimi büyük ölçüde Özel Soruşturmalar için özel danışmanlık yaparak kazanmıştım, ama geçen bahar Chicago’nun uyuşturucu ticaretini kontrol etmek

amacıyla çete savaşı yürüten bir kara büyücüyle çıkan arbededen sonra, Özel Soruşturmalar için yaptığım işlerin miktarı ve beraberinde de gelirim yavaşça azalmıştı.

Murphy'nin neden beni eskisi kadar sık aramadığını bilmiyordum. Bazı şüphelerim vardı, ama henüz bu konuda Murphy ile yüzleşmeye fırsat bulamamıştım. Belki de sorun benden kaynaklanmıyordu. Belki de canavarlar greve başlamıştı. Tabii, kesin öyledir.

Sonuçta meteliğe kurşun atıyordum. Haftalardır Çin eriştesi ve çorbayla besleniyordum. Mac'in hazırladığı biftekler salonun diğer yanından bile muhteşem kokuyordu. Karnım yine o taş devrinden kalma kızarmış et özlemiyle guruldayarak protesto etti.

Ama Kim'e istediği bilgiyi vermeden öylece oturup yemeğimi yiyemezdim. Geçmişte hep sözümü tutmuş biri değilim, ama insanlara verdiğim, hele hele bana hürmet eden insanlara verdiğim sözleri her zaman tutmuştum.

Bazen bir vicdana ve aptallık derecesinde derin bir haysiyet anlayışına sahip olmaktan nefret ediyorum.

İçimi çekip, "Pekala, pekala," dedim. "Yemeklerimizi alayım, sana bilmek istediklerini anlattırım."

Kim'in yanaklarında yine gamzeler belirdi. "Sağol, Harry. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Tamam, tamam," dedim ve sütunların, masaların ve diğer şeylerin arasından bara doğru yürümeye başladım. McAnally's bu akşam her zamankinden daha kalabalıktı ve Mac nadiren gülümsediği halde, hareketlerinde bundan hoşnut

olduğunu belli eden bir memnuniyet vardı. Biraz asabi bir tavırla tabakları ve şişeleri kaptım. Kendi işiniz batmak üzereyken bir dostunuzun başarısından zevk almak kolay değildir.

Yiyecekleri, biftekleri, patatesleri ve yeşil fasulyeleri aldım ve yeniden masaya oturup Kim'in tabağını önüne koydum. Bir süre ben somurtkan bir sessizlikle, o da iştahla yemeklerimizi yedik.

"Pekala," dedi Kim sonunda. "Bana bu konuda ne anlatabilirsin?" Çatalıyla kâğıt parçasını işaret etti.

Yemeğimi yuttum, yoğun biradan bir yudum çektim ve kâğıdı tekrar elime aldım. "Tamam. Bu bir Yüksek büyü figürü. Aslında katmanlı duvarlar gibi iç içe geçmiş üç figür. Sana büyüdü daireler hakkında anlattıklarımı hatırlıyor musun?"

Kim başıyla onayladı. "Bir şeyi ya dışarıda, ya da içeride tutarlar. Çoğu, büyü enerjileri ya da Yokdiyar'ın yaratıkları üzerinde işe yararlar, ama fani yaratıklar daireleri geçip kırabilirler."

"Doğru," dedim. "İşte en dıştaki daire bu. Ruh ve büyü güçlerinin yaratıklarına karşı bir engel. Şu, şu ve şu semboller işin anahtarı." Kısa ve eğri çizgileri işaret ettim.

Kim hevesle başını salladı. "En dıştakini anladım. Bir sonraki ne?"

"İkinci daire daha çok *fani* bedenler için bir engeldir. Sadece bir sembol halkası kullanırsan işe yaramaz. Çizimlerin arasındaki aralıklara başka bir şeyler, değerli taşlar, mücevherler filan koymak gerekir." Bifteğimden bir ısırık daha aldım.

Kim önce kâğıda, sonra bana kaşlarını çatarak baktı. “Pe-ki bu ne işe yarar?”

“Görünmez duvar,” dedim. “Tuğlalar gibi. Ruhlar ve bü-yü içinden geçip gidebilir, ama fani bedenler geçemez. Aulan bir taş, kurşunlar, yani tamamen maddi olan herhangi bir şey de geçemez.”

“Anladım,” dedi heyecanla. “Bir tür güç alanı.”

Başımla onayladım. “Onun gibi bir şey.”

Yanakları heyecandan kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. “Biliyordum. Ya bu sonuncusu?”

En içteki daireye kısık gözlerle bakıp kaşlarımı çattım. “Bir hata.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Anlamsız demek istiyorum. İşe yarayan bir şey değil. Bu-nu doğru kopyaladığından emin misin?”

Kim ağzını çarpıtarak somurttu. “Eminim, eminim. Dik-kat ettim.”

Bir an yüzünü inceledim. “Eğer sembolleri doğru okuyor-sam, bu üçüncü bir duvar. Beden ve ruh yaratıklarını dışarı-da tutmak için yapılmış. Ne fani, ne de ruhsal olan, ikisinin arasındaki yaratıkları.”

Kaşlarını çattı. “Ne tür yaratıklar bu özellikleri taşır?”

Omuz silktilim. “Hiçbiri,” dedim. Resmi olarak bu doğruy-du. Büyücülerin Beyaz Konsey’i dünyaya çağrılacak iblis-lerin, bir bedene bürünebilecek ruhsal varlıkların tartışılma-sına izin vermiyordu. Çoğunlukla, en güçlü iblisler veya Yok-diyar’ın dış sınırlarındaki Yaşlı Varlıklar hariç, geri kalanların

hepsini durdurmak için bir ruh dairesi yeterli olurdu. Ama bu üçüncü daire o tür sınırları aşabilen varlıkları durdurmak için yapılmıştı. İblis yarı tanrılar ve baş melekler için yapılmış bir kafesti.

Kim cevabıma kanmamıştı. “Birinin neden var olmayan bir şeyi içeride tutmak için böyle bir daire yapacağını anlamıyorum, Harry.”

Omuz silktim. “İnsanlar her zaman mantıklı, makul şeyler yapmazlar. Öyledirler işte.”

Gözlerini devirdi. “Hadi ama, Harry. Ben bebek değilim. Beni korumana gerek yok.”

“Senin de,” dedim, “üçüncü dairenin ne tür bir varlığı içeride tutmak için yapıldığını bilmene gerek yok. Bilmesen daha iyi. Güven bana.”

Uzun bir an boyunca bana ters ters baktı, sonra birasından bir yudum alıp omuz silkti. “Pekala. Dairelere güç verilmesi gerekiyor, değil mi? Onları nasıl açacağını bilmen gerekiyor. Işıklar gibi?”

“Onun gibi bir şey. Evet.”

“Bu gösterdiğim daire nasıl açılır?”

Uzun bir süre boş boş ona baktım.

“Harry?” dedi.

“Onu da bilmen gerekmiyor. Akademik bir ilgi için gereksiz yani. Aklından ne geçiyor bilmiyorum, Kim, ama at bir kenara. Unut gitsin. Başına bir şey gelmeden sıvış.”

“Harry, ben-”

“Boşuna konuşma,” dedim ona. “Bir kaplan kafesinin üs-

tünde oturuyorsun, Kim.” Vurgulamak için elimi kâğıdın üzerinde tıklattım. “Ve içine bir kaplan koymayı planlamasan buna ihtiyacın olmazdı.”

Öfkeli gözlerle bakıp çenesini kaldırdı. “Yeterince güçlü olduğumu düşünmüyorsun.”

“Ne kadar kuvvetli olduğunla ilgili değil,” dedim. “Eğitim yok. Bilgin yok. Bir ilkokul çocuğunun oturup üniversite matematiğini çözmesini bekleyemem. Senden de böyle bir şey beklemiyorum.” Öne eğildim. “Henüz bu tür şeylerle oynayacak kadar bilgin yok, Kim. Olsaydı bile, tam bir büyücü olmayı başarsaydın bile, yine de bunu yapmamamı söyledim. Bu işi eline yüzüne bulaştırırsan birçok kişinin canı yanabilir.”

“Eğer bunu yapmayı planlıyorsam, kimseyi ilgilendirmez, Harry.” Gözleri sinirden parlıyordu. “Benim adıma seçim yapma hakkın yok.”

“Hayır, yok,” dedim ona. “Ama doğru seçim yapmana yardımcı olma sorumluluğum var.” Kâğıdı parmaklarımda kıvrıp buruşturdum, sonra da yere fırlattım. Çatalını keskin ve hırçın bir hareketle, bir biftik parçasına sapladı. “Bak, Kim,” dedim. “Biraz zaman ver. Daha yaşlandığın, daha fazla deneyim kazandığın zaman...”

“Benden o kadar da yaşlı değilsin,” dedi Kim.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım. “Çok fazla eğitim aldım. Ve gençken başladım.” Yaşımdan ve öğrenimimden çok daha fazla olan büyü yeteneğim, girmek istediğim bir konu değildi. Bu yüzden konuşmanın yönünü değiştirmeye çalıştım. “Bu sonbaharkı bağış toplama etkinliği nasıl gidiyor?”

“Gitmiyor,” dedi. Yorgun bir biçimde koltuğunda arkaya yaslandı. “İnsanlardan zehirledikleri dünyayı ya da öldürdükleri hayvanları kurtarmak için para koparmaya çalışmaktan usandım. Artık hiç kimsenin inanmadığı davalar uğruna mektuplar yazmaktan ve yürüyüşler yapmaktan usandım.” Gözlerini ovuşturdu. “Usandım işte.”

“Bak, Kim. Biraz dinlenmeye çalış. Ve lütfen, lütfen o daireyle oynama. Söz ver bana.”

Peçetesini masaya attı, birkaç banknot bıraktı ve ayağa kalktı. “Afiyet olsun, Harry,” dedi. “Teşekkürler, çok yardımcı oldun (!).”

Ben de ayağa kalktım. “Kim,” dedim. “Bekle bir dakika.”

Ama beni kâle almadı. Uzun adımlarla, eteği uzun saçıyla beraber sallanarak kapıya doğru yürüdü. Etkileyici, biçimli bir vücudu vardı. İçinden taşan öfkeyi hissedebiliyordum. Tavandaki pervanelerden biri o altından geçerken titredi ve bir duman bulutu çıkardı, sonra yavaşlayıp durdu. Kim kısa merdiveni hızla çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapayarak bardan ayrıldı.

Bıkkın bir şekilde geri oturdum. Kim, içlerindeki büyü yeteneklerini keşfetmeleriyle başlayan zor zamanlarında eğitim verdiğim birkaç kişiden biriydi. Ondan bilgi saklamak kendimi çok kötü hissetmeme neden oluyordu, ama o da ateşle oynuyordu. Buna izin veremezdim. Ne kadar tehlikeli olduklarının farkına varana kadar öyle şeylerden korunmasına yardımcı olmaktan ben sorumluydum.

Beyaz Konsey’in, büyücü olmayan birinin önemli çağırma

büyüleriyle oynamasına nasıl bakacağı da ayrı bir konuydu. Beyaz Konsey öyle şeyleri şansa bırakmazdı. Yalnızca kararlı bir şekilde harekete geçerci ve bunu yaparken de her zaman insanların hayatına ve güvenliğine önem vermezdi.

Doğru olanı yapmışım. O türden bir bilgiyi Kim'e vermek doğru bir karar olmuştu. Onu tam olarak anlamadığı, anlayamayacağı bir tehlikeden korumuştum.

Doğru olanı yapmışım. Ona geçmişte mütevazı büyü yeteneklerini frenlemeyi ve kontrol etmeyi öğretirken yaptığım gibi şimdi de cevap vereceğim konusunda bana güvenmesine rağmen. Ona ihtiyacı olan cevapları gösterip karanlıkta kılavuzluk edeceğime inanmasına rağmen.

Doğru olanı yapmışım.

Lanet olsun.

Midem ekşimişti. İster biftek ister başka bir şey, Mac'in leziz yemeğinden daha fazla yemek istemiyordum. Onu hak etmişim gibi gelmiyordu.

Birami yudumlayarak karamsar düşüncelere dalmışım ki kapı yeniden açıldı. Bütün dünyadaki büyücülerin meşhur alışkanlıklarından biri olan derin derin düşünme işiyle meşgul olduğum için kapıya bakmadım. Sonra üstüme bir gölge düştü.

"Suratını asmış burada oturuyorsun," dedi Murphy. Eğildi ve dalgınlıkla daha önce yere attığım buruşuk kâğıt parçasını aldı, düzgün bir şekilde katlayıp montunun cebine soktu. "Bu hiç huyun değildir, Harry."

Başımı kaldırıp Murphy'ye göz attım. Çok da gerek yoktu

buna. Karrin Murphy aşığı yukarı bir elli uzunluğundaydı. Eskiden omuzlarında olan altın sarısı saçlarını çok daha kısa ve n arkasından biraz daha uzun olacak şekildekestirmişti. Bu punkı tarzı bir grnmd ve mavi gözleriyle, kalkık burnuyla onu çok çekici gösteriyordu. Havaya uygun olarak, ev kıyafetleri olduğunu düşündüğüm şeyler giymişti: koyu renk kont pantolon, pazen bir gömlek, yürüyüş çizmeleri ve ağır bir ormancı ceketı. Kemerine rozetini takmıştı.

Murphy, aikidoda siyah kuşak sahibi ve Chicago Emniyet Müdürlüğü'ndan birkaç nişancılık dl almış yetişkin bir kadına göre son derece hoş görünüyordu. O gerçek bir profesyoneldi; dişini tırnağına takıp yükselmiş ve komiser olmuştu. Bu arada düşmanlar da edinmiş ve içlerinden biri çok geçmeden zel Soruşturmalar'ın başına getirilmesini sağlamıştı.

“Merhaba, Murphy,” dedim. Biramdan bir yudum aldım ve, “Uzun zamandır görüşemedik,” diye devam ettim. Sesimi duygusuz tutmaya çalıştım, ama lke tınısını duyduğundan oldukça emindim.

“Bak Harry-”

“*Tribune*'deki baş yazıyı okudun mu? ‘Harry Dresden adında şarlatan bir medyum’ tutarak şehrin parasını boşa harcadığın için seni eleştiren yazıyı? Okumuş olmalısın, zira yayınlandığından beri senden haber almadım.”

Burnunun kemerini ovuşturdu. “Buna zamanım yok.”

Onu duymazlıktan geldim. “Seni suçluyor değilim. Yani, Chicago'nun iyi vergi mükellefleri arasında büyüye ya da b-

yücülere inananların sayısı fazla değil. Elbette seninle gördüğümüz şeyleri görenlerin sayısı da fazla değil. Biliyorsun. Beraber çalıştığımız zaman. Ya da hayatını kurtardığım sırada.”

Gözlerini kıstı. “Sana ihtiyacım var. Bir sorun çıktı.”

“Bana ihtiyacın mı var? Bir aydan uzun süredir konuşmadık ve aniden bana ihtiyacın mı oldu? Bir bürom, telefonum filan var, Komiser. İzimi sürüp akşam yemeği yerken beni burada bulmana gerek yoktu.”

“Gelecek sefer katile iş saatlerinde cinayet işlemesini söylemeye özen gösteririm,” dedi Murphy. “Ama onu bulmama yardımcı olman için sana ihtiyacım var.”

Kaşlarını çatıp sandalyemde dikleştim. “Bir cinayet mi işlendi? Benim alanıma giren bir şey mi?”

Murphy bana bir anlığına sertçe güldü. “Umarım yapacak daha önemli bir işin yoktur.”

“Hayır. Hazırım.” Ayağa kalktım.

“Peki öyleyse,” deyip döndü ve yürümeye başladı. “Gidelim mi?”

İKİ

Murphy eski Volkswagen'im Mavi Kaplumbağa'ya binmeyi reddetti.

Kaplumbağa artık pek mavi değildi. Pençeli bir şey orijinal kapılarını yırttıktan sonra biri yeşil, diğeri beyaz birer benzerle değiştirilmişti. Motor kapağı ateşten cürufa dönmüş, tamircim Mike onun yerine de kırmızı bir araçtan aldığı bir motor kapağını takmıştı. Önemli olan çok hızlı gitme-se bile çalışmasıydı ve ben onunla rahat ediyorum. Mike, VW kaplumbağanın dünyanın en kolay tamir edilen otomobili olduğunu söylüyor, bu yüzden de onu kullanıyorum. On günden sekiz ya da dokuzunda onu çalışır halde tutuyor. Bu olağanüstü.

Teknik aletler büyücüler yaklaştığında bozulmaya meyillidir –bir lamba düğmesine basarsınız, ampulün yanacağı tutar. Bir sokak lambasının yanından geçersiniz, tam da o anda titreşip söner. Ters gidebilecek her şey ters gidecektir, otomobiller dahil.

Murphy'nin benim otomobilime binebilecekken kendisi-

ninkini tehlikeye atmasının pek mantıklı olduğunu düşünmüyordum, ama riski göze alacağını söyledi.

Saturn'ünü JFK Caddesi'nden Rosemont'a doğru sürerken konuşmadı. Yolda rahatsız bir şekilde onu izledim. Acele ediyor, trafiğe dalıp çıkarken biraz fazla riske giriyordu, bu yüzden de emniyet kemerimi taktım. En azından motosikletinde değildik.

“Murph,” dedim, “Yangına mı yetişiyoruz.”

Başını çevirip bana göz attı. “Başka birileri gelmeden orada olmanı istiyorum.”

“Basın mı?” Elimde olmadan sözcüğü sert bir yergiyle telaffuz etmiştim.

Omuz silkti. “Kim olursa.”

Kaşlarımı çattım, ama Murphy başka bir şey söylemedi –bu da tipik görünüyordu. Artık benimle fazla konuşmuyordu. Yolun geri kalanını sessizlik içinde kat ettik, JFK Caddesi'nden çıktık ve yarı yarıya tamamlanmış bir alışveriş merkezinin park alanına park ettik. Arabadan indik.

Yalnızca birkaç mil batıda kalan O'Hare Uluslararası Havalanı'na doğru alçalan bir jet üstümüzden geçti. Bir an ona yan gözle baktım, sonra üniformalı bir memur bizi polisin uyarı şeridiyle çevrili bir binaya doğru götürürken Murphy'ye kaşlarımı çattım. Gümüş renkli, neredeyse yusuvarlak bir ay vardı. Ortalık gayet aydınlıktı. Yürürken yere upuzun, cılız bir gölge düşürüyordum ve pardösüm bacaklarımın çevresinde dalgalanıyordu. Gölgem, Murphy'nin önümdeki çok daha küçük gölgesinin yanında dev gibi kalıyordu.

“Murphy,” dedim, “Chicago şehir sınırlarının dışında değil miyiz?”

“Evet,” dedi Murphy kısaca.

“Şey. O halde teknik olarak yetki alanının dışındayız, değil mi?”

“İnsanların her türlü yardıma ihtiyacı var, Dresden. Ve son birkaç cinayet Chicago’da işlendi, o yüzden buna ilk elden bakmak için gittik. Yerel kuvvetlerle konuşup ayarlama yaptım. Bir sorun yok yani.”

“Birkaç cinayet mi?” dedim. “Birkaç. Yani birden fazla. Murphy, yavaşla biraz.”

Ama yavaşlamadı. Onun yerine beni geniş bir binaya götürdü. Binanın kabası tamamlanmış olsa da inşa halinde olduğu fark ediliyordu. Pencerelerden bazıları hâlâ tahtayla kaplıydı. Ön kapıdaki tabelayı ancak yaklaşıncaya görebildim.

Okuyup “Varsity mi?” dedim. “Marccone’un orayı geçen bahar yakutığını sanıyordum.”

Murphy “Hımmm,” deyip omzunun üstünden bana baktı. “Taşındı ve yeniden yapılıyor.”

Chicago’nun yerleşik mafya babası Centilmen Johnny Marccone, acımasız sokakların soyguncu baronuydu. Bütün sert işleri şehir sınırları içinde tutar, meşru ilgi alanlarını ise dışarıdaki banliyölerde, örneğin Rosemont’ta bırakırdı. Geçen bahar, Varsity’nin eski bir versiyonu olan kulübünde, yeni ve ölümcül bir uyuşturucuyla ilgili olarak onunla karşı karşıya gelmemden sonra mekân yanıp kül olmuştu.

Kavga gürültü bittikten sonra, hakkından geldiğim uyuşturucu-

rucu satıcısının Marcone'un düşmanı olduğuna ve adamı mafya babasının isteğiyle temizlediğime dair bir söylenti yayılmıştı. Söylentiyi reddetmemiştim. Marcone'u sorun çıkarmaya zorlamaktansa milletin konuşmasına göz yummak daha kolaydı.

Binanın zemini sert ve pürüzlüydü. Bir çift halojen çalışma lambası açılmış ve içerisi parlak, net, beyaz bir ışığa boğulmuştu. Her tarafta alçıpan tozu vardı. Birkaç oyun masası kurulmuş, bazılarının üzerlerine işçi aletleri bırakılmıştı. Bir kenarda plastik boya kovaları, brandalar ve bir torba dolusu yeni boya fırçası kullanılmayı bekliyordu. Kanı ancak Murphy üzerine basmamam için bir koluyla beni durdurunca fark ettim.

"Uyan, Dresden," dedi. Sesi sertti.

Durdum ve yere baktım. Kan. Çok fazla kan. Ayaklarımın yakınında başlıyordu. Uzun bir serpinti adeta boğulmuş bir adamın kolu gibi uzanmış, tozlu zemini kızıla boyamıştı. Gözlerim uzun kan lekesini izleyip, parçalanmış kumaştan ve paralanmış etten bir yığının etrafını kaplayan, belki üç milimetre derinlikte bir gölcüğe ulaştı. Ceset olmalıydı bu.

Midem çalkalandı ve yediğim biftek parçalarını dışarı çıkarmaya çalıştı, ama bastırdım. Mesafemi koruyarak yürüyüp cesedin etrafında bir daire çizdim. Tahminime göre ceset otuzlarında bir erkeğe aitti. İri bir adamdı ve kısa saçları diken dikendi. Yüzü diğer tarafa bakacak şekilde yan tarafı üzerine düşmüş, kollarını başına, bacaklarını hayati organlarına doğru kıvrımıştı. Küçük, otomatik bir tabanca iki-üç metre uzakta, kurbanın erişemeyeceği bir yerde faydasızca duruyordu.

yunca sesinden eksilmemiş olan sert ton artık yoktu. Ben üstünkörü incelememi yaparken hareket etmemişti.

“Onu tanıyorum,” dedim. “En azından öyle sanıyorum. Emin olmak için diş kayıtlarımı filan kontrol etmeniz gerekecek.”

Konuşmasından kaşlarını çattığını hissedebiliyordum. “Öyle mi? Kimdi?”

“Adını bilmiyorum. Ona hep Diken diyordum. Saç kesimi yüzünden. Johnny Marcone’un fedailerinden biriydi.”

Murphy bir an sessizliğe gömüldü, sonra kısa ve öz bir şekilde, “Siktir,” dedi.

“Ne oldu, Murph?” Gözlerimi Diken’in ezilmiş kalıntılarına indirmeden ona baktım.

Murphy’nin yüzüne benim adıma duyduğu endişe yerleşmiş, mavi gözleri yumuşamıştı. Bu ifadeyi bir gölgenin zeminden gelip geçmesi gibi çabucak sildiğini ve hatlarını düzelterek yüzünü ifadesizleştirdiğini gördüm. Sanırım ona doğru dönmemi beklemiyordu. “Etrafa biraz daha bak,” dedi. “Sonra konuşuruz.”

“Aradığım şey ne peki?” diye sordum.

“Anlayacaksın,” dedi. Sonra duymamı istemediğini sandığım bir fısıltıyla “Umarım,” diye ekledi.

İşime geri döndüm ve odaya göz gezdirdim. Bir kenarda pencerelerden biri kırılmıştı. Pencerenin yakınında, yerde yan yatan, ayakları çarpılmış ve eğilmiş bir masa vardı. Oraya yürüdüm.

Masanın çevresindeki zemine cam kırıkları saçılmıştı.

Cam kırıkları binanın iç tarafında olduğuna göre bir şey pencereden içeri girmiş olmalıydı. Kırık cam parçalarının bazılarında kan vardı. Büyük parçalardan birini aldım ve kaşlarımı çatarak baktım. Kan koyu kırmızıydı ve henüz tam olarak kurumamıştı. Cebimden beyaz bir mendil aldım, kırık cam parçasını sardım ve pardösümün cebine attım.

Doğrudum ve gözlerimle tarayarak zemini adımlayıp tozu inceledim. Bir noktada neredeyse bütün toz kalkmıştı, sanki orada bir itişme olmuş ama kan dökülmemişti. Bir pencerenin altında, halojen lambaların tam erişemediği bir noktaya, gümüş bir ay ışığı halesi düşüyordu. Orada yere eğildim.

Halenin merkezinde, tozların üstünde bir ayak izi vardı. Bu iz neredeyse bir karıştı. Bir köpeğe aitti. Uçlarındaki noktalardan anlaşıldığına göre, pençe gibiydi.

Başımı kaldırıp pencereden gümüş renkli aya baktım. Neredeyse yusuvarlaktı.

Bir nefes alıp “Lanet olsun,” dedim. “Lanet olsun.”

Murphy bana doğru geldi ve bir an beni sessizce seyrederek bekledi. Dudaklarımı yaladım, ayağa kalktım ve ona döndüm. “Başın deritte.”

“Deme yahu. Anlat bakalım, Dresden.”

Başımla onayladım, sonra pencereyi işaret ettim. “Saldırgan muhtemelen oradan gelmiş. Kurbanın peşinden gitmiş, ona saldırmış, silahı ondan uzaklaştırmış ve onu öldürmüştü. Penceredeki saldırganın kanı. Bir ihtimal şu temiz noktanın üstünde bir süre mücadele etmişler ve Diken kapıya atılıp kaçmaya çalışmış. Kapıya ulaşmadan parçalanmış.”

Murphy'ye doğru döndüm ve ağırbaşlı bir şekilde ona baktım. "Aynı şekilde işlenen başka cinayetler de gördün. Muhtemelen yaklaşık dört hafta önce, son dolunayda. Bahsettiğin diğer cinayetler bunlardı."

Murphy bir an yüzüme baktıktan sonra başıyla onayladı. "Evet. Neredeyse tam dört hafta önce. Ama başka kimse dolunay olduğuna dikkat etmedi. Yalnızca ben."

"Hı hı. O halde şuna da bir bakmalısın," dedim. Onu pencrenin yanına götürdüm ve tozların üstündeki ayak izini gösterdim. Sessizce inceledi.

"Harry," dedi bir dakika sonra. "Kurtadam diye bir şey var mı?" Bir tutam saçını küçük ve kırılğan bi el hareketiyle yanağından arkaya attı. Üşümüş gibi kollarını karnının üstünde kavuşturdu.

Başım la onayladım. "Evet. Filmlerde gördüklerin gibi değil, ama var. Burada söz konusu olanın da o olduğunu düşünüyorum."

Murphy derin bir nefes aldı. "Peki öyleyse. Pekala. Bana ne anlatabilirsin? Ne bilmem gerekiyor?"

Konuşmak için ağzımı açtım, ama bir şey söylemeye fırsat bulamadım. Dışarıda kısa süreyle bağırışlar oldu, sonra binanın ön kapısı gümbürtüyle açıldı. Murphy gerildi; ağzının küçük, sert bir çizgi halini aldığını gördüm. Sırtını dikleştirdi ve yumruklarını beline koydu.

"Lanet olsun," dedi. "Bu pislikler nasıl oluyor da her yere bu kadar hızlı geliyorlar?"

Görebilmek için öne adım attım. Takım elbiseler giymiş,

baklava şeklinde, neredeyse askeri bir tertip almış dört kişi kapıdan içeri girdi. Öndeki adam benim kadar olmasa da çok uzun boyluydu, bir seksenbeş-bir doksan civarı. Saçı ve kaşları kömür karası, gözleriyse duman gibi soluk griydi. Lacivert takım elbisesi üzerine tam oturmuştu ve kırk yaşını geçtiği belli olmasına rağmen atletik bir vücuda sahip olduğu anlaşılıyordu. Yakasının bir ucundan dev gibi, çirkin harflerle “FBI” yazılı bir kimlik rozeti sallanıyordu.

Adam derinden gelen, gergin bir sesle, “Olay yerini emniyete alın,” dedi. “Komiser Murphy, yetki alanınızın dışındaki bir suç mahallinde ne işiniz var?”

Murphy düz bir sesle, “Ben de sizi gördüğüme sevindim, Ajan Denton,” dedi. “Pek hızlısınız.”

Denton canlı bir şekilde “Bu soruşturmada hoş karşılanmadığınızı size söylemiştim,” dedi. Gri gözlerinin parladığını ve alnında bir damarın ritmik bir şekilde şiştiğini gördüm. Bakışları bana kaydı. “Bu kim?”

“Har-” diyecek oldum, ama Murphy’nin homurdanması sözlerimi yarıda kesti.

“Hiç kimse,” dedi. Bana çok açık bir biçimde çenemi kapamamı söyleyen bir bakış fırlattı. Bu beni çok kızdırdı.

Sözcükleri yüksek sesle ve net bir şekilde telaffuz ederek, “Harry Dresden,” dedim. Murphy ile ikimiz dik dik bakiştık.

“Ah,” dedi Denton. “Şu şarlatan. *Tribune*’de hakkınızda çıkan yazıyı okudum.” Berrak, gergin bakışını tekrar Murphy’ye çevirdi. “Sen ve medyum dostun yolumuzdan çekilseniz iyi olur. Burada polislerin yapması gereken şeyler var. Gerçekten

polisleri ilgilendiren işler, hani şu parmak izleri, iplikler, genetik uyuşmalar gibi saçma şeyler.”

Murphy'yle ben gözlerimizi kıstık, ama ikimizin sert bakışları Denton'u etkilediyse bile yüzünden belli olmuyordu. Murphy ile Denton kısa bir süre bakışlarıyla birbirlerine karşı koydular. Murphy'nin gözlerinde öfke, Denton'un kilerde çelik gibi bir şiddet vardı.

“Ajan Benn!” diye seslendi Denton.

Henüz otuzlarına gelmemiş, saçının yele gibi omuzlarına kadar inen kısmı erkenden kırılmış bir kadın, cesedi dikkatle incelemeyi bırakıp bize döndü. Yanık tenliydi. Derin, yeşil gözleri ve ince, bir ağzı vardı. Kaslı vücuduyla, gerektiği zaman hızlı ve tehlikeli olabilen biri gibi hareket ederek bize doğru yürüdü. Odaya giren dört FBI ajanı içinde yalnızca o açıkça silah taşıyordu. Ceketinin düğmeleri açıktı ve beyaz gömleği üstünde omzundaki kılıfın kayışlarını görebiliyordum.

“Evet, efendim,” dedi Benn. Sesi çok çok alçaktı. Gözlerini benimle Murphy arasında bir noktaya dikerek ikimize de bakmadan her ikimizi gözlemeye başladı.

“Lütfen bu iki sivil suç mahallinden uzaklaşın,” dedi Denton. Sivil sözcüğünü vurgulamıştı.

Benn başıyla onayladı, ama cevap vermedi. Yalnızca bekledi. Ben ayrılmaya hazırlandım, ama durakladım. Murphy ayaklarını sıkıca yere bastı ve kollarını gelişigüzel aşağı indirdi. Çenesini kaldırmıştı. Bu inatçı duruşu biliyordum. Dövüş sanatı turnuvalarından birinde sayıca geriye düştüğü zaman

da bu ifadeyi takınmıştı. Murphy dövüşmeye hazırды. Lanet olsun. Bir şeyler yapmak istiyorsak onu sakinleştirmem gerekiyordu.

“Murphy,” dedim alçak sesle. “Dışarıda konuşabilir miyiz?”

“Bir yere gitmiyoruz,” dedi Murphy. “Bu katil her kimse, son bir ayda yarım düzine insanı öldürdü. Buradayım ve bu adamın peşindeyim. Rosemont karakolu burada olmama rıza gösterdi.” Murphy Benn’e dik dik baktı. FBI ajanının hem boy, hem de kaslar bakımından Murphy’ye göre kaydadeğer bir üstünlüğü vardı. Benn’in gözlerini kısıp omuzlarını kastığını gördüm.

“Yazılı izniniz yanınızda mı?” diye sordu Denton. Başındaki damar daha bir öfkeyle zonkluyordu. “Ve bunu üstlerinize bildirmemi istediğinizden emin misiniz, Komiser?”

“Beni zorlama, Denton,” dedi Murphy sert bir sesle. Irkıldım.

“Bak, Murphy,” dedim. Bir elimi omzuna koydum. Hadi bir dakika dışarı çıkalım.” Elim sadece birazcık bastırdım.

Murphy yeniden bana doğru döndü. Gözlerime bir baktı, sonra biraz gevşedi. Yüz hatlarından ufacık bir kararsızlık belirtisi gelip geçti. Rahatlamaya başladı, ben de nefesimi verdim. Kesinlikle olayın şiddete dökülmesini istemiyordum. Hiçbir işe yaramazdı.

“Çıkar şunları buradan,” dedi Denton. Sesinde hazzetmediğim bir tını vardı.

Benn bize hiçbir uyarıda bulunmadı. Yalnızca hızla ve

sertçe hareket ederek Murphy'ye doğru adım attı ve aniden, aşına olmadığım bir dövüş sporu hareketiyle şakağına vurmaya kalktı. Hızlı ve bulanık bir hareket gördüm. Vuruş hedefine varamadan Murphy elleriyle durdurdu, ardından dönüp bir hareketle Benn'in ayaklarını yerden kesti ve gri yeleli kadını sertçe duvara çarptı.

Yarım saniyelik bir süre içinde Benn'in yüz ifadesi şok ve şaşkınlıktan öfkeye dönüştü. Kadın elini ceketine daldırdı, yarım saniyelğine tereddüt etti, ardından hareketini sürdürdü. Uzmanca bir kesinlikle, acelesizce, ama net ve hızlı bir şekilde silahını çekti. Yeşil gözleri parlıyordu. Silah henüz tamamlanmamış restoranın iç kısmında gökgürültüsünden daha yüksek bir sesle patlarken Murphy'nin üstüne atlayıp ittim. Bir yığın halinde tozlu zemine indik.

"Benn!" diye bağırdı Denton. Silaha aldırmadan ona doğru atıldı ve aramıza girdi. Alçak, ısrarlı bir sesle ona bir şeyler söylediğini duyabiliyordum.

"Seni kaçık kaltak!" diye bağırdım. "Senin derdin ne?"

Diğer iki FBI ajanı ve dışarıdaki devriye memurları koşup geldi. Murphy homurdandı ve aceleyle böğrüne dirsek attı. Ben de homurdanıp üstünden çekildim. İkimiz de sağ salim ayağa kalktık.

Polislerden biri, seyrek kır saçlı, orta yaşlı bir adam, "Ne oldu?" diye sordu.

Denton sakın ve soğukkanlı bir tavırla polis memuruna döndü. "Yanlış ateşleme. Bir yanlış anlama oldu ve Ajan Benn'in silahı kaza eseri ateş aldı."

Memur başını kaşdı ve Murphy'ye gözünü dikti. “Bu doğru mu, Komiser?”

“Hiç de değil!” dedim. Parmağımla Benn'i gösterdim. “Bu kaçık kal-”

Murphy karnıma yine dirsek atıp bana dik dik baktı. Ben karnımı ovuştururken, “Doğru,” dedi. “Aynı Ajan Denton'un dediği gibi oldu. Bir kazaydı.”

Ona boş boş baktım. “Murph, saçmalama. Bu kadın-”

“Bu kadının silahı kazayla ateş aldı,” dedi Murphy, sert bir sesle. “Herkesin başına gelebilir.” Murphy bakışlarını orta yaşlı polis memuruna çevirip ona kibarca gözlerini kırptı, sonra omuz silkti.

Denton yeniden bize döndü ve bir saniyeliğine Murphy'yi dikkatle inceledi. Sonra başıyla onayladı. “Roj, George. Komiser'in iyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu arabasına götürsenize.”

Kızıl saçlı, büyük kulaklı ve çilli, zayıf bir oğlan, “Elbette, Phil, elbette,” dedi. “Şey, Bay Dresden, Komiser Murphy. Biraz dışarı çıkıp temiz hava alsak ya. Ben Roger Harris, bu da Ajan Wilson.”

Kırklarının sonunda, saçının bir kısmı dökülmüş, göbeği kemerinin üzerinden sarkan, cüsseli, kilolu bir adam olan diğer FBI ajanı sadece başıyla onu izlememizi işaret etti ve kapağa doğru yürüdü. Murphy bir an Denton'a dik dik baktı, ardından topuğu üzerinde dönüp ağır adımlarla Wilson'ın arkasından yürüdü. Onu izledim.

“Buna inanamıyorum. İyi misin? Neden onlara kadının ne

yaptığını söylemedin?” diye sordum Murphy’e fısıltıyla.

“O kaltak,” diye cevap verdi Murphy, daha yüksek bir sesle. “Beni beklemediğim bir anda yumruklamaya çalıştı.”

“Sende bir *delik açmaya* çalıştı, Murphy,” diye karşılık verdim.

Murphy dişlerinin arasından bir nefes verdi, ama yürümeye devam etti. Arkama baktığımda, Diken’in parçalanıp ezilmiş cesedinin yeni ikaz şeritleriyle çevrildiğini gördüm. Adli tıp ekibi gelmişti ve odayı taramaya hazırlanıyordu. Benn hüngür hüngür ağlıymuş gibi yüzünü elleriyle örtmüştü, Denton ise yanında diz çökmüş, o hesaplayan, ifadesiz gri gözleriyle beni izliyor, “uzun, ince, siyah saç, siyah göz, şahin gibi yüz hatları, görünür yara izi yok” diye dosyalıyordu.

Ona bir dakikalığına boş boş baktım ve bir önseziye, kesinlikle emin olduğum sağlam bir fikre kapıldım. Denton bir şey gizliyordu. Bir şey biliyor ve konuşmuyordu. Nasıl anladığımı sormayın, ama adamdaki, alındaki damarların zonklamasındaki veya boynunu o kadar kasmasındaki bir şey beni böyle düşünmeye sevk ediyordu.

“Şey,” dedi Harris adındaki oğlan. Gözlerimi kırptım ve ona döndüm. Murphy ile ikimiz için kapıyı açtı ve dışarıya çıktık. “Belki de Deborah’ı biraz rahat bırakmak gerek. Bu kurt cinayetleri yüzünden büyük bir stres altında. Son bir aydır pek uyumadı. Öldürülen adamlardan birini tanıyordu. O zamandan beri gergin.”

Kilolu Ajan Wilson, “Kapa çeneni, Harris,” dedi iğrenmiş bir ses tonuyla. “Sadece kapa çeneni.” İkimize döndü ve so-

gukkanlı bir sesle, “Defolun buradan. İkinizi de bölgenizin dışındaki bir olay mahallinin yakınında görmek istemiyorum, Komiser Murphy. İçişleri’nin zaten işi başından aşkın, ne dersin?”

Dönüp binaya girdi. Kızıl saçlı oğlan özür diler gibi sıkıntılı bir şekilde bize gülümsedi, sonra kilolu ajana yetişmek için aceleyle yürümeye başladı. Başını çevirip düşünceli bir ifadeyle bana bir bakış fırlattığını gördüm. Sonra gitti. Kapı kapanınca Murphy ile ikimiz dışarıda, soruşturmanın, kanıtın ve suç mahallinin uzağında kalakaldık.

Bulutsuz gecede başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Neredeyse tam dolunaydı. Pencerelerden içeri, gangsterlerin bitmemiş restoranlardaki muhafızlarının üzerine atlayan kurtadamlar. Kanla kaplı bir zeminin ortasındaki ezilmiş bir ceset. Öfkeden deliye dönüp silah çeken ve öldürmek için ateş eden FBI ajanları. Biraz kung fu, biraz John Wayne, birkaç gelişigüzel tehdit.

Sinirlerim altüst olmuş halde, şu ana kadar sıradan geceydi diye düşündüm.

ÜÇ

Hem binanın içinde gördüğüm dehşet verici manzaralardan iğrendiğim, hem de az kalsın olacaklar yüzünden gerildiğim için midem fena halde bulanıyordu. Bir kulağım silahın sesi yüzünden hâlâ çınılıyordu. Artık adrenalin patlaması sona erip beni diken üstünde ve gergin bir halde bıraktığı için adamakıllı titremeye başlamıştım. Mendilime sardığım kanlı cam parçasına dikkat ederek ellerimi pardösümün ceplerine soktum ve yüzümü rüzgara dönüp gözlerimi kapadım.

Gevşe Harry, dedim kendime. Sakinleş. Nefes alıp ver ve buna devam et. Gördün mü? Ölmedin. Ölüler böyle nefes almaz. Sen zeminde parçalara ayrılmış halde yatan Diken değilsin. Üzerinde kurşun deliği de yok. Canlısın, Murphy de iyi ve o gözü olmayan yüze daha fazla bakman gerekmiyor.

Ama gözkapaklarımın arkasında hâlâ o parçalanmış cesedi görebiliyordum. Açığa çıkmış iç organlarının berbat kokusunu alabiliyordum. Zemindeki ince alçıpan tozlarıyla yoğunlaşmış yapışkan kanın pıhulaşmasını hatırlayabiliyordum. Boğazımda safra tadı aldım ve kusmamaya çalıştım.

Kendimi daha iyi hissedene kadar ıgık atmak, koşmak, kollarımı sallamak ve bir şeyleri tekmelemek istiyordum. Ajan Benn az önce gördüğüm cinayet gibi bir dizi cinayet üzerinde alışıyorduysa, kadının tepkisini neredeyse anlayabiliyordum. O kadar fazla kana uzun süre bakarsanız sonunda her yerde kan görmeye başlarsınız.

Yalnızca derin derin nefes almaya devam ettim. Yüzüme vuran rüzgar serin ve temizdi ve bastırان sonbaharın keskin kokularını taşıyordu. Chicago’da ekim akşamları serin ve esintili olur, ama yine de severim. Bu, dışarıda olmayı en sevdiğim dönemidir yılın. Biraz sonra sakinleştim. Anlaşılan Murphy de yanımda aynı şeyi yapıyor, kendini rahatlatıyordu. İkimiz de aynı anda otomobile yürümeye başladık. Birbirimize bir şey söylememize gerek yoktu.

Murphy, “Ben...” dedi, sonra yine sessizliğe gömüldü. Ona bakmadım ve bir şey söylemedim. “zr dilerim, Harry. Kontrolm kaybettim. Ajan Denton pisliliğın teki, ama işini yapıyor ve haklıydı. Teknik olarak bakıldığında olay mahallinde olmaya hakkım yoktu. Seni bu işe bulaştırmak istemezdim.”

Kapıları açıp arabaya girdi. Ben de yan tarafa oturdum, sonra elimi uzattım ve tam motoru alıştıracakken anahtarları elinden kaptım. Başını bana çevirip gözlerini kısıtı.

Anahtarları ellerimin arasına aldım. “Biraz otur da rahatla, Murph. Konuşmamız gerekiyor.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Harry,” dedi.

“Demek hayatını kurtardığım için böyle teşekkür ediyorsun. İkinci sefer oldu. şimdi de benden bir şeyler saklıyorsun.”

“Bu işin nasıl yürüdüğünü bilmen gerekir,” dedi somurtarak. Ama arkasına yaslandı ve ön camdan dışarı baktı. Polis, adli tıpçıların ve FBI ajanlarının binanın içinde gidip geldiğini görebiliyorduk. Uzun süre ikimiz de sessiz kaldık.

Komik olan, Murphy ile aramızdaki sorunların kaynağının, Kim Delaney ile akşam çıkan sorunların kaynağıyla aynı olmasıydı. Murphy bir soruşturmayı devam ettirmek için bir şey öğrenmek istemişti. Ona bu bilgiyi verebilirdim ama bunu yapmam onu tehlikeye sokabilirdi. Bilgi vermeyi reddetmişim ve ipuçlarını bizzat sonuna kadar izlediğimde de bazı binalar yanmış ve geride bir iki ceset kalmıştı. Bana karşı herhangi bir suçlama yapacak kadar kanıt yoktu ve peşinde olduğumuz katilin de icabına bakılmıştı. Ama Murphy kendisini çıkardığım için asla beni tam olarak affetmemişti.

Aradan geçen aylarda birkaç kere beni iş için aramıştı, ben de elimden gelen hizmetin en iyisini sunmuştum. Ama iletişimimiz soğumuştur. Profesyonelleşmişti. Belki de yenden bu uçurumu kapamaya çalışmanın vakti gelmişti.

“Bak, Murph,” dedim. “Geçen bahar olanları doğru düzgün konuşmadık hiç.”

Murphy, “Olaylar olduğu sırada da konuşmadık,” dedi sonbahar yaptıkları kadar gevrek bir ses tonuyla. “Neden şimdi başlayalım ki? O geçen bahardı. Şimdi ekim ayındayız.”

“Hadi ama, Murphy. Sana daha fazla şey anlatmak istiyordum, ama anlatamazdım.”

“Dur tahmin edeyim. Dilini mi yutmuştun?” dedi tatlı tatlı.

“Kötü adamlardan biri olmadığımı biliyordun. Artık bunu

anlamış olman gerekir. Lanet olsun, seni kurtarmak için canımı tehlikeye attım.”

Murphy dosdoğru önüne bakarak başını iki yana salladı. “Mesele bu değil.”

“Değil mi? Öyleyse ne?”

“Mesele bana yalan söylemiş olman, Dresden. İşimi yapmam için gereken bilgileri bana vermeyi reddettin. Seni so-ruşturmalarım-*dan* birine dahil ettiğim zaman sana *güveniyorum* demektir. Öyle her önüme gelene güvenmem. Asla güvenmedim.” Direksiyon simidini öyle sıkı tuttu ki parmak boğumları beyazladı. “Artık daha da az güveniyorum.”

Kaşlarını çattım. Bu koymuştu. Daha da kötüsü, haklıydı. “Bildiğim şeylerden bir kısmı... tehlikeliydi Murph. Ölümüne sebep olabilirdi.”

Mavi gözleriyle bana öyle sert bir bakış fırlattı ki sırtımı otomobilin kapısına yasladım. “Ben senin kızın *değilim*, Dresden,” dedi çok yumuşak, sakın bir sesle. “Rafta duran porse-*len* bir bebek değilim. Bir polis memuruyum. Kötü adamları yakalar, kodese tıklarım ve gerekirse zavallı bir ev kadınının veya muhasebecinin vurulmaması için kurşunu ben yerim.” Silahını omzundaki kılıftan çıkardı, cephanesini ve emniyetini kontrol etti ve tekrar yerine taktı. “Senin korumana ihtiyacım yok.”

“Murphy, bekle,” dedim aceleyle. “Bunu seni sinirlendirmek için yapmadım. Ben senin dostunum. Her zaman da böyleydim.”

Elinde fener olan bir polis memuru ışığı oraya buraya tu-

tup dış mekânda kanıtlar arayarak otomobilin yanından geçerken Murphy başını benden öteye çevirdi. “Dostumdun, Dresden. Şimdiyse...” Murphy başını bir kere salladı. “Şimdiyse bilmiyorum.”

Buna karşı söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Ama bu işi böyle bırakamazdım. Aradan geçen onca zamana rağmen, duruma onun bakış açısından bakmaya çalışmamıştım. Murphy bir büyücü değildi. Büyük Bilim dininin Rönesans’tan beri bir türlü ortadan kaldıramadığı Doğaötesi dünyası hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Karşılaştığı yaratıkların bazılarına karşı kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Ona verebileceğim bilgiden başka hiçbir silahı yoktu ve ben geçen baharda o silahı da ondan esirgemiş, onu savunmasız ve hazırlıksız bırakmıştım. Her gün, anlam veremediği, adli tıp ekiplerinin başlarını sallamasına neden olan şeylerin önüne kendini atmak çok zor olmalıydı.

İşte Özel Soruşturmalar’ın işi buydu. Onlar Chicago belediye başkanının, şehirde meydana gelen bütün “sıradışı suçlar”ı soruşturmak için özel olarak tayin ettiği ekipti. Kamuyu, Kilise ve resmi politika, büyüye, doğaüstüne, vampirlere ya da büyücülere herhangi bir atıfta bulunulduğunda hâlâ kaşlarını çatıyordu; ama ruhani varlıklar, köprü altı trolleri, beşikten bebek çalan periler, türlü türlü hayaletler, hortlaklar ve öcüler de hâlâ kol geziyorlardı. Hâlâ insanları dehşete düşürüp incitiyorlardı ve çıkardığım bazı istatistiklere göre işler düzeleceğine gittikçe kötüye gidiyordu. Birinin bunu durdurmaya çalışması gerekiyordu. Chicago’da ya da banli-

yölerde bu işle ilgilenenler Karrin Murphy ve Özel Soruştur-
malar ekibiydi.

Murphy mevkiyi seleflerinin hepsinden daha uzun süredir
elinde tutuyordu. Çünkü o, Horatio'nun kitaplarında hayal edi-
lenlerden daha fazlasının gerçek olabileceği fikrine açıldı. Çün-
kü o, ülkenin tek kiralık büyücüsünün hizmetlerinden yarar-
lanmıştı.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden ağzım kendi başına
harekete geçti. “Karrin. Özür dilerim.”

Uzun, çok uzun bir süre boyunca sessiz kaldık.

Sonunda Murphy hafifçe ürperdi ve başını iki yana salladı.
“Pekala,” dedi, “ama seni bu işin içine sokarsam söz ver-
meni istiyorum, Harry. Bu sefer hiçbir şey gizlemeyeceksin.
Beni korumak için de. Başka herhangi bir şey için de.” Dışa-
rıya gözünü dikti. Ayın ve uzaktaki sokak lambalarının ışık-
lığında yüz hatları yumuşadı ve nazikleşti.

“Murphy,” dedim, “öyle bir söz veremem. Nasıl olur da
benden-”.

Yüzünden ani bir öfke gelip geçti, sonra elini benimkine
uzattı ve parmaklarımdan birine bir şey yaptı. Anında bir acı
kolumdan yukarıya yayılınca refleksle elimi geri çektim ve
anahtarları düşürdüm. Yakalayıp birini kontaga soktu.

İrkilerek bir anlığına karıncalanan parmaklarımı salladım.
Sonra elimi elinin üstüne koydum.

“Tamam,” dedim. “Pekala. Söz veriyorum. Hiçbir şey giz-
lemeyeceğim.”

Kısa bir süre bana, gözlerimin içine baktı, sonra gözlerini

kaçırdı. Otomobili çalıştırdı ve park alanından çıktı. “Pekala,” dedi. “Sana anlatacağım. Sana anlatacağım, çünkü her türlü yardıma ihtiyacım var. Çünkü bu yaratığı, bu kurtadamı enselemezsek, bu ay elimizde bir kamyon dolusu daha ceset olacak. Ve,” içini çekti, “işimden olacağım. Sen de muhtemelen hapsi boylayacaksın.”

DÖRT

“Hapis mi?” dedim. “*Hapis* mi? Lanet olsun, Murphy. Yakın bir zamanda bundan bahsetmeyi düşünüyor muydun?”

Sinirli bir şekilde kaşlarını çattı. Otoyolda karşı yönden gelen arabaların ön farları yüzünden gelip geçiyordu. “Bana hiç laf söyleme, Harry. Zor bir ay geçirdim.”

Bir düzine soru ağzımdan dışarı çıkmak için birbiriyle mücadele etti. Sonunda bir tanesi galip geldi. “Geçen ay diğer cinayetler işlenirken neden beni çağırmadın?”

Murphy gözlerini yeniden yola çevirdi. “Çağırarak istedim. İnan bana. Ama çağıramadım. İçişleri geçen bahar Marcone ve Victor Sells meselesinde olup bitenleri öğrenmek için üzerime gelmeye başladı. Birileri Marcone ile ortaklık kurduğum fikrine kapılmış. Sözde rakiplerinden birini öldürmesine yardımcı olmuş ve ÜçGöz uyuşturucu çetesini alaşağı etmişim. Bu yüzden de işi fena halde kurcalıyorlardı.”

Ani bir suçluluk sancısı hissettim. “Çünkü ben olay yerindeydim. Hakkımda o arama emrini çıkardın, sonra iptal ettin. Ve olay sona erdikten sonra da Marcone ile ikimiz hakkında bütün o söylentiler çıktı...”

Murphy dudaklarını büzdü ve başıyla onayladı. “Evet.”

“Ve bana söylemeye kalkışsaydın yangına körükle gitmiş olacaktın.” Alnımı ovuşturdum. Ayrıca bunu yapmış olsa, Murphy’yi soruşturan kişi beni de daha yakından inceleyecekti. Murphy beni korumuştur. Marcone’un yaydığı o söylentilerin benim dışımda herhangi birine ne yapabileceğini hiç düşünmemiştim bile. Aferin, Harry.

“Her şey olabilirsin ama aptal değilsin, Dresden,” diye onayladı. “Kimi zaman biraz naıfsın, ama asla aptal olmadın. İçişleri bir şey bulamadı, ama kirli olduğumdan emin olan çok sayıda insan var; benden zaten hoşlanmayanları da hesaba katarsak, fırsatını bulurlarsa ocağıma incir dikmekte güçlük çekmezler.”

“O yüzden Ajan Benn’in yaptığı şeyi sorun etmedin,” diye tahmin ettim. “Suları bulandırmamaya çalışıyorsun.”

“Aynen öyle,” dedi Murphy. “Büronun ajanlarından biriyle boğuşmam bir yana, kuralları esnetmem bile İçişleri’nin kulağına giderse canıma okurlar. İnan bana, Denton aşağılık herifin teki gibi görünebilir, ama en azından benim kirli olduğuma inanmıyor. Adil hareket edecektir.”

“Ve cinayetlere de şimdi gireceksin. Değil mi?”

Cevap vermek yerine sağ şeride geçti ve ağır ağır gitmeye başladı. Onu izlemek için koltuğumda hafifçe döndüm. Bu sırada başka bir otomobilin ön farlarının trafikte iki şerit boyunca sürüklenerek peşimizden sağ şeride geçtiğini fark ettim. Murphy’ye bir şey söylemedim, ama gözümün ucuyla otomobili izlemeyi sürdürdüm.

“Evet,” dedi Murphy. “Kurt cinayetleri. Geçen ay, dolunaydan bir gün önce başladılar. Rainbow Plajı’nda sevişen iki kişi parçalandı. Önce herkes bir hayvanın saldırdığını düşündü. Acayipti, ama bu işler belli olmazdı, değil mi? Her neyse, tuhaf bir olaydı, bu yüzden soruşturmayı bana verdiler.”

“Pekala,” dedim. “Sonra ne oldu?”

“Sonraki gece, Washington Park’ın yanından yürüyen yaşlı bir kadın kurban oldu. Aynı şekilde öldürüldü. Ve *yanlış bir şey vardı!* Adli tıpçılarımız işe yarayacak bir şey bulamadı, bu yüzden FBI’a sordum. Benim her zaman erişemediğim kaynaklara erişebiliyorlar. İleri teknoloji adli tıp laboratuvarları ve benzeri şeyler.”

“Ve cini şişeden çıkarmış oldun,” diye tahmin ettim.

“Onun gibi bir şey. FBI adli tıpçıları, o yanlarındaki kızıl saçlı oğlan, saldırganların görünen diş yapısında bazı düzensizlikler olduğunu belirledi. Diş izlerinin gerçek kurtların ya da köpeklerinkilere uymadığını söyledi. Bulduğumuz pençe izleri de öyle. Gerçek kurtlarıinkiyle uyuşmuyormuş.” Hafifçe ürperip sözlerine devam etti. “İşte o zaman bunun başka bir şey olabileceğini düşünmeye başladım. Ve ne oldu biliyor musun? Birinin cinayetleri bir kurt saldırısı *gibi göstermeye* çalıştığını düşündüler. Bütün bu kurt olayı yüzünden biri faile Kurt katil adını verdi.”

Başımı eğip kaşlarımı çattım. Farlar hâlâ arkamızdaydı. “Sadece çılgınca bir düşünce: Hiç onlara doğruyu söylemeyi düşündün mü? Yani bir kurtadamları karşı karşıya olabileceğimizi?”

Murphy dudak büktü. “Hayatta olmaz. Bürodaki işlere muhafazakarları alırlar. Bizim orada burada karşılaştığımız hayaletlere, cinlere ve bütün diğer zamazingolara inanmayan insanları. Cinayetlerin bir çeşit tarikat veya bir psikopatlar çetesi tarafından işlenmiş olması gerektiğini söylediler. Katiller kendilerine kurt dişlerinden ve tırnaklarından silahlar yapmış olmalı dediler. Etrafta sembolik pençe izleri bırakmışlar. Bütün işaretlerin ve izlerin hatalı olmasının nedeni buymuş. Carmichael’a seni arattırdım, ama telesekreterin bir iş için Minnesota’ya gittiğini söyledi.”

“Evet. Biri bir gölde bir şey görmüş,” diye onayladım. “Sonra ne oldu?”

“İşler çığırından çıktı. Sonraki gece Burnham Parkı’nda üç serseri hedef oldu. Üstelik sadece öldürülmemiş, *lime lime edilmişlerdi*. Bu geceki adamdan da kötüydü. Dolunayın son gecesinde, bir içki dükkanının önündeki yaşlı bir adam kurban oldu. Bir sonraki gece de bir iş adamıyla sürücüsü bir katli otoparkta parçalandılar. Bütün bu süre boyunca İçişleri de soluğunu ensemden ayırmadı. Her şeyi gözlüyorlardı.” Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı.

“O son kurban. Diğer herkes dışarıda ve şehrin kötü kesimlerindeydi. Katli otoparktaki işadama o kalıba uymuyor.”

“Evet,” dedi Murphy . “James Harding III. En son yıldızı parlayan sanayicilerden biri. John Marcone ile ikisi Kuzeybatı’da ortaklaşa bazı kalkınma projeleri yürütüyor.”

“Ve bu gece Marcone ile bağlantılı başka biri daha öldürüldü.”

Murphy “Evet,” deyip başını eğdi. “Hangisini düşünmek daha korkutucu bilmiyorum. Bu cinayetlerin yalnızca sıradan hayvan saldırıları olduğunu mu, uçlarına kurt dişi takılmış bıçakları olan bir grup psikopatın işi olduğunu mu, yoksa organize kurtadamların işi olduğunu mu?” Hafifçe, gergin bir şekilde güldü. “Bu bana bile hâlâ çilgınca geliyor. Evet, Sayın Yargıç, kurban bir kurtadam tarafından öldürüldü.”

“Tahmin edeyim. Dolunay bittikten sonra vakalar kesildi.”

Murphy başıyla onayladı. “İçişleri delil yetersizliği nedeniyle konuyu kapattı ve başka da bir şey olmadı. Başka hiç kimse ölmedi. Bu geceye kadar. Ve katiller her kimseler, düzenlerini devam ettireceklerse, önümüzde ay ışığı dolu dört gece daha var.”

“Birden fazla katil olduğundan emin misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi Murphy. “En az üç farklı silahtan çıkma ısı- rık izleri, veya Ajan Denton’un deyişiyse ısı- rığa benzeyen iz- ler var. Bütün laboratuvar görevlileri birden fazla fail olabile- ceğini söylüyorlar, ama adli tıbbın emin olması imkansız.”

“Ya da gerçek kurtadamlarla karşı karşıyayız. Bu durum- da da her bir iz grubu farklı bir diş grubuna aittir ve bir sü- rü söz konusudur.”

Murphy başıyla onayladı. “Ama bunu onlara söylemenin imkanı yok. Bu kariyerimin tabutuna son çiviye çakmak olur.”

“Hı hı,” dedim. “Şimdi de bana işinin tehlikede olduğunu anlatacağın kısma geldik.”

Yüzünü buruşturdu. “Artık benden kurtulmak için tek ih-

tiyaç duydukları şey, iyi bir sebep. Her kimseler, bu herifleri enselemesem siyasi sebepten beni ortada bırakacaklar. Sonra beni suç ortaklığıyla veya polisi engellemekle suçlamaları kolay olacaktır. Ve muhtemelen seni de suçlamaya çalışacaklar. Harry, katili ya da katilleri yakalamamız gerekiyor. Yoksa işim bitti demektir.”

“Olay yerlerinden hiç kan veya saç alıyor musun?” diye sordum.

“Evet, bir miktar,” dedi Murphy.

“Ya tükürük?”

Murph kaşlarını çattı.

“Tükürük. Isırık yaralarında olması gerek.”

Başını iki yana salladı. “Buldularsa bile kimse bir şey söylemedi. Kaldı ki, bütün örnekler olsa da onları karşılaştıracamız bir şüpheli olmadan pek bir işimize yaramayacaktır.”

“*Senin* pek işine yaramayacaktır,” diye düzelttim. “Yaratıklardan biri içeri girerken pencerede kan bırakmış. Belki ondan bir şey çıkar.”

Murphy başıyla onayladı. “Bu harika olur. Tamam, Harry. Artık neler döndüğünü biliyorsun. Bana kurtadamlar hakkında ne anlatabilirsin?”

Bir dakikalığına dudaklarımı büzdüm. “Fazla bir şey değil. Üzerine çok düştüğüm bir konu değildi. Daha çok ne olmadıklarını söyleyebilirim. Ama bana sabaha kadar zaman verersen tam bir rapor hazırlarım.” Murphy JFK Otobanı’ndan çıkarken arka pencereden göz attım. Bizi izlediğini düşündüğüm otomobil de otobandan çıktı.

Murphy kaşlarını çatı. “Sabah mı? Daha önce hazır edemez misin?”

“Saat sekize kadar masana koymuş olurum. Gece görevlisine beni içeri almasını söylersen daha da erken.”

Murphy içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. “Tamam. Pekala.” McAnally’s’e geri döndük. Murphy otomobili Mavi Kaplumbağa’nın yanına park etti. Bizi izleyen otomobil de arkamızdan park alanına girdi. “Tanrı aşkına, Harry. Burada oturmuş seninle Chicago’nun merkezinde insanları öldüren kurtadamlardan bahsettiğime inanamıyorum.” Yüzünü bana çevirdi. Endişeli gözlerle, “Bana delirmediğimi söyle,” dedi.

Arabadan çıktım, ama pencereye doğru eğildim. “Delirdiğini sanmıyorum, Murph. Bilmiyorum. Belki de FBI haklıdır. Belki de kurtadamlar değildir. Kimi zaman çılgınca şeyler oluyor.” Ona yarım ağızla gülümsedim, o da hafifçe burnundan soluyarak karşılık verdi.

“Muhtemelen büromda olurum, Dresden,” dedi. “Sabaha kadar o raporu masama getirmiş ol.”

Sonra park alanından çıktı ve çabucak dönüp yola girdi. Kaplumbağa’ma girmedim. Onun yerine park alanına kadar bizi takip etmiş olan otomobili izledim. Alanın uzak tarafından dolaştı, sonra bana doğru gelmeye başladı ve durmadı.

Sürücü, koyu kahverengi, yer yer de gri renkli, kabarık saçlı olan çarpıcı bir kadındı. Yanımdan geçerken dönüp bana bakmadı.

Kaşlarımı çatarak otomobilin gidişini izledim. Araç park alanından çıktı, Murphy’nin tersi yöne döndü ve gözden kay-

boldu. JFK boyunca bizi izleyen araç mıydı bu? Yoksa bana mı öyle gelmişti? İçimden bir ses otomobildeki kadının beni takip ettiğini söylüyordu, ama öte yandan daha önce içgüdülerimin beni yanılttığı olmuştu.

Mavi Kaplumbağa'ya girdim ve bir dakikalığına düşündüm. Kendimi suçlu hissediyordum ve hâlâ biraz midem bulanıyordu. Murphy'nin başının belaya girmesi benim suçumdü. Geçen bahar neler olduğunu anlatmayarak onu son derece şüpheli bir duruma sokmuştum. Şimdi gördüğü baskıdan ben sorumluydum.

Kadınlara karşı, kimilerinin modası geçmiş ve şövenist olarak görebileceği bir tutumum vardır. Kadınlara birer hanımefendiymişler gibi davranmaktan hoşlanırım. Onlar için kapıları açmaktan, beraber dışarı çıktığım zaman hesabı ödemekten, çiçekler getirmekten, sandalyeleri çekmekten ve benzer şeylerden hoşlanırım. Sanırım kendimi bir şey san-sam buna bir centilmenlik tutumu diyebilirdim. Ne isim verirseniz verin, Murphy tehlikedeki bir hanımefendiydi. Ve onu o tehlikeye ben soktuğum için, beladan da benim kurtarmam en doğrusu gibi görünüyordu.

Cinayetleri durdurmak istememin tek sebebi bu değildi. Diken'i o şekilde parçalanmış görmek beni fena halde korkutmuştu. Hâlâ biraz titriyordum. Çok temel bir korkuya karşı verdiğim saf ve ilkel bir tepkiydi bu. Bir hayvana yem olmak, bir sürü keskin dişi olan bir yaratığın ısırganının hedefi olmak istemiyordum. Bunu düşünmek bile beni arabamın koltuğunda kıvrılmaya ve dizlerimi göğsüme çekip kollarımla sar-

maya sevk ediyordu. Boyum ve Kaplumbağa'nın nispeten sıkışık iç kısmı düşünülürse uygunsuz bir pozisyondu bu.

Diken'in başına gelen, muhtemelen görüp görülebilecek en vahşi ve şiddetli ölümdü. Belki o haydut bunu hak etmişti. Belki de etmemişti. İki durumda da, sıradan insanların yüzleşmek zorunda kalmaması gereken bir yaratığın parçalandığı birçok kurbandan yalnızca biriydi. Kenara çekilip seyirci kalamazdım.

Ben bir büyücüyüm. Bu gücüm olduğu anlamına gelir ve güçle sorumluluk birbirine çok yakındır. Bana verilen gücü ihtiyaç duyulan yerde kullanma sorumluluğum var. FBI hiçbir şekilde Chicago sonbaharının ortasında kurbanları avlayan yırtıcı bir kurtadamlar sürüsüyle başa çıkmaya hazır değildi. Bu daha çok benim işimdi.

Derin bir nefes verdim ve yeniden koltuğumda doğruldum. Arabamın anahtarlarını almak için elimi pardösümün cebine soktum ve beyaz mendilime sarılmış cam parçasını buldum.

Yavaşça mendili açtım ve kan lekeli camın hâlâ içinde olduğunu gördüm.

Kanın bir tür gücü vardır. Kanı kullanarak, ait olduğu kişiye kadar izlememi sağlayacak bir büyü yapabilirdim. Katili bu gece bulabilir, büyümün beni ona ya da onlara götürmesine izin verebilirdim. Ama bunu şimdi yapmam gerekiyordu. Kan kurumak üzereydi ve kuruduğu anda onu kullanmak çok daha zahmet gerektirecekti.

Murphy o olmadan harekete geçtiğim takdirde fena halde

sinirlenecekti. Muhtemelen bu gece izin peşinden gitmeye niyetli olduğumu, maksatlı olarak onu devre dışı bıraktığımı varsayacaktı. Ama izi takip etmezsem de katili yeni bir gece çokmeden durdurma fırsatını tepecektim.

Karar vermem uzun sürmedi. Sonuçta insanların hayatını kurtarmak Murphy'nin bana sinirlenmesini önlemekten daha önemliydi.

Bu yüzden Kaplumbağa'dan çıktım ve ön taraftaki bagajı açtım. Birkaç büyücü donanımı çıkardım: Patlatma çubuğu-mu, yeni kalkan bileziğimi ve hiçbir büyücünün yanından eksik etmemesi gereken bir şeyi daha aldım. Bir Smith-Wesson 38'lik Chiefs Special tabanca.

Bütün bunları arabanın ön tarafına taşıdım ve kan lekeli cam parçasını çıkardım.

Sonra büyüye başladım.

BEŞ

Her zaman pardösümün cebinde bulundurduğum tebeşir parçasını ve gösterge panelimde bir cırt cırt şeridine yapışık duran daire şeklindeki plastik kubbeli pusulayı dışarı çıkardım, ardından bol pardösüm ayaklarımın ve bileklerimin üzerine yayılacak şekilde yere çömeldim. Tebeşirle asfaltta etrafıma kaba bir daire çizdim. İzler siyah yüzey üstünde parlak görünüyor, dolunaya yaklaşmış ayın ışığı altında neredeyse ışıldıyordu.

Biraz idare gücüyle, ufacık bir enerji yatırımıyla daireyi kapadım ve anında havadaki büyünün içeriye dolduğunu, tasarımımın sınırları içinde hapsoldüğünü hissettim. Ensemdeki kıllar karıncalandı ve diken diken oldu. Ürpererek kan lekeli cam parçasını aldım ve çizmelerimin uçları arasındaki dairenin üstüne koydum.

Alçak sesle anlamsız hecelerden oluşan küçük bir şarkı söylemeye ve zihnimi istediğim etkiye odaklamaya başladım. “*Interessari, interressarium,*” diye mırıldandım ve pusulanın plastik, bombeli yüzeyini nemli kana dokundurdum. Enerji

abucak içimden çıktı, çizdiğim dairenin odaklayıcı sınırları içinde girdap yaparak döndü, ardından gümüş rengi toz zerrecikleri çıkararak yerdeki pusulaya doğru indi.

Pusulanın iğnesi titredi, çılgınca döndü, sonra da koku alan bir av köpeği gibi kan lekesine yöneldi. Ardından yavaşıa dönüp gneybatıyı işaret etti ve dairenin çevresini kamılayıp o yöne dönük olarak sabit bir şekilde asılı kaldı.

Beklentiyle sırttım ve tebeşir izini izmemin ucuyla temizleyip geri kalan başıboş enerjiyi yeniden havaya geri verdim, ardından pusulayı yerden alıp Mavi Kaplumbağa'ya döndüm.

Ertesi sabah güneş doğup büyüyü yapmak için kullandığım basit büyü enerjiilerini bozana kadar, pusula iğnesi kanın ait olduğu kişiye işaret edecekti; ama sorun şuydu ki, hedefe ulaşmak için en çabuk yolu değil, yalnızca dosdoğru o kişinin bulunduğu yönü işaret edecekti.

Aklı başında hiç kimse Chicago'nun trafiğine sürücü dos-tu veya basit diyemez, ama ben bir süredir orada yaşıyordum ve hayatta kalmayı öğrenmiştim. Chicago'nun içinde apayrı bir şehir olan Cook County Hastanesi'nin yanından geçtim ve Douglas Park'ı geride bıraktım, sonra Kedzie'den güneye döndüm. Ben güneye doğru yol alırken pusula iğnesi yavaşıa döndü ve sonunda dosdoğru doğu yönünü işaret etti, bu yüzden ben de 55. Cadde'den doğuya, Chicago niversitesi'ne ve Michigan Gölü'ne doğru saptım.

Burası şehrin pek nezih bir muhiti değildi. Aslına bakılırsa Chicago'daki mahalleler arasında en kötülerinden biriydi.

Suç oranı yüksekti ve evlerin birçoğu ya haraptı, ya metruk-tu, ya da nadiren kullanılıyordu. Bir sürü sokak lambası bo-zuktu, bu yüzden gece çöktüğü zaman ortalık çoğu bölgeye göre daha karanlık oluyordu. Burası her zaman, şehirde bir gece geçirmek için Yokdiyar'dan çıkan karanlık yaratıkların uğrak yeri olmuştu. Bazı geceler troll'ler yankesiciler gibi ci-rit atardı ve şehre yolu düşen yeni bir vampir, Bianca ile ya da daha önemsiz vampirlerden biriyle irtibata geçmeden ön-ce kendine av ararken, kendini bu mahallede ya da bir ben-zerinde bulabilirdi.

Pusulanın iğnesi terk edilmiş büyük bir mağaza gibi görü-nen bir mekânı işaret ettiğinde kenara çektim ve motoru ka-padım. Vefalı Kaplumbağa minnetle hırslayarak sustu. Torpi-do gözünden şehir haritasını çıkardım ve bir an gözlerimi kı-sarak baktım. Geçen ayki cinayetlerin dördünün işlendiği Washington Parkı ve Burnham Parkı, iki yanımda, bir buçuk kilometreden az mesafedeydi.

Bütün vücudumun hafifçe ürperdiğini hissettim. Burası gayet de Murphy'nin Kurt katilinin bulunabileceği bir yer gi-bi görünüyordu.

Arabadan çıktım. Patlatma çubuğunu sağ elime, gösterge paneli pusulasını sol elime aldım. Kalkan bileziğim sol bile-gimde sallanıyordu. Silahım pardösümün sol cebinde, kolay-ca erişebileceğim bir yerdeydi. Bir an durup zihnimi toplama-k ve yapmak istediğim şeyi kafamda netleştirmek için de-rin bir nefes aldım.

Katil kim olursa olsun, buraya onu ensemek için gelme-

miştim. Yalnızca Murphy adına onun yerini belirliyordum. Murphy adamı takibe aldırabilir ve bir daha harekete geçmeye çalıştığı anda yakalayabilirdi. Onu yakalasam bile Murphy profesyonel bir *büyücünün* sözünü temel alarak hakkında yasal işlem başlatamazdı. Hakimler, bir polisin huzurlarına çıkıp böyle çılgınca iddialarda bulunmasına bayılırlardı.

Patlatma çubuğumu parmaklarımda çevirdim, sııttım ve yürümeye başladım. Bu sorun değildi. Gücümü kullanabilmek için adalet sisteminin onaylamasına ihtiyacım yoktu.

Terk edilmiş büyük mağazanın ön pencereleri kartonlarla kapatılmıştı. Yanlarından geçerken hepsini teker teker dene-dim ve kolayca içeri salınan bir tane buldum. Durup bir alarm olması ihtimaline karşı pencereyi dikkatle inceledim.

Örneğin pencerenin altına bağlanmış, üzerine küçük çan-lar sıralanmış bir ip. Eğer ahşap tabakayı daha fazla içeri iter-sem çınlamasına neden olacaktım. Onun yerine ipi asılı ol-duğu çivilerden birinin başından çıkardım, çanları dikkatle indirdim ve terk edilmiş mağazanın loşluğuna süzıldüm.

İskelet halinde bir mekândı. Uzun koridorlar oluşturan raf dizileri hâlâ duruyordu, ama artık üzerlerinde mallardan eser yoktu. Boş floresan yuvaları sahipsiz sıralar halinde ta-vandan sarkıyordu ve altlarındaki zemin de tuzla buz olmuş floresan tüpleriyle kaplıydı. Sokaktan ışık sızıyordu, büyük ölçüde ay ışığı, ama mağazanın arkasından daha fazla ışık ge-liyordu. Kan lekeli pusulamı kontrol ettim. İğne kesin bir şe-kilde ışığın geldiği yönü işaret ediyordu. Gözlerimi kapadım ve Dinledim. Bu kazanılması zor bir beceri değildir, ama ço-

ğu insan artık nasıl yapılacağını bilmez. Neredeyse fısıltıyla ve aceleci bir şekilde konuşan sesler duydum. En az iki insan sesi vardı.

Fark edilmemek için çıplak rafları kullanarak mağazanın arkasına doğru süründüm. Ardından nefesimi tuttum ve son raf sırasının üstünden gizlice ileriye baktım.

Eski bir Coleman fenerin çevresine bir grup insan toplanmıştı. Hepsisi de gençti, her iki cinsiyete mensuptu ve farklı şekil ve büyüklüklerdeydi. Siyahın çeşitli tonlarında giysiler giymişlerdi ve çoğunun üzerinde koyu renk deriden ceketler, bilezikler ve tasmalar vardı. Kimileri küpeler ve hızmalar takmıştı; birinin boğazında bir dövme olduğu görülebiliyordu. Eğer uzun boylu, kaslı insanlar olsalardı göz korkutucu görünebilirlerdi, ama değillerdi. Üniversite çağına ya da daha genç görünüyorlardı; bazılarında hâlâ sivilceler ya da aşırı yağlı saçlar, tamamen uzamamış sakallar vardı ve çelimsizdiler. Beceriksiz ve uygunsuz görünüyorlardı.

Gençlerden dördü beşi, bir yetmişen kısa boylu, iri yarı, genç bir adamın arkasında ve çevresinde toplanmıştı. Adamın kalın camlı bir gözlüğü ve tıknaz parmakları vardı; parmaklarında dikenli deri eldivenler yerine bir hesap makinesi olsaydı daha kendinden emin görünürdü. Ellerini beline koymuş, kendisinden en az bir baş uzun sıfır beden sarışın bir kıza dik dik bakıyordu. Kızın narin vücudunun bütün hatları biçimsizdi ve uzun, hüzünlü yüzüne öfke dolu bir ifade yerleşmişti. Saçı düzensiz bir şekilde yüzüne düşmüştü, gözleri bastırılmış bir hiddetle ışıldıyordu. Beş altı genç de

onun çevresine toplanmıştı ve herkes gergin görünüyordu.

Genç adam, “Ben de sana diyorum ki,” diye hırladı boğuk bir sesle, “şu anda dışarıda olmalıydık. Onların hepsini bulup parçalayınca kadar dinlenmeye hakkımız yok.” Arkasındaki insanlardan destek mırıltıları geldi.

“Yemin ederim, Billy,” dedi sarışın kız. “Testosteron yüklü budalanın tekisin. Şu anda dışarıda olsaydık foyamızı çıkarabilirlerdi.”

Billy ters bir sesle, “Kafanı kullan, Georgia,” diye çıktı. “Şimdiye kadar bunu anlamadıklarını mı sanıyorsun? Bize saldırırlarsa hepimizi şu dakika temizleyebilirler.”

“Ama saldırmadılar,” diye dikkat çekti Georgia. “O bu gece yeniden harekete geçmememizi söyledi, ben de harekete geçmiyorum. Ve buna kalkışacak olursan, yemin ediyorum bileklerini kulaklarına bağlarım.”

Billy hırıldadı, gerçekten hırıldadı, ama sesi yapmacıklı ve zoraki çıktı. Bir adım öne atıp, “Benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun, kaltak?” dedi. “Hadi yap da görelim.”

Georgia gözlerini kıstı. “Bu kurt olayına senin gibi şanssız eziklerle kavga etmek için girmedim, Billy. Beni buna zorlama.” Billy’nin arkasında duran gençlere dik dik baktı. “Bize ne söylediğini biliyorsunuz. *Onun* sözüne karşı çıkmaya mı başlayacaksınız?”

Billy dönüp önce arkasındakilere, sonra rakibini destekleyenlere baktı ve, “Dinleyin, Alfalar,” dedi.

“Bunca zamandır size önderlik ettim. Vaat ettiklerimi yaptım. Artık *bana* güvenmeyecek misiniz?”

Tartışanları inceledim, ardından başımı yine aşağı, gölgelerin arasına indirdim. “Kutsal Genç-Bir-Kurtadamdım” adına, Batman. Pusulamı kontrol ettim ve kesin bir şekilde aydınlık odayı, fenerin çevresine toplanmış grubu işaret ettiğini gördüm. Katiller bunlar mıydı yani? Daha çok Deri Gece-si için toplamış bir grup bilgisayar delisine benziyorlardı.

Eh, en azından bir başlangıçtı. Artık sıvışabilir ve Murphy’ye gördüklerimi anlatabilirdim. Önce dışarıda binanın etrafını kontrol etmem gerekecekti. Yakına park edilmiş otomobilleri olup olmadığına bakacak, varsa Murphy’ye plaka numaralarını verecektim. Lanet olsun, üniversiteden fazla uzakta değildik. Belki arabalardan bazılarının park izinleri olabilirdi.

Net ve tiz bir kadın sesinin, “Bütün bunlar ne demek oluyor?” dediğini duydum.

Boynumu yeniden rafın kenarından uzattım. Sarışın kadar uzun boylu, koyu tenli ama daha yaşlı, tepeden turnağa kaslı ve hayvani bir kesinlikle hareket eden bir kadın arka kapıdan odaya girmişti. Kahverengi saçında yer yer gri kısımlar vardı; anında, bunun McAnally’s’in orada park alanına giren arabadaki kadın olduğunu fark ettim. Kalbim heyecanla biraz daha hızlı atmaya başladı. Demek Murphy ile ikimizi takip eden oydu. Kadın iki gruba dik dik baktı. Gözleri zar zor kahverengi olarak tanımlanabilecek esrarengiz bir kehribar, tonuna sahipti. “Size hiçbir şey öğretemedim mi?” diye sordu.

Billy de Georgia da rahatsız bir tavırla yere bakıyorlardı. Diğer gençler de karartmadan sonra dışarı çıkmayı planlarken yakalanmış bir grup çocuk gibi benzer pozlar takınmışlardı.

Kadın grubun çevresinde ileri geri yürüyerek, “Bu bir oyun değil. Biri beni buraya kadar izledi. Peşimizdeler. Şimdi hata yapmaya başlarsanız bedelini canınızla ödersiniz,” dedi. Pusulamı kontrol ettim.

Kadın yürürken iğne ileri geri hareket ediyor, hep onu işaret ediyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi attı. Neredeyse hayvani bir canlılığı, hükmedici bir varlığı ve irade gücü olan bu kadını düşündüm. Bu kadın bir katil olabilirdi. Hem takip edildiğini de biliyordu. Ama nasıl? Onu takip ettiğimi nereden anlamıştı?

Heyecan içinde yeniden kadına baktım, fakat arkasına gizlendiğim rafları saran koyu gölgelere dikkatle gözünü diktiğini gördüm. Gençlerden biri bir şey söylemeye başlayınca kadın sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. Burnundan nefes alırken burun deliklerinin şiştiğini gördüm. Sonra bana doğru bir adım attı. Hareket edersem fark edileceğim korkusuyla yeniden rafların arkasına eğilmeye bile cesaret edemeden nefesimi tuttum.

Kadın, “El ele verin,” diye hırladı. “Şimdi.” Ardından zemindeki Coleman lambaya dönüp söndürerek odanın karanlığa gömülmesine neden oldu.

Bir an şaşkın mırıldanmalar duyuldu, sonra kadından emredici bir uhlama geldi ve sessizlikten ve karolar üzerinde mağazanın arkasına doğru hareket eden ayakkabıların ve çizme-lerin sesinden başka hiçbir ses kalmadı. Gidiyorlardı. Görmeden doğruldum ve elimden geldiği kadar çabuk rafların çevresinden dolanıp onlara doğru yönelerek takip etmeye çalıştım.

Geriye dönüp baktığımda bunun çok zeki bir karar olmadığını görüyorum, ama kaçmalarına izin veremeyeceğimi biliyordum. Pusulama yaptığım büyü fazla dayanmayacaktı. Gençler çetesinin herhangi bir üyesi bir yana, kadını bile yeniden bulmaya yetecek kadar ömrü kalmamıştı. Onları dışarıya kadar izlemek, otomobillerinin plaka numaralarını ve Murphy'nin onları bulmasına yardımcı olacak her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

Adımımın uzunluğunu yanlış hesaplayınca sıranın sonundaki duvara çarptım. Acı çığlığımı bastırıp yönümü tekrar belirlemeyi başardım ve onları izlemeye başladım. Tıpkı onlar gibi ben de gizlenmek için karanlığı kullanıyordum. Kendim için bir ışık oluşturabilirdim, ama kimse göremediği sürece kimse de ateş etmeye başlamayacaktır diye fikir yürüttüm. Dinleyerek ve sesleri izleyerek dikkatle dışarı yürüdüm.

Yalnızca bir saniyeliğine eski karolarda kayan pençelerin sesini duydum. Sonra büyük ve tüylü bir şey dizlerimin altından bacaklarıma vurarak dengemi bozdu ve beni şiddetle yere indirdi. Bir çığlık koparak patlatma çubuğumu beyzbol sopası gibi savurdum ve çatırtıyla sert ve kemikli bir şeye vurduğunu hissettim. Derin, hayvansı bir hırıltı duyuldu, ardından bir şey çubuğu elimden koparıp uzağa uçurdu. Çubuk tok bir sesle karo zemine düştü. Pusulamı bıraktım, silahımı arandım ve yeniden ayağa kalktım. Geri geri yürürken korku dolu bir çığlıkla meydan okudum.

Bir an hareketsiz durup hızla nefes alıp vererek karanlığa gözümü diktim. Elimdeki silah ağır geliyordu. Korkudan

kalbim güm güm atıyordu ve her zamanki gibi korkunun arkasından öfke dört nala geldi. Saldırıya uğradığım için çok öfkeliydim. Bir şeyin beni durdurmaya çalışmasını beklemiyordum değilim, ama karanlıkta hırıldayan yaratık beni tahmin ettiğimden çok daha fazla korkutmuştu.

Bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve hiçbir ses de duymadım. Gömleğime uzandım ve annemden bana kalmış beyaz yıldızı çıkardım. Beş köşeli yıldız, bir dairenin, yani düzen, simetri ve güç dengesi sembolünün içinde dik duruyordu. Yoğunlaşarak irademi yıldız odakladım; beş köşeli yıldız hafif, yumuşak bir ışıkla parlamaya başladı –gücümü Yokdiyar’dan gelen bir yaratığa karşı odakladığımda ortaya çıkan kör edici ışıltıya göre çok daha azdı, ama en azından önümü görmem için yeterliydi. Mavi beyaz ışık ay ışığı gibi etrafımı sarınca arka odaya doğru ilerledim.

İlerlemeye devam etmek kesinlikle aptalcaydı, ama öylesine sinir ve öfkeyle dolmuştum ki, büyük mağazanın arka odasını yalpalayarak geçtim, sonunda açık kapının lacivert hatlarını gördüm. Kapıya yöneldim. Yolda muskanın hafif ışığında tam olarak göremediğim birkaç eşyaya daha takıldım ve birkaç cismi de öfkeyle tekmeleyerek uzaklaştırdım, sonunda eski binanın arkasındaki dar bir sokağa çıkıp temiz havayı soludum. Loş şekiller ve renkler halinde olsa da yenden görebiliyordum.

Bir şey arkadan şiddetle vurarak beni yere indirdi ve çakıların kaburgalarımın batmasına neden oldu. Konsantrasyonum ve onunla beraber muskamın ışığı yok olup gitti. Sert ve

metalik bir nesnenin kafamın arkasına dayandığını, bir dizin sırtımın alt kısmına bastırıldığını hissettim. Bir kadın sesi, “Silahı elinden bırak, yoksa kafanı uçururum,” dedi.

ALTI

Bana ılgın diyebilirsiniz, ama bir silah kafatasıma dayandığı zaman karşı koymaya pek meraklı değılimdir. Sol elimdeki 38’liğı dikkatle yere koydum ve parmaklarımı ondan uzaklaştırdım.

“Ellerini arkana götür. Hemen,” diye hırladı kadın. Dediğı gibi yaptım. Bileklerimin çevresinde kelepçelerin soğuk metalini hissettim ve kilitlenmeleriyle çıkan ırtırtıyı duydum. Sırtımdaki dizin baskısı kalktı saldıran kişi bir bacağıyla beni sırtüstü çevirdi, bir fener yakıp gözlerime tuttu.

“Harry?” dedi.

Işığa gözlerimi kısarak baktım. Şimdi sesi tanımıştım. “Selam, Murphy. Yine o konuşmalardan biri olacak, değı mi?”

“Seni aşğılık herif,” dedi Murphy sert bir sesle. Hâlâ fener ışığının ardında bir gölgeden ibaretti, ama artık dış hatlarını çıkarabiliyordum. “Bir ipucu buldun, onu izledin ve benimle irtibata geçmedin.”

“Sıra köşkte oturanlar başkalarına taş atmamalı, Komiser,” deyip oturur konuma geçtim. Ellerim hâlâ sıkıca arkam-

da bağılıydı. “Zaman yoktu. Çok taze bir ipucu vardı ve beklemeyi göze alamazdım, yoksa onu yitirebilirdim.”

Murphy homurdandı. “Burayı nasıl buldun?”

“Ben bir büyücüyüm,” dedim ve ellerimi sağa sola oynatmaya çalıştım. “Büyüyle tabii. Başka ne olabilir ki?” Murphy hırıldadı, ama çömelip kelepçelerimi açtı. Serbest kalan bileklerimi ovuşturdum. “Ya sen nasıl buldun?”

“Ben bir polisim,” dedi. “Bir otomobil cinayet mahallinden McAnally’s’e kadar bizi takip etti. Gidene kadar bekledim ve onu izledim.” Tekrar ayağa kalktı. “İçerideydin. Önden kimse çıktı mı?”

“Hayır, sanmıyorum. Ama göremedim.”

“Lanet olsun,” dedi Murphy. Silahını ceketinin içine soktu. “Arkadan da çıkmadılar. Çatıya çıkmanın bir yolu olması.” Ayağa kalktı ve fenerini çatının kenarlarında dolaştırıp etraftaki birbirine yakın binalara göz attı. “Şimdiye kadar çoktan gitmişlerdir.”

“Her zaman başarılı olamazsın.” Ayaklandım.

“Görürsün,” dedi ve dönüp binaya doğru yürümeye başladı.

Ona yetişmek için aceleyle yürüdüm. “Nereye gidiyorsun?”

“İçeri. Bir merdiven ya da benzeri bir şey var mı bakacağım.”

Karanlık binaya girerken peşine düşüp, “Onları izleyemezsin,” dedim. “Onlarla boy ölçüşemezsin. Yalnızca senle ben varken olmaz.”

“Onlar mı?” dedi Murphy. “Ben yalnızca bir kişi gördüm.” Durup bana baktı, ben de ona kısa ve öz bir biçimde park alanında ayrıldığımızdan bu yana olanları anlattım. Murphy dinlerken mavi gözlerinin kenarlarındaki hatlar ciddileşti.

Sözlerimi tamamladığımda, “Sence ne olmuş olabilir?” diye sordu.

“Kurtadamlar, bulduk,” dedim. “Saçında grilikler olan koyu tenli kadın liderleriydi.”

“Katiller grubu mu?” dedi Murphy.

“Sürü,” diye onu düzelttim. “Ama katillerin onlar olduğundan emin değilim. Sanki yeterince... Bilmiyorum. Soğuk ve kötü değildiler.”

Murphy başını iki yana salladı ve dönüp dışarı yürümeye başladı. “Bana iyi bir eşgallerini verebilir misin?”

Ben de yanında yürüdüm. “Herhalde verebilirim. Ama bunu ne için istiyorsun ki?”

“Gördüğümüz kadın için bir arama emri çıkarttıracağım ve konuşmalarını duyduğun gençleri tarif etmeni istiyorum.”

“Ne gerek var buna? Otomobilin plakasını almadın mı?”

“Aldım ve soruşturdum bile,” dedi Murphy. “Kiralık otomobil. Muhtemelen sahte bir kimlikle alınmıştır.”

“Bence yanlış insanların peşindesin, Murph,” dedim. “O arama emrini çıkarttırma.”

“Nedenmiş?” diye sordu Murphy. “Biri cinayet mahallinden şehre kadar beni izliyor. Bununla da kalmıyor, katil olduklarını sen de teyit edebiliyorsun. Bir mahkemede değil elbette, biliyorum, ama sonuçta beni teyit edebilirsin ve bu

da yeterli. Eğer nereye bakacağımızı bilirsek, standart bir soruşturma gerisini açıklığa kavuşturacaktır.”

Elimi kaldırdım. “Dur bakalım, dur bakalım. Büyüm bana kadının katil olduğunu söylemedi. Tek söylediği olay mahallindekinin onun kanı olduğuydu.”

Murphy kollarını kavuşturdu ve bana dik dik baktı. “Sen kimin tarafındasın?”

Ben de biraz asabileşiyordum. “Hâlâ anlamıyorsun, Murphy,” dedim. “Büyü diyarında yaşayan insanlarla bir mücadeleye giriyorsan, onu hemen oracıkta sonuna kadar götürmeye hazır olman gerekir. Bir kurtadam sürüsünü rahat-sız etmeye başlar ve polisi peşlerine takarsan savaş ilan etmiş olursun. Bu savaşı yürütmeye hazır olsan iyi olur.”

Murphy çenesini kaldırdı. “Benim için endişelenme. Başımın çaresine bakabilirim.”

“Bakamazsın demiyorum,” dedim. “Ama Marcone’un kulübünde Diken’i parçalayan yaratık her neydiyse, karanlıkta bana saldıran yaratık değildi.” Başımı büyük mağazanın ana odasına doğru çevirdim.

“Hadi ya?” dedi Murphy. “Neden peki?”

“Çünkü beni öldürebileceği halde öldürmedi.”

“Bir kurda karşı kendini savunamayacağını mı düşünüyorsun, Harry?”

“Karanlıkta mı?” dedim. “Murphy, Amerika Birleşik Devletleri’nin büyük bölümünde kurtların soyu tükeneli neredeyse yüz yıl oldu. Onların ne kadar tehlikeli olabildiklerini bilmiyorsun. Bir kurt, senin bir otomobili Chicago’nun bü-

yük bir kesiminde sürebileceğinden daha hızlı koşabilir. Çenesiyle tek bir harekette uyluk kemiklerini kırabilir. Bir kurt zifiri karanlıkta vücudunun ısını görebilir ve yıldız ışığı altında yüz metre öteden başındaki saç tellerini sayabilir. Otuz kırk metre öteden kalbinin atışını duyabilir. Karanlıkta bana saldıran kurt beni kolaylıkla öldürebilirdi. Öldürmedi. Ona vurmama rağmen sadece silahımı düşürdü, sonra da gitti.”

Murphy, “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz,” dedi, ama kollarını karnının üzerinde birleştirdi ve çevremizdeki gölgelere hafif bir ürpertiyle göz attı. “Belki de katil seni tanıyordur. Belki de bir büyücüyü öldürme riskini göze almak istememiştir. Belki de seni başından atmak için yapmıştır. Belki de sadece bu şekilde tepki vermen ve böylece ondan kuşkulanılmaması için canını bağışlamıştır.”

“Belki de öyledir,” diye kabul ettim. “Ama sanmıyorum. Gördüğüm çocuklar...” Başımı iki yana salladım. “Henüz arama emrini çıkarttırma. Ben biraz daha bilgi toplayıncaya kadar askıya al. Bak, sana tavsiyede bulunmam, doğaötesi ile ilgili konularda danışmanın olmam için para veriyorsun. Ben senin uzmanımın, değil mi? Dinle beni. Güven bana.”

Başını kaldırıp yüzüme dikkatli bir ifadeyle baktı ve gözleri benimkilerle buluştuğu anda aceleyle gözünü öte yana çevirdi. Murphy beni bir süredir tanıyordu. Çok iyi bir sebebiniz olmadığı sürece bir büyücünün gözlerine bakmazsınız. Büyücüler çok fazla şey görürler.

“Pekala,” dedi sonunda. “Emri askıya alacağım, ama en fazla yarın sabaha, o raporu alıncaya kadar. Bana o zamana

kadar bir şey gösteremezsen, bu gece gördüğümüz insanların peşinden gideceğim.” Ağzı vahşi, küçük bir sınısla kıvrıldı. “Zaten Rosemont’taki suç mahallinde ne yaptığımı açıklamakta çok zorluk çekerdim.” Sırtışı kayboldu ve yerinde sadece gaddarlık kaldı. “Ama o bilgiyi bana vereceksin, Dresden, hem de sabahın köründe. Şüpheli olmasın. Katili başka hiç kimse ölmeden yakalayacağım.”

Başımla onayladım. “Sabaha,” dedim. “Merak etme.”

Murphy’nin feneri titreşti, ardından ampül yandı ve ışık tamamen gitti.

Murphy karanlıkta içini çekti. “Sen yanımdayken hiçbir şey doğru düzgün çalışmıyor. Kimi zaman senle takılmaktan gerçekten nefret ediyorum, Harry.”

YEDİ

Daireme girdim, terk edilmiş büyük mağazada yeniden bulduğum patlatma çubuğumu büyücü sopamın ve kılıç asamın durduğu köşeye attım ve arkamdan kapıyı kilitledim. Soygunculara karşı korumalı çelik kapılardan biriydi. Altı ay önce bir iblis paldır küldür daireme girip etrafı mahvettikten sonra satın almıştım.

Dairem nasıl olduysa bütün Chicago yangınlarından kurtulmuş, eski, kocaman bir pansiyon binasının bodrum katındaydı. Bina neredeyse tamamen ahşaptır ve rüzgar estiğinde, yani bu şehirde her zaman, gıcırdayıp inleyerek yumuşak, yatıştırıcı bir müzik oluşturur. Geçmişi olan bir mekândır, komşular sessizdir ve kiram düşüktür; ama iblis dairemi kırıp dökmeden önce olduğu kadar değil.

Dairemde hiçbir elektrikli cihaz yoktur. Bunun sebebini artık anlamış olmalısınız. Bir şömine, ana odanın kenarında küçük bir mutfak, bitişikte küçük bir yatak odası ve yatak odasının içinde bir banyo vardır. Dört duvarın her birinde ve banyonun bir duvarında yüksek, gömme pencereler bulunur.

Evimi renklerden çok halı, kilim gibi şeylerle dekore ederim; çıplak taş zeminlerin her yanında kalın halılar vardı ve çoğu yerde birbirlerinin üzerine serilmişlerdi. İblis asidi mobilyalarımın büyük bölümünü yakmıştı ve yerlerine yenilerini bulmak için, kullanılmış eşya dükkanlarını gezmek zorunda kalmıştım. Bol miktarda eski ahşap ve yumuşak kumaş içeren mobilyaları severim, mobilyaları da buna uygun olarak almıştım. Duvarlarımdan, bulabildiğim en eski duvar halıları sarkıyor, çıplak taşın üzerini örtüyordu. Şöminenin kızıl ışığında dekorun birincil renklerini oluşturan turuncular, kahverengiler ve kırmızılar hiç de fena durmuyordu.

Şömineye yürüdüm ve ateşi yaktım. Chicago'da ekim, soğuk, esintili bir aydır ve küçük nemli sığınağım genellikle ben bir ateş yakıncaya kadar serin kalır. Ateşe birkaç odun attım, sonra Mister ortaya çıktı ve tatlı tatlı mırılayarak bacağıma sürtünüp dengemin bozulmasına neden oldu.

“Yine bifeleklerle daldın, değil mi Mister?” dedim ve büyük, gri kedinin kulaklarını okşadım. Mister çoğu köpekten bile büyüktür. Belki de anne babasından birinde yaban kedisi kanı vardı. Onu yavru bir kedyken bir çöp bidonunda bulmuştum, o da hemen beni benimsemişti. Mücadelelerime rağmen Mister anlayışlı bir canlı olmuştu; sonunda onun küçük ailesinin bir parçasını olduğumun ve lütfedip rıza göstermesi sayesinde dairesinde kalmama izin verildiğinin farkına vardım. Kediler işte. Çıkın işin içinden.

Odun fırınına yaktım ve çabucak spagettiden, ızgara tavuktan ve kızarmış ekmekten oluşan bir akşam yemeği hazır-

ladım. Mister ile akşam yemeğini paylaştık ve her zamanki gibi bir kutu Coca Cola'yı bölüştük. Bulaşıkları lavabodaki suya bıraktım, ardından yatak odasına gittim ve cübbemi giydim.

Artık büyü başlasın.

Uzak köşedeki bir noktaya gittim ve oradaki bir halıyı çektim, sonra zeminde bulunan kapıyı kaldırarak laboratuvarımın bulunduğu alt bodruma inen dik portatif merdiveni ortaya çıkardım.

Sendeleyerek merdiveni indim. Elimdeki mum, laboratuvarım dediğim neşeli karmaşayı altın rengi bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Duvarlara masalar dayalıydı ve en uzun masa odanın merkezinin büyük bölümünü dolduruyor, çevresinde sıkışık bir yürüme alanı bırakıyordu. Bunun tek istisnası laboratuvarımın uzak ucundaki, zemine çakılmış parlak bakır bir halkadan oluşan çağırma halkam için tamamen boş tuttuğum bir alandı. Kitaplar, not defterleri, bitmiş tükenmez kalem, kırık kurşun kalemler, kutular, plastik kaplar, eski tereyağı kapları, boş marmelat kavanozları ve plastik torbaların yanında baharatlar, nadir taşlar, kemikler, kürk, kan, artıklar, mücevherler ve büyü uğraşları ve çalışmaları için yararlı olan diğer bileşenleri içeren türlü boyutlarda ve şekillerde başka kaplar ortalıktaydı.

Merdivenin en altına ulaştım, tehikeli bir şekilde dengede duran bir çizgi roman yığınının (sormayın) üzerinden atladım ve serin odanın çevresindeki tabaklarda duran diğer mumları yakmaya başladım, sonunda soğuğu en azından biraz kırma

abasıyla, elimdeki mumu laboratuvarda tuttuğum kerosen ısıtıcıya doğru eğdim. “Bob,” dedim ardından. “Uyan, uykucu kafa.”

Yukarıdaki raflardan birinde, ciltli kalın kitaplar sırasının ortasına, beyazlatılmış, pürüzsüz, boş göz yuvaları açık açık bakan bir insan kafatası tıktırılmıştı. Göz yuvalarının derinliklerinde turuncu bir ışık kıvılcımı belirdi, git gide büyüdü ve cisimleşerek iki parlak ışıltıya dönüştü. “Uykucu kafa. Ah, çok hoş, Harry. Böyle bir mizah anlayışıyla ülkenin her yerinde çöpchölük yaparak hayatımı kazanabilirsin.” Kafatası esneme parodisiyle ağzını iyice açtı, ama ben içindeki ruhun, yani Bob’un yorgunluk duygusunu yaşayan varlıklarla aynı şekilde hissetmediğini biliyordum. Deyim yerindeyse sözlerini sineye çektim. Bob bir düzine fani hayatı boyunca bir sürü büyücü için çalışmıştı ve büyüünün iç yüzünü benim asla bilemeyeceğim kadar iyi biliyordu.

Kıs kıs gülererek, “Bu sefer ne yapıyoruz?” diye sordu Bob. “Yine kilo verme iksirleri mi?”

“Bak, Bob,” dedim. “O sadece zor bir ayın sonunu getirmek içindi. Burada birinin kirayı ödemesi gerekiyor.”

“Pekala,” dedi Bob kendini beğenmiş bir sesle. “O halde meme büyütme işine giriyor musun? Bak sana söyleyeyim, çok para var o işte.”

“Büyünün amacı o değil, Bob. Daha ne kadar alçalabilirsin?”

“Ah,” dedi Bob gözleri titreşerek. “Asıl soru, onları ne kadar güzelleştirebilirsin? Hiç fena bir büyücü sayılmazsın, Dres-

den. Bütün o güzel kadınların ne kadar minnettar kalacağını düşünmen gerekir.”

Burnumdan soludum ve merkez masadaki nesneleri bir kenara yığarak biraz yer açmaya başladım. “Biliyorsun Bob, bazılarımız seksle kafayı bozmuş değiliz.”

Bob da burnundan soludu ki, bu ne burnu ne de dudakları olan biri için hiç kolay iş değildir. “Kimilerimiz de gerçek, çalışan bir vücuda ve beş duyunun tamamına sahip olmayı çantada keklik görmüyor, Harry. Susan’ı en son ne zaman gördün?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim. “İki hafta önce. İkimi-
zin de işleri oldukça yoğun.”

Bob içini çekti. “Böyle muhteşem bir kadın söz konusu ve sen burada, eski küflü laboratuvarında yine gülünç saçmalıklarla uğraşmaya hazırlanıyorsun.”

“Tam üstüne bastın,” dedim. “Şimdi kes sesini de işe koyulalım.”

Bob Latince bir şeyler mırıldandı ama tozu üzerinden atmak için birkaç kere çıtırdamayı ihmal etmedi. “Tabii, ben ne bilirim ki? Sadece zavallı küçük ruhun tekiyim, değil mi?”

“Evet Bob, fotoğraf hafızasına, üç ya da dört yüz yıllık araştırma deneyimine ve bilgisayardan daha iyi tündengelim kabiliyetine sahip zavallı küçük bir ruhsun.”

Bob neredeyse gülümser gibi göründü. “Sadece bunu dediğin için bu gece elimden gelenin en iyisini yapacağım, Harry. Belki de o kadar da budala değilsindir.”

“Harika,” dedim. “İki iksir hazırlamak istiyorum. Bir de

kurtadamlar hakkında bildiğin her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Bob hemen, “Ne tür iksirler ve ne tür kurtadamlar?” dedi.

Gözlerimi kırptım. “Birden fazla tür mü var?”

“Lanet olsun, Harry. Burada kendimiz en az üç düzine farklı türde iksir yaptık ve neden böyle bir soru-”

“Hayır, hayır, hayır,” diye homurdandım. “Kurtadamları diyorum. Birden fazla kurtadam türü mü var?”

“Ne? Birden fazla ne türü var?” Bob görünmez bir eli kulak kemiklerine götürürmüş gibi kafatasını bir yana eğdi.

“Kurtadam, kurtadam.”

Bob ciddiyetle “*Kurtadam*,” diye cevap verdi. Sesi yapmacıklı bir aksanla dolup taşıyordu. “*Kurt kalesi*.”

Gözlerimi kırptım. “Ee. Sen neden bahsediyorsun?”

“Bir *espri*, Harry. Yıldızlar adına, hiç dışarı çıkmıyorsun, değil mi?”

Sırtan kafatasına baktım ve hüsranla homurdandım. “Beni oraya getirme.”

“Tamam, tamam. Off. Bu akşam amma huysuzsun.” Bob yeniden çenesini gererek esnedi.

“Yeni bir cinayet vakası üstünde çalışıyorum ve aylıklıkla harcayacak vaktim yok, Bob.”

“Cinayet. Bu fanilerin işleri çok karmaşık. Yokdiyar’da asla cinayet suçlamaları filan olmaz.”

“Çünkü oradaki bütün varlıklar ölümsüzdür. Bob, kapa çenenin de kurtadamlar hakkında bildiklerini anlat. Eğer bir dizi farklı tür varsa, bana ne olduklarını söyle.” Bir not defte-

ri, yeni bir kurşun kalem ve sıvı ısıtma amaçlı alkol alevli gaz memelerine sahip iki temiz deney şişesi çıkardım.

“Pekala,” dedi Bob. “Ne kadar bilgin var?”

“Kurtadamlar hakkında hiçbir bilgim yok. Hocam o konuyu anlatmadı.”

Bob kısa ve sert bir şekilde güldü. “İhtiyar Justin’in hiçbir konuda doğru düzgün muhakeme yeteneği yoktu. Kendisi kaşınıyordu Harry, Beyaz Konsey’deki hiç kimsenin aksini iddia etmesine izin verme.”

Bir an durdum. Karışık duygular, öfke, korku ve en çok da pişmanlık hızla içimden gelip geçti. Gözlerimi kapadım. Hâlâ hocamı kendi iradem ve öfkemle yarattığım alevler içinde ölürken görebiliyordum. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Lanet olsun, Konsey bile sana verdiği cezayı askıya aldı. Temize çıktın. Bu arada, Elaine’e ne olduğunu merak ediyorum. İşte o çok tatlı bir-”

“Kurtadamlar, Bob,” dedim, çok alçak ve çok sinirli bir sesle. Bir elim acımaya başlamıştı ve parmaklarımin yumruk olduğunu, parmak boğumlarımin beyazladığını gördüm. Gözlerimi Bob’a çevirerek dik dik baktım.

Kafatasının bir yutkunma sesi çıkardığını duydum, Sonra, “Tamam. Peki. Kurtadamlar. Bir de, şey, hangi iksirleri istiyorsun?”

“Bir canlandırıcı iksir istiyorum. Bir şişe içinde bir gecelik dinlenme. Ayrıca bir kurtadamin beni fark etmemesini sağlayacak bir şey.” Not defterime ve kurşun kalemime uzandım.

“İlkini yapmak zor. İyi bir uykunun yerini tutacak hiçbir şey yoktur. Ama biraz süper kahve yapabiliriz, sorun değil.” Formülü cafcacflı bir şekilde okudu, ben de o söyledikçe fazla koyu ve açılı bir el yazısıyla not aldım. Eski ustamın bahsi geçtiği için yükselen öfkem hâlâ geçmemişti. Elaine’e dair hatıralarımla beraber içimde başlayan duygu seli bir saat boyunca yatışmayacaktı.

Hepimizin iblisleri vardır.

“Ya ikincisi?” diye sordum kafatasına.

“Gerçekten yapılabilecek bir şey değil,” dedi Bob. “Kurtların o kadar çok algılama yetisi vardır ki, çok fazla uğraşmadan bütün duyularından birden gizlenmek imkansızdır. Sadece bir Gölge Pelerinininden veya benzer bir şeyden değil, Büyükle bir Görünmezlik Yüzüğü yapmaktan bahsediyorum.”

“Paradan yapılmış gibi bir halim var mı? Onu karşılayamam. O halde bir kısmen gizlenme iksirine ne dersin?”

“Ah, bir uyum sağlama karışımı gibi mi? Arka planın göze çarpmayan bir parçası gibi görünürsün, öyle bir şey mi? Aslında bence en işe yarayanı o olur. Bir kere dikkat çekmeni önler.”

“Tabii,” dedim. “Daha iyisi yoksa ona razıyım.”

Bob, “Sorun değil,” diye bana güvence verdi ve takırdayarak yeni bir formül okudu, ben de not ettim. Bileşen listesini kontrol ettim ve raflarımdaki sayısız kapta hepsinin olduğu sonucuna vardım.

“Güzel. Bunlara başlayabilirim. Kurtadamlar hakkında ne biliyorsun, Bob?”

“Birçok şey. Engizisyon sırasında Fransa’daydım.” Bob’un sesi kuruydu (ama bu beklenmesi gereken bir şeydi).

İlk iksire, yani uyarıcıya başladım. Her iksirin sekiz bileşeni vardır. Bir bileşen, diğerlerini tutan ve karışım için bir ortam sağlayan baz sıvıdır. Beş bileşen beş duyunun her birine sembolik olarak bağlıdır. Bir tanesi benzer biçimde zihne, başka bir tanesi de ruha bağlıdır. Uyarıcı iksirin temel bileşeni kahve, koku maskeleyen iksirinkiyse suydu. Her ikisini de kaynatmaya başladım. “O sıralar çok mu kurtadam vardı?”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Bob. “Tam bir kurtadam merkeziydi. Aklına gelebilecek her türlü kurtadam vardı. Hem de cadı kurtları, kurtadamlar, insan kurtlar, loup-garou’lar. Hayal edebileceğin her çeşit teriyomorf.”

“Teriyone?” dedim.

“Teriyomorf,” dedi Bob. “İnsanken şekil değiştirerek hayvana dönüşen her şey. Kurtadamlar teriyomorftur. Ayıadamlar, kaplanadamlar, buffaloadamlar da öyle.”

“Buffaloadamlar mı?” diye sordum.

“Elbette. Bazı Yerli Amerikalı şamanlar buffaloya dönüşebiliyordu. Ama neredeyse herkes yırtıcılara dönüşür ve yakın zamana kadar Avrupa çevresindeki herkesin aklına gelen en korkutucu yırtıcı hayvan kurttu.”

“Ee, peki,” dedim. “Herhalde kurtadam türleri arasında farklar vardır?”

“Kesinlikle,” diye onayladı Bob. “Çoğunlukla insan biçiminden kurt biçimine geçiş şekline ve insanlığının ne kadarını koruduğuna bağlıdır. Kahveyi yakma.”

İçerleyerek kahve dolu deney şişesinin altındaki alevi kısıtım. “Biliyorum, biliyorum. Peki öyleyse. Nasıl kurta dönüşülüyor?”

“Klasik kurtadam,” dedi Bob, “büyüyü kullanarak kurt biçimine giren bir insandan ibarettir.”

“Büyü mü? Bir büyücü gibi mi yani?”

“Hayır,” dedi Bob. “Şey. Bir nevi. Yalnızca tek bir büyü, yani kendini kurda dönüştüren büyü, yapmayı ve yeniden eski haline geri dönmeyi bilen bir büyücü gibidir. Kurtadam olmayı öğrenen insanların çoğu bir süre bu işi çok beceremezler, zira kendi insanlıklarının tamamını korurlar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eh,” dedi Bob, “kendilerini yeniden şekillendirerek kurt biçimine girebilirler, ama bu büyük ölçüde sadece fiziksel bir dönüşüm olur. Fiziksel vücutlarını yeniden düzenlerler, ama zihinleri aynı kalır. Düşünüp muhakeme yürütebilirler ve kişilikleri değişmez, ama bir kurdun içgüdülerini ya da reflekslerini de kazanmazlar. Koku odaklı dört ayaklılar değil, Görme odaklı iki ayaklılar olmaya alışkındırlar. Her şeyi sil baştan öğrenmeleri gerekir.”

“Neden biri öyle bir şey yapsın ki?” dedim. “Yani neden kurda dönüşmeyi öğrensin ki?”

“Sen hiç Ortaçağ Fransa’sında bir köylü olmadın, Harry,” dedi Bob. “O insanlar için hayat zordu. Asla yeterli besinleri, korunakları, ilaçları olmazdı. Bir kürk manto ve dışarı çıkıp kendi etini avlayabilme yeteneği kazanabilseydin, sen de bu fırsatın üstüne atlardın.”

“Tamam, sanırım anladım,” dedim. “Gümüş kurşuna filan ihtiyacın var mı? Isırılırsan kurtadama dönüşüyor musun?”

“Pöh,” dedi Bob. “Hayır. Hollywood onu vampirlerden çaldı. Gümüş kurşun meselesi de yalnızca özel durumlar içindir. Kurtadamlar tıpkı sıradan kurtlar gibidir. Nasıl gerçek bir kurda silahlarla zarar verebilirsen, onlara da verebilirsin.”

“Bu iyi haber,” dedim iksiri karıştırarak. “Başka hangi türler var?”

“Başka bir kurtadam cinsi daha var. Onda da *başka* biri büyü kullanarak seni kurda dönüştürüyor.”

Başımı kaldırıp Bob’a göz attım. “Şekil değiştirtme mi? Bu yasadışı, Bob. Büyü Kanunları’ndan biri bunu yasaklar. Eğer birini bir hayvana dönüştürürsen bu onların kişiliklerini yok eder. Birini zihnini silip atmadan *dönüştüremezsin*. Bu pratikte cinayetten farksız.”

“Evet. Hoş, değil mi? Ama gerçekte çoğu şahsiyet dönüşümden sağlam çıkabilir. En azından bir süreliğine. Gerçekten güçlü iradeler, hafızalarını ve kişiliklerini yıllarca saklamayı başarabilirler. Ama eninde sonunda hepsi geri getirilemeyecek şekilde yok olur ve geriye yalnızca bir kurt kalır.”

İksirlerden öte yana dönüp not defterime karaladım. “Tamam. Başka nasıl kurtadam olunur?”

“Fransa’da en yaygın yöntem bir iblisle, şeytanla ya da güçlü bir büyücüyle bir anlaşma yapmaktır. Kurt postundan bir kemer alırsın, onu takarsın, büyülu sözcükleri söylersin ve abrakadabra, bir kurt olursun. Bir *cadı kurdu*.”

“Bu aynı ilk türdeki gibi değil mi?”

“Hayır, hiç de değil. Kurda dönüşmek için kendi büyüünü kullanmazsın. Başka birininkini kullanırsın.”

Kaşlarımı çattım. “O halde ikinci tür gibi değil mi?”

Bob, “Kalın kafalılığı bırak,” diye haşladı beni. “Farklı, çünkü bunda bir tılsım kullanırsın. Bazen bir yüzük veya muska da olabilir, ama çoğunlukla bir kemerdir. Bu tılsım bir hayvani öfke ruhu için çapa görevi üstlenir. Bu ruh Yok Diyar’ın kötü tarafından gelen çirkin bir yaratıktır. Bir insan kişiliğinin etrafını sararak yok olmasını engeller.”

“Bir çeşit yalıtım,” dedim.

“Aynen. Sana kendi zekanı ve aklını verir, ama geri kalan her şeyi ruh üstlenir.”

Kaşlarımı çattım. “Biraz kolay görünüyor.”

“Ah, tabii,” dedi Bob. “Gerçekten kolaydır. Tılsımı kullanarak kendini bir kurda dönüştürdüğün zaman da insana özgü bütün kısıtlamalarını kaybedersin ve sadece bilinçaltındaki arzularla koşarsın, vücudunun hareketleri tamamen tılsım ruhun kontrolüne geçer. Gerçekten verimlidir. İnsan seviyesinde zekaya ve hayvan seviyesinde vahşiliğe sahip kocaman bir kurt.”

Bob’u gözledim ve uyarıcı iksirin diğer bileşenlerini bir araya topladım: tat alma için bir sabah lokması; işitme için bir horoz ötüşü; koku için taze donut için el bezi parçaları ve görüş için gündoğumundan bir güneş ışını; zihin için bir yapılabaklar listesi, ruh için biraz canlı, neşeli müzik kattım ve iksir için için kaynamaya başladı.

Ben bileşenleri eklerken Bob hiçbir şey söylemedi. Ta-

mamlayınca, “Sanırım çoğu insan öyle bir ruhu kontrol edecek güce sahip değildir. Ruh eylemlerini etkileyecektir. Hatta kontrol bile edebilir. Vicdanlarını bastırır,” dedim.

“Evet. Ne olmuş?”

“Yani bana daha çok bir canavar yaratmış olursun gibi geliyor.”

“Verimlidir,” dedi Bob. “Meselenin iyicil-kötücül kısmını bilmiyorum. Bu sadece siz fanilerin endişelendiği bir şeydir.”

“Bu türün adı ne demiştin?”

“Cadı kurdu,” dedi Bob koyu bir Alman aksanıyla. “Büyük kurdu. Kilise cadı kurdu olmayı tercih eden herkese karşı savaş açtı ve çok fazla sayıda insanı yakarak öldürdü.”

“Gümüş kurşunlar?” diye sordum. “Isırılıp kurtadama dönüşme?”

“Şu ‘ısırılıp kurtadama dönüşme’ hikayesini bir kenara bırakır mısın, Harry?” dedi. “İşler o şekilde yürümüyor. Hiç yürümedi. Aksi halde iki yıl içinde bütün gezegen kurtadamlarla dolup taşardı.”

“Tamam, tamam,” deyip içimi çektim. “Ya gümüş kurşunlar?”

“Onlara ihtiyacın yok.”

“Pekala,” dedim ve Murphy için hazırlayacağım rapora koymak üzere, aldığım bilgileri yazmaya devam ettim. “*Cadı kurdu*. Anladım. Başka ne var?”

“İnsan kurtlar,” dedi Bob.

“O psikolojik bir durum değil mi?”

“Psikolojik bir durum *da* olabilir,” dedi Bob. “Ama önce

gerçektir. İnsan kurt bir öfke ruhu için doğal bir kanaldır. İnsan kurt bir hayvana dönüşür, ama bu yalnızca kafasının içinde olur. Ruh onu devralır. Dönüşüm, hareket ve düşünüş tarzını etkiler, onu daha saldırgan, daha güçlü yapar. İnsan kurtlar aynı zamanda acıya, yaralanmaya ve hastalığa karşı çok dirençli olmaya meyillidir, bütün rahatsızlıkları çok hızlı atlatırlar.”

“Ama gerçekten şekil değiştirip kurda dönüşmezler?”

“Aferin, bir hediyeyi hakettin,” dedi Bob. “Sadece insanlardır, ama son derece vahşi insanlar. Hiç Norveçlilerin vahşi savaşçıları duydun mu? Sanırım onlar insan kurtlardı. Ayrıca kurtadam olmazlar, öyle doğarlar.”

Uyarıcı tılsımı karıştırarak eşit bir şekilde kaynamasını sağladım. “Sonuncusu neydi demiştin. Loup bir şey?”

“Loup-garou,” dedi Bob. “En azından Efsuncu Etienne yakılarak öldürülmeden önce onlara öyle diyordu. Loup-garou’lar asıl canavarlardır, Harry. Biri onları lanetleyip kurt benzeri bir iblis olmalarına neden olmuştur. Bu genellikle dolunayda gerçekleşir. Lanetleyen kişinin gerçekten güçlü olması da gerekir; büyük, önde gelen bir büyücü, iblislerin efendilerinden ya da Peri Kraliçeleri’nden biri gibi. Dolunay olduğu zaman canavara dönüşüp seri cinayetler işlemeye başlar ve ay batana ya da güneş doğana kadar karşılarına çıkan her şeyi katlederler.”

Aniden bütün vücudum hafifçe ürperdi. Titredim. “Başka ne var?”

“Doğaötesi hız ve güç. Doğaötesi vahşilik. Yaralanmaları neredeyse anında atlatırlar, tabii yaralanmaları mümkünse.

Zehire ve beyinlerine yönelen her türlü büyüye karşı bağıık-
tırlar. Resmen lm makinesidirler.”

“Kulağa harika geliyor. Sanırım bu çok sık olmamış olsa
gerek? Yoksa şimdiye kadar bir şey duyardım.”

“Doğru,” dedi Bob. “Sık olmaz. Genellikle zavallı lanetli
piç akıllılık edip kendini bir yerlere kilitler ya da ıssız alanla-
ra yönelir. Son büyük loup-garou saldırısı Fransa’nın Gevau-
dan ehri civarında, on altıncı yüzyılda gerçekleşti. Bir yıldan
biraz daha kısa bir sürede iki yüzden fazla insan öldü.”

“Vay canına,” dedim. “Nasıl durdurdular onu?”

“ldrdler,” dedi Bob. “İte gümüş kurunlar burada
devreye giriyor, Harry. Yalnızca gümüş bir silah bir loup-ga-
rou’ya zarar verebilir. Bu da yetmiyor, gmn bir aile fer-
dinden miras kalmış olması gerekir. Miras kalmış gümüş
kurunlar.”

“Sahiden mi? Neden o ie yarıyor da normal gümüş yara-
mıyor?”

“Büyü kanunlarını ben belirlemiyorum, Harry. Yalnızca
ne olduklarını biliyorum, ne zaman değitikleri konusunda
da fikir sahibiyim. Bu kanun değişmedi. Fedakarlık ögesiyle
bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum.”

“Miras kalmış gümüş,” diye mırıldandım. “Eh. Sanırım
tek yapabileceğimiz bunun bir loup-garou olmadığını mit
etmek.”

“Bir loup olsaydı bilirdin,” dedi Bob bilgece. “ehrin orta-
sında, her dolunayda bir düzine insan ldrlrd. Neler
oluyor?”

“Her dolunay zamanında bir düzine insan öldürölüyor.” Bob’a kurt cinayetlerini anlattım, Murphy’nin bana verdiği bütün bilgileri aktardım ve bir sonraki iksire başladım. Suya bileşenleri ekledim: görme için plastik sargı, dokunma için biraz sıradan beyaz pamuk, koku için biraz deodoran, ısıtma için bir rüzgar hışırıtısı, tat alma için sıradan bayat marul yaprağı ve sonunda zihin için boş bir kâğıt parçası ve ruh için biraz asansör müziğı attım. Bileşenler sıkıcıydı. Iksirin hem görünüşü, hem de kokusu sıkıcıydı. Mükemmel.

“Bir sürü ölü insan,” diye yorum yaptı Bob. “İyi bir şey aklıma gelirse haber veririm. Keşke başka bir şeyler bilseydim.”

“Daha fazlasını öğrenmeni istiyorum,” dedim. “Hadi dışarı çık da kurtadamlar hakkında neler öğrenebileceğine bir bak.”

Bob burnundan soludu. “Hiç şansın yok, Harry. Ben bir zeka ruhuyum, senin çırağın değil.” Ama “dışarı” kelimesi ağzımdan çıktığı anda gözleri parlamıştı.

“Sana birkaç aşk romanı daha alırım, Bob,” diye önerdim.

Bob iki kere dişlerini takırdattı. “Bana yirmi dört saat izin ver,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Unut bun. Seni son dışarı saldığımda Loyola’da bir partiyi işgal ettin ve bir orji başlattın.”

Bob burnunu çekti. “Bir fıçı biranın yapacağından daha fazlasını yapmadım.”

“Ama o insanlar senden sistemlerine girmeni istemediler, Bob. Hayatta olmaz. Zevkini çıkardın ve o iş bitti. Artık bir süre dışarı çıkmaya izin vermeyeceğim.”

“Of, hadi ama, Harry.”

“Hayır,” dedim düz bir sesle.

“Sadece küçük bir gece-”

“Hayır,” dedim yeniden.

Bob bana ters ters baktı. “Yeni aşk romanları istiyorum. O yırtık pırtık eskilerden değil. Çok satanlar listesindekilerden bir şey istiyorum.”

“Ben de seni gündeğümünde tekrar burada görmek istiyorum.”

“Tamam,” diye hırladı Bob. “Senin için yaptığım onca şeyden sonra bu kadar nankör olabildiğine inanamıyorum. Bir isim öğrenmeye çalışacağım. İşine yarayacak ilginç bilgiler verebilecek bir iki ruh olabilir.” Gözlerindeki turuncu ışıklar ışıldayıp puslu ve parıltılı bir bulut halinde kafatasının dışına aktı. Bulut merdivenden yukarı akıp laboratuvarımdan çıktı.

İçimi çektim ve ikinci iksiri de kaynamaya bıraktım. Iksirleri pişirmem, sonra da içlerine büyü yerleştirmem bir-iki saat daha sürecekti, bu yüzden oturup raporumu yazmaya başladım. Boynumun arkasından başımın tepesine doğru ilerleyen ağrıyı gözardı etmeye çalıştım, ama bu pek işe yaramadı.

Murphy’nin katili –her kimse– yakalamasına yardımcı olmam, bu arada da FBI ile başımı belaya sokmaktan kaçınmam gerekiyordu. Aksi takdirde Murphy işinden olacaktı, ben de hapse düşmesem bile geçim kaynağımı kaybedecektim. Johnny Marcone’un adamı öldürülmüştü ve onun boş boş oturup seyirci kalacağını düşünmek aptallık olurdu.

Gangsterin er ya da geç boy göstereceğinden emindim.

Bütün bunlar bir yana, karanlıkta pusuya yatmış o bir tür canavar vardı ve polis ile FBI onu durdurmakta çaresiz kalmıştı. Olaya müdahale edip bu konuda bir şey yapacak bir ben kalıyordum geriye: Mahalle büyücünüz Harry Dresden kalıyordu. Katil işe karıştığımı anlarsa, bir sonraki hedefinin ben olacağımdan kuşku yoktu. Başımdaki belalar katlanarak artıyordu.

Cadı kurtları. Kurtadamlar. İnsan kurtlar. Loup-garou'lar. Bakalım şimdi ne çıkaracaklardı?

SEKİZ

Polis merkezi, yıllar boyunca emniyete duyulan ihtiyaç artıkça birbiri ardına dikilmiş yaygın bir binalar topluluğundan oluşur. Binalar birbirine uygun değildir ve inanılmayacak kadar çeşitli bir tarz ve tasarım yelpazesine sahiptir, ama bir şekilde uyumlu bir bütün haline gelmişlerdir –tıpkı emniyet kuvvetlerinin kendisi gibi. Özel Soruşturmalar büyük, köhne, eski bir binada çalışır. Dev bir küp şeklindeki bu bina, pisliğe, kirli havaya ve duvarlarına püskürtülmüş grafitiye rağmen geçen yıllara sağlam bir şekilde dayanmayı başarmıştı. Pencerelerinde ve kapılarında demirler vardı ve kendisinden çok daha yüksek binaların ortasında çömelmiş oturuyordu. Bir grup afacan çocuğun ortasında kalmış, sükuneti ve düzeni sağlamak için mücadele eden sadık, yaşlı bir buldog gibiydi.

Binanın iç kısmı sade, hattâ soluktur, ama temiz tutulur. Karakola girerken, emektar kapı görevlisi bana gözünü dikti. Etkileyici çenesinin üstünde gri, kabarık bir bıyığı vardı. “Selam, Bill,” deyip bir koltuğumdaki manila zarfı yukarı kaldır-

dım. “Özel Soruşturmalar’dan Murphy’ye bir şey götürüyorum.”

Adam ihtiyatla, “Merhaba Dresden,” dedi ve başparmağıyla arkasındaki merdiveni işaret ederek girmeme izin verdi.

Önceki gece pek uyumamıştım, ama evden çıkmadan önce duş almış ve bu kerelik her zamanki kovboy gömleğim ve kotum yerine düzgün iş kıyafetlerini giymiştim. Ama yıpranmış eski pardösümü değiştirmemiştim, içindeki bir kayıştan da patlatma çubuğum sarkıyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken birkaç polis memurunun yanından geçtim. Bazıları beni tanıdı, hattâ bir ikisi başıyla selam bile verdi, ama hepsinde bir sıkıntı hissi algılayabildim. Görünüşe göre şu anda kanun nezdinde farklı bir kokum vardı.

Burnumu kırıstırdım. Polis beni hep biraz kaçık biri, büyüücü olduğunu iddia eden şu çılgın herif olarak görmüştü. Ama yararlı bir kaçıkıyım; iyi bilgiler verebiliyordum ve görünüşteki “psişik yeteneklerim” bir dizi vakada onlara yardımcı olmuştu. İyi adamlardan biri olarak görülmeye alışkındım, ama artık polisler bana bir silah arkadaşlarını gördüklerinde verdikleri gündelik selamları vermek yerine, potansiyel bir suçluymuşum gibi tarafsız ve profesyonel bir şekilde göz atıyorlardı. Belki de bu beklenmesi gereken bir şeydi, ne de olsa söylentilerde ismim Johnny Marccone ile beraber anılıyordu, ama yine de rahatsız ediciydi.

Uykusuzluğun etkisinde düşüncelere dalmış, kendi kendime söyleniyordum ki, uzun boylu, koyu renk saçları ve gözleri, dolgun bir ağzı, uzun bacakları olan çok güzel bir ka-

dına çarptım. Taba rengi bir etek ve ceket, ütülü, beyaz bir bluz giymişti. Kuzguni kaşları hayretle çatıldı, sonra başını kaldırıp bana baktı ve gözleri bir çeşit dostane açgözlülükle parladı. “Harry,” dedi ve dudaklarını kıvrarak gülümsedi. Parmaklarının ucunda yükselip yanağıma öptü. “Seni burada görmek ne hoş.”

Boğazımı temziledim. “Selam, Susan,” dedim. “O yazıyı gazeteye satma işi oldu mu?”

Başını iki yana salladı. “Henüz hayır, ama umutluyum. Geçen bahar bana verdiğin o hikayelerden sonra insanlar beni biraz daha ciddiye almaya başladılar.” Duraksayıp hafifçe nefes aldı. Bu, göğsünün çok çekici bir şekilde kalkıp inmesine neden oldu. “Harry, eğer yine polisle birlikte çalışıyorsan ve olur da bana olup bitenler hakkında bilgi verebilirsen...”

Başımı iki yana salladım ve ona sert sert bakmaya çalıştım. “Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum. Ben senin işine burunumu sokmayacağım, sen de benimkine sokmayacaksın.”

Bana gülümsedi ve bir parmağını göğsüme dokundurdu. “O beraber bir yere çıktığımızda geçerliydi, Harry.” Gözleriyle beni yukarıdan aşağıya, sonra tekrar yukarıya süzdü. “Ya da birbirimizde kaldığımızda.”

“Susan Rodriguez. Gazeteci olmanın yanında avukat da olduğunu hiç bilmiyordum.”

“İşte şimdi terbiyesizleşiyorsun,” dedi sırtarak. “Şaka bir yana, Harry. Geçen bahardaki gibi bir haber, kariyerimi üst noktalara taşıyabilir.”

“Evet, ama geçen bahardan sonra şehir bana iki ton civa-

rında gizlilik sözleşmesi imzalandı. Sana vaka hakkında hiçbir şey anlatamam.”

“O halde bana vaka hakkında bir şey anlatma Harry, ama mesela sokakta durup iyi fotoğraflar çekebileceğim güzel bir nokta söyleyebilirsen, çok, ama çok,” yukarı uzandı ve boy-numu öptü. “Minnettar” –öpücüyü kulak mememe doğru yol aldı– “kahırım.”

Yutkundum ve boğazımı temizledim. Ardından merdivende bir adım geri gidip ondan uzaklaştım. Bir saniyelğine gözlerimi kapadım ve aniden güm güm atmaya başlayan kalbimin sesini dinledim. “Üzgünüm. Bunu yapamam.”

“Of, Harry. Hiç eğlenceli değilsin.” Bir elini saçlarımda dolaştırdı, sonra incinmediğini belli etmek için gülümsedi. “Ama yakında buluşalım, olur mu? Akşam yemeği mesela?”

“Tabii,” dedim. “Hey. Sabahın bu saatinde burada ne yapıyorsun?”

Başını eğip beni süzdü. “Değiştokuş etmek ister misin? Sen bana kendininkini söylersen ben de benimkini söylerim. Kayıt dışı olarak hattâ.”

Burnumdan soludum. “Susan, beni rahat bırak.”

Hafifçe içini çekti ve başını iki yana salladı. “Akşam yemeği için seni ararım, tamam mı?” Yanımdan geçip merdiveni inmeye başladı.

“Pekala,” dedim. “Pekala. Murphy’ye kurtadamlar hakkında bir rapor götürüyorum.”

“Kurtadamlar,” dedi gözleri parlayarak. “Kurt cinayetlerinin arkasında onlar mı var?”

Kaşlarımı çattım. “Yorum yok. FBI’n o konuyu gizli tuttuğunu sanıyordum.”

Susan, “Bir düzine insanı öldürüp kimsenin dikkatini çekmemesini bekleyemezsin,” dedi sinsi bir sesle. “Şehir morglarını takip ediyorum.”

“Tanrı aşkına, öyle romantiksin ki. Pekala, sıra sende. Sö-kül.”

“Bölümün İçişleri’nin soruşturmacısıyla konuşmaya çalışıyordum. Söylenene göre Murphy’ye baskı yapıp Özel Soruşturmalar’dan ayrılmasını sağlamaya çalışıyorlarmış.”

Suratımı buruşturdum. “Evet, ben de duydum onu. Bu neden seni ve *Arcane*’i ilgilendiriyor?”

“Emniyet müdürlüğünün en başarılı doğaüstü soruşturmacısının ortada bırakılması mı? İnsanlar inanmasa bile, Murphy çok iyi şeyler yapıyor. Eğer işten atılırsa ve o gittikten sonra esrarlı suçların ve açıklama getirilemeyen ölümlerin sayısının nasıl arttığını gösterebilirim, belki insanların *Arcane* gibi gazeteleri kâle almasını sağlayabilirim. Ve senin gibi insanları tabii.”

Başımı iki yana salladım. “İnsanlar artık büyüye inanmak istemiyor. Karanlıkta ortaya çıkan yaratıklara da. Çoğunlukla bunları bilmedikleri için daha mutlular.”

“Peki ya bilmemek birinin ölümüne yol açtuğunda?”

Omuz silkti. “İşte Murphy ve benim gibi insanlar orada devreye giriyor.”

Susan bana şüpheyle gözünü dikti. “Bütün ihtiyacım olan elle tutulur bir şeyler, Harry. Bir görgü tanığı ifadesi, bir fotoğraf, öyle şeyler.”

“Gerçekten doğaötesi olan hiçbir şeyin fotoğralını çekemezsin,” diye dikkatini çektim. “Öyle yaratıkların etrafındaki enerjiler, fotoğraf makinelerini bozar. Kaldı ki, şimdi ilgilendiğim mesele çok tehlikeli. Yaralanabilirsin.”

“Ya çok uzaktan fotoğraf çekersem?” diye ısrar etti. “Bir telefoto mercek kullanırsam?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Susan. Sana hiçbir şey anlatmayacağım. Bu sadece benim değil, senin de iyiliğin için.”

Dudaklarını büzdü. Canlı bir sesle, “Peki,” dedi ve merdivenleri inmeye devam etti. Ümitsiz bir şekilde gidişini izledim. Görünüşe bakılırsa, insanlara bazı bilgileri vermemeyi alışkanlık haline getiriyordum. İşin ucunda sadece kendi isim ve özgürlüğüm değil, Murphy’nin işi de vardı. Şimdi bir de aşk hayatım, ya da onun yerine geçen şey de tehlikeye girmişti.

Bir an durup Susan hakkındaki düşüncelerimi ve duygularımı ayıklamaya çalıştım, sonra boşuna olduğunu düşünerek vazgeçtim. Susan, Chicago’dan geniş bir alana dağıtılan tabloid *Midwestern Arcane*’de çalışan bir muhabirdi. Gazete genellikle Elvis ile JFK’nin Atlantic City’de düet yapmasına ya da benzer konulara ilişkin haberler yayınlardı, ama arada bir Susan insanların Bilim’e kucak açtıktan sonra unuttuğu gerçek doğaüstü dünya hakkında bir haberi araya sokmayı becerirdi. İşinde çok ama çok iyiydi, tam anlamıyla amansızdı.

Aynı zamanda çekici, göz kamaştırıcı, komik ve inanılmayacak kadar seksiydi. Dışarı çıktığımız akşamlar, benim ya da onun evinde uzun, tutkulu gecelerle sonlanıyordu. Bu garip

bir ilişkiydi ve ikimiz de onu tanımlamaya çalışmamıştık. Belki de eğer adını koyarsak, kötü bir fikir olduğu için bırakacağımızdan endişeleniyorduk.

Merdivenleri çıkmaya devam ettim. Zihnim kanla kaplı cesetlerden, vahşi hayvanlardan, sinirli eski çıraklardan ve ateşli siyah gözlerden oluşan yorgun bir bulamaçtı. İşimin aşk hayatımı kötü etkilediği zamanlar olur. Ama sıkıcı bir erkek arkadaş olmadığım kesin.

Özel Soruşturmalar bürosunun kapısı tam ben elimi uzatacakken açılınca hareketimi yarıda kestim. Kapıda FBI'dan Ajan Denton vardı. Uzun boyluydu ve gri renkli, tertemiz bir takım elbise giymişti. O da durdu ve kapıyı bir eliyle açık tutarken bana baktı. Gri gözlerinin altında torbacıklar vardı, ama yine de hesaplıyor, ölçüp biçiyordu ve alnındaki damarlar yüksek tansiyonla zonkluyordu.

“Merhaba Bay Dresden,” dedi ve beni başıyla selamladı.

“Merhaba Ajan Denton,” diye cevap verdim. Ses tonumu nazik, hattâ dostane tutuyordum. “Kusura bakmayın. Komiser Murphy’ye bir şey götürmem gerekiyor.”

Denton hafifçe kaşlarını çattı, arkasındaki odaya bir göz attı, ardından tamamen koridora çıkıp kapının arkasından kapanmasına izin verdi. “Belki de şu an onu görmeniz uygun değildir, Bay Dresden.”

Duvardaki saate göz attım. Sekize beş vardı. “Erkenden istemişti.” Adamın etrafından dolaşmak için yana adım attım.

Denton bir elini göğsümün üzerine koydu, hepsi o kadar. Fakat güçlüydü. Benden kısa boylu olabilirdi ama çok daha

kaslıydı. Gözlerime bakmadı, ama konuştuğunda sesi çok alçaktı. “Bakın, Dresden. Dün akşam hoş şeyler olmadığını biliyorum, ama inanın bana, Komiser Murphy’ye karşı kötü bir hissim yok. O iyi bir polis ve işini yapıyor. Ama diğer herkes gibi kurallara uyması gerekiyor.”

“Bunu aklımda tutarım,” deyip tekrar hareket etmeye kalktım.

Göğsüme uyguladığı baskıyı kesmedi. “Şu anda Komiser Murphy’nin yanında İçişleri’nden bir görevli var. Bir muhabir onu rahatsız ettiği için adamın zaten aksiliği üstünde. İçeri girip onu çeşit çeşit sorular sormaya sevk etmek istiyor musunuz gerçekten?”

Kaşlarımı çatarak Denton’a göz attım. Göğsünü elimden çekti. Çevresinden dolaşmadım. “Hakkında yürütülen soruşturmadan haberiniz var mı?”

Denton omuz silkti. “Her şey göz önüne alındığında bu beklenmesi gereken bir durum. Geçmişte olanların önemli bir kısmı şüpheli görünüyor.”

“Aslında inanmıyorsunuz, değil mi?” diye sordum. “Gerçek bir büyücü olduğuma inanmıyorsunuz. Doğaötesine inanmıyorsunuz.”

Denton kravatını düzeltti. “Benim neye inandığım önemli değil, Bay Dresden. Önemli olan dışarıdaki pisliklerin birçoğunun inanması. Bu da düşüncelerini ve hareketlerini etkiliyor. Bu vakayı çözmek için sizin tavsiyenizden yararlanabilseydim, yararlanırdım, diğer bütün görevliler gibi.” Bana göz attı ve, “Kişisel olarak sizin ya hafifçe dengesiz biri ya da çok

zeki bir şarlatan olduğunuzu düşünüyorum. Gücenmeyin,” diye ekledi.

“Gücenmedim,” dedim acı bir sesle. Başım la kapıyı işaret ettim. “Murphy ne zamana kadar meşgul olacak?”

Denton omuz silk ti. “İsterseniz raporu götürüp masasının üstüne koyabilirim. Koridorun öbür tarafına gidip onu arayabilirsiniz. Benim için fark etmez, ama dürüst bir polise yardımcı olmaya itirazım olmaz.”

Bir saniyelğine bunu düşündüm, sonra dosyayı ona uzattım. “Makbule geçecek, Ajan Denton.”

“Bana Phil deyin,” dedi. Bir saniyelğine gülümser gibi oldu, ama sonra yüzü yine her zamanki gergin ifadesine döndü. “Bir bakmamda sakınca var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Ama umarım hikâye okumayı seviyordundur, Phil.”

Dosyayı açtı ve ilk sayfayı bir an ifadesiz bir şekilde inceledi. Başını kaldırıp bana baktı. “Ciddi olamazsınız.”

Omuz silkme sırası bendeydi. “Beni ayıplamayın. Daha önce de Murphy’ye yardım ettim.”

Raporun geri kalanına da göz attı. Bu arada yüzündeki kuşkuculuk ifadesi giderek arttı. “Bunu... sizin için Murphy’ye vereceğim, Bay Dresden,” dedi, başını eğdi ve Özel Soruşturmalar bürosuna doğru yürümek üzere döndü.

“Ah, bu arada,” dedim gelişigüzel bir tavırla, “Phil.”

Bana döndü ve kaşlarını kaldırdı.

“Burada ikimiz de aynı taraftayız, değil mi? İkimiz de katili arıyoruz?”

Başıyla onayladı.

Ben de başımı eğdim. “Bana söylemediğin şey nedir?”

Uzun bir an boş boş baktı bana, sonra yavaşça gözlerini kırpı. Tepki vermemesi onu ele vermişti. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, Bay Dresden,” dedi.

“Elbette biliyorsun,” dedim. “Bana anlatamayacağın veya anlatmak istemediğin bir şey biliyorsun, değil mi? O halde neden şimdi açık oynamıyorsun?”

Denton koridorun her yanına göz attı ve tamamen aynı ses tonuyla, “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, Bay Dresden. Anlıyor musunuz?” diye tekrar etti.

Anlamıyordum, ama bunu bilmesini istemiyordum. Bu yüzden tekrar başımı eğmekle yetindim. Denton da başımı eğdi, döndü ve Özel Soruşturmalar bürosuna girdi.

Kaşlarımı çatarak Denton’un davranışına kafa patlattım. İfadesi ve tepkisiyle söylediklerinden daha fazlasını iletmişti, ama ilettiğinin ne olduğundan emin değildim. Önceki gece gelen tek bir içgörü ışıltısı dışında, onu okumakta zorluk çekiyordum. Bazı insanlar böyleydi işte. Yalnızca ağızlarıyla değil, bedenleriyle ve hareketleriyle de sır tutmak konusunda çok iyidiler.

Başımı iki yana salladım, koridorun öbür ucundaki ankesörlü telefona yürüdüm, çeyrekliğimi attım ve Murphy’nin numarasını çevirdim.

“Buyrun, ben Murphy,” dedi.

“Denton raporumu bırakıyor. İçişleri oralardayken odana dalmak istemedim.”

Murphy'nin sesinde hafif ama hissedilir bir rahatlama tonu vardı. "Teşekkürler, anlıyorum."

"Şu anda soruşturmacı büronda, değil mi?"

"Elbette," dedi Murphy. Sesi nötr, nazik, profesyonel ve tarafsızdı. Murphy gerektiği zaman duygularını belli etmemeyi de çok iyi becerir.

"Bir sorun olursa büromda olacağım," dedim. "Sık dişini, Murph. Bu herifi yakalayacağız." Daha kalın bir ses, Denton'un sesi geldi, sonra bir dosyanın Murphy'nin masasına bırakıldığını duydum. Murphy Denton'a teşekkür etti, sonra yine benimle konuştu.

"Çok teşekkür ederim. Konuyla ilgileneceğim." Sonra yüzüne kapattı.

Ben de telefonu kapadım ve Murphy ile gerçekten konuşma şansı yakalayamadığım, her zamanki muhabbetimize giremediğimiz için belli belirsiz hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim. Artık öylesine bürosuna giremiyor olmam beni rahatsız ediyor, içimin biraz bulanmasına ve gerilmesine neden oluyordu. Politikadan nefret ediyordum, ama bu işler böyleydi ve üzerimde herhangi bir şüphe olduğu sürece, Murphy'nin yakınında olmam bile başını belaya sokabilirdi.

Derin derin düşünerek, yavaşça merdivenleri indim, karakolun ön kapısından çıktım ve Mavi Kaplumbağa'nın beni beklediği ziyaretçi park alanına doğru yürüdüm.

Arabaya binmiş çalıştırmaya hazırlanıyordum ki ayak sesleri duydum. Sabah güneşinde gözlerimi kısarak, dün gece Rosemont'taki suç mahallinde gördüğüm kızıl saçlı genç FBI

ajanının zayıf vücuduna ve büyük kulaklarına baktım. Oğlan arabamın yanına geldiğinde pencereyi aşağı indirdim. Endişeli bir yüzle etrafa göz attı, sonra kolayca görülmemek için pencerenin yanında diz çöktü.

“Merhaba, Ajan...”

“Harris,” dedi. “Roger Harris.”

“Tamam,” dedim. “Size nasıl yardımcı olabilirim, Ajan Harris?”

“Bilmem gereken bir şey var, Bay Dresden. Yani, dün gece size sormak istedim, ama soramadım. Ama şimdi sormam gerekiyor.” Yakınında tilki olan bir tavşan kadar tez canlı bir tavırla yeniden etrafa göz attı ve, “Siz gerçek misiniz?” diye sordu.

“Birçok kişi bana bunu soruyor, Ajan Harris,” dedim. “Size de onlara söylediğimi söyleyeceğim. Beni deneyin ve görün.”

Dudağını ısırdı ve bir dakikalığına bana baktı. Ardından başını çabucak eğip kaldırdı. “Pekala,” dedi. “Pekala. Sizi tutabilir miyim?”

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. “Beni tutmak mı istiyorsunuz? Ne için?”

“Sanırım... Sanırım bir şey biliyorum. Kurt cinayetleri hakkında. Denton’dan olayı incelememiz için izin koparmaya çalıştım, ama yeterince kanıt olmadığını söyledi. Asla gözetleme emri çıkartıramayız.”

“Kimler için?” diye sordum ihtiyatla. İhtiyacım olan son şey bir şaibeli olaya daha karışmaktı. Öte yandan, bağımsız çalışan biri olarak kimi zaman burnumu polisin sokamadığı

yerlere sokabiliyordum. Murphy için bir şey öğrenme, ya da katili bulma ve onu tamamen kanuni yollar dışında durdurma şansım olacaksa kaçırmak istemezdim.

Harris, “Chicago’da bir çete var,” diye söze başladı.

“Hadi ya?” diye sordum yapmacıklı bir hayretle.

Oğlan anlamadı. “Evet. Kendilerine Sokakkurtları diyorlar. Gerçekten kötü bir ünleri var, bu şehir için bile. Suçlular dahi yanlarına yaklaşıyor. Çetenin garip güçleri olduğunu söylüyorlar. Sokakkurtları’nın bölgesi 49. Cadde.” Bana dikkatle gözünü dikti.

“Üniversitenin yanında,” diye tamamladım. “Ve geçen ayki cinayetlerin işlendiği parkların yakınında.”

Yavru bir köpek gibi hevesle başını salladı. “Evet, doğru, orada. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Ona “Anlıyorum evlat, anlıyorum,” deyip gözümü ovuşturdum. “Denton oraya gidip etrafa bakamadı, bu yüzden benim bir göz atmamı sağlaman için seni aşağı yolladı.”

Oğlan kızardı. Cildi parlak kırmızı renge dönünce çilleri yok oldu. “Ben... Şey...”

“Üzülme,” dedim. “Eena numara yapmadın, ama ben de dünkü çocuk değilim, vesaire vesaire.”

Harris dudağını ısırp başını eğdi. “Eh, evet. Yapacak mısınız?”

İçimi çektim. “Sanırım ücretimi ödediğinizin kayda geçmesini istemezsiniz, değil mi?” Aslında bu bir soru değildi.

“Eh, hayır. Resmi olarak, danışman olamayacak şüpheli bir kaynaksınız.”

Başımı eğdim. “ Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Yapabilir misiniz, Bay Dresden. Yapacak mısınız?”

Daha konuşmaya başladığım anda pişman olmuştum bile. “Pekala,” dedim. “Bir bakacağım. Ama karşılığında Denton’a FBI’nın ya da Chicago polisinin hakkımda sahip olduğu bütün bilgileri almak istediğimi söyle.”

Harris içini çekti. “Dosyalarınızı kopyalamamızı mı istiyorsunuz?”

“Evet,” dedim. “Zaten Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası vasıtasıyla onları edinebilirim. Yalnızca zaman ve posta parası harcamak istemiyorum. Anlaştık mı anlaşmadık mı?”

“Ah, Tanrım. Denton öğrenirse beni *öldürür*. Kuralların çiğnenmesinden hiç hoşlanmaz.” Dudağını ısırmaaya devam etti, öyle ki kopup düşeceğini sandım.

“Yani kendisinin seni buraya, yanıma göndererek yaptığı gibi mi?” Omuz silktim. “Nasıl istersen evlat. Fiyatım bu. Fikir değiştirirsen numaramı bulabilirsin.” Kantağı çevirdim ve Kaplumbağa takırdayıp öksürerek çalışmaya başladı.

“Pekala,” dedi. “Tamam. Anlaştık.” Elini uzattı.

Anlaşmayı tamamlamak için elini sıkarken içimi bir hursuzluk kapladı. Harris tedirginlikle etrafına bakmaya devam ederek, Kaplumbağa’dan mümkün olduğu kadar hızlı uzaklaştı.

“Bu aptalcaydı, Harry,” dedim kendime. “Zaten başın dertteyken, daha karışık bir işe bulaşmamalısın.”

Haklıydım. Ama potansiyel kazançlar göz önüne alırsa, riske girmeye değerdı. Muhtemelen katilleri bulabilir, durdu-

abilir, bir de üstüne polislerin benden şüphelenmelerinin nedenini öğrenebilirdim. Bu Murphy ile aramı düzeltmeme yardımcı olabilirdi. Hattâ onu başındaki beladan kurtarmama yardımcı olabilirdi.

“Neşelen, Harry,” dedim kendime. “Yalnızca bir motosiklet çetesinin inine gidip bakınacak ve yakın zamanda birilerini öldürüp öldürmediklerini soracaksın. Ne olacak ki!”

DOKUZ

49. Cadde bir blok ötede köhne bir garaj vardı. Yalnızca büyük şehirlerin en kötü kesimlerinde bulunabilecek türde bir yerdi. Bina çelik bir çerçeve üstünde oluklu metalden oluşuyordu. Metal, yağmurun ve gölden yükselen pusun etkisiyle oksitlenmiş, oluşan pas lekeleri çizgiler halinde duvarlardan aşağı akmış ve kaldırımlara pürüzlü gölcükler halinde birikmişti. Garajın bir yanında boş bir park alanı, diğer yanında dolandırıcıların darda kaldıklarında yedek silahlarını ve bıçaklarını birkaç dolara sattıkları bir rehin dükkanına benzeyen bir mekân vardı. Garajın kapılarından birinin üstünde eğik, solmuş bir tabela asılıydı. Tabelada DOLUNAY GARAJI yazıyordu. Kaplumbağa'yı çakıl kaplı park alanına çektim ve binadan birkaç metre öteye park ettim.

“Hiç de çaktırmıyorlar,” dedim ve motoru durdurdum. Motor susarken her zamanki takırdamasının yanı sıra bir inleme çıkardı. Arabadan çıktım, gözlerimi kısarak binaya baktım ve yürümeye başladım. Yanımda silahım yoktu, ama patlatma çubuğum, kalkan bileziğim ve sağ elimde de benden

iki kat cüsseli birinin sert bir yumruğuna denk gelecek kadar enerji depoladığım bir yüzük vardı. Yürürken çakıllar ayaklarımla altında gıcırdıyordu ve yüzünü nadiren gösteren sonbahar güneşi gözlerimi kamaştırıyor, arkamda uzun bir gölge oluşturunuyordu.

İçeride kimi beklemem gerektiğinden emin değildim, biri vardiysa tabii. Önceki gece siyah saçlı kadının yanında gördüğüm insanlar, sahte deriden motosiklet ceketleri giymiş, oldukça ezik görünümlü bir grup gençti ve diğer suçlu Sokakkurtları gibi tiplere korku salacak türden bir topluluğa benzemiyorlardı. Ama belki de aralarında bir bağlantı vardı. Belki de dün geceki siyah saçlı kadın, hem Sokakkurtları'yla, hem de gördüğüm gençlerle bağlantılıydı. O iri yarı genç onları hangi isimle anmıştı? Alfalar.

O halde Alfalar neydi? Eğitim gören motosikletli haydutlar mı? Bu bana bile gülünç geliyordu. Ama ya bu gençler Bob'un bana bahsettiği insan kurtlarsa? Ya Sokakkurtları'nın yeni üyeleri tam kurtadamlar olarak çeteye girebilmeleri için bir eğitimden geçiriliyorlarsa? Tabii Sokakkurtları'nın kendilerinin insan kurtlar veya kurtadamlar olduklarını varsayarsak. Kimi zaman bir motosiklet çetesi sadece bir motosiklet çetesidir. Alfalarla aralarında hiçbir bağlantı olmayabilirdi. Olasılıkları çözümlemeye çalışmaktan başım döndü biraz.

Sonuçta binanın boş olduğunu ve kurtadamlarla ya da başka bir şeylerle uğraşmak zorunda kalmayacağımı ümit etmek çok daha iyiydi. Sadece etrafa bakınıp, delil teşkil edebilecek Murphy'ye ve Denton'a götürebileceğim, onlara

doğru yönü gösterecek bir şey bulmayı kesinlikle tercih ederdim.

Yukarı açılan bir çift büyük garaj kapısının yanında normal bir kapı vardı. Yukarı açılan kapıların her ikisi de kapalıydı. Normal kapıyı denediğimde kolayca açıldı, ben de içeri girdim. Hiç pencere yoktu ve garajdaki tek ışık, arkamdaki açık kapıdan içeri giren günışığıydı.

“Merhaba?” diye seslendim karanlığa. Etrafa bakınmaya çalıştım, ama bulanık şekillerden ve hatlardan başka bir şey göremedim. Bunlar da kaputu açık bir otomobil ve iki tane tekerlekli alet dolabı olabilirdi. Bir kenarda cam pencerelerden gelen donuk bir yansıma vardı. Orası da bir ofis olabilirdi. Gözlerimi kısarak bir adım attım ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Alçak bir ses, bir giysi hışırtısı geldi.

Lanet olsun. Bir elimi pardösüme sokup parmaklarımla patlatma çubuğumu kavradım ve Dinledim. Farklı yönlerdeki birçok kaynaktan çıkan nefes sesleri duyabiliyordum. Bir ayak sürüme sesi vardı. Ayakkabılar beton zemine sürtüyordu.

“Polis değilim,” dedim karanlığa. İçimden bir ses bunu bilmelerinin önemli olabileceğini söylüyordu. “Adım Harry Dresden. Yalnızca Sokakkurtları’yla konuşmak istiyorum.”

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Hareket durdu. Nefes alıp verme durdu. Hiçbir ses yoktu.

Gergin ve kaçmaya hazır bir halde bekledim.

“Elini pardösünden çıkar,” dedi bir erkek ses. “Ve görebili-

leceğim bir yerde tut. Senin türünü biliyoruz, büyücü. Seni de duyduk. Polislerle çalışıyorsun.”

“Dedikoduyu geriden takip ediyorsunuz,” dedim alaycı bir şekilde. “Şimdi Marcone ile iki taraflı çalışıyorum. Bilmiyor muydunuz?”

Karanlıktan bir homurdanma geldi. “Hadi oradan. O sadece Marcone’un hikayesi. Senin gerçek yüzünü biliyoruz, büyücü.”

Tanrı aşkına. Keşke polis de bu serseriler kadar kavrayış sahibi olsaydı diye düşündüm. “Ben de sizin hakkınızda birkaç şey duydum,” dedim. “Hiçbiri de hoş değil. Bazılarının biraz tuhaf olduğu bile söylenebilir.”

Kaba bir gülüş duyuldu. “Senin hakkında neler dediklerini sanıyorsun, Dresden? Ellerini görebileceğim bir yere çıkar. Hemen.” Pompalı bir tüfeğin mekanizmasından çıkan çıtırtı geldi.

Yutkundum ve yavaşça elimi patlatma çubuğumdan çektim, sonra zararsız olduğumu göstermek için her iki elimi avuçları öne bakacak şekilde kaldırdım. Bunu yaparken, gücümün kalkan bileziğime akmasını arzulayarak, koruyucu enerjilerini etrafıma topladım. “Pekala,” dedim. “Seni görebileceğim bir yere çık.”

“Burada emirleri sen vermiyorsun,” diye hırladı ses. “Ben veriyorum.”

Dudaklarımı büzdüm ve burnumdan bir nefes aldım. “Yalnızca sizinle konuşmak istiyorum.”

“Ne konuda?” dedi ses.

Bir şey, inandırıcı bir şey uydurmaya çalıştım. Ama pek iyi bir yalancı değilimdir. Bu yüzden onlara doğruyu söyledim. “Geçen ay insanlar öldü. Dün gece biri daha öldü.”

Ses bir an cevap vermedi. Dudaklarımı yaladım ve sözlerimi sürdürdüm.

“Cinayet mahallerinin çevresinde sahte kurt izleri vardı. Federaller, birinin üstüne kurt dişleri dizilmiş bir silah kullanarak kurbanları parçaladığını düşünüyor. O konuda bir bilginiz yoktur, değil mi?”

Odanın çevresinde telaşlı mırıltılar duyuldu. Her yanımda alçak sesle konuşuyorlardı. Belki bir düzine ses. Daha fazla. Aniden midemde bir bulantı başladı. Eğer bu insanlar katilse, geçen ayki ölümlerden onlar sorumluysa başım büyük beladaydı.

Eğer gerçek kurtadamlarsa, eğer şekil değiştirip ben oradan kaçamadan peşimden gelebilirlerse, kalkan bileziğim olsa bile ölmüş sayılırdım. Bir panik dalgasını dizginledim ve dönüp kapıya koşmamaya zorladım kendimi.

“Öldür onu,” dedi biri karanlıktan, sol yanımdan. Derin, hırıltılı bir tonu olan bir kadın sesiydi. Cevap olarak etrafındaki karanlıktan inlemeye benzeyen bir sesler korusu geldi. “Öldür onu, öldür onu, öldür onu,” diye tekrar ediyorlardı.

Gözlerim ışiksiz ortama alışmaya başlıyordu. Artık onları, huzursuzca yürüyen insan silüetlerini görebiliyordum. Gözleri araba farlarına bakan köpek gözleri gibi parlıyordu. Etrafımda hem erkekler, hem de kadınlar hareket ediyordu, ama yaşlarını anlayamıyordum. Yerdeki battaniyeler ve yastıklar,

üzerlerinde uyuyanlar kalktukları için kenara atılmışlardı. Duyduğum kadın sesi, “Öldür onu, öldür onu, öldür onu,” diye monoton bir sesle sayıklamaya devam ederken diğerleri de dedigini tekrar ediyorlardı. Vahşi, öfkeli bir akını halinde bağırlırlarken, hava daha önce hiç hissetmediğim türde bir enerjiyle, gittikçe büyüyen bir güçle gerginleşiyor ve ağırlaşıyordu.

Dosdoğru önümde, en fazla dört metre ötemde bir tüfek tutan iri bir insanın silueti vardı. Başını odadaki diğerlerine çevirip, “Kesin şunu,” diye hırıldadı. Enerji artarken vücudunun tepki verdiğini, gerildiğini, hazır hale geldiğini görebiliyordum. “İçinizdeki şeyle mücadele edin, lanet olasıcalar. Burada serbest bırakamazsınız. Bütün polisler başımıza üşüşür.”

Başını çevirdiği anda kapıya doğru fırladım. Açık sol avucumu, lidere, tüfekli adama dönük tuttum ve kalkanıma elimden geldiği kadar sıkı tutundum.

Ben hareket edince odadaki diğerleri çılgınca ulumaya başladılar ve tek bir zihnin kontrolündeki bir düzine yaratık gibi akın akın üzerime geldiler. Tüfek gürledi ve odayı beyaz bir ışığa boğdu. O ışıkta bana doğru atılan yarı giyinik ya da çıplak, yüzleri delice bir öfkeyle buruşmuş erkekleri ve kadınları içeren bir manzara gördüm. Kurşunun kuvveti kalkanıma çarptı. Koruyucu alanı parçalamaya yetmedi, ama bileziğimin ısınmasına neden oldu ve diğer omzumu sertçe düvara vurdu.

Dengem bozulduğu için sendeledim. Erkeklerden biri, omuzları dövmelele kaplı uknaz bir adam, kapıyla aramda

yerini aldı. Ona doğru koştum, yanından geçmeye çalışacağımı farz ederek beni yakalamak için kollarını açtı.

Onun yerine yumruğumu elimden geldiği kadar sertçe burnuna geçirdim. Kendim yumruk attığımda pek gücüm yoktur. Ama yüzükte depolanan kinetik enerji de eklenince yumruğum kemik ve etten bir şahmerdana dönüştü, adamın burnunu dümdüz, kanlı bir et parçasına çevirdi ve iki metre uçup yere serilmesine neden oldu.

Çabucak kapıdan çıktım ve güneşin memnun edici ışığını sırtımda hissettim. Kaplumbağa'ya doğru fırladım. Uzun bacaklarımla çabuk ilerliyordum.

Lider “Durun! Durun!” diye bağırınca onu görmek için omzumun üstümden bir göz attım. Yağlı saçı kırışmaya başlamış, orta yaşlı bir adamdı. Ayaklarını sağlam bir şekilde basarak kapıda dikilmiş, yüzünü içeri dönmüştü, tüfeği vücudunun önünde çapraz tutuyor ve onu geçmeye çalışan insanları itiyordu.

Kendimi Kaplumbağa'ya attım ve anahtarımı kontağa soktum.

Otomobil hırıldayıp takırdadı, ama çalışmadı. Lanet olsun.

Ellerim titriyordu. Motoru canlandırmak için bildiğim her numarayı denerken bir yandan da kapıyı izliyordum. Sokak-kurtları'nın lideri hâlâ aynı yerdeydi ve çıldırmış grubu içeride tutmak için mücadele ediyordu. Çılgınlıklar ve ulumalar geldi, ama adam onları itti ve vahşi köpekler gibi pompalı tüfeğin tersiyle vurup indirdi. Bu sırada omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar geriliyordu. İçlerinden biri, ölüm ilahisini başla-

tan kadın, “Parker!” diye ıgık attı. “Bırak geçeyim.” Adam duraksamadan tüfeğın tersiyle vurarak onu da yere yıktı.

Sonra Parker başını çevirdi ve göz göze geldik. Bir an başım döndü, sonra gözlerinin ötesine geçtim ve arkada yatanı gördüm.

Öfke, ete ve avlanmaya yönelik çıplak bir tutku içimi doldurdu. Koşmaya, öldürmeye ihtiyacım vardı. Yenilmezdim, durdurulmazdım. Kollarımdaki ve ellerimdeki gücü hissedebiliyor, vahşetin ham enerjisinin içimden geçtiğini, duyularımı hayvansı bir keskinliğe kavuşturduğunu hissedebiliyordum.

Onun duygularını kendi duygularımmış gibi algılıyordum. Katı kontrolünün altında yatan ölke, bir mendireğe vuran okyanus gibiydi. Öfke bana, Dresden’e, bölgesini işgal etmiş, otoritesine meydan okumuş ve çetesini kontrolden çıkararak tehlikeye atmış adama yönelikti. Sokakkurtları adındaki insan kurtların, hayvan zihnine ve ruhuna sahip erkeklerin ve kadınların lideri olduğunu ve yaşlandığını, artık eskisi kadar güçlü olmadığını gördüm. Diğerleri, örneğın daha önce gördüğüm kadın, otoritesine meydan okumaya başlıyordu. Bugün olanlar onu liderliğinden edebilirdi ve bu durumda asla sağ kurtulamazdı.

Eğer Parker yaşayacaksa, benim ölmem gerekiyordu. Beni öldürmesi gerekiyordu, bu kadar basit. Ve sürüye kuvvetini ispat etmek için bunu tek başına yapması gerekiyordu. Onu hemen o anda boğazıma atılmaktan alıkoyan tek şey buydu.

Daha kötüsü, geçen ayki cinayetler hakkında en ufak bir bilgisi yoktu.

Sonra o an geride kaldı ve ruh bakışı sona erdi. Parker'ın yüzünde afallamış bir ifade vardı. Beni, tıpkı benim onu gördüğüm gibi görmüştü. Ruhuma baktığı zaman ne gördüğünü bilmiyorum. Orada nelerin olduğunu bilmek istemiordum.

Ruh bakışının etkisinden ondan önce kurtuldum ve el yordamıyla yeniden anahtarlara uzandım. Kaplumbağa öksürerek çalıştı. Hareket edip caddeye çıktım, çılgınca direksiyonu kırdım, sonra gaza basıp elimden geldiği kadar hızla şehrin dış kesimine yöneldim.

Bütün yol boyunca titredim. Omuzlarım korku ve tepkiyle o kadar kasılmıştı ki, köprücük kemiklerimin gerginlikle gıcırdadığını duyabiliyordum. Kafamda hâlâ o inlemeyle karışık “Öldür onu, öldür onu” bağırışları yankılanıyordu. O garajdaki şeyler insan değildi. İnsan gibi görünüyordardı, ama değillerdi. Ve beni çok ama çok korkutmuşlardı.

Bir kavşakta otururken aniden sinirlenerek elimi direksiyon simidine vurdum. “Aptalsın, Harry,” dedim. “Nasil bu kadar aptal olabildin? Lanet olsun, nasıl oldu da öylece oraya daldın? O Neandertal çatlakların seni parçalamasına ramak kaldığının farkında mısın?” Bana sayıklayan bir deliymişim gibi dik dik bakan iş elbisesi giymiş yaşlı bir kadına yan camımdan gaddar bir biçimde, düşmanca baktım. Ama sanırım gerçekten deli gibi görünüyordum.

Kadına ters ters bakmayı kestim, derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. İki blok sonra yeniden sağlıklı düşünebilir hale gelmiştim.

Parker ve Sokakkurtları geçen ay işlenen cinayetlerden

sorumlu değillerdi. Ama bu onları daha az tehlikeli yapmıyordu. Onlar Bob'un bana bahsettiği insan kurtlardı ve artık neden etrafa korku saldıklarını anlayabiliyordum. Hayvan ruhuna sahip insanlardı. Etkisi altında oldukları yırtıcılık öyle müthişti ki, vücutlarındaki tek bir hücreyi bile değiştirmeden onları insanlıktan çıkmış bir şeye dönüştürebiliyordu.

Bir sürü halinde yaşıyorlardı ve Parker liderleriydi. Aptalca ve beceriksizce de olsa onun hakimiyetine meydan okumuştum ve artık yaşamama izin veremezdi, yoksa kendisi öldürülecekti. Bu yüzden artık başka birinin daha peşimden kovalayıp beni öldürmesinden endişelenmem gerekecekti. Sadece o da değil, bütün bu bela karşılıksız gelmişti, yani Kurt cinayetlerinin gerçek faili hakkında hiçbir ipucu elde edememiştim.

Belki de bir süreliğine şehri terk etmenin sırasıydı.

Bir blok boyunca derin derin bunu düşündüm, sonra başımı iki yana salladım. Kaçmayacaktım. Bu belayı başıma kendim sarmıştım ve kendim kurtulacaktım. Murphy'nin katili bulmasına ve dolunay yeniden başlamadan insanların hayatının kurtarılmasına yardım etmek için kalmam gerekiyordu. Parker beni öldürmek istiyorduydu dört başı mamur bir büyücüyü öldürmenin hiç kolay bir iş olmadığını görecekti.

Direksiyon simidini sertçe kavradım. Eğer iş oraya varırsa, onu öldürecektim. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Teknik olarak Parker'ın ve insan kurtlarının insan olmadığını varsayıyordum. İlk Büyü Kanunu, yani 'Öldürmeyeceksin' onlar için geçerli olmak zorunda değildi. Yasal olarak Beyaz

Konsey'e ölümcül büyü'nün kullanılmasını gerekli göstermem mümkün olabilirdi.

Ama bu beni kendimden korumayacaktı. Hayatın özünden, enerjisinden oluşan bir aracı, bir hayatı sona erdirmek üzere kullandığım için hissedeceğim tiksintiden korunmayacaktım. Büyü, elektrik ya da petrol gibi bir enerji kaynağından ibaret değildi. Güçtü, orası doğrudu, ama aynı zamanda bir sürü başka şeydi de. Doğada, insan kalbinde ve ruhunda en derin ve en kuvvetli olan her şeydi. Onu uygulama tarzım, saf biçimindeki büyüyle karşılaştırıldığında kaba ve hantalcaydı. Bir bebeğin ilk kıkırdamasında, büyücülerin çağırabilecekleri bütün ateş fırtınalarından daha çok büyü vardır, kimse size aksini iddia etmesin.

Büyü, içinde olanlardan gelir. Sizin bir parçanızdır. İnlanmadığınız bir büyüyü öremezsiniz.

Öldürmenin ruhumun derinliklerinde olduğuna inanmak istemiyordum. Toplayabileceği bütün gücü toplamaktan ve her şeye boşvererek onu uygun gördüğü gibi kullanmaktan karanlık bir haz alan kısmım hakkında düşünmek istemiyordum. Nefretten, öfkeden ve tutkudan, bencillikten ve gururdan da güç elde edilebilirdi. İçimde büyüyü öldürmek için kullanmaktan hoşlanacak, sonra da daha fazlasını arzulayacak karanlık bir köşe olduğunu biliyordum. Bu kara büyüydü ve kolayca kullanılırdı. Kolaydı ve eğlenceliydi. Legolar gibi.

Kaplumbağa'yı büromun yer aldığı binanın park alanına çektim ve gözlerimi ovuşturdum. Hiç kimseyi öldürmek istemiyordum, ama Parker ile çetesi bana seçenek bırakmayabi-

lirdi. Yaşamak istiyorsam birçok kişiyi öldürmem gerekebilirdi.

Sağ kalanın ne tür bir insana dönüşeceği hakkında fazla düşünmemeye çalıştım. O köprüyü önüne geldiğim zaman yakacaktım.

Büroma çıkacak ve günün geri kalanında mesai yapacaktım. Murphy'nin beni aramasını bekleyecek ve ona elimden geldiği kadar yardım edecektim. Parker'ın veya çetesinden birilerinin peşimden gelmeleri ihtimaline karşı gözlerimi ve kulaklarımı açacaktım. Yapabileceğim başka pek bir şey yoktu ve bu son derece sinir bozucuydu.

Büroma çıktım, kapıyı açtım ve ışıkları yaktım. Lacivert bir takım elbise giymiş Centilmen Johnny Marcone masamda oturuyordu. İri kıyım koruması Bay Hendricks de yanında ayakta duruyordu.

Marcone bana gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerinin kenarlarına dek varmadı. “Ah, Bay Dresden. Güzel. Konuşmamız gerekiyor.”

ON

Marcone'un gözleri eski, soluk dolar banknotlarının rengindeydi. Cildi havanın etkisiyle yıpranmıştı ve dışarıda çalışan birinin cildi gibi bronzlaşmıştı. Gözlerinin ve ağzının kenarlarında gülümseme sonucu oluşmuş benzeyen kırışıklıklar vardı, ama o gülümsemeleri nadiren samimiydi. Takım elbisesi en az bin dolar değerinde olmalıydı. Koltuğumda, dikkatinizi çekerim, *benim* koltuğumda teklifsiz bir şekilde oturuyor, bana profesyonel bir soğukkanlılıkla bakıyordu.

Arkasında duran Bay Hendricks profesyonel lige geçecek kadar zekası olmayan yıldız bir kolej beyzbol oyuncusu gibi görünüyordu. Hendricks'in boynu belim kadar kalındı ve elleri yüzümü çevreleyecek kadar büyük, ezecek kadar da güçlüydü. Kızıl saçlarını neredeyse sıfıra vurdurmuştu ve bol gelen takım elbisesini, Hulk'a dönüştüğü zaman yırtıp atmaya planladığı bir şey gibi giyiyordu. Silahını göremiyordum, ama üzerinde olduğunu biliyordum.

Kapıda durdum ve bir dakikalığına Marcone'a baktım, ama bakışım onu rahatsız etmedi. Marcone daha önce baki-

şıma karşılık vermiş ve ölçümü almıştı bile. Artık gözlerim onu korkutmuyordu.

“Çık büromdan,” dedim. İçeri adım attım ve kapıyı kapadım.

“Hadi ama, Bay Dresden,” dedi Marcone. Sesinde bir babanın azarlarken kullandığı ton vardı. “İnsan hiç iş ortağıyla böyle konuşur mu?”

Somurttum. “Ben senin ortağın değilim. Pisliğin teki olduğunu düşünüyorum. Şehirdeki en adi suçlusun. Günün birinde polis seni enseleyecek, ama o zamana kadar büromda olmama tahammül etmek zorunda değilim. Çık dışarı.”

“Polis,” dedi Marcone, sesinde bir düzeltme vurgusuyla, “kamu kurumları değil de özel kuruluşlar tarafından işletilse çok daha iyi olur. Daha iyi ücret, daha iyi sosyal yardımlar-”

“Rüşvet verilmesi, yolsuzlaştırılması, manipüle edilmesi de daha kolay olur,” diye tamamladım.

Marcone gülümsedi.

Pardösümü çıkardım ve kapının önünde duran, “Cadılar ve Siz”, “Büyü Mü Yapmak İstiyorsunuz? Bana Sorun!” gibi kitapçıklarla kaplı masanın üstüne attım. Patlatma çubuğumu kayışından çözdüm ve soğukkanlılıkla önümdeki masaya koydum. Hendricks’in çubuğu görünce gerildiğini görüp tatmin oldum. Geçen bahar Varsity’ye yapuklarımı hatırlamıştı.

“Hâlâ burada mısın?”

Marcone ellerini göğsünde kavuşturdu. “Size bir teklifim var, Bay Dresden.”

“Hayır,” dedim.

Marcone kısık sesle güldü. “Bence teklifimi dinlemelisiniz.”

Gözlerinin içine baktım ve hafilçe gülümsedim. “Hayır. Çık dışarı.”

Babacan tavrı yok oldu, gözleri soğuklaştı. “Çocukça tavrınıza ayıracak ne zamanım var, ne de tahammülüm, Bay Dresden. İnsanlar ölüyor. Şu anda o vaka üzerinde çalışıyorsunuz. Elimde sizin için bir bilgi var ve onu size vereceğim. Bir bedel karşılığında.”

Sırtımın kasıldığını hissettim. Uzun bir dakika boyunca ona dikkatle baktım, sonra, “Pekala, bedeli söyle,” dedim.

Marcone elini kaldırdı. Hendricks ona bir dosya verdi. Marcone dosyayı ahşap masamın eskimiş yüzeyine koyup açtı. “Bu bir sözleşme, Bay Dresden. Sizi şirketim için kişisel güvenlik alanında bir danışman olarak tutuyor. Şartlar oldukça cömert. Ayda minimum beş saatten kendi çalışma saatlerinizi belirleyebiliyorsunuz. Maaşınızı hemen şimdi yazabilirsiniz. Yalnızca iş ilişkimizi resmîyete dökmek istiyorum.”

Masama yürüdüm. Hendricks’in masanın üstünden üzerime atlamaya hazırlanmış gibi duruşunu değiştirdiğini gördüm, ama onu kâle almadım. Dosyayı aldım ve sözleşmeye bir göz attım. Ben bir hukuk uzmanı değilim, ama bu tür anlaşmaların biçimlerine aşinayım. Marcone’un işleri tıkrındaydı. Bana hayalimdeki işi teklif ediyordu. Neredeyse hiçbir taahhütte bulunmama gerek yoktu ve istediğim kadar para alacaktım. Benden yasadışı hareketler yapmamın istenme-

yeceğini ve beklenmeyeceğini belirten bir madde bile vardı.

Öyle bir parayla istediğim hayatı yaşayabilirdim. Her doları dişimle tırnağımla elde etmeye, büyük teyzesinin içine şeytan girmiş ineğini araştırayım diye beni tutmak isteyen paranoyak çatlaklar için çalışarak kendimi paralamaya bir son verebilirdim. En sonunda biriken okumalarım başlayabilir ve son birkaç yıldır yapmaya can attığım büyü araştırmalarını yapabilirdim. Sonsuza kadar yaşamayacaktım ve Joliet'te UFO'lar arayarak boşa harcadığım her saat, istediğim bir şeyi yaparak geçirmediğim bir zaman dilimi anlamına geliyordu.

Çok ama çok cazip bir teklifti.

Çok rahat bir tasmaydı.

“Beni budala mı sanıyorsun?” dedim ve dosyayı masama attım.

Marcone kaşlarını kaldırdı ve ağzını biraz açtı. “Mesele çalışma saatleri mi? Minimumu haftada bir saate indireyim mi? Ya da ayda bir saat?”

“Mesele çalışma saatleri değil,” dedim.

Ellerini iki yana açtı. “O halde ne?”

“Mesele şirket. Mesele uyuşturucu satan bir katilin sadakatim üzerinde hak sahibi olması düşüncesi. Paranın geldiği yerden hoşlanmıyorum. Üzerinde kan var.”

Marcone yeniden gözlerini kısıtı. “Dikkatli düşünün, Bay Dresden. Bu teklifi iki kere yapmayacağım.”

“Ben sana bir teklif yapayım, John,” dedim. Ön adını kullandığım zaman yanağının seyirdiğini gördüm. “Bana bildik-

lerini anlat, ben de seni hedef almadan katili enselemek için elimden geleni yapayım.”

“Size endişeli olduğumu düşündüren şey ne, Bay Dresden?” diye sordu Marcone. Sözcükleri ince bir istihzayla telaffuz etmişti.

Omuz silktilim. “Geçen ay iş ortağın ve gözde koruması öldürülüyor. Dün gece Diken paramparça ediliyor. Sonra sen ininden çıkıyor, bana katili yakalamama yardımcı olacak bilgilere sahip olduğunu söylüyor ve beni sindirerek koruman yapmaya kalkıyorsun.” Eğildim ve dirseklerimi masaya dayadım, sonra başımı gözlerimle onun gözleri arasında birkaç santimetre mesafe kalıncaya kadar indirdim. “Endişeli misin, John?”

Yüzü yine seyirdi ve yalan söylediğini hissettim. “Elbette değilim, Bay Dresden. Ama kişi benim geldiğim yere pervasız davranarak gelemmez.”

“Yalnızca ruhsuz olarak gelir, değil mi?”

Marcone avuçlarını masaya vurdu ve ayağa kalktı. Ben de onunla beraber doğruldum ve gözlerimi üzerinden ayırmadım. “Ben bir iş adamıyım, Bay Dresden. Sokaklarda anarşi olmasını mı tercih ederdiniz? Rakip mafya babaları arasında savaşlar olmasını mı isterdiniz?. Ben o kaosa *düzen* getiriyorum.”

“Hayır. Sadece o kaosu daha verimli ve organize bir hale getiriyorsun,” diye karşılık verdim. “İstedğin güzel sözcüklerle tanımlayabilirsin, ama bu senin bir hayduttan, kafeste tutulması gereken kahrolası bir hayvandan ibaret olduğun gerçeğini değiştirmiyor.”

Hiddet dolu sözcükler ağzımdan dökülürken Marcone dişini sıktı. Normalde tutkusuz olan yüzü bembeyaz kesildi. Onu iyice sıkıştırdım. Öfkem zincirinden boşanmış bir tutkuyla ağzımdan çıkıyordu. Son günlerde yaşadığım düş kırıklığının ve korkunun hepsini zehirli sözcüklere döktüm ve bir avuç hurda maden gibi ona fırlattım.

“Dışarıda ne var, John? Ne olabilir ki? Diken’i gördün mü? Yüzünü nasıl parçaladıklarını gördün mü? Bağırsaklarını nasıl dışarı çıkardıklarını gördün mü? Ben gördüm. Akşam yemğinde yediklerinin kokusunu alabiliyordum. Aynısının senin başına geldiğini hayal edebiliyor musun, John?”

“Beni o isimle çağırmayın,” dedi Marcone. Sesi o kadar alçak ve soğuktu ki öfke selimin hızını kesti. “Eğer başkalarının önünde olsaydık, benimle bu şekilde konuştuğunuz için sizi öldürtürdüm, Bay Dresden.”

“Eğer başkalarının önünde olsaydık,” dedim, “bunu de-nerdin. Şimdi büromdan defol git.”

Marcone ceketini ve kravatını düzeltti. “Emniyet müdürlüğüyle beraber yürüttüğünüz soruşturmaya devam edeceğinizi varsayıyorum, Bay Dresden.”

“Elbette.”

Marcone masamın çevresinden yürüyüp yanımdan geçti ve kapıya doğru gitti. Devasa Hendricks sessizlik içinde onu izledi. “O halde kendi çıkarlarım için teklifinizi kabul etmeli ve soruşturmaya elimden gelen her türlü yardımı yapmalıyım. Harley MacFinn ismini araştırın. Kuzeybatı Geçidi Projesi’ni sorun. Bakalım bunlar sizi nereye götürecektir.” Kapıyı açtı.

“Neden size inanayım ki?” diye sordum.

Yeniden bana baktı. “Ruhumun en derinliklerini gördünüz, Bay Dresden. Beni öyle yakından tanıyorsunuz ki hâlâ anlamını kavrayabilmiş değilim. Tıpkı benim sizi tanıdığım gibi. Size yardım etmek için birçok sebebe sahip olduğumu ve bu bilginin de doğru olduğunu bilmeniz gerekir.” Yine kasvetli kasvetli gülümsedi. “Beni kendinize düşman etmenin akıllıca olmadığını da bilmeniz gerekir. Böyle olmak zorunda değildi.”

Gözlerimi kıstım. “Eğer beni o kadar iyi tanıyorsan, başka türlüünün mümkün olmadığını da bilmelisin.”

Bir an dudaklarını büzdü. Bana karşı çıkmaya çalışmadı. “Yazık,” dedi. “Gerçekten yazık.” Sonra gitti. Hendricks bana o domuz gözleriyle bir an dik dik baktı, sonra o da gitti. Kapı arkalarından kapandı.

Uzun, titrek bir nefes verdim ve masama çöktüm. Yüzümü ellerimle kapadım ve bu sırada ellerimin de titrediğinin farkına vardım. Marcone’dan ve temsil ettiği değerlerden ne kadar tiksindiğimi fark etmemiştim. İsmimin onun ismiyle ilişkilendirilmesinin beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Adamın üzerine atlayıp yumruklarımın burnunu kırmayı ne kadar istediğimi fark etmemiştim.

Birkaç dakika öylece kaldım. Kalbimi hızla çarpmaya bırakarak nefesimin düzene girmesini bekledim. Marcone beni öldürebilirdi. Hendricks’e beni parçalamasını ya da oracıkta kurşunlamasını emredebilirdi, ama bunları yapmamıştı. Marcone’un yöntemi bu değildi. Beni şu anda, aramızda bir tür

ititfak olduğu söylentisini yer altı dünyasına yaymak için bu kadar abaladıktan sonra ortadan kaldıramazdı. Daha dolaylı, daha kurnaz olması gerekecekti. Hendricks'e beynimi zeminine samasını emretmek doğru yöntem değildi.

Söylediklerini ve teklif ettiğim anlaşmayı kabul etmesinin sonuçlarını iyice düşündüm. Tehlikedeydi. Bir şey onu korkutmuştu. Anlamadığı ve nasıl savaşacağını bilmediği bir şeydi bu. İşte bu yüzden beni tutmak istemişti. Bir büyücü olarak ben bilinmeyi alır ve ölçülebilen bir şeye dnştrrm. Nesnelerin üzerinden o dehşet örtüsünü alır, insanların bir şekilde onlarla başa çıkabilmesini saçlarım. Marcone onun yanında saf tutmamı, karanlıkta pusuya yatmış şeylerden korkmaması için ona yardım etmemi istemişti.

Lanet olsun. Bu gayet insaniydi.

Yüzümü buruşturdum. O adamdan nefret etmek istiyordum, ama iğrenmekten, belki öfke duymaktan öteye geemiyordum. Söylediklerinin çok büyük bir kısmı doğruydu. Marcone bir iş adamıydı. Sokaklardaki şiddeti azaltmıştı –bu arada bu şehirde suçluların kazandığı parayı da hızla arttırmıştı. şehrin etini korurken kanını emmiş, ruhunu zehirlemişti. Hiçbir şeyi, ama hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Ama tanıdığım adamın, o kaplan ruhlu yırtıcının, iş adamı katilin, yakında karşısına çıkacak şeyden korktuğunu biliyordum. İşte bu beni dehşete düşürüyor ve yaptığım işe daha önce olmayan bir tehdit ögesi ekliyordu.

Bu da hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Korkmak normaldi. Yalnızca korkunun sizi içinizden alıkoymasına izin vermezsiniz.

Masadaki sandalyeye oturdum, kana, dişlere ve feci şekilde ölmeye dair düşünceleri zihnimden attım ve Harley MacFinn ismini ve Kuzeybatı Geçidi Projesi'ni aramaya başladım.

ON BİR

Çağırma dairesine hapsolmuş iblis çığlıklar attı ve daireden kaçmak için yengeçsi kıskaçlarını görünmez engele vurup, kitinli omuzlarını bir o yana, bir bu yana savurdu. Kaçamadı. İrademi daireye odaklayarak iblisin serbest kalmasına engel oldum.

“Tatmin oldun mu, Chauncy?” diye sordum.

İblis korkunç vücudunu doğrulttu ve mükemmel bir Oxford İngilizcesiyle, “Ziyadesiyle. Anlıyorsun ya, formaliteleri yerine getirmem gerekiyor,” dedi. Ardından bir pulunun altından tamamen uygunsuz tel çerçeveli bir gözlük aldı ve burnunun gagaya benzeyen ucuna yerleştirdi. “Soruların var herhalde?”

Rahatlayarak içimi çektim ve laboratuvarımdaki çalışmamasının kenarına oturdum. Zemindeki çağırma dairesinin çevresinden bütün süprüntüleri temizlemiştim ve laboratuvarımdan yukarıya çıkabilmek için hepsini yeniden kımıldatmam gerekecekti, ama risk almayı sevmiyordum. Chaunzagoroth ile aramızdaki çalışma ilişkisi ne kadar rahat olursa

olsun, her zaman için çağırma büyüsünü becerememe ihtimalim vardı. İblislerin uymaya zorunlu oldukları protokol kuralları vardı –bunlardan biri de onları çağıran bütün fani büyücülere direnmekti. Başka biri de, dairenin sınırlarından çıkabildikleri takdirde aynı büyücünün hayatını sona erdirmek için ellerinden gelen çabayı göstermekti.

Her şey göz önüne alındığında, perilerden ve elementlerin ruhlarından bilgi elde etmek çok daha kolay ve güvenliydi, ama Bob'un yerel ruhlar arasındaki araştırmasından hiçbir sonuç çıkmamıştı. Ruhlar her zaman şehre ilişkin bilgileri yakından takip etmiyorlardı, bu yüzden Bob şimdi kafatasında yorgun argın ve daha fazla yardım edemeyecek halde duruyordu.

Dolayısıyla yardım için cehenneme uzanmıştım. Onlar ne zaman iyi veya kötü şeyler yaptığınızı bilirler ve Noel Baba yanlarında amatör kalır.

“Harley MacFinn adında bir adam hakkında bilgiye ihtiyacım var, Chauncy. Bir de üzerinde çalıştığı Kuzeybatı Geçidi Projesi diye bir şey hakkında.”

Chauncy kıskaçlarını dalgın dalgın çılattı. “Anlıyorum. Bu bilgiye malik olduğumu farz edersek, nazarında kıymeti nedir?”

“Ruhum değil,” diye homurdandım. “O yüzden hiç o konuya girme. Bak, birkaç gün içinde bunu kendim de araştırabilirdim.”

Chauncy kuş gibi başını eğdi. “Ah. Ama zaman çok mühim, değil mi? Hadi ama, Harry Dresden. Beni öyle kolay ko-

lay çağırılmazsın. Hem kendimden, hem de Beyaz Konsey'in-
den kaynaklanabilecek tehlikeler ziyadesiyle büyük.”

Somurttum. “Teknik olarak,” dedim, “Büyü Kanunlarının
hiçbirini ihlal etmiyorum. Seni iradenden yoksun bırakmıyo-
rum, yani Dördüncü Kanunla ilgili bir sorun yok. Serbest de
kalmadın, Yedinci Kanunla ilgili bir sorun da yok. Konsey kı-
çımı yesin.”

Chauncy'nin gözlerinin üstündeki kemik kabartuları se-
yirdi. “Elbette bu bir arzu beyanı değil ve renkli bir edebi ke-
lamdan ibaret.”

“Evet.”

Chauncy gözlüklerini burnunda biraz daha yukarı itti.
“Tavırlarının ahlaki ve etik sonuçları gayet büyüleyici, Harry
Dresden. Konsey'in seni hâlâ el üstünde tutması beni hep
hayrete düşürüyor. Konsey'in çoğunluğunun, bu dünyaya
kasten bir iblis getirdiğini öğrendikleri takdirde infazcılar se-
ni öldürürken başlarını diğer tarafa çevireceklerini çok iyi
bildiğin halde, yine de beni bir kere de değil, altı kere çağırı-
yorsun. Bu tavrın Aşağıdaki Dünya'daki kardeşlerimin birço-
ğunun tavırlarına çok daha yakın-”

“Ve senin tarafına geçmeli, karanlık güçleri kabul etmeli-
yim, vesaire, vesaire,” diye onun yerine tamamladım ve içimi
çektim. “Lanet olsun, Chauncy. Neden beni Aşağısıyla anlaş-
maya ikna etmeye çalışmaktan hiç usanmıyorsun, ha?”

Chauncy cüsseli mozularını silkti. “Senin gibi kabiliyetli
bir ruhu saflarımıza katmanın bana hatırı sayılır bir mevki
sağlayacağını kabul ediyorum,” dedi. “İlaveten, beni dünya-

nıza yaptığım bu eziyetli ziyaretlerin bile yanında hoş kaldığı meşakkatli görevlerden azat edecektir.”

“Eh, bugün ruhumu alamayacaksın,” dedim. “Bu yüzden bana bir karşı teklif yap, ya da istersen müzakerelere bir son verebiliriz ve seni geri yollayabilirim.”

İblis ürperdi. “Evet, pekala. Aceleci olmayalım, Harry Dresden. İhtiyaç duyduğun bilgiye sahibim. İlaveten, haberdar olmadığın ve seni çok yakından ilgilendirecek ve ilaveten kendi canını ve başkalarının canlarını kurtarmaya yardımcı olabileceği kanaatinde olduğum başka bilgilere de sahibim. Mevcut şartlar altında, isteyeceğim bedelin münasebetsiz olacağını düşünmüyorum: İsimlerinden birini daha istiyorum.”

Kaşlarımı çatıttım. İblis şimdiden iki ismimi biliyordu. Eğer isminin tamamını kendi dudaklarımla ona söylersem, bunu bir dizi büyü uygulamasında bana karşı kullanabilirdi. Bu beni özellikle rahatsız etmiyordu; iblisler ve benzer türler, büyü aracılığıyla, Yok Diyar’dan, yani yaşadığımız fiziksel dünyanın ötesindeki ruh dünyasından buraya uzanmakta çok zorlanırlardı.

Ama Chaunzaggeroth bilgi edinmek için yeraltı dünyasına giden büyücüler arasında rağbet gören bir bilgi kaynağıydı. Ben rahatsız eden, bu büyücülerden birinin ismimi öğrenmesi ihtimaliydi. Chauncy haklıydı. Beyaz Konsey’de öldüğümü görmekten memnun kalacak birçok kişi vardı. Eğer içlerinden biri ismimi öğrenirse bunu bana karşı kullanmaları ihtimali vardı. Beni öldürebilirler ya da büyüyle Yedi Kanun’dan birini açıkça ihlal edecek bir şey yapmaya zorlayıp, yar-

gılanmamı ve öldürülmemi sağlayabilirlerdi.

Öte yandan, Chauncy bana asla yalan söylemezdi. Eğer insanların canlarını kurtarabilecek bir bilgiye sahip olduğunu söylüyorsa, o bilgiye sahip demekti, o kadardı işte. Lanet olsun, katilin kim olduğunu bile biliyor olabilirdi, fakat iblislerin bireysel insan kimliğine dair kavrayışı biraz zayıftı.

Kumar oynamaya karar verdim.

“Anlaştık,” dedim. “İsimlerimden birini daha söylemem karşılığında, sorduğum konuyla ilgili bütün bilgiler.”

Chauncy bir kere başını eğdi. “Anlaştık.”

“Tamam,” dedim. “MacFinn ve Kuzeybatı Geçidi Projesi hakkında bilgi ver.”

“Pekala,” dedi Chauncy. “Harley MacFinn, yirminci yüzyılın başlarında kömür madenciliğiyle ve demiryollarıyla elde edilmiş hatırı sayılır bir servetin varisi. Amerika Birleşik Devletleri olarak bilinen ülkedeki en zengin on adamdan biri. Vietnam’da inzibat hareketına katıldı ve ülkesine döndüğü zaman yalnızca sermaye biriktirmeye başladı. En sevdiği renk kırmızı, ayakkabı numarası...”

“Gerçekten konuyla ilgili olduklarını düşünmediğin sürece küçük ayrıntıları atlayabiliriz,” dedim. “Bütün gün en sevdiği yemeği ve ortaokulda yaşadığı sorunları dinleyebilirim, ama bu hiçbir işe yaramaz.” Defterimi çıkardım ve not almaya başladım.

Chauncy, “Nasıl arzu edersen,” diye onayladı. “Son yıllardaki çabalarının maksadı Kuzeybatı Geçidi Projesi oldu. Proje Amerika’nın Güneybatısındaki merkezi Rocky Sıradağla-

rı'ndan başlayıp kuzeybatıya doğru uzanarak, Kanada'ya ulaşan bölgede çok büyük araziler satın almayı ve Kuzey Amerika'daki yabancı hayat için devasa, göçe izin verecek büyüklükte bir koruma alanı oluşturmayı amaçlıyor.”

“Rocky Sıradağları'nı kendi özel oyun alanına mı dönüştürmek istiyor?” diye ağzımdan kaçırdım.

“Hayır, Harry Dresden. Halihazırda devletin elinde olmayan arazileri elde etmek, sonra devletin Kuzeybatı Geçidi Projesi'nin bir parçası olarak kullanılacaklarına dair garanti vermesi şartıyla onları bağışlamak istiyor. Ülke çapındaki çevreci gruplardan önemli ölçüde destek görüyor, ayrıca arazileri edinmesi şartıyla sizin sermayeniz cinsinden de yardım alıyor.”

“Vay canına,” dedim. Etkilenmişim. “Büyük destek gördüğünü söyledin. Onu durdurmak isteyen kim?”

“Hâlâ kuzeybatıya genişlemek isteyen sanayi dünyası,” dedi Chauncy.

“Dur tahmin edeyim. James Harding III, de onlardan biri,” dedim, ismi deftere yazarken.

“Nereden bildin?” diye sordu Chauncy.

“Geçen ay korumasıyla beraber bir kurtadam tarafından öldürüldü. Başka insanlar da öldürüldü,” dedim.

Chauncy'nin gözleri parladı. “Zeki bir adamsın, Harry Dresden. Evet. James Douglas Harding III MacFinn'in arazi edinme çabalarını engellemekle fevkalade ilgileniyordu. MacFinn ile müzakereler yürütmek için Chicago'ya geldi, ama bunlar sona ermeden öldü.”

Bir dakikalığına gözlerimi kapayarak düşündüm. “Tamam. Harding, MacFinn ile konuşmak için şehre geliyor. Harding, Marcone ile ortaklaşa iş çeviriyor, yani belki de Marcone görüşmelere evsahipliği yapıyor. Harding ile kurtmaları bir kurtadama kurban gidiyor. Yani... Söz konusu kurtadam MacFinn mi?”

Chauncy oldukça göz korkutucu bir ifadeyle gülümsedi. “MacFinn, kökü İrlanda adıyla bilinen adaya dayanan çok eski bir aileden geliyor. Ailesinin dikkate değer bir geçmişi var. Efsaneye bakılırsa geçmişte, tam olarak kestirelemeyen bir dönemde, Aziz Patrick adıyla bilinen adam, onun ceddini her dolunayda yırtıcı bir hayvana dönüşmeye lanetlemiş. Lanet iki ilaveyle beraber gelmiş. Birincisi, irsi olacak, yani her nesilde yeni birine aktarılacaktı. İkincisi ailenin lanetlenmiş kısmı asla ama asla yol olmayacak, kıyamete kadar devam edecekti.”

Bunu da not ettim. “Bunu yapan bir katolik azizi öyle mi?”

Chauncy bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı. “Diğer Tarafın istihdam ettiği insanların özelliklerinden sorumlu değilim, büyücü. Kullandıkları taktiklerden de.”

“Kaynağı düşünülürse, sanırım bunu taraflı bir görüş olarak not edeceğim. Senin cinsin bin kat kötüsünü yaptı.”

“Eh. Doğru,” diye kabul etti Chauncy. “Ama en azından biz ne tür varlıklar olduğumuz ve ne tür şeyleri temsil ettiğimiz konusunda gayet dürüst olmaya meyilliyiz.”

Homurdandım. “Pekala. Bu iş artık çok daha mantıklı geliyor. MacFinn bir loup-garou, şu efsanelerdeki canavarlar-

dan biri. Boş zamanında biraz iyilik yapmaya, bütün kürklü yaratıklar için büyük bir park oluşturmaya çalışıyor, ama Harding önüne çıkıyor. MacFinn bir cinayetler serisine ba lıyor ve onu ortadan kaldırıyor.” Ka larını  attım. “Sorun  u ki, Harding geçen ay öldürülen son kurbandı. İnsan, MacFinn kendini kaybettiye Harding’in öldürülen ilk kişi olması gerekirdi diye düşünüyor.” Chauncy’ye gözlerimi diktim. “Katil MacFinn mi?”

“MacFinn bir katil,” dedi Chauncy. “Ama insan türü içindeki birçok katilden biri ve en korkuncu değil.”

“Marcone’un korumasını öldüren o mu? Geçen ayki diğer insanları?”

“O husustaki bilgim yetersiz, Harry Dresden,” dedi Chauncy. Siyah gözleri ı ıldıadı. “Belki de başka bir ismin karşılığında kardeşlerime sualler sorabilir ve sana daha kesin bir cevap verebilirim.”

Somurttum. “Hiç  ansın yok. Geçen ay diğer insanları kimin öldürdüğünü biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi Chauncy. “ ld rmek önde gelen günahlardan biridir ve günahları yakından takip ederiz.”

Dikkatle  ne e ildim. “Kimdi?”

Chauncy kulak tırmalayan bir sesle güldü. “Had  ama, Harry Dresden. Bir defa, anla mamız MacFinn ve Kuzeybatı Geçidi Projesi ile ilgili bilgilere i ikindi. Ikincisi, Sana böyle doğrudan bir sorunun cevabını söyleyemem, bunu sen de biliyorsun. Şahsen fanilerin i lerine karı mamın bir sınırı var.”

Hayal kırıklı ıyla nefesimi verdim ve gözlerimi ovu tur-

dum. “Evet, evet. Pekala, Chauncy. Bana başka ne söyleyebilirsin?”

“Tek bir şey: Harley MacFinn, yarın gece müzakerelere devam etmek üzere John Marcone ile görüşmeyi planlıyordu.”

“Bekle bir dakika. Şu anda Marcone projenin önde gelen düşmanı mı?”

“Öyle,” dedi Chauncy. “Harding’in ölümünden sonra onunla paylaştığı işlerin çoğunluğunun kontrolünü ele geçirdi.”

“Yani... Marcone’un Harding’i öldürtmek için harika bir sebebi vardı. Bu finans imparatorluğunu genişletti ve onu MacFinn’den mümkün olduğu kadar çok para sızdırmasını sağlayacak bir mevkiye getirdi.”

Chauncy tel çerçeveli gözlüğünü düzeltti. “Akıl yürütmen mantıklı görünüyor.”

Kurşun kalemimi not defterime vurup yazdıklarımı uzun uzun baktım. “Evet. Ama neden diğer herkesin öldürüldüğünü açıklamıyor. Bunu kimin yaptığını da. Tabii Marcone’un elinin altında bir kurtadam sürüsü yoksa.” Dudağımı ısırdım ve Dolunay Garajı’nda olanları düşündüm. “Ya da Sokak-kurtları.”

Sabırsız bir tavırla, “Başka bir şey var mı?” diye sordu Chauncy.

“Evet,” dedim. “MacFinn’i nerede bulabilirim?”

“888 Ralston.”

Adresi not ettim. “Ama bu adres Chicago’da. Gold Coast’ta.”

“Bir milyarderin Chicago’ya geldiğinde nerede kalmasını

bekliyordun, Harry Dresden? Şimdi, görünüşe göre bütün yükümlülüklerimi yerine getirdim. Ödememi bekliyorum.” Chauncy dairenin içinde huzursuzca birkaç adım attı. Dünyada geçirdiği zaman canını sıkmaya başlıyordu.

Başım la onayladım. “İsmim,” dedim, “Harry Blackstone Dresden.” Dikkatle “Copperfield” sözcüğünü atladım, ama tonu ve telaffuzu olduğu gibi bıraktım.

“Harry. Blackstone. Dresden.” Chauncy dikkatle tekrar etti. “Harry Harry Houdini’den mi geliyor? Blackstone da sahne illüzyonistinden?”

Başım la onayladım. “Babam bir sahne müzisyeniydi. Doğduğumda bana o isimleri verdi. Onları hep kahramanları adederdi. Herhalde annem doğumumdan sağ çıksaydı, onu bu nedenle tokatlardı.” Birkaç not daha alarak fikirlerin kafamdan uçmadan kağıda geçmesini sağladım.

“Hakikaten öyle,” diye onayladı Chauncy. “Annen son derece dobra ve inatçı bir kadındı. Kaybı hepimiz için çok üzücü oldu.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve kurşun kalemi elimden düşürdüm. Bir an iblise boş boş baktım. “Sen... sen annemi tanıyor muydun? Margaret Gwendolyn Dresden’i tanıyor muydun?”

Chauncy bana ifadesiz ve duygusuz bir şekilde baktı. “Cehennemdeki birçok kişi ona... aşınaydı, Harry Blackstone Dresden, ama onu farklı bir isimle tanıyorlardı. Gelişi büyük bir şevkle bekleniyordu, ama sonunda Kara Prens onu yitirdi.”

“Ne demek istiyorsun? Neden bahsediyorsun?”

Chauncy'nin gözleri açgözlülükle parladı. "Annenizin geçmişinden haberiniz yok muydu, Bay Dresden? Bu konuşmayı daha önce yapmamış olmamız çok kötü. Onu da pazarlığa ekleyebilirdiniz. Elbette eğer başka bir isminizi vermek isterseniz, annenizin bütün geçmişi, onun..." sesi hoşnutsuzlukla çarpıldı, "günahlarından arınması ve hem annenizin, hem de babanızın tuhaf ölümleri hakkında bilgi edinebilirsiniz. Bir şekilde halledebileceğimizden kuşkim yok."

Ani, çocuksu bir hayal kırıklığıyla dışımı sıktım. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Annemin karanlık geçmişi mi? Bir kadın büyücü olmasını bekliyordum, ama ne olduğuna dair hiçbir şeyi kanıtlayamamıştım. Tuhaf ölümler mi? Babam ben gençten bir anevrizma yüzünden uykusunda ölüp gitmişti. Annem doğumda ölmüştü.

Yoksa öyle değil miydi?

Ani, yakıcı bir öğrenme isteği bağırsaklarımdan başlayarak yayılıp içimi doldurdu. Annemin kim olduğunu, neler bildiğini öğrenmek istiyordum. Bana gümüş beş köşeli yıldızını bırakmıştı, ama nazik ve fazlasıyla cömert babamın ölmeden önce bana anlattıkları dışında, annemin nasıl biri olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordum. Anne babam nasıl insanlardı? Nasıl ve neden ölmüşlerdi? Öldürülmüşler miydi? Dışarıda bir yerlerde pusuda bekleyen düşmanları var mıydı? Eğer öyleyse, bana da düşman mıydılar?

Annemin karanlık geçmişi. Bu benim karanlık güçlere merak duymamı, Beyaz Konsey'in aptalca veya uygunsuz bulduğum kurallarına çok da fazla uymamamı açıklıyor muydu?

Başımı kaldırıp iblise baktım ve kendimi bir enayi gibi hissettim. Oyuna getirilmiştim. Başından beri bu bilgiyi yem olarak önümde sallandırmayı planlamıştı. Becerebilirse tam ismimi ya da daha fazlasını elde etmek istiyordu.

Chaunzaggoth tatlı bir sesle, “Onları sana gerçekte oldukları gibi gösterebilirim, Harry Blackstone Dresden,” diye beni temin etti. “Annenin yüzünü hiç görmedin. Sana onu verebilirim. Hiç sesini duymadın. Onu duymanı da sağlayabilirim. Anne babanın ne tür insanlar olduğuna, ya da ailenin başka fertleri olup olmadığına dair hiçbir şey bilmiyorsun. Aile, Harry Blackstone Dresden. Kan bağı. Onlar da en az senin kadar ızdırap içinde ve yalnız...”

İblisin çirkin vücuduna boş boş baktım ve yatıştırıcı, gevşetici sesini dinledim. Aile. Bir ailemin olması mümkün müydü? Teyzeler? Amcalar? Kuzenler? Belki de benim gibi büyücülerin gizli toplulukları arasında hareket eden, fani dünyanın bakışlarından saklanan başkaları vardı?

“Bedel nispeten az. Vücudunun ölümsüz ruhunla işi bittiği zaman, ruhuna ne ihtiyacın kalacak ki? Bana yalnızca bir isim daha vermenin ne zararı olacak? Bu bilgiyi benim türüm bile kolay kolay elde edemez. Onu yeniden edinme şansın olmayabilir.” İblis kısakaçlarını çağırma dairesinin engeline bastırdı. Gagamsı kursağı hevesle titriyordu.

“Unut gitsin,” dedim alçak sesle. “Anlaşma yok.”

Chaunzaggoth hayretle ağzını açtı. “Fakat Harry Blackstone Dresden-” diyecek oldu.

Ürktüğünü görene kadar bağırduğımın farkına varama-

dım. “Unut gitsin dedim! Enayi yerine koyabileceğin bir ahmak olduğumu mu sanıyorsun, kara yaratık? Kazandıklarını al ve git. Seni evine yollamadan önce kemiklerini gövdenden sökmediğim ya da gaganı toza çevirmediğim için kendini şanslı say.”

Gözleri öfkeyle parlayan Chaunzaggaroth kana susamış bir hiddetle uluyarak yeniden kendini engele attı. Elimi uzattım ve, “Ah, hiçbir yere çıkamazsın, seni iğrenç küçük bok kafa,” diye hırladım. İblisin iradesi benimkine karşı gerildi. Alnımdan terler fışkırsa da bir kere daha galip geldim.

Hüsrana dolu bir öfkeyle uluyan Chaunzaggaroth giderek küçülmeye başladı. “Seni izliyoruz, büyücü!” diye bağırıyordu. “Gölgeler arasından yürüyorsun, bir gece kayıp düşeceksin. Düşüşüğün anda biz orada olacağız. Seni aramıza katmak için bekleyeceğiz. Sonunda bizim olacaksın.”

O şekilde devam etti, sonunda bir iğne ucu büyüklüğüne indi ve küçük bir içe göçme sesiyle yok olup gitti. Hızla nefes alıp vererek elimi indirdim ve başımı eğdim. Bütün vücudum titriyordu ve bunun tek sebebi laboratuvarımın serinliği değildi. Chaunzaggaroth’u fena halde yanlış değerlendirmiş, tehlikeli de olsa kısmen güvenilir, makul iş yapmaya istekli bir bilgi kaynağı sanmıştım onu. Ama son teklifindeki öfke, hiddet, hüsrana uğramış kötülük, o son sözleri, gerçek rengini belli etmişti. Bana yalan söylemiş, gerçek doğasıyla ilgili olarak beni aldatmış, en baştan beri enayi yerine koymuş, sonra da kurnazca yem atmaya çalışmıştı. Kendimi budala gibi hissediyordum.

Üst katta telefon çalmaya başladı. Aniden harekete geçerek, daireme çıkan ayaklı merdivene ulaşmak için süprüntü yığınlarını önümden ittim, yanlarından ve üstlerinden geçtim. Bir elimde not defterim, aceleyle merdiveni çıktım ve telefona beşinci çalışında yetiştim. Dairem karanlıktı. Ben iblisle görüşürken gece çökmüştü.

“Buyrun, Dresden,” dedim puflayarak.

“Harry,” dedi Murphy zayıf bir sesle. “Bir tane daha var.”

“Orospu çocuğu,” dedim. “Geliyorum. Adresi ver.” Not defterini koydum ve yazmaya hazır bir şekilde kurşun kalemini kaldırdım.

Murphy’nin sesi duygusuzdu. “888 Ralston. Gold Coast’ta.”

Donup kaldım. Not defterime yazdığım adrese bakakaldım. İblisin bana verdiği adrestir bu.

“Harry?” dedi Murphy. “Beni duydun mu?”

“Duydum,” dedim ona. “Geliyorum, Murph.” Telefonu kapadım ve dolunayın ışığında yola koyuldum.

ON İKİ

888 Ralston, Chicago'nun en zengin bölgesi olan Gold Coast'ta bir konaktı. Kendi arazisi üzerine kurulmuş, binayı gözlerden neredeyse tamamen saklayan ağaçlarla çevrilmişti. Beyaz çakıllı araba yolunu kat ederken gözüme çarpan, evin etrafında küçük bir bahçe oluşturan yüksek çitler gizliliği pekiştiriyordu. Kaplumbağa'yı bir sürü polis otomobilinin ve ambulansın arkasına park ettim.

Hızla yanıp sönen çakar lambalar artık neredeyse rahatlatıcı geliyordu. Onları o kadar çok görmüştüm ki eve dönüş gibiydi. Bu durum da sıkıntı vericiydi. Murphy beni erkenden aramıştı, henüz adli tıp aracı ortada yoktu ve polis memurları sarı uyarı şeritlerini henüz çekiyorlardı.

Otomobilimden indim. Yine kot pantolonumu, gömleğimi ve çizmelerimi giymiştim ve eski siyah pardösüm baldırlarımın etrafında dalgalanıyordu. Rüzgar sert ve soğuk esiyordu. Yukarıda şehrin kirliliğinin yarattığı pusan zar zor seçilebilen ay yükseliyordu.

Sırtım ürperince durup çevremdeki zarif bir şekilde aydın-

latılmış, çeşitli şekillerde budanmış ağaçlara, çiçek tarhlarına ve çalılıklara bakmaya başladım. Aniden karanlıkta birinin olduğundan emin oldum; gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Gece karanlığında dikkatle dışarı baktım. Bakışımı yavaşça etrafıta dolaştırdım. Hiçbir şey göremiyordum, ama iddiaya girerim orada biri vardı. Bir an sonra izlenme hissi yok oldu ve titredim. Ellerimi ceplerime soktum ve hızla konağa doğru yürüdüm.

“Dresden,” diye bağırdı biri. Başımı kaldırdığımda Carmichael’ın konağın ön merdiveninden bana doğru indiğini gördüm. Carmichael, Murphy’nin Özel Soruşturmalarda’daki sağ koluydu. Ortalamadan kısa boylu, ortalamadan daha toplu, ortalamadan daha pasaklı ve ortalamadan daha domuz gözlü bir adam olan Carmichael, bir kuşkucu, şüpheli ve çok zeki bir polisti. Üzerinde çorba lekeli eski kravatı vardı, ceket giymemişti. “Nihayet gelebildin. Tanrı aşkına, Dresden.” Bir eliyle kaşındaki teri sildi.

Basamakları çıkarken Carmichael’e kaşlarımı çatarak baktım. “Sanırım bunlar bana karşı sarf ettiğin en hoş selamlama sözcükleri,” dedim. “Yoksa sahtekar olduğumu düşünmekten vaz mı geçtin?”

Carmichael başını iki yana salladı. “Hayır, hâlâ senin bu büyücü –büyü işi hakkında martaval okuduğunu düşünüyorum. Ama Tanrı biliyor ki, keşke öyle olmasaydı dediğim zamanlar vâki.”

“Bu işler belli olmaz,” dedim kuru bir sesle. “Murphy nerede?”

“İçeride,” dedi Carmichael. Ağzı hoşnutsuzlukla çarpıldı. “Sen merdiveni çık. Bütün ev bu herife ait. Murphy senin bir şeyler bilebileceğini düşünüyor. Ben burada kalıp geldiklerinde Federalleri durdururum.”

Ona göz attım. “Murphy hâlâ işçileri’ne kötü görünmekten mi endişeleniyor?”

Carmichael suratını ekşitti. “Federalleri dışarı atarsa işçileri’ndeki o it herifler tepesine binerler. Yüce Tanrım, bazen şehir politikasından iğreniyorum.”

Başımı eğerek hemfikir olduğumu belirttim ve merdiveni çıkmaya başladım.

“Hey Dresden,” dedi Carmichael.

Her zamanki alaylarını ve hakaretlerini duymayı bekleyerek omzumun üzerinden baktım.

Parlak, kısıp gözlerle beni inceledi. “Sen ve John Marcone hakkında söylentiler duyuyorum. Nasıl bir anlaşmanız var?”

Başımı iki yana salladım. “Anlaşmamız yok. O yalancı pislğin teki.”

Carmichael beni dikkatle inceledi, sonra başını eğdi. “Pek iyi bir yalancı değilsin, Dresden. Böyle bir konuda duygularını açığa vurmamayı becerebileceğini sanmıyorum. Sana inanıyorum.”

“Ama büyücü olduğumu söylediğim zaman bana inanmıyorsun?” diye sordum.

Carmichael suratını ekşitti ve başını öte yana çevirdi. “Lanet olası bir moronmuşum gibi bir halim var mı? Ha? Yukarı çıksan iyi olur. Denton ve Stepford ajanları buraya geldiği zaman işaret veririm.”

Gitmek için döndüm ve Murphy'nin merdivenin başında durduğunu gördüm. Temiz, gri bir iş ceketi ve kumaş bir pantolon, makul alçak topuklu ayakkabılar giymiş, çelik rengi takılar takmıştı. Daha önce saçı uzunken hiç fark etmediğim küpeleri, parlak gümüş boncuklar gibiydi. Murphy'nin kulak memeleri hoştu. Bunu düşündüğümü bilse beni öldürdü.

"Zamanı gelmişti, Dresden. Buraya gel." Sesi sert, sinirliydi. Ortadan kaybolunca ona yetişmek için geri kalan basamakları ikişer ikişer çıkım.

Daire (aslında bu sözcüğün geçerli olması için fazlasıyla büyüktü) parlak bir ışıkla aydınlatılmıştı ve çok hafif kan kokuyordu. Kanın tatlı, metalik bir kokusu vardır. İnsanın sırtındaki tüylerin diken diken olmasına neden olur; benimkiler de hemen hazırola geçti. Ayrıca bir tür tütsü olabilecek başka bir koku ve rüzgarın taze kokusu geliyordu. Merdivenler bitince kısa kısa bir koridora döndüm ve Murphy'nin peşinden ana yatak odası gibi görünen bir odaya daldım. Orada bütün kokuların kaynağını buldum.

Ana yatak odası hiç mobilya barındırmıyordu ve kocamandı. O kadar büyüktü ki gecenin bir vakti banyoya gitmek için ne kadar çok yürümeniz gerektiğini düşünüp yüzünüzü buruştururdunuz. Halı yoktu. Duvarlarda dekorasyon namına bir şey yoktu. Dev, tek camlı pencerede cam yoktu ve ekim rüzgarı içeri giriyordu. Dolunay bir çerçevedeki resim gibi ışıldıyordu pencereden.

Odada var olan şey kandı. Kan her yana yayılmış, bir du-

vara damlacıklar halinde saçılmış ve fışkırarak serpilmişti. Büyük bir kurdunkilere benzeyen kızıl ayakizleri, dümdüz bir çizgi halinde kırılmış pencereye gidiyordu. Odanın merkezinde bir büyük çağırma dairesinin kalıntıları vardı. Sembollerden oluşan üç halka, ahşap zeminin üzerine beyaz tebeşirle dikkatle çizilmiş, ikinci halkanın sembollerinin arasına yanan tütsü çubukları serpiştirilmişti.

Kim Delaney'in kalıntıları, kana bulanmış zeminde, daireden bir metre kadar uzakta çıplak ve sırtüstü yatıyordu. Yüzündeki şok ve hayret ifadesi, vücut ölümle katılaşmıncaya kadar değişmeyecekti. Siyah, bir zamanlar ısıldayan gözleri tavana bakıyordu ve dudaklarını sanki özür diliyormuş gibi açmıştı.

Çenesinin altında tekerlek şeklinde bir et parçası yok olmuş, beraberinde gırtlığı ve soluk borusu da gitmişti. Kanlı kırmızı et görünüyordu ve yaranın en altında atardamarların pütürlü uçları, parçalanmış kaslar ve soluk beyaz kemikler parlıyordu. Vücudunun alt tarafına atılan uzun tırmıklar onu bir plastik torba gibi yarmış, kızıl renge boyamıştı.

Kafamda bir şey “klik” etti. Biri bir çeşit düğmeye basarak duygularımı tamamen kapadı ve beni gerçeküstü bir pusun içine soktu. Bunu görüyor olamazdım. Bu gerçek olamazdı. Bir tür oyun ya da şaka olmalıydı. Birkaç saniye içinde aktörler yaptıkları şakanın komikliğine artık dayanamayıp kıkırdamaya başlayacaklardı.

Bekledim. Ama hiç kimse kıkırdamadı. Alnımı elimle sil-dim ve soğuk bir terle kaplandığını fark ettim. Parmaklarım titremeye başladı.

Murphy hâlâ öfkeden gergin olan sesiyle, “Görünüşe göre tütsü salondaki yangın alarımını tetiklemiş. Itfaiye buraya geldiği zaman kapiya kimse bakmamış, bu yüzden içeri girmişler. Saat sekiz civarı onu burada bulmuşlar. Hâlâ sıcakmış.”

Saat sekizde. İblisle ne zaman konuşuyordum? Ay doğarken mi?

Arkamda Murphy yatak odasının kapısını kapadı. Tüyler ürpertici cesetten ona döndüm. Yüzünden, vücudundan, bana sert sert bakışından öfke okunuyordu.

“Murphy,” dedim. “Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Ortaya çıkaracak ne var ki?” dedi Murphy. “Dairenin ortasında bir canavar varmış. Raporundaki o loup-garou’lardan biri olduğunu sanıyorum. Bu evin sahibi Harley MacFinn olduğunu sanıyorum. Ay yükseldiğinde çılgına döneceğini bilen biri. Kız canavarı büyü dairesinin içinde tutmaya çalışmış, değil mi? MacFinn dönüştüğünde bir şey ters gitmiş; dairenin dışına çıkmış, kızı harcamış, sonra da gitmiş.”

Dönüp yeniden Kim’in vücuduna bakmadan, “Hı-hı,” dedim. “Mantıklı görünüyor.” Ardından, Harley MacFinn, Kuzeybatı Geçidi Projesi ve adamın Marcone’un iş çıkarlarına duyduğu düşmanlık hakkında iblisten öğrendiklerimi anlattım ona. Murphy tam bir sessizlik içinde beni dinledi. Sözlerimi tamamladığım zaman başını eğdi ve odadan çıkmak için döndü.

“Gel,” dedi kısaca.

Koridor boyunca arkasından gidip başka bir yatak odası-

na girdim. Bu oda mobilyalı ve düzenliydi. “Buraya gel,” deyip bir şifonyere yürüdü. Geldiğimde bana orta yaşlı, çok yakışıklı, bronz tenli, zayıf ve sivri yüz kemikleri olan bir adamın fotoğrafını verdi. Adam gülümsüyordu.

Resimde adamın yanında, Alfalara rastladığım büyük mağazada bulunan amber gözlü kadın duruyordu. O da gülümsüyordu. Dişleri çok beyaz, çok düzgündü, koyu teni ve kısmen gri saçıyla yanındaki adama uyuyordu. Bir an dudagımı ısırarak düşünmeye çalıştım.

“Bu Harley MacFinn,” dedi Murphy. “Sürücü ehliyetindeki fotoğrafa uyuyor. Ama yanındaki kadının kimliğini tespit edemedim.” Yüzümü ciddi bir şekilde inceledi. “Ama büyük mağazada gördüğünü söylediğin kadının eşgaline uyuyor. Bizi Rosemont’taki suç mahallinden takip eden kadın. Bu o mu?”

Başımla onayladım. “Evet. Bu o.”

Murphy başını eğdi, resmi benden aldı ve tekrar şifonyerin üzerine koydu. Yeniden “Gel,” deyip odadan çıktı. Arkasından bakakaldım. Murphy’nin nesi vardı? Cinayet mahalli onu bu kadar mı sarsmıştı? Başımı iki yana salladım. Gördüklerim yüzünden, çok fazla gerçeğin hep beraber bir araya gelmesi, kuvvetle beynime vurması yüzünden sersemlemiş haldeydim.

“Murph, bekle,” dedim. “Dur bir dakika. Neler oluyor?”

Bana cevap vermek yerine omzunun üzerinden dik dik bakmakla yetindi ve yürümeyi sürdürdü. Ona yetişmek için acele ettim.

Hizmetçilere ayrıldığını sandığım dar bir döner merdivenden bodrum kata indik. Beni bir depo odasının arkasına götürdü ve ağır, çelik bir kapıyı itip açarak, küçük, çıplak, tamamen betondan, başka hiçbir çıkışı olmayan bir odacığa geçti. Odacığın merkezinde başka bir üç halkalı çağırma daire-i vardı, ama bunun sembolleri gümüşten yapılmış ve zemine oyulmuştu. İkinci dairenin çevresine gümüşün ve obsidyenin bir karışımından yapılmışa benzeyen kısa çubuklar serpiştirilmiş, sonuçta daire işlevsel olsaydı aşılması çok zor olacak bir engel ortaya çıkmıştı.

Ama semboller bozulmuş, parçalanmış, kırılmıştı. Kritik iç halkadaki birkaç sembol zeminden koparılmış, kaybolup gitmişti. Çubuklardan bazıları kırılmıştı. Daire bu haliyle işlevsiz ve değersizdi, ama bir bütün olsa Harley MacFinn hayvana dönüştüğünde onu içeride tutmaya yarayacaktı. Oda adamın kendisi için yarattığı bir hapishane, içindeki hayvanın şiddetini kontrol altında tutacak bir şeydi.

Ama biri kasıtlı olarak daireyi bozmuş, bu hapishaneyi yararsız hale getirmişti.

Ve aniden Kim Delaney'in isteğini anladım. Harley MacFinn'i tanıyor olmalıydı, belki de çevre aktivistliğinden tanıyordu. Adamın maruz kaldığı laneti öğrenmiş ve ona yardımcı olmak istemişti. Ben ona yardım etmeyi kabul etmeyince, ay yükseldiğinde MacFinn'i içeride tutmak için, büyük çağırma dairesini yukarıdaki yatak odasında yeniden yaratmaya çalışmıştı. Bu işi beceremeyebileceği konusunda onu uyar-mıştım ve becerememişti. Öyle bir yapının nasıl işleyeceğini

anlamak için gerekli bilgiye sahip değildi ve sonuç olarak da onu işler hale getirememişti.

MacFinn onu öldürmüştü. Kim, bilgimi onunla paylaşmayı reddettiğim, ona yardım etmediğim için ölmüştü. Bilgim ve aklımla kendimden çok emindim; aşırı hevesli bir çocukla konuşan endişeli ve makul bir yetişkin gibi davranarak, bu gibi sırları ona vermemiştim. Küstahlığıma, nasıl kesin bir güvenle onu ölüme mahkum ettiğime inanamıyordum.

Daha şiddetle titremeye başladım. Çok fazla şey zihnime, kalbime baskı yapıyordu. İçimde bir yerlerde basıncı hissedebiliyordum, kafamın içindeki o düşmanın kıpırdandığını, kızgın bir öfke, hiddet, pişmanlık, kendinden nefret dalgasının altında kapanmaya hazırlandığını hissedebiliyordum. Buna engel olmaya çalışarak derin derin nefes aldım ve gözlerimi kapadım.

Gözlerimi tekrar açtığımda başımı kaldırıp Murphy'ye baktım. Tanrım, onunla konuşmam gerekiyordu. Bir dosta ihtiyacım vardı. Beni dinleyecek, doğru olsa da olmasa da bana her şeyin düzeleceğini söyleyecek birine ihtiyacım vardı. İçimi dökmeme izin verecek, beni parçalara ayrılmaktan kurtaracak birine ihtiyacım vardı.

Murphy bana soğuk, sinirli gözlerle baktı.

“Karrin,” diye fısıldadım.

Cebinden buruşuk bir kağıt parçası çıkardı. Kağıdı açtı ve bana doğru uzattı. Kim Delaney'in zarif el yazısını, McAnally's'te bana gösterdiği çağırma dairesi çizimini gördüm. Kim'e açıklamayı reddettiğim çizim. Buruşturup küçük bir

top haline getirdiğim, yere attığım ve Murphy'nin dalgınlıkla, yalnızca çerçöpü ayak altından kaldırmak için yerden aldığı çizim.

Ve o anda Murphy'nin gözlerinin neden o kadar öfkeli olduğunu anladım.

Çizime boş boş baktım. Yeniden “Karrin,” diye başladım. “Yıldızlar adına, beni dinlemelisin.” Parmaklarım titreyerek çizimi ellerinden aldım.

“Harry,” dedi soğukkanlı bir sesle. “Seni yalancı *piç*,” ve son sözcüğü söylerken yumruğunu sertçe karnıma geçirerek iki büküm olmama neden oldu. Bu hareket, başımı kolayca ulaşabileceği bir yüksekliğe indirdi. İkinci yumruğu sağ çaprazdan çeneme indi ve gözümde yıldızlar uçuştı, ıslak bir makarna yığını gibi zemine uçtum.

Çizimi geri aldığını belli belirsiz fark ettim. Kollarımı acı verecek şekilde sırtımda bükte ve bileklerime kelepçelerini geçirdi. “Bana söz vermiştin,” dedi öfke dolu bir sesle. “Bana söz *vermiştin*. Hiçbir şey saklamayacaktın. Hep yalan söyledin. Beni başından beri enayi yerine koydun. Lanet olsun, Dresden, bu işe karıştın ve insanlar ölüyor.”

“Murph,” diye mırıldandım. “Bekle.”

Saçımı kavradı, başımı geriye itti ve çılgınca öfkesinden aldığı kuvvetle çeneme bir yumruk daha indirdi. Başım döndü ve birkaç saniye boyunca gözlerim karardı.

“Artık konuşmak yok. Artık *yalanlar* yok,” dediğini duydum. Beni sürükleyerek ayağa kaldırdı, yüzümü ve göğsümü bir duvara vurdu ve üzerimde silah aramaya başladı. “Artık

insanlar tezgahdaki etler gibi parçalanmayacaklar. Konuşma hakkına sahipsin. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır.”

Patlatma çubuğumu aldı. Kalkan bileziğimi aldı. Enerji yüzüğümü aldı. Tebeşirimi bile aldı. Sert, soğuk ve profesyonel bir sesle konuşarak, bana haklarımı okumayı sürdürdü.

Gözlerimi kapadım ve taş duvara yaslandım. Mücadele etmeye veya açıklamaya çalışmadım.

Ne anlamı vardı ki?

ON ÜÇ

Elleriniz arkanızda kelepçeliyken basamaklardan çıkmak düşündüğünüzden daha zordur. Farkında olmasanız da normalde denge kurmak için kollarınızdan yararlanırsınız. Ellerim arkamda kelepçelenmişken ve Murphy beni dar hizmetçi merdiveninden yukarı, sonra da MacFinn'in binasının ön merdiveninden aşağı yürütüp, gözünü dikmiş bakan bir sürü polis memurunun önünden götürürken dengem alt üst oldu.

Aşağı inerken tartışan sesler duyabiliyorduk. "Bu konuda beni azarlamak mı istiyorsunuz?" diye sordu Carmichael. "Bakın. Ben işimi yapıyorum. Patronum hiç kimse yukarı çıkmayacak dedi, bu yüzden kimse yukarı çıkmıyor. Yoksa daha kısa sözcükler mi kullanmam gerek?"

Başımı kaldırıncı, Carmichael'in yanında kale gibi yükselen, alnındaki damarlar zonklayan Denton'u gördüm. İş arkadaşları arkasına dizilmişlerdi. Denton, "Görevlerini yerine getiren, usulen tayin edilmiş bir memura engel oluyorsunuz," diye hırladı. "Yolumdan çekilin, Dedektif Carmichael.

Yoksa patronunuzla beraber İçişleri'nin 'yapılacaklar' listesine eklenmek mi istiyorsunuz?"

"Sorun yok, Ron," dedi Murphy. "Nasıl olsa yukarıdaki işim bitti."

Carmichael bana baktı ve ağzı açık kaldı. Denton ile ekibi de baktılar. Denton'un yüzünün hayretle çarpıldığını sonra yine normal halini aldığını, ifadesinden büyük duyguların silindiğini gördüm. Roger, Denton için çalışan kızıl saçlı çocuk, aval aval bana baktı. Benn, önceki gece Murphy'ye saldıran kadın, beni neredeyse sıkılmış bir yüz ifadesiyle süzdü ve aşırı kilolu Wilson da memnun bir şekilde burnundan soludu.

"Komiser," dedi Carmichael. "Bu konuda emin misiniz?"

"En son kurbanla dün gece tartışıyordu. Onunla evin sakinlerinden en az biri ve ayrıca oradaki... dekorasyonlardan bazıları arasında ilişki kurabilirim. Onu polisi engellemekten ve cinayet işlemek için komplo kurmaktan gözaltına alıyorum. Onu otomobile tık, sonra da üst kata gel, Carmichael." Murphy beni sertçe Carmichael'e doğru itince sendeledim. Carmichael beni yakaladı.

Murphy, "Hadi gidelim, Denton" deyip döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı. Denton bana ifadesiz bir bakış attı ve Murphy'nin arkasından yürüyerek iş arkadaşlarına takip etmelerini işaret etti.

Carmichael başını iki yana salladı ve beni polis arabalarından birine götürdü. "Lanet olsun, Dresden. Ben de tam senin tarafına geçmeye hazırlanıyordum. Sanırım mazlumlara zaafım var."

Carmichael arabanın arka kapısını açtı ve girmek için eğilirken elimi başımın arkasına koydu. “Başına dikkat et. Tanrı aşkına, çenene ne oldu?”

Arabanın arka koltuğunda oturdum ve dosdoğru ileri baktım. Ona cevap vermedim. Carmichael bana bir süre dikkatle gözünü dikti, sonra başını iki yana salladı. “Cinayet mahalli güvenceye alınır alınmaz seni merkeze götürecek birini buluruz. O zaman avukatınla irtibata geçebilirsin.”

Yine cevap vermeyerek ileri bakmaya devam ettim.

Carmichael beni biraz daha inceledi, sonra doğruldu ve kapıyı kapadı.

Gözlerimi kapadım.

Hayatımda daha önce de kendimi alçalmış hissetmiştim. Daha önce de beni yıkan, adi hissettiren ve keşke ölseydim dedirten olaylar yaşamıştım. Şimdi de tam öyle hissediyordum. Mesele katili bulamamış olmam değildi; daha önce de dövülmüş, çeneme yumruk yemiş ve bir sonraki rauntta dövüşmek için ringe çıkmıştım. Ben de diğer insanlar gibi zorluklara katlanabilirim. Ama bir dostuma ihanet etmiş olma hissinden nefret ediyordum.

Murphy’ye ondan hiçbir şey saklamayacağıma söz vermiştim ve sözümü tutmamıştım. Aslında öyle de değildi. Ama aptallık etmiştim. Parçaları daha çabuk, daha sezgisel bir şekilde bir araya getirmeliydim. Belki de Dolunay Garajı’nda kafamın patlatılmasına ramak kaldığı için, Sokakkurtları’nın liderinin ruhuna baktığım ve beni öldürmek istediği bilgisini edindiğim için dikkatimin dağılmış olması gibi bir bahanem

olabilirdi. Ama bu Murphy ile aramı düzeltmek için yeterince iyi bir bahane değildi. Herhangi bir bahanenin yeterince iyi olacağından da emin değildim. Kendimi yalnız hissediyordum. Hüsrana uğramış hissediyordum. Bok gibi hissediyordum.

Bir an sonra kendimi daha da kötü hissettim, zira arabanın camından dışarıdaki dolunaya bakmış ve bir saat önce varmış olmam gereken bir sonuca varmışım. Gerçek katil ya da katiller hâlâ dışarıda bir yerdedi.

MacFinn önceki ay işlenen cinayetlerin hepsinden sorumlu olamazdı. Cinayetlerden iki tanesi dolunaydan önceki ve sonraki gecelerde işlenmişti. Eğer MacFinn'in laneti hakikaten dolunay çıktığında yırtıcı bir hayvana dönüşmekse, ne geçen ayki cinayetlerden ikisini işlemiş, ne de dün gece Varsity'de Diken'i öldürmüş olabilirdi.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Cinayetleri *kim* işlemişti?

Elimde cevap yoktu. Eğer Alfalara önderlik eden siyah saçlı kadın hakikaten MacFinn ile bağlantılıysa, sorumlu o olabilir miydi? Metruk büyük mağazada ışıklar gittiği zaman kurda benzeyen bir şey bana saldırmıştı. O kadın mıydı? Alfalardan biri miydi? Belki de bu diğer cinayetlerin nasıl işlendiğini açıklayabilirdi.

Ama bu gerçekse neden katil ben karanlıkta çaresiz bir halde debelenirken işimi bitirmemişti?

Gittikçe daha fazla soru ortaya çıkıyordu ve hiçbirinin cevabı yoktu.

Ama zaten şu anda benim için fark etmiyordu. Biraz düşününce güzel, sessiz bir hapisane hücresi çok da kötü gelmedi. En azından suçlularla bir derdim olmazdı. Tabii beni “Kambur” veya benzeri bir lakabı olan iki yüz kiloluk bir hükmüyle aynı hücreye tıkmazlarsa.

Sonra tuhaf bir duygu üzerime çoküp düşünce dizimi bozdu. Yeniden sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Biri beni izliyordu.

Etrafa bakındım. Görünürde kimse yoktu. Bütün polisler evin içindeydi. Devriye arabasının arka koltuğunda yalnızdım ve ellerim kelepçeliydi. Çaresiz ve yalnızdım ve aniden Harley MacFinn’in henüz bulunamadığı ve yakalanamadığı gerçeğiyle yüz yüze geldim. Hâlâ karanlıkta gizleniyor, gördüğü herkesi parçalamaktan kendini alıkoyamıyordu.

Diken’in lime lime edilmiş cesedini düşündüm. Konağın üst katında kendi kanıyla kaplı halde yatan zavallı Kim Delaney’i düşündüm. Olası başka kurbanların hayali (ve çok daha korkunç) görüntülerini ekledim ve birkaç saniye içinde zihnimde art arda gelen kan ve ölüm sahnelerini üst üste koydum.

Soğuk soğuk terleyerek bu düşüncüyü kestim ve diğer camdan dışarı baktım.

Hemen camın dışında, bir çift parlak, yabani, amber göz vardı.

İrkildim ve biri aracın penceresinden hızla girerse tekme atmak için ayaklarımı kaldırarak bağırđım. Kapı açıldı ve büyük mağazadaki siyah saçlı, amber gözlü kadın, “Sessiz olun, Bay Dresden, yoksa sizi kurtaramayacağım,” dedi.

Dizlerimin üzerinden gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Ha?”

“Sizi kurtaracağım, Bay Dresden. Otomobilden çıkın ve benimle gelin. Çabuk olun, polisler geri dönmek üzere.” Arkama, eve doğru dikkatle baktı. “Fazla zaman yok.”

“Sen delirdin mi?” diye sordum. “Kimin nesi olduğunu bile bilmiyorum.”

“Ben Harley MacFinn’in nişanlısı Bayan West'im,” dedi. “Adım Tera.”

Başımı iki yana salladım. “Gelemem. Başımı hayal bile edemeyeceğin kadar büyük bir belaya sokarım.”

Amber gözleri ışıldadı. “Siz nişanlımı durdurabilecek tek kişisiniz, Bay Dresden. Bunu bir hapisane hücrelerinden yapamazsınız.”

“Ben Maskeli Süvari değilim,” diye çıktım. “Ben kiralık bir danışmanım. Ve şehrin bu tür şeylerin masraflarını üstlemediğini sanmıyorum.”

Tera West dişlerini gösterdi. “Eğer derdiniz paraysa, bunun sorun olmadığı konusunda sizi temin ederim, Bay Dresden. Zaman azalıyor. Gelecek misiniz, gelmeyecek misiniz?”

Kadının yüzünü inceledim. Açık, çarpıcı, çekici olmasa da sıradışı hatları vardı. Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar vardı, ama görebildiğim yegane yaşlanma belirtisi bundan ibaretti. Alnının kenarı boyunca, saç çizgisinde uzanan uzun, ince, morarmış bir bere vardı.

“Sen,” dedim. “Büyük mağazada bana saldıran sendin. Sana vurdum, sen de çubuğumu bir tarafa fırlattın.”

Bana dik dik baktı. “Evet,” dedi.

“Sen bir kurtadamsın.”

“Sen de,” dedi, “bir büyücüsün. Ve artık zamanımız kalmadı.” Biraz daha çömelip arkama gözünü dikti. O yöne bakınca Denton ile kafadarlarının konaktan çıktıklarını gördüm. Hararetili bir tartışmaya dalmışlardı. “Dostun,” dedi, “şu dedektif, nişanlımı bulmaya yaklaştı. Gerçekten nişanlmla yüzleşenin o olmasını istiyor musun? Bulacağı şeyle baş etmeye hazır mı? Yoksa o da diğerleri gibi ölecek mi?”

Lanet olsun. Bu kancık (aşağılayıcı anlamı kastetmiyorum) haklıydı. Gerçekten MacFinn konusunda bir şeyler yapabilecek tek kişi bendim. Eğer Murphy onu önce yakalamaya kalkarsa insanlar ölecekti. O mükemmel bir polisti ve doğaüstüyle baş etmekte giderek ustalaşıyordu, ama büyük, çılgına dönmüş bir kurtadamlı başa çıkamazdı. Yeniden Tera’ya döndüm. “Seninle gelirim beni MacFinn’e götüreceksin.”

Tam arkasını dönüp gidecekken durdu. “Zamanı gelince. Güneş doğduğunda. Daireyi yaratabileceğini, ay yeniden yükseldiğinde onu tutabileceğini düşünüyorsan. Eğer ona yardım edebileceksen.”

Bir kere başımı eğdim. Kararımı vermiştim. “Edebilirim. Edeceğim.”

Tera West, “Kim Delaney adıyla bilinen kişi de aynı şeyi söylemişti,” deyip topukları üzerinde döndü ve zemine doğru eğilerek benden uzaklaşmaya başladı.

Yuvarlanarak arka koltuktan inip, Tera West’in arkasın-

dan çalılara ve binanın çevresindeki gölgelere doğru yürüdüm, polis arabalarından ve farlardan uzaklaştım.

Biri arkamda bir yerden şaşkınlıkla bağırdı. Sonra “Dur!” diye bağıran bir çığlık duydum. Yalnızca doğrulduym ve ışıklardan ve olası nişancıların görüş alanından uzaklaşmak için elimden geldiği kadar hızlı koştum.

Görünüşe bakılırsa o tek bağırıştan başka bir uyarı gelmeyecekti. Koşarken arkamdan bir silah ateşlendi. Kurşunlar yanımdaki çakılları havaya fırlattı. Omuzlarımı kamburlaştırıp başımı elimden geldiği kadar aşağı indirerek, hızımı kesmeden çığlık atmaya başladığımı sanıyorum.

itlerin arkasındaki korunaklı gölgelere ulaşmama iki metre kadar bir mesafe kalmıştı ki bir şey omzuma çarptı ve beni çitin *arasından* teki tarafa attı. Yuvarlanarak yere indim ve sendeleyip yarı yarıya doğrulduym. Eklemlerim aniden karmaşık bir ses duymaya, derimin altından çok çeşitli duyumlar algılamaya başlamış gibiydi. Ardından omzum tamamen uyuştu ve başım dönmeye başladı. Yere düşerken kendime destek olmak için bir elimi uzatınca, bileklerimin hâlâ arkamda kelepçeli olduğunu hatırladım. Yere düştüm ve çimleri yanağımda hissettim.

“Düştü, düştü!” diyen soğuk bir kadın sesi duydum. Ajan Benn’in sesi diye düşündüm. “Haklayın onu.”

Birinin varlığına dair hiçbir uyarı almadım, sadece pardsmden çekilerek ayağa kaldırıldığımı fark ettim. Tera’nın elini ceketimin altına kaydırıldığını hissettim. Sonra elini kolumun uyuşuk kısmına bastırdı.

“Fazla kanaman yok,” dedi Tera sakın bir sesle. “Omzundan vurulmuşsun. Bacağından değil. Ya koşarsın, ya da ölürsün.” Sonra döndü ve çalılar arasında ilerlemeye başladı.

Pek de cesaret vermiş sayılmazdı, ama bundan birkaç dakika sonra kendimi çok daha kötü hissedeceğimi seziyordum. Bu yüzden korkunun tiksindirici tadını geri yuttum ve uzun adımlarla, elimden geldiği kadar, Tera West’in peşinden koşmaya başladım.

Küçük bahçedeki gölgeler arasında saklambaç oynamaya koyulduk. Tera ile ikimize karşı arkamızdaki ajanlar.

Tera karanlık gölgelerde ve yukarıdaki ayın gümüş ışığında hayalet gibi, tam bir sessizlik içinde, ara vermeden hareket ediyordu. Derhal çalılara daldı ve her birkaç adımda bir sağa sola zikzak çizmeye başladı. Beni beklemek için yavaşlamadı. Düşüğüm takdirde MacFinn’in nişanlısının durup beni beklemeyeceğinden adım gibi emindim. Ona ayak uyduramazsam beni tereddüt etmeden geride bırakacaktı.

Bir süre peşinden gittim. Hattâ çok zor da olmadı. Evet, biraz nefessiz kaldım, kelepçeler yüzünden biraz zorlandım, ama onun dışında neredeyse hiç vurulmamış gibiydim. Tabii kaburgalarımın karnıma aktığını hissettiğim ılık damlalar hariç. Endorfinler. Ne heyecan ama!

Takipçilerimiz çitler, çalılar ve heykeller labirentine daldılar, ama görünüşe göre kılavuzum onlardan kaçınmakta olağanüstü becerikliydi. Koşarken bahçenin en karanlık kısımlarında kalıyor, arada ona ayak uydurduğumdan emin olmak için arkasını kontrol ediyordu.

Biz karanlıkta kaçır, takipçilerimiz ise bir yandan koordine olup bir yandan da sessiz kalmaya çalışırken ne kadar süre geçtiğinden emin değilim, ama çok uzun olamazdı. Kurşun yaralanmalarının ilk şokunun etkisinin kısa bir süre içinde geçtiğini okumuştum. Kaldı ki formsuzdum. Tera West'e uzun süre ayak uyduramazdım. O kadar hızlı, o kadar iyiydi işte.

Omzum, küt küt atan kalbimden iki kat hızlı zonklamaya başlarken, sokağa ve bahçeyi çevreleyen iki buçuk metre yüksekliğindeki demir çitin önüne çıktık. Çitin yanında kayarak durdum ve sendeledim. Zar zor nefes alıyordum.

Tera omzunun üstünden baktı. Amber gözleri ay ışığında parlıyordu. Sessizce burnundan nefes alıyordu. Çömelerek koşmaktan biraz olsun yorulmuş görünmüyordu.

"Çiti tırmanamam," dedim. Omzumdaki acı artık çok gerçek bir hal almaya başlamıştı, bir koşucunun krampı gibiydi, ama dozu daha fazlaydı. "Hiç yolu yok. Ellerim kelepçeliyken olmaz."

Tera başını salladı. "Seni kaldıracam," dedi.

Giderek artan bir acı pusunun içinden ona boş boş baktım. Sonra içimi çektim. "O halde acele etsen iyi olur," dedim. "Bayılmak üzereyim."

Sözcüklerimi dinlerken yürüdü ve "Çite dayan. Vücudunu gergin tut," dedi. Ardından bileklerimi tuttu. Talimatlarına elimden geldiği kadar uydum, o da zorlanarak beni kaldırdı.

Bir saniyeliğine hiçbir şey olmadı. Sonra çok yavaşça, sağlam omzum çite dayanmış halde yukarı kaldırmaya başladı

beni. Bileklerimden itmeye devam etti, sonunda çitin üstüne ulaşır öne eğildim, bir saniyeliğine bacaklarımı salladım, sonra küt diye diğer tarafa düştüm. Zemine indiğim anda omzumda nükleer bir silah patlayarak beyaz bir ateş ve kör edici bir ışık oluştu.

Nefesimi tuttum ve çığlık atmamaya çalıştım, ama biraz ses çıkmış olmalıydı. Arkada bir yerden bir bağırış ve farklı yönlerden bize doğru yaklaşan insan sesleri geldi.

Tera yüzünü buruşturdu ve yaklaşan seslere doğru döndü.

“Acele et,” dedim nefes nefese. “Tırman da gidelim.”

Başını iki yana sallayınca siyah saçları dalgalandı. “Zaman yok. Geldiler.”

Dişlerimi çatlayana kadar sıkarak ayağa kalktım. Haklıydı. Sesler giderek yaklaşıyordu. Biri, sanırım yine Benn, hareket etmeme emri verdi. Tera şimdi çite tırmanmaya kalkarsa en üstteyken mükemmel bir hedef olacaktı. Takipçiler çok yakındaydı. Tera’nın pek fazla kaçış şansı yoktu ve o kaçamazsa ben de uzağa gidemeyecektim. Yakalanacak ve başıma daha da fazla dert alacaktım. MacFinn de ona karşı koyacak kimse kalmadığı için katliamlarına devam edecekti.

Gözlerimi kırparak kaşlarımdan akan teri dağıttım ve kanım yere damlarken diz çöktüm. Kanın soğuk betona değdiği yerlerden küçük buhar bulutları yükseliyordu.

Bir nefes aldım ve çağırabildiğim bütün irade parçacıklarını, acımı, korkumu ve hastalıklı hüsrانımı içime çektim ve hepsini küçük bir enerji topu haline getirdim.

“*Ventas veloce,*” diye mırıldandım. “*Ubrium, ubrium.*” Sözcükleri soluğum kesilerek dua gibi tekrar ettim ve bu sırada parmaklarımı avucuma doğru kıvırdım.

Kanımdan çıkan buhar bulutları yoğunlaşmaya ve toplanarak yoğun pus ve sis filizlerine dönüşmeye başladı. İzlediğimiz yolun gerisinde, kanımın döküldüğü diğer yerlerde de sis yükseldi. Sis birkaç saniye boyunca zemindeki alçak ve sürünen bir hareketten ibaret kaldı, ardından ileriye püskürdü. Enerji hızla içimden çıkarken sis dalgaları yükselerek zemini kapladı, Tera’yı gözden sildi ve bizi takip eden kanun adamlarından şaşkınlık ve korku bağırışlarının gelmesine neden oldu.

Acıdan ve bitkinlikten kendimden geçerek yana düştüm.

Fısıltı gibi bir ses, bir gıcırtı ve hafif bir gümleme duyuldu ve Tera West yanıma indi. Yalnızca bir metre uzakta olduğu halde sisten görünmüyordu. Yanıma yaklaştığında yüz ifadesini gördüm. Gözleri hayretten fal taşı gibi açılmıştı. Bu, yüzünde gördüğüm ilk duygu belirtisiydi.

“Büyücü,” diye fısıldadı.

“Çok söyleme de eskimesin,” diye mırıldandım. Sonra her şey karardı.

ON DÖRT

Karanlık ve ılık bir yerde uyandım. Ardından gözlerimi açtım ve karanlık kayboldu. Sadece loştu.

Ucuz bir otel odasıdaydım ve iki kişilik bir yatakta sırtüstü yatıyordum. Kalın perdeler çekilmişti, ama pervazlar bel verdiği için içeri ışık giriyordu. Bir süredir orada yatığımı hissettim. Derin bir nefes alınca omzum donuk ve acı verici bir şekilde zonklamaya başladı. Sessiz kalmayı akıl edemedim. Süt çocuğu değildim; sadece çok fena acıyordu. Boğazım kupkuru olmuş, dudaklarım çatlamıştı.

Başımı çevirince, Murphy'nin yumrukladığı çenem ağrımaya başladı. Sol omzum, kalın, beyaz bantlarla kaplanmış ve sıkıca sarılmıştı. Temiz ve derli toplu görünüyordu, tabii bantların altından göğsüme ve kolumun aşağısına doğru yayıldığını gördüğüm bereler dışında. Ayrıca çıplak olduğumu da fark ettim. Beni soymuş olabilecek kişiler listesi de son derece kısaydı.

Omzumun arkasında, yatağın yanındaki komodinin üstünde bir sürü şey içeren bir yığın vardı. *SAS Hayatta Kalma Rehberi* başlıklı bir kitabın, bandaj tekniklerini gösteren bir-

kaç siyah-beyaz resmin olduğu sayfası açılmıştı. Yanında, etiketlerine bakılırsa bir zamanlar pamuk, gazlı bez, tıbbi sargı türü şeylerle dolu olan boş karton kutular duruyordu. Çentikli bir demir testere ve üstünde de kahverengi bir oksijenli su şişesi vardı. Yerde de üstü kıvrılarak kapatılmış kağıttan bir torba duruyordu.

Ağrıyan başımı ovuşturmak için sağ elimi kaldırdım. Murphy'nin kelepçesinin bileziklerinden biri bileğimde takılı duruyordu. Demir testereyle parçalanmış olduğu anlaşılan zincir bilezikten sarkıyordu. Diğer bilezik de sol bileğimdeydi. Kolumun alt kısmındaki donuk, nabız gibi atan bir şerit halinde hissedebiliyordum onu.

Çok hareket etmemek için elimden geleni yaptım, ama acım geçmedi. Birkaç dakika sonra acının azalmayacağına karar verdim ve oturur konuma geçtim. Yavaşça. Ayağa kalkmak acımı çok artırmadı, ama bacaklarım biraz titredi. Banyoya ulaştım ve sunduğu imkanlardan yararlandım, sonra sağ elimle yüzümü ıslattım.

Tera bu sefer beni şaşırtmadı. Odanın karanlıkta kalan bir köşesinden çıktığını duydum. Aynada amber rengi gözlerine baktım ve, “Bana dün gece şansımın yaver gitmediğini söyle,” dedim.

Yüz ifadesinde hiçbir değışme olmadı. Sanki kinayemi hiç fark etmemiş gibiydi. Hâlâ aynı giysileri giyiyor ve hâlâ o her zaman sergilediğı gevşek dinginliğı koruyordu. “Şansın yaver gitti,” dedi. “Kurşun kasın arasından geçmiş, kemiğe ve atardamara isabet etmemiş. Yaşayacaksın.”

Somurttum. “Kendimi o kadar şanslı hissetmiyorum.”

Tera omuz çekti. “Acıya katlanılır. Ya biter, ya da bitmez.” Sırtımı, sonra da alt kısımlarımı incelediğini gördüm. “Oldukça iyi durumdasın. Buna dayanabilmen lazım.”

Yüzümün kızardığını hissettim. El yordamıyla bir havlu aradım ve beceriksizce belime sardım. “Bana bandaj yapan sen misin?” Bir de, şeyi...” Havluyu tutarak mahrem bölgelerimi gizleyen elimin parmaklarıyla belirsiz bir hareket yaptım.

Başıyla onayladı. “Benim. Ayrıca senin için kana bulanmamış giysiler tedarik ettim. Giyinmelisin ki nişanlıma yardım edebilelim.”

Dönüp onunla yüzleştim ve en iyi öfkeli bakışımı takındım. Hiç tepki vermedi. “Saat kaç?”

Omuz silkti. “Akşamüstü. Yakında güneş batacak, sonra da ay yükselecek. Eğer dönüşümden önce ona erişmek istiyorsak kaybedecek zamanımız yok.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Yine omuz silkti. “Onu tanıyorum.”

Bir nefes verdim ve yavaşça yanından geçtim. Masanın yanında yerde duran torbayı aldım. Torbanın içinde morumsu renkte çok bol bir eşofman altı, bir de beyaz tişört buldum. Tişörtte uçuşan bir Amerikan bayrağı, altında da dalgalanan, metalik renklerde “AMERİKA’YA YATIRIM YAPIN-BİR KONGRE ÜYESİ SATIN ALIN” yazısı vardı. Eşofman altına burnumu kıvırdım, tişörtüyse sevdim. Ellerimle yoklayarak giysileri giydim ve bu sırada fiyat etiketlerini de kopardım.

“Neredeyiz?” diye sordum.

“Doğu Chicago’da bir otelde,” dedi.

Başımı eğdim. “Odaya ne kadar para verdin?”

“Nakit kullandım. MacFinn, polisın plastik kartları izleyebileceğini söyledi.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Evet. İzleyebilirler.” Bir elimle başımı ovuşturdum ve tekrar aynaya gidip kendimi inceledim. Aruk daha kolayca yürüyordum, acım azalmamıştı, ama ona daha bir alışmaya başlamıştım. “İbuprofenin ya da benzer bir şeyin var mı?”

“İlaçlar,” dedi. “Hayır.” Kiralık bir otomobile ait anahtarları eline aldı ve kapıya doğru döndü.

“Dur,” dedim. Gözlerini kısıp bana döndü.

“Hemen gidiyoruz,” dedi.

“Gitmiyoruz,” diye cevap verdim, “Önce birkaç cevap istiyorum.”

Kaşlarını çatı ve bana dik dik baktı. Sonra dönüp dışarı çıktı. Kapı arkasından kapanmadan önce, kısa bir süre, turuncu renkli güneş ışığı doldu içeri.

Bir an düşünerek kapıya baktım. Sonra yatağa oturdum ve bekledim.

Belki üç dakika geçti. Sonra Tera yeniden belirdi. “Hemen,” dedi, “gideceğiz.”

Başımı iki yana salladım. “Sana hayır dedim. Ben bazı cevaplar almadan hayır.”

Tera, “MacFinn sorularına cevap verecek,” dedi. “Şimdi buradan çıkmahısın.”

Burnumdan soludum ve kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. Omzum adeta alev aldı, yatağın üzerinde sallandım ve kolumu tekrar indirdim. Sağ kolumla omzumu sarmaya devam ettim ama aynı etkiyi yaratmadı. “MacFinn nerede? Neden Marcone’un iş ortağını ve onun korumasını öldürdü? Veya onları öldürdü mü?”

Tera “Buradan çık-” diyecek oldu.

“Sen kimsin? Neden siz ikiniz ilk daireyi, bodrumunuzdaki daireyi bozdunuz? Kim Delaney’i nereden tanıyordun?”

Tera West hırıldadı ve beni tişörtümden yakaladı. “Buradan hemen çıkacaksın,” deyip gözlerimin içine kızgınlıkla baktı.

“Neden çıkayım ki?” diye hırladım ve bu defa gözlerimi kaçırmadım. Parlayan amber gözlerinin içine baktım ve birbirimizin ruhlarına bakmamıza hazırlandım.

Ama hiçbir şey olmadı.

Bu durum şaşırmama yetti. Bakmaya devam ettim, o da gözünü kırpmadı, bakışını kaçırmadı ve ruh bakışı gerçekleşmedi. İrkilerek tepki verdim. Neler oluyordu? Neden bakış başlanamıştı? Gözlerine bir-iki saniyeden uzun süreyle bakabildiğim yalnızca iki tür insan vardı: Bunlardan biri daha önce göz göze gelip bir ruh bakışı yaşadığım insanlardı; diğeri de Yok Diyar’dan gelen insan dışı varlıklar.

Daha önce hiç Tera West’in ruhuna bakmamışım. Ruh bakışlarını hatırlarım, hem de hepsini. Bu deneyim unutulacağı bir şey değildir. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu.

Tera her kimdiyse, insan değildi.

“Şimdi gideceğiz,” diye homurdandı.

Cüretkar bir huysuzluk dalgasının vücuduma yayıldığını hissettim. “Neden gideyim?” diye fısıldadım.

“Çünkü polisi aradım ve onlara burada olduğunu, denge-siz ve tehlikeli hareketler yaptığını ve silahlı olduğunu söyle-dim. Kısa süre içinde burada olacaklar. Son zamanlardaki bütün cinayetler göz önüne alındığında, polisin kendini teh-dit altında hissedebileceğini düşünüyorum. Muhtemelen risk almak yerine seni vuracaklardır.” Tişörtümü hafif bir itişle bıraktı ve uzun adımlarla odadan çıktı.

Yaklaşık beş saniye boyunca yatakta oturdum. Sonra kalktım ve bir sandalyeye asılmış pardösümü kapıp aksaya-rak peşinden yürüdüm. Pardösünün sol kolunda, biri önde biri arkada iki delik vardı ve siyah çadır bezinde pek belli ol-mayan kurumuş kan yüzünden gevrek bir hal almıştı. İğ-rençti, ama eh, benimdi işte. Pardösünün yanında dün gece giydiğim çizmeler ve çoraplar da vardı, o arada onları da giy-dim.

Dışarıda akşamüstü olmuştu. Yakında sokaklar ve otoyol-lar, işinden evine giden çalışanlarla dolacaktı. Tera yıpranmış eski bir otomobil kiralamıştı. Akıllılık ederek, büyük zincir-lerden biri yerine bağımsız bir kiralama şirketini kullanmıştı muhtemelen. Böylece polis düzenli olarak şirketleri ziyaret edip onun eşgaline uyan birini ararken işler uzayacaktı, zira hep önce büyük şirketlerden başlarılardı.

Otomobile binerken onu inceledim. Uzun boylu, zayıftı ve tehlikeli bir güzelliği vardı. Sürekli gözlerini çevrede do-

laştırıyordu, tedirginlikle ya da rastgele değil, her zaman çevresindeki her şeyin bilincine varan birinin soğuk hassasiyetiyle. Elleri yara izleriyle kaplı, uzun parmaklı ve güçlüydü. Başında önceki gece (hayır iki gece önce, otel odasında uyurken bir gün kaybetmişim) ona palatma çubuğumla vurduğum yerdeki bere çok acı veriyor olmalıydı, ama bunun farkında değil gibiydi.

Otomobili Doğu Chicago sokaklarına çıkarıp büyük şehrin uzak banliyölerinden birine ve oradan da Michigan Gölü'nün güney ucuna doğru sürdü ve nihayet WOLF GÖLÜ PARKI yazan bir tabelanın yanından sakin bir yola girdi.

Tera West beni tedirgin ediyordu. Doğru, bir anda ortaya çıkıp beni bir polis arabasından kurtarmıştı, ama niyeti neydi? Hakikaten nişanlısının yeniden ailesinin lanetine kurban gitmesine engel olmaya mı çalışıyordu? Yoksa MacFinn'i hapsedip zararsız hale getirecek büyü dairesini yeniden oluşturabilecek herkesi ortadan kaldırmak için ikisi birlikte mi çalışıyorlardı? Kim Delaney öldükten sonra benim peşime düştükleri düşünülürse bu manukluk geliyordu.

Öte yandan diğer gerçeklerin birçoğuna uymuyordu. MacFinn gerçekten bir loup-garou ise, yalnızca dolunaylı gecelerde bir hayvana dönüşüyordu. En az yarım düzine insan, ay dolunaya yakinken ama tam dolunay olmamışken ve daha sonra yeniden yarımaya doğru küçülürken öldürülmüştü.

Ve Tera West bir kurtadam değildi. Kurtadam, kurda dönüşmek için büyü kullanan insana denirdi. O ise gözlerime bakmış ve içine çekilmemişti. Dolayısıyla insan değildi.

Ya Yok Diyar'dan gelmiş bir tür şekil değiştiriciyse? Ya MacFinn'in suç ortağıysa ve şüphenin ona yönelmemesi için diğer gecelerde cinayet işliyorsa? Ya aşına olmadığım bir çeşit varlıksa? Normal ötesine ilişkin bilgilerimin çoğu Batı Avrupa kökenliydi. Amerika Yerlilerinin inançları, Güney Amerika hortlakları ve perileri, Afrika efsaneleri, Doğu Asya folkloru hakkında daha fazla kitap okumalıydım. Ama böyle pişmanlıklar için artık çok geçti. Eğer Tera West beni öldürmeye niyetli bir canavar olsaydı, bunu daha önce yapabilirdi ve kesinlikle yarımı temizleyip sarmakla uğraşmazdı.

Elbette bu sefer şu soru akla geliyordu: *Ne istiyordu?*

O soru da başka birçok soruyu beraberinde getiriyordu. O ilk gece beraberinde gördüğüm gençler kimdi? Onlarla ne yapıyordu? Vampirlerin kimi zaman kurdukları gibi bir tür müritler tarikatı mı vardı? Yoksa bambaşka bir şey miydi?

Tera çakıl döşeli bir patıkaya girdi, dört yüz metre kadar devam etti ve otların arasında durdu. “Çık,” dedi. “Buralarda bir yerdedir.”

Çok şükür, bu sarsıntılı otomobil yolculuğu sona ermişti. Güneş hâlâ ufkun oldukça üzerindeydi, ay da güneş battıktan en az bir saat sonra yükselecekti. Bu yüzden acıyı göz ardı ettim ve otomobilden çıkıp Tera'nın peşinden ormana girdim.

Yaşlı meşe ve çınarların altı daha karanlık ve sessizdi. Kuşların cıvıltısı duyuluyordu, ama uzaktan geliyordu; sanki hayvanlar basiretli davranarak güneşin hâlâ ağaç dallarına dokunabildiği yerlerde duruyorlardı. Rüzgar ormanın içinde

ıslık alıyor, bütün altın sarısı, turuncu ve kahverengi tonlarındaki yaprakların dönerek yere düşmesine ve ayaklarımızın altındaki kalın, gevrek örtüyü kalınlaştırmasına sebep oluyordu. Yaprakların arasında ilerlerken adımlarımız belirgin bir ses çıkartıyordu. Rüzgar serin estiği için pardösümü omzuma atmayı akıl ettiğime sevindim.

Genellikle sessizliğini koruyan Tera'yı inceledim. Abartılı hareketlerle yürüyor, her bir adımında kasıtlı olarak gürültü çıkarmaya çalışırmış gibi ayaklarını sağlam bir şekilde yere basıyordu. Bir iki kere yolundan ayrılıp bir dalın üzerine basarak kuru bir at sesiyle kınılmasına neden oldu. Bense yle bir çaba sarf edemeyecek kadar yorgun ve aęrılıyđım. Yalnızca yürüdüm ve o halde bile ondan daha fazla gürültü çıkardım. Kim demiş hiçbir şeyi doğru yapamıyorum diye?

En fazla birkaç yüz metre gitmiştik ki Tera aniden gerildi, eğildi ve gözleriyle bütün çevreyi taramaya başladı. Bir ıslık sesi duyuldu, ardından eğik bir fidan aniden dikleşti ve bir ilmik Tera'nin bileklerine dolanıp, şaşkınlıkla ciyaklayan kadını ormanın taşlar ve yapraklarla kaplı zemini boyunca sürükledi.

Gözlerimi kırparak ona baktım, ardından yaprakların içinden bir şey geldi ve Hamlet'in sahnede yükselen babası gibi yükseldi. Ama kaderinden sızlanıp bana intikamını alma görevi vermek yerine, çeneme (zaten koyu mor berelerle bezenmiş tarafına) sert bir yumruk kondurdu ve sersemlemiş halde dönerek yere düşmeme neden oldu.

Kötü bir şekilde, ama yarasız tarafımın üstüne düştüm ve

tam çıplak ve çamurlu bir ayak başımı ezmek için inerken yuvarlanarak kaçtım. Ayağı kavradım ve güçten çok çaresizlikle, şiddetle çektim. Ayağın sahibi de yanıma düştü. Yavaşlamak yerine, tıpkı Murphy'nin düşüş pratiği yaparken yaptığı gibi, zemine düşerken kollarını yere vurdu. Ardından ben zorlukla ellerim ve dizlerim üstünde doğrulurken yuvarlandı ve sert, güçlü kolunu boğazımın altından geçirdi ve nefes boruma bastırmaya başladı.

Saldıran adam, "Yakaladım seni. *Yakaladım* seni," diye hırladı. Ona karşı mücadele ettim, ama benden daha iri, daha güçlüydü. Ben aşağıdaydım ve kesinlikle benim son on beş saatte yaşadığım gibi dayak yiyip vurulmamıştı.

Hiç şansım yoktu.

ON BEŞ

Ormanın ortasında bağırıp çağıran, yarı çıplak bir kaçık tarafından boğuluyordum işte, bir dişi kurtadam da yakında bir yerdeki ip tuzagından sarkıyordu. Kurşun yaram fena halde acıyordu ve çenemde polis dostumun önceki gece gadarca yumrukladığı yer zonkluyordu. Daha kötü günlerim de olmuştu. Büyücü olmanın en güzel yanı budur. Her zaman kendime samimiyetle işlerin daha kötü de olabileceğini söyleyebilirdim.

Beni boğan adama karşı mücadele etmeyi bıraktım. Bunun yerine bileğini kavradım ve aptalca bir şey yapmaya hazırlandım.

Büyü bir tür enerjidir. Ona düşünceler, duygular ve hayal gücü şekil verir. Düşünceler o şekli tanımlar ve sözcükler de düşüncelerin tanımlanmasına yardımcı olur. İşte bu yüzden büyücüler büyülerine yardımcı olsun diye sözcükler kullanırlar genellikle. Büyünün enerjisi büyü yapan kişinin zihninde yanarken sözcükler bir tür yalıtım sağlar. Eğer çok aşina olduğunuz, düşüncelerinize çok yakın sözcükler kullanır-

sanız, düşünceyi sözcükten ayırmanız zorlaşır ve o yalıtım çok incelikli. Bu yüzden çoğu büyücü çok iyi bilmedikleri eski dillerden sözcükler kullanır, ya da saçma sözcükler uydurur ve zihinlerinde onların anlamlarını belirli bir etkiye bağlar. Bu yolla, zihninin içinden geçen büyü enerjilerine karşı fazladan bir koruma katmanına kavuşmuş olur.

Ama sözcükler olmadan, zihninizi yalıtımdan da büyü yapabilirsiniz. Eğer biraz acı çekmekten korkmuyorsanız.

İrademi, dermansız korkumu içime çektim ve istediğim şeye odaklandım. Gözümde renkli noktalar uçuşuyordu. Tepemdeki adam abuk sabuk konuşuyordu ve tükürüğü veya köpüğü yüzümün bir yanına akıyordu. Yüzümün diğer yanı da kurumuş yapraklara ve çamura gömülmüştü. Gözlerim kararmaya başladı.

Sonra dişlerimi gıcırdattım ve ani bir enerji patlamasıyla irademi serbest bıraktım.

İki şey oldu. Birincisi, çok parlak, vahşi ve ahenksiz bir düşünce hızla ve kör edici bir şekilde zihnimden geçti. Gözlerimin önünde renkler uçuştı, kulaklarımda da hayali sesler çınladı. Duyularım çok fazla izlenimin hücumuna uğradı: toprağın ve kuru yaprakların keskin kokusu, kolumda derimin üstünde titreyen bir kırkayağın ayaklarının hafifçe dalgalanan sürtünmesi, kafa derime vuran ılık güneş ışığının hissi ve tanımlayamadığım, gerçekliğe dayalı olmayan düzinelere başka izlenim. Bunlar başımın içinden hızla akan enerjinin yan etkisiydi.

İkinci olarak, bir elektrik akınısı çevremdeki havadan

toplanıp parmaklarımın ucuna geldi, bana saldıran kişinin bileğini kavradı ve adamın kolu üzerinden vücuduna geçti. Adam sırtımda istemsizce şiddetle çırpındı ve tepkisinin kuvvetiyle silkinerek sırtımdan ayrılıp sırtüstü yaprakların üstüne düştü. Dudakları büzülmüş ve yüzüne bir şok ve korku ifadesi yerleşmişti.

Sersemlemiş bir halde, türeyerek, hırıltıyla nefes aldım, ardından güçlkle ayağa kalktım ve sendeleyerek bir ağaca çarptım. Orada kendimi toplayarak saldırganın çırpınmalarının azalmasını ve nihayet felç olmasını izledim. Dudakları açık, göğsü bakarak inip yükselen göğsü hariç hareketsiz kaldı.

Adamı biraz daha yakından inceledim. İriydi. Hakikaten iriydi, en az benim kadar uzun boylu ve benden iki kat genişti. Yalnızca kesilmiş bir kot pantolon giymekteydi, o da üzerine iyi uymuyordu. Göğsü kılı, vücudu profesyonel bir güreşçi gibi kaslıydı. “Ezici bir erkeksiliğe sahip” diye tanımlanabilirdi. Saçında ve sakalında gri kıllar, yüzünde de çizgiler vardı, yani olgunluk çağına gireli çok olmuş olmalıydı. Bana onun hakkında en çok şey anlatansa gözleriydi. Yeşil renkli, vahşi ve tekinsiz bir şekilde yanan gözleri artık sabit bir şekilde göğün uzak bir noktasına bakıyordu, ama bir dolu korkunç bilginin verdiği ağırlıkla çökmüştü. Böyle bir lanetle yaşamak kolay bir şey olamazdı.

Bir tırmanma sesi ve boğuk bir vuruş geldi. Başımı kaldırıncaya MacFinn’in ilmik kapanının boşaldığını, ipin ileri geri sallandığını gördüm. Gözlerimle aşağıyı taradığımda yapraklarda belirsiz bir şeklin kıpırdandığını fark ettim. Sonra Tera

West'in uzun bacaklarına ve giysilerine dönüştü. Tera, göğsü inip kalkarak, bulanık gözlerle hemen MacFinn'e doğru koştu.

"MacFinn," dedi. "MacFinn! Onu öldürdün," diye hırladı ve amber bir öfkeyle yanan parlak gözlerini hızla bana çevirdi. Yüzünün değişmeye başladığını, dişlerinin uzayarak sivrildiğini gördüğüme yemin edebilirim. Ama belki de bu yalnızca büyü'nün algılarım üzerinde yarattığı etki, ya da Tera'nın ayağa kalkıp uluyarak üzerime saldırmasına verdiğim ilkel, sürünge beyninden gelen bir tepkiydi. Kadının gözlerinde cinayet vardı.

Yanlış fikirlere kapılmış bir kurtadam kancık işimi bitirsin diye iki kere dayak yemiş, vurulmuş ve neredeyse boğulmuş değildim. Sersemlemiş ve bulanmış zihnimde irademi topladım ve sağlam elimi kadına doğru uzaup bileğimi kıvrarak bir daire çizdim. "*Vento giostrus!*" diye bağırdım.

Rüzgarlar inleyerek ağaçlardan indi ve kuru yaprakları, dalları ve küçük taşları kaldırarak, hareketli havadan oluşan vahşi bir dairenin içine doluştu. Minyatür kasırga Tera'nın ayaklarını yerden kesip onu rahat bir yirmi metre öteye uçurarak bir çam ağacının yapraklarına çarptı. Aynı zamanda taşları ve küçük çöküntüleri de bulut halinde savurup beni bir ağaç gövdesinin arkasına saklanmaya mecbur bıraktı.

Ne kadar utanç verici. Bu istediğimden biraz fazla bir rüzgardı. Enerji biçimini değiştirmenin, o anlık, patlayıcı büyü türünün tehlikesi buydu işte. Kontrolü biraz ustalık istiyordu. Bütün istediğim Tera'yı biraz havada uçurup kış üstü düşürecek bir şeydi.

Bunun yerine, taşlar neredeyse sağır edici bir sesle saklandığım ağacın gövdesini dövmeye ve vızıldayarak yanımdan geçip çevredeki diğer ağaçlara vurmaya başladı. Rüzgar ağaçları salladı, dallarını söktü ve tozu toprağı boğucu bir bulut halinde havaya kaldırdı.

Rüzgar yaklaşık yarım dakika sonra sona erdi ve beni tozdan yutkunup öksürür halde bıraktı. Bir şeyler görebilmek için dayandığım ağacın kenarından dikkatle baktım.

15 metre çapında bir daire içinde kalan ağaçlar sonbahar renklerinden arınmışlardı ve geriye yalnızca çıplak dallar kalmıştı. Kasırğa, kabukların gevrek veya kuru olan kısımlarını ağaçlardan koparmış, soluk, ışıldayan iç gövdelerini açığa çıkarmıştı. Zivanadan çıkmış rüzgarın yarattığı erozyon yüzünden zemindeki yapraklar gitmiş, on-on beş santim yüzey toprağı da yok olmuştu. Alt üst olmuş toprakta yeni açığa çıkmış birkaç taş, bazı ağaçların kökleri ve şaşkın solucanlar görülebiliyordu.

Belli ki ona verdiğim elektrik şokunun etkisinden kurtulmuş olan MacFinn oturur konuma geçiyordu. Solgun ve sersemlemiş bir yüzle çevresine bakınmaktaydı. Göğsü düzensiz silkinişlerle inip kalkıyordu.

Bir hışırtı geldi, sonra Tera West'in çam ağacının dallarından yere düştüğünü gördüm. Bir gümlemeyle yere çarpı ve öksürüp boş boş bakarak öylece oturdu. Ağzı şaşkınlıktan açılmıştı. Gözlerini kırparak bana baktı ve tedirginlikle zeminde birkaç santim geriledi.

Hırıldayarak, "Görüyor musun?" dedim ve elimi kaldırıp

MacFinn'i işaret ettim. "Nefes alıyor. İyi olacak." MacFinn'e yaptığım korunmasız büyü saldırısı yüzünden hâlâ başım dönüyordu. Yabani çiçeklerin ve durgun suyun güçlü kokusunu aldım ve avuçlarımın arasından bir yılanın pulları olduğundan emin olduğum bir şeyin kaydığını hissettim. Kanatlı, ışıldayan, çok yüzeyli gözleri olan bir yaratık da görüşümün sınırında süzülüyor, her bakmaya çalıştığımda gözden kayboluyordu. Anlamli gelmeyen her şeyi kenara itmeye, göz ardı etmeye çalıştım, ama sahte duyularla önümdekileri birbirinden ayırmak zordu.

Tera ayağa kalkıp adama doğru yürüdü. MacFinn'in yanında diz çöktü ve kollarını ona doladı. Gözlerimi kapayıp, başım biraz yavaşlamaya başlayınca kadar hırıltıyla nefes aldım. Hissettiğim acıya odaklandım. Omzumdaki, boğazımdaki, çenemdeki acı, bana sağlam bir temel, tatsız da olsa dengeli olduğunu bildiğim bir yer sunuyordu. Onu kavradım, ona odaklandım, nihayet sersemliğim azalmaya başladı. Acı bütün kuvvetiyle geri döndüğü zaman, daha az sersem olmak istediğimden emin değildim, ama yine de gözlerimi açtım.

MacFinn kollarını Tera'nın omuzlarına dolamıştı ve Tera onu içine çekmek istermiş gibi öpüyordu. Kendimi belli belirsiz röntgenci gibi hissettim.

"Ehem," dedim. "Belki de başka bir yere gitsek iyi olur?"

Yavaşça ayrıldılar ve Tera, MacFinn'in doğrulmasına yardımcı oldu. Adam, kadının bir genç kız gibi görünmesine neden oluyordu, ama yine de ayağa kalkarken ona biraz yaslan-

di. MacFinn beni inceledi, ben de gözlerimi onunkilerden kaçırdım. İçindekileri görmek istemiyordum.

“Kim öldü,” dedi MacFinn. “Değil mi?”

Bir soru değildi, ama başımı eğdim. “Evet. Dün gece.”

İri adam ürperdi ve gözlerini kapadı. “Lanet olsun,” diye fısıldadı. “Her şeye lanet olsun.”

Tera, “Yapabileceğin hiçbir şey yoktu,” dedi alçak sesle. “Risklerin farkındaydı.”

“Ve sen de Harry Dresden olmalısın,” dedi MacFinn. Bileğinde, büyümün ona vurduğu yerdeki yanıklara baktı. “Kusura bakma. Yanında Tera’nın olduğunu görmedim. Kim olduğunu bilmiyordum.”

Omuz silktim. “Dert etme. Ama açıklıktan çıkabilir miyiz? Birkaç koşucunun ya da bisikletlinin geri dönüp bizi polise bildirmesi iyi olmaz.”

MacFinn başını eğdi. “Tamam. Gidelim.” Tera bana son bir kere ihtiyatla baktı, sonra MacFinn’in ormanın derinliklerine gitmesine yardımcı olmak için onunla beraber döndü. Ben de onu izledim.

MacFinn’in kampının bir toprak yığınının arkasında gizlenmiş olduğu ortaya çıktı. Yığın, onu yerinde tutan ve bir çamur öbeği halinde dökülmesine engel olan üstteki yaşlı ağaçların kökleriyle bağlı gibiydi. Sığınağın arka tarafına, görülmeyecek bir konuma küçük bir ateş yakılmıştı. MacFinn ateşe doğru yürüdü ve önüne oturdu. Alacakaranlık, korunaklı kampı derin bir karanlığa gömecekti, ama şimdilik yalnızca gölgeli ve rüzgarsızdı. Ateş, sığınağı ılık ve rahat hale

getirmişti. Ülkedeki üçüncü en büyük şehre sadece yirmi beş kilometre mesafedeymişiz gibi gelmiyordu.

Tera huzursuz bir tavırla MacFinn'in yanına yerleşti. Ben ayakta kaldım, ama kolumdaki zonklama yüzünden, küçük de olsa hakiki bir ormanın ortasında soğuktan büzölmek yerine keşke bir yerde bir yatakta yatıyor olsaydım diye geçirdim içimden.

"Pekala, MacFinn," dedim. "Yardımımı istiyorsun. Ben de daha fazla insanın zarar görmesini önlemek istiyorum. Ama bana bazı şeyler vermen gerekiyor."

Başımı kaldırıp bana dikkatle baktı. Yeşil gözleri düşünceliydi. "Pazarlık yapabilecek durumda sayılmam, Bay Dresden. Size ihtiyaç duyduğunuz şeyleri vereceğim."

Başımla onayladım. "Cevaplar. Kafamda bir milyon soru var."

"İki saatten kısa süre sonra karanlık çökecek. Bir saatten biraz fazla bir süre sonra da ay doğacak. Sorular için çok zamanımız yok."

"Yeterince zaman var," diye ona güvence verdim. "Neden buraya geldin?"

"Bu sabah buradan yaklaşık sekiz kilometre mesafede uyandım," dedi MacFinn. Konuşurken gözlerini kaçırıp ateşe baktı. "Şehrin çevresine gizlenmiş birkaç barınağım var. Her ihtimale karşı. Bu eski barınaklardan biri. Giysiler nemlenmişti ve sadece bunlar kalmıştı." Başıyla kısa kot pantolonu işaret etti.

"Ne yaptığını hatırlıyor musun?" Sözcükleri hiddetli bir

şekilde telaffuz etmişim, ama en azından “Kim Delaney’i öldürdüğünü hatırlıyor musun?” dememişim. Kim demiş diplomatik davranmayı beceremiyorum diye?

MacFinn ürperdi. “Bölük pörçük,” dedi. “Sadece bölüm pörçük.” Bana bakıp, “Ona zarar vermek istememişim. Size yemin ederim,” dedi.

“O halde neden öldü?” dedim. Sözcükler ağzımdan düz ve soğuk bir tonla çıktı. Tera bana dik dik baktı, ama ben MacFinn’i izleyerek cevap vermesini bekledim.

“Lanet,” dedi MacFinn alçak sesle. “Başladığı zaman, değiştiğim zaman... hiç öfkeli oldunuz mu, Bay Dresden? Kontrolünüzü yitirdiğiniz oldu mu? Öfkenizle hareket etmek dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı bir an oldu mu?”

“Bir kere,” dedim.

“O zaman belki bunu kısmen anlayabilirsiniz,” dedi MacFinn. “Lanet üstüme çöküyor ve geriye, bir şeye zarar verme, öfkeyle hareket etme ihtiyacı dışında hiçbir şey kalmıyor. Kim’e dairenin işe yaramadığını, dışarı çıkması gerektiğini anlatmaya çalıştım, ama beni *dinlemedi*.” Sesindeki asabi tonu fark ettim. Parmaklarını sımsıkı yumdu. “Beni dinlemedi.”

“Bu sinirini bozdu,” dedim. “Ve değiştiğin zaman da...”

Başıyla onayladı. “Vietnam’dan da öyle geri geldim. Müfrezemde ben hariç herkes ölmüştü. Dolunayın geldiğini biliyordum. Ve onlardan, dostlarımı öldüren askerlerden nefret ettiğimi biliyordum. Değiştiğim zaman öldürmeye başladım, ta ki üç kilometrekarelik bir alanda canlı hiç kimse kalmayana kadar.”

Uzun bir süre MacFinn'e boş boş baktım. Bana doğruyu söylediğine inanıyordum. Yani dönüştüğü zaman hareketlerini kontrol edebiliyorsa bile bu konuda çok başarılı değildi. Ama birinin ölmesini istiyorsa, muhtemelen kontrolü kaybetmeden önce, canavarlaşmış haline bir hedef saptayabileceği aklıma geldi.

Kendime not: Trafikte MacFinn'in önünü kesme.

"Pekala," dedim. "Neden buraya geldin? Neden 'Wolf Ormanı'na? Neden diğer barınaklardan birine değil?"

Alevlere bakıp zorla gülümsedi. "Bir kurtadam başka ne-reye kaçabilir, Bay Dresden?"

"Bu kadar aşık olmaya bir yere," diye çıktım.

MacFinn başını iki yana salladı. "FBI kurtadamlara inanmıyor. Aradaki bağlantıyı kurmayacaklardır."

"Belki," diye kabul ettim. "Ama şu anda FBI'dan daha ze-ki insanlar seni arıyor. Burada uzun süre kalmamamız gerektiğini düşünüyorum."

MacFinn önce bana, sonra takipçileri dinliyormuş gibi etrafına göz attı. "Haklı olabilirsiniz," diye kabul etti. "Ama başımın dönmesi geçinceye kadar hiçbir yere gitmiyorum. Siz de çok iyi görünmüyorsunuz."

"İdare ederim," dedim. "Tamam o zaman. Kim Delaney'i nereden tanıyordun? Aktivistlik işinden herhalde?"

MacFinn, Kim'in adı geçince rengi atsa da başıyla onayladı. "İlk olarak oradan. Yeteneklerinden yaklaşık bir yıl önce haberim oldu. Senin ona yeteneklerini kontrol etmesini öğrettiğini anlattı bize. Kuzeybatı Geçidi Projesi'nde bana do-

laylı olarak yardım ediyordu. Sonra geçen ay yardımını istedim.”

“Neden istedin?”

MacFinn ihtiyatla Tera’ya, sonra yeniden bana göz attı. “Biri dairemi bozmuştu.”

Topuklarım üzerine çömelerek ağrıyan kolumu dizlerimin üstünde dinlendirdim. “Biri daireni mi bozmuştu? Bodrum kattakini mi?”

“Evet,” dedi MacFinn. “Kim olduğunu bilmiyorum. Genelde evde olmam. Geçen ay, ay doğmadan önce alt kata indiğimizde bozulduğunu gördük.”

“Ve Kim’den onu düzeltmesini istedin?”

MacFinn gözlerini yumdu ve başıyla onayladı. “Yapabileceğini söyledi. Bize yeni bir daire yapabileceğini söyledi. Değişmemi engelleyecek bir daire...”

Adamın sesi kısılarak kesilirken dudağımı ısırđım. “Geçen ay Marcone’un iş ortağıyla görüşüyordun, değil mi? Proje ile ilgili müzakereler için?”

Çabucak, “Onu ben öldürmedim,” dedi MacFinn. “Dolunaydan sonraki gece öldü. Ben o sırada değişim geçirmiş ve öldürmüş olamazdım. Diğer iki gece de insanlardan iyice uzakta olduğumdan emin oldum. Sonraki iki gece de kimseyi öldürmedim. Yalnızdım.”

“O cinayetleri nişanlın işlemiş olabilir,” dedim ve Tera West’e çabucak göz attım. Tera bir an gözlerime dik dik baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

MacFinn, “İşlemedi,” dedi soğuk bir sesle.

“Biraz geri gidelim,” dedim. “Birileri daireni bozdu. Bunu yapmak için lanetini bilmeleri gerekiyordu, değil mi? Sonra da evine girmeleri gerekiyordu. Yani, soru şu: Bunları kim yapabiliirdi? Sonraki soru da, kim ve neden yapmış olabilir?”

MacFinn başını iki yana salladı. “Bilmiyorum,” dedi. “Hiç bilmiyorum. Doğaüstüyle fazla temasım yok, Bay Dresden. Ben kendi işime bakarım. Değişebilen hiç kimse de tanımıyorum, onun dışında.” Elini, yanındaki kadının elinin üzerine koydu.

Zihnimin karanlık ve sinsi bir köşesinde bir şüphe filizlendi. MacFinn ile konuşurken Tera’yı inceledim. “Bir teori duymak ister misin?” dedim. Cevap vermesini beklemedim. “Doğruyu söylediğini varsayarak, geçen ay dolunaydan önceki gece başka birinin o cinayetleri işlediğini düşünüyorum. Şehirdeki bazı gangsterler. Ardından da daireni darmadağın ederek sonraki üç gece kudurmanı garantilemişlerdir.”

“Bunu neden yapsınlar ki?” diye sordu MacFinn.

“Sana tuzak kurmak için. Belki sadece eglencesine, belki de iyi bir sebeple bazı insanları öldürürler, sonra suçu sana yüklerler. Benim gibi biri ya da Beyaz Konsey gelip bakınır ve doğrudan sana gider. Kötü bir ünün var. Hüküm giymiş bir suçlu gibi. Mecazi anlamda seni kanlı bir bıçakla cesedin üstünde bulurlar ve yakılarak öldürülen sen olursun. Gerçek anlamda.”

MacFinn bir an yüzümü inceledi. “Ya da başka bir sebep olabileceğini düşünüyorsunuz.”

Omuz silktim. “Belki de katil *sensin*. Bana ve Konsey’e, biri sana tuzak kurmuş gibi göstermeye çalışıyor olabilirsin.

Polis dünyevi adalet sistemiyle sana karşı bir bok kanıtlamaz ve bu aldatmacayı kullanarak doğaötesi topluluğunun gözünde de temize çıkarsın. Yani önümde inler, rol yapar ve 'Vay başıma gelenler, ben sadece zavallı lanetli adamım' dersin, bu arada bir grup insan ölür gider. Kuzeybatı Geçit Projesi'ni tamamlamana engel olan insanlar."

MacFinn bana dişlerini gösterdi. "Marccone ve yaltakçıları gibileri olmasa dünyanın daha iyi bir yer olmayacağını mı düşünüyorsunuz?"

Sesimi yumuşak tutarak, "Yaltakçı güzel sözcük," diye cevap verdim. "O konu şu anda beni pek ilgilendirmiyor, MacFinn. Marccone gibi adamlar riskleri biliyor ve göze alıyorlar. Beni rahatsız eden, başka bir grup insanın ölmesi ve bunu hak etmiyor olmaları."

MacFinn gergin ve kesik kesik bir sesle, "Neden masumları öldüreyim ki?" diye sordu.

"Kim gibi masumlar mı?" dedim. Ben bir büyücüyüm, aziz değil. Kinci olmama izin verilir.

Beti benzi atan MacFinn yere baktı.

"Belki de sis perdesi olsun diye yapıyorsun. Belki elinde değil. Lanet olsun, belki de yalnızca zavallı lanetli bir adam-sın ve biri seni kukla gibi oynatıyor. Şu anda anlamamın bir yolu yok."

MacFinn dişlerini gıcırdatarak, "Yalan söylemediğimi varsayarsak, bana tuzak kurmaktan kimin çıkarı olabilir?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "İşte bir milyon dolarlık soru o. Bence Johnny Marccone olabilir. Kuzeybatı'daki çıkarlarına

karşı koyamayacak hale gelmeden yarar sağlayacaktır. Anladığım kadarıyla, Kuzeybatı Geçidi o taraftaki sanayi sektörünün tabutuna çivi çakacak.”

MacFinn sertçe başını eğdi. “Öyle.”

“Yani bu ona iyi bir sebep veriyor. Ama lanetinden nasıl haberi oldu? Ve daireyi mahvetmeyi nasıl becerdi? Bu onun yapacağı bir işe benzemiyor. O, arabanın frenlerini bozar ya da karanlık bir sokakta iki iri yarı adamla karşılaşmanı ayarlardı. Çalışma yöntemi böyledir.” Omuz silktim. “Başka kim olabilir? Aklına kimse geliyor mu?”

MacFinn başını iki yana salladı. “Hep şansım yaver gitti. Kendimi içeride tutmayı, bir yere kilitlemeyi başardım. Ya da uzağa, kimsenin beni bulamayacağı yabani alanlara kaçabildim. Bu sayede, değiştiğimde kimse ölmedi.”

“Kuzeybatı Geçidi’ni desteklemenin sebebi buydu,” diye tahmin yürüttüm. “Dolunay geldiği zaman güvenle gidebileceğin bir yer olacaktı. Çok büyük bir insansız bölge.”

MacFinn yanına, sabırla uzaklara bakan Tera’ya göz attı. “O yüzden ve başka sebeplerle.” Yeniden ateşe baktı. “Kendinizle yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz Bay Dresden.”

Sağlam elimle ağzımı ve çenemi ovuşturdum. Bir tıraşa ihtiyacım vardı. Bir an MacFinn’i ve Tera’yı inceleyerek karar vermeye çalıştım.

MacFinn bana doğruyu mu söylüyordu? Bir kurbandan, hâlâ yakalanmamış kötü bir adamın kullandığı birinden ibaret miydi? Yoksa yalan mı söylüyordu?

Eğer yalan söylüyorsa, eğer bütün bunlar onun elinin altından çıkmışsa, beni buraya çekmekteki amacı neydi? Elbette beni öldürerek, canavarlaştığında kendisini hapsedebilecek tek büyücünün icabına bakmak. Sonuçta ona elektrik şoku verememiş olsam aynen öyle yapacaktı. Ama bu akla yakın mıydı? En başta hiç önüne çıkmadığıma göre, beni ortadan kaldırarak ne elde edecekti ki?

Dikkat et, Harry. Aşırı paranoyaklaşmaya gerek yok. Herkes de planlar ve komplolar kuruyor ve yalan söylüyor değil. Ama Tera West zihnimi meşgul ediyordu. Zihnimde çirkin bir senaryo şekilleniyordu. Ya sevgili, tatlı nişanlısından sıkılmışsa? Ya dolunay öncesi ve sonrası cinayetleri o işlemiş ve suçun biricik hayat arkadaşına atılmasını ayarlamışsa? Tek bir hamlede MacFinn'in ve Marcone'un ortağının icabına bakabilirdi.

Böylece geriye Marcone ile ikisi kalırdı. Marcone, Tera vasıtasıyla MacFinn'in durumunu öğrenmiş olabilirdi. Tera insan değildi, hem de hiç değildi. Başka bir şeydi, belki de Yok Diyar'dan gelen bir varlık. Zihninin nasıl işlediğini kim bilebilirdi ki?

Bir de görünüşe göre Tera'nın liderlik ettiği bir grup genç vardı. Onların bu işteki rolü neydi? Onları ne için kullanıyordu?

Olta attım. "Georgia ile Billy nasıllar, Tera?" dedim gelişigüzel bir ses tonuyla.

Tera gözlerini kırptı. Ağzı bir an açıldı, sonra, "İyiler. Gayet iyiler," diye cevap verdi. Dudaklarını büzdü. Açıkça ko-

nuşmanın sona ermesini arzu ediyordu.

MacFinn'i izledim. Yüzünden şaşkınlık okunuyordu. Sonra sıkıntılı bir edayla bir Tera'ya, bir bana baktı. Kimden bahsettiğimi bilmiyordu ve kadın da MacFinn'e sır olduğu belli olan bu durumu açıklamak istemiyordu.

Aha! Küçük kurtadam-yaratık hanımefendi... Neler planlıyorsunuz?

Ona daha fazla baskı yapacaktım ki, ikisinin birden aynı anda yukarı, ormana doğru baktıklarını gördüm. İki saniye boyunca moron gibi onlara boş boş baktım. Zihnim hâlâ düşünce yolları boyunca koşuyor, olası yalanların, imkanların izini sürüyordu. Ardından beynimden bunu sildim ve Dinledim.

Bayır aşağı uzakta bir yerden, “Siz ikiniz o tarafa,” dedi Murphy. “Ron, üç adamını al ve federallerle aynı hizaya gelinceye kadar yayılın. Sonra batıyı, tepenin yukarısını tarayacağız.”

“Lanet olsun, Murphy,” dedi Carmichael. “Federallere bir bok borçlu değiliz. Eğer zamanında gelselerdi saatler önce burdaydık. Otel odasında o West denen kadınla ilgili raporu almasaydık hâlâ buraya gelmemiş olurduk.”

Murphy, “Fazla konuşma, Carmichael,” diye çıktı. “MacFinn'in ve kadının fotoğrafları dağıtıldı. Ve hepiniz Dresden'in nasıl görüldüğünü biliyorsunuz. Etrafa yayılın ve onları enseleyin.”

Carmichael, “Burada olduklarından bile emin değilsin,” diye protesto etti.

Murphy “Seninle sekse ve tatlısına varım ki buradalar, Carmichael,” dedi. Sesinden düşmanlık akıyordu. “Bu da sana ne kadar emin olduğumu göstermeli.”

Carmichael alçak sesle bir şeyler mırıldandı, sonra homurdanarak adamlarına Murphy’nin söylediği gibi etrafa yayılmalarını emretti.

MacFinn “Lanet olsun,” diye hırladı. “Burada olduğumu nereden anladılar?”

“Bir kurtadam başka nereye saklansın?” diye söylendim. “Aksi şeytan. Nasıl dışarı çıkıyoruz?”

“Rüzgarla,” dedi Tera. MacFinn ile beraber ayaklandılar. “Ya da sisle. Onlardan birini tekrar yapabilir misin?”

Yüzümü buruşturup başımı iki yana salladım. “Sanmıyorum. Tükendim. Büyük olasılıkla bir hata yapar ve birinin ölümüne neden olurum.”

“Eğer yapmazsan,” dedi Tera, “hepimiz yakalanacağız ya da öldürüleceğiz.”

“Bütün sorunlarını büyüyle çözemezsin,” diye çıkıştum.

“Dresden haklı,” dedi MacFinn alçak sesle. “Ayrılalım. Fark edilen ilk kişi çok gürültü çıkarsın, kavga etsin ve diğerlerine kaçma şansı sağlasın.”

“Hayır,” dedim. “MacFinn, senin benimle kalman gerekiyor. Gerekirse çalı çırpı ve çamurla daire oluşturabilirim, ama eğer yanında olmazsam, gece vakti lanet baş gösterdiğinde seni hapsedemem.”

MacFinn yine dişlerini gösterdi. “Tartışacak zaman yok, Bay Dresden,” dedi.

Tera, “Hakikaten de yok,” deyip olanca hızıyla koşmaya başladı. MacFinn tıslayarak bir lanet okudu ve onu yakalamak için elini uzattı, ama tutamadı. Tera ormanın içine devam edip hızla ve sessizce bayırdan aşağı koştu. O yönde devam ettiğı takdirde takipçilerin hattına teğet geçecekti. Yalnızca birkaç adım sonra fark edildi ve üç ya da dört ağızdan çıkan bağırışlar duyuldu.

MacFinn “Kancık,” diye lanet okudu ve kadının peşinden gitti. Kolunu yakaladım ve parmaklarımı sertçe pazısına bastırarak durup bana bakmasını sağladım. Yeşil gözleri sert ve vahşiydi.

Yeniden tepenin aşağısına bakarak, “Ayrılalım,” dedim. “şanslıysak burada olduğumuzu bile anlamazlar.”

“Ama Tera-”

“Tera ne yaptığını biliyor,” dedim. “Eğer polis bizi enselese, bu gece laneti içinde tutmanın hiçbir yolu olmaz. şimdi gidelim ve parka en yakın benzin istasyonunda buluşalım. Tamam mı?”

Bayırın aşağısından koşan adamların sesi, bir uyarı bağırışı, sonra bir silah sesi duydum. Tera’nın iyiliğı için Ajan Benn’in orada olmadığını ümit ettim. MacFinn’in çenesi kasıldı, sonra bayır yukarı koştu. Aşağıdan başka bağırışlar geldi, yine silahlar atıldı, ardından kısa, keskin bir acı çığığı duyuldu.

Bana deli diyebilirsiniz, ama o gün başıma gelen bütün olayların üstüne bir de o sesler bardağı taşıran son damla oldu. Yaralı kolumu vücuduma bastırarak döndüm ve sendele-

yerek, uzun adımlarla, tepeden yukarı bir koçu tutturdum. Ayaklarıma bakarak, sadece bir ağaçtan kaçınmam gerektiğinde kafamı kaldırarak kaçtım.

ON ALTI

Yorgun argın, acıyla çığlık atmamak için kendimi zor tutarak parktan çıktım. Bulabildiğim ilk benzin istasyonunda çizmelerimi çıkarabilmek için durdum. Kovboy çizmeleri eski ve rahat olsalar da, kırlarda koşmak için yapılmamıştır. Binanın, ankesörlü telefonların yanında kalan, caddenin uzağındaki cephesine yaslandım ve kaldırıma oturdum. Vücudum acıyla zonkluyordu. Zonklama kalbim ve nefes alışverişimle beraber yavaşladı.

MacFinn'e bir saat süre verdim, ama ortaya çıkmadı. Kimse ortaya çıkmadı.

Kısa sürede huzursuzlandım. Hem MacFinn, hem de Tera West yakalanmış olabilir miydi? Murphy'nin memurları çok becerikli görünmüyor olabilirlerdi, ama çetin ve zeki insanlar olduklarını biliyordum. MacFinn ile Tera West'in yakalanmaları olasılık dışı değildi.

Pardösümün ceplerini alt üst ettim ve bir telefon görüşmesi yapacak kadar para buldum. Ardından acıyla ankesörlü telefona geçtim.

Susan telefonu açınca, “Midwestern Arcane, ben Bayan Rodriguez,” dedi. Sesi yorgun, stresli geliyordu.

“Selam, Susan,” dedim. Omzumun sancısıyla dişlerimi gıcırdatıp pardösümü biraz daha sıkıca üzerime çektim. Akşam, soğuk bir rüzgar ve gri bulutlar getiriyordu ve Tera West’in verdiği eşofman altı ve pamuk tişört beni ayazdan korumaya yetmiyordu.

Susan, “Harry?” dedi inanamayarak. “Tanrım. Neredesin? Polis seni arıyor. Burayı arayıp duruyorlar. Bir cinayet hakkında bir şeyler.”

“Bir yanlış anlama,” deyip duvara yaslandım. Ayaz içime işledikçe acı daha da kötüleşiyordu. Titremeye başladım.

“Sesin korkunç geliyor,” dedi Susan. “İyi misin?”

“Bana yardım edebilir misin?”

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. “Bilmiyorum, Harry. Neler olduğunu bilmiyorum. Başımı belaya sokmak istemiyorum.”

“Açıklayabilirim,” diye önerdim. Acının içinden sözcüklerimi anlaşılır tutmaya çabaladım. “Ama biraz uzun bir hikaye.” O son sözcüğe ince bir vurgu yaptım. Kimi zaman, insanlar hakkında bir şey bildiğinizde, onlara istediğinizi yaptırmanın ne kadar kolay olduğunu düşündükçe korkuyorum.

“Hikaye, ha?” dedi Susan. Sesindeki ani ilgi tınısını duyabiliyordum.

“Elbette. Cinayet, şiddet, kan, canavarlar. Eğer beni buradan alabilirsen sana bütün haberi anlatabilirim.”

“Seni piç,” deyip nefes aldı, ama ben gülümsediğini dü-şündüm. “Zaten seni almaya gelecektim.”

“Elbette gelecektin,” dedim ama kendi dudaklarımda da bir gülümseme hissettim. Ona benzin istasyonunun adresini söyledim ve federallerin Susan’ın telefonuna dinleme cihazı yerleştirmeye vakit bulamadığını umdum.

“Bana yarım saat ver,” dedi Susan. “Belki daha fazla, trafiğe bağlı.”

Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. Hava hem çöken alacakaranlığın, hem de ağır, kara bulutların etkisiyle hızla kararıyordu. “Zaman çok önemli. Elinden geldiği kadar acele et.”

Susan endişeli bir sesle, “Dikkatli ol, Harry,” dedi. Sonra telefonu kapadı.

Ben de kapadım ve duvara sırtımı dayadım. Susan’ı bu işin içine çekmekten nefret ediyordum. Bu bir şekilde kendimi ucuz ve zayıf hissetmeme neden oluyordu. Hamurumda-ki centilmenlikle ilgili bir sorundu. Bir kızın arabayla beni kurtarmaya gelmesini, beni korumasını istemiyordum. Bu doğru görünmüyordu. Susan’ı tehlikeye sokmak da istemiyordum. Bir cinayet zanlısıydım ve polis beni arıyordu. Yardım ve yataklıktan, ya da ona benzer bir şeyden başı belaya girebilirdi.

Öte yandan başka bir şansım da yoktu. Şehre bu kadar uzak bir noktada taksi bulabilsem bile param yoktu. Arabam yoktu. Herhangi bir yere yürüyecek halim yoktu. İrtibat kuracağım kişiler, yani MacFinn ve Tera West gitmişlerdi. Yar-

dım almam gerekiyordu ve Susan'ın bu konuda güvenebileceğim tek kişi olduğunu düşünüyordum. Eğer işin içinde bir haber varsa, cehenneme bile giderdi.

Bu özelliğini kendisine karşı kullandıysam da, sadece bana yardımcı olmaya ikna etmek için kullanmışım. Bunu yapmış olmak hoşuma gitmiyordu. Kendimi daha iyi biri sanırdım. Soğukta kafamı gömdüm, titredim ve doğru olanı yapıp yapmadığımı merak ettim.

Duvara yaslanmış beklerken benzin istasyonunun köşesinden bir tırmalama sesi gördüm. Gerildim ve bekledim. Ses tekrar geldi. Üç kısa hareketten oluşan kesin bir düzendi. Bir sinyaldi.

İhtiyatlı bir şekilde, dönüp elimden geldiği kadar hızlı koşmaya hazır bir halde binanın arkasına doğru yürüdüm. Tera West, bira kokan birkaç boş koliyle çöp kutusunun arasına çömelmiş halde duruyordu. Çıplaktı, vücudu tamamen bir kahverengi tonundaydı ve bir gram bile fazla yağ yoktu. Saçı karışmış ve orasında burasında yapraklar ve dal parçaları kalmıştı. Amber gözleri eskisinden bile daha yabancı ve vahşi görünüyordu.

Doğrudu ve bana doğru geldi. Görünüşe göre soğuğun bilincinde değildi. Yabani bir zarafetle hareket ettiği için, yıpranmış, bitkin ve düşünceli olduğum halde, bacaklarının ve kalçalarının fazlasıyla farkına vardım.

“Büyücü,” diye beni selamladı. “Pardösünü bana ver.”

Gözlerimi hızla onunkilere çevirdim, sonra pardösümü çıkardım. Omzum korkunç acı sinyalleri verdi. Soğuk rüzgar

neşeyle pardösümün altına giydiğim ince giysilerin içine sızınca, vücudum da beynime tamamen farklı türde başka şikayetler gönderdi. Tera pardösüyü aldı, üzerine geçirdi ve düğmesini ilikledi. Kolları çok uzun geldi ve altı da bileklerine düştü, ama ince, güçlü vücudunu yeterince iyi gizledi. Pardösü yanımda olduğu için hafifçe pişman olduğumu fark ettim.

“Ne oldu?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Polisler bir avın nasıl koştuğunu da, onu nasıl kovalayacaklarını da bilmiyorlar. İçlerinden biri beni kavradı. Bırakmasını sağladım.” İhtiyatlı bir şekilde etrafımıza baktı ve parmaklarını saçından geçirerek yaprakları ve dalları temizlemeye çalıştı. “Onları senden ve MacFinn’den uzağa sürükledim, değişim geçirdim ve kampa geri döndüm. MacFinn’in izini sürdüm.”

“O nerede?”

Dişlerini gösterdi. “Federaller yakalayıp götürdüler.”

“Lanet olsun,” deyip nefes aldım. “Nereye götürdüklerini biliyor musun?”

“Bir otomobile,” diye cevap verdi.

“Hayır,” dedim sinirim bozularak. “Otomobilin nereye gittiğini biliyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Ama Murphy adındaki kişiyle aralarında tartışma çıktı. Murphy’nin yanında daha çok insan, daha çok silah vardı. MacFinn onun istediği yere gitti.”

“Şehir merkezine,” dedim. “Murphy onun karakolda bir hücreye kapatılmasını isteyecektir. Lanet olsun, hücreler Özel Soruşturmalar birimiyle aynı katta.”

Tera sert bir ifadeyle omuz silkti. “Sen öyle diyorsan öyledir.”

“Fazla zamanımız yok,” dedim.

“Ne için? Yapılacak başka bir şey yok. MacFinn ay yükseldiğinde değişecek. Murphy ve polisler ölecek.”

“Hiç de öyle olmayacak,” dedim. “O değişim geçirmeden karakola ulaşmam gerekiyor.”

Tera beni kısık gözlerle inceledi. “Polis senin de peşinde, büyücü. Eğer oraya gidersen, sen de kafese tükürsün. MacFinn’e gülmene izin vermezler.”

“İzin istemeyi planlamıyordum,” dedim. “Ama içeri girebileceğimi sanıyorum. Yalnızca daireme uğramam gerek.”

“Polis daireni izliyordur,” dedi Tera. “Seni orada bekliyorlardır. Her halükarda ne araban, ne de paran var. Chicago’ya ay batmadan nasıl ulaşacaksın? Yapılacak başka bir şey yok, büyücü.”

Benzin istasyonunun diğer yanından bir lastik gıcirtısı gelince o tarafa baktım. Susan’ın otomobili durmak üzereydi. Yağmur damlaları Taurus’un ön camında küçük daireler oluşturmaya başlıyordu. İçimde cüretkar bir enerji akımı hissettim.

“İşte arabamız,” dedim. “Beni izle.” Tera’ya bu kısa komutu vermek hoşuma gitti, o ise boş boş bana baktı. Sırımı ona döndüm ve uzun adımlarla otomobile yürüdüm.

Susan yana eğildi ve yolcu kapısını açtı, ardından hayretle gözlerini kırparak bana baktı. Tera önüme geçerken, yolcu koltuğunu öne iterken, uzun, ince bacaklarıyla hızla arka

koltuğa kayarken, sonra Susan'ı müphem, dalgın gözlerle süzerken de gözlerini kırmaya devam etti.

Ön koltuğu tekrar öne çektim ve yerleştim. Kapıyı kapamak için gerçek bir çaba harcamam gerekti ve rahatsızlık ifade eden küçük bir ses ağzımdan kaçtı. Susan'a göz attığımda bana ve koluma dikkatle baktığını gördüm. Aşağı bakınca bandajın ve tişörtün bir kısmının kana bulandığını fark ettim. Mor bereler birkaç santim genişlemiş gibi görünüyordu ve tişörtün üstünden belli oluyordu.

Susan nefesi kesilerek, "Yüce Tanrım," dedi. "Neler oldu?" "Vuruldum," dedim.

Susan afallamış bir halde, "Acımıyor mu?" diye kekeledi.

"Bu dişi hep bu kadar aptal mıdır?" diye sordu Tera. İrkildim. Susan koltuğunda döndü ve Tera'ya ters ters baktı. Arkaya baktığımda Tera'nın gözlerini kısığını ve pek de gülümseme denilemeyecek bir edayla dişlerini gösterdiğini gördüm.

"Acıyor," diye kabul ettim. "Susan, bizi daireme götür, ama oraya geldiğinde durma. Sadece yavaşça yanından geç. Yolda her şeyi anlatacağım."

Susan, Tera'ya son bir kere şüphyle göz attı. Kurşun delikli pardösüme ve Tera'nın çıplak bacaklarına özellikle dikkat etti. "Bu haber sağlam çıksa iyi olur," dedi. Ardından otomobili vitesine taktı ve asabi bir aceleyle şehre doğru sürmeye başladı.

Uykuya dalmak istiyordum, ama kendimi zorlayarak son iki gün boyunca olanların çoğunu Susan'a anlattım. Sadece

Beyaz Konsey, iblisler ve şeylerle ilgili kısımları es geçtim. Susan dinledi, arabayı sürdü ve maksatlı sorular sordu. Kuzeybatı Geçidi Projesi ve Johnny Marccone'un projeye karşı çıkan şirketlerle bağlantılarıyla ilgili bilgilere neşeyle sarıldı. Yağmur düzenli, kasvetli bir örtü halinde inmeye başlayınca silecekleri çalıştırdı.

Sözümü bitirdiğimde Susan, "Yani ay yükselmeden ve dönüşüm geçirirmeden önce MacFinn'e ulaşman gerekiyor," dedi.

"Doğru anlamışsın," dedim.

"Neden Murphy'yi arayıp ona olup biteni anlatmıyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Murphy dinleyecek bir ruh halinde değil. Beni gözaltına aldı, bense kaçtım. Daha abrakadabra bile diyemeden beni hücreye tıkacaktır."

"Ama yağmur yağıyor," diye protesto etti Susan. "Bu gece ayı göremeyeceğiz. Bu MacFinn'in değişmesini önlemez mi?"

Soruyu duyunca gözlerimi kırptım ve arkadaki Tera'ya göz attım. Tera yan pencereden geçip giden binaları ve yanmaya başlayan sokak lambalarını izliyordu. Bana bakmadı ama başını iki yana salladı.

"O kadar şanslı değiliz," dedim Susan'a. "Hem de bu bulutlar yüzünden ayın doğmasına ne kadar zaman kaldığını kestirmek bir yana, güneşin batıp batmadığını bile anlayamıyorum."

Susan yavaşça nefesini verdi. "O halde MacFinn'e nasıl ulaşacaksın?"

"Dairemde birkaç şey var," dedim. "Sürmeye devam et. Bakalım eski evi kimse gözlüyor mu?"

Susan direksiyonu evimin olduğu sokağa kırdı ve yağmurun altında yavaşça ilerledik. Eski pansiyon sağanağın altında sabırla büzülmüştü. Oluklarından akan sular, çağıldayıp köpürüyordu. Yağmur inerken sokak ışıkları gümüş halelerle parlıyordu. Biraz aşağıda kahverengi bir sedan park edilmişti. Susan aracın yanından geçerken içinde iki siluet olduğunu gördüm.

“İşte polisler,” dedim. “İçlerinden birini Murphy’nin biriminden tanıyorum.”

Susan yine bir nefes verdi, köşeyi döndü ve sokağın kenarına park etti. “Dairene gizlice girmenin bir yolu var mı? Bir arka kapı filan?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Yalnızca bir kapı var ve pencereleri buradan görebiliyorsun. Sadece polisin birkaç dakika başka yöne bakması gerek.”

“Bir dikkat dağıtma hareketine ihtiyacın var,” dedi Tera. “Ben hallederim.”

Omzumun üstünden baktım. “Şiddet istemiyorum.”

Yüz ifadesini hiç değıştirmeden başını yana eğdi. “Pekala,” dedi. “MacFinn’in hatırı için dediğini yapacağım. Kapıyı aç.”

Dipsiz gözlerine bir an dikkatle bakarak bir aldatmaca ya da ihanet işareti aradım. Ya katil Tera’ysa? MacFinn’in durumunu biliyor ve öyle ya da böyle dönüşüm geçirebiliyordu. Geçen ayki cinayetleri de, iki gece öncekini de işlemiş olabilirdi. Ama eğer öyleyse neden MacFinn ile ikimiz kaçabilelim diye kendini feda etmişti? Neden gelip beni bulmuştu?

Öte yandan, MacFinn ele geçirilmişti. Ve Tera’nın benzin

istasyonunda söylediği sözler başka bir bakış açısından ele alınırsa, kadın pekala o sözleri beni ona yardım etmekten vazgeçirmeyi planlayarak sarf etmiş olabilir. Ya MacFinn ile ikimizi dünyevi adalet sistemine atarak ikimizin de icabına bakmaya çalışıyorsa?

Acıdan ve yorgunluktan başım dönüyordu. Paranoyaksın Harry, dedim kendime. Bir yerde birine güvenmen gerekiyordu, yoksa bu gece MacFinn dönüşecek, Murphy ve birçok başka iyi insan ölecekti. Fazla tercih şansım yoktu.

Kapıyı açtım ve ikimiz birden arabadan indik. “Ne yapacaksın?” diye sordum Tera’ya.

Amber gözlü kadın cevap vermek yerine pardösümü çıkarıp bana uzattı. Yağmurun altında çıplak ve çok hoştu. “Vücuduma bakmak ister misin?” diye sordu bana.

Susan arabadan, “Buna nasıl cevap vereceğine dikkat et, ahbap,” diye homurdandı.

Öksürdüm, arkadaki Susan’a göz attım ve gözlerimi diğer kadından uzak tuttum. “Evet, Tera. Sanırım bu işe yarayacaktır.”

“Yirmi kısa nefes boyunca bekle,” dedi. Sesinde eğlendiğini belli eden bir tını vardı. “Beni bu blogun diğer ucundan al.” Ardından çıplak topukları üzerinde dönüp, zarif ve rahat bir yürüyüşle sokak ışıklarının arasındaki karanlığa süzüldü. Bir an arkasından kaşlarımı çattım, sonra yeniden pardösümü giydim.

“O kadar dikkatli bakmana gerek yok,” dedi Susan. “Bu hikâyedeki en ilgi çekici insan o mu?”

Yaralı kolumu vücuduma bitişik tutarak yüzümü buruşturdum ve eğilip Susan'ın gözlerine baktım. "İnsan olduğunu düşünmüyorum," dedim. Sonra doğruldum ve sokak boyunca yürümeye başladım. Tera'nın belirttiği zamana dek köşeye ulaşmamak için adımlarımı yavaşlattım. Ama yine de hızla, yağmurdan kaçan biri gibi, ellerim cebimde ve gri sağanakta başımı önüme eğerek yürüyordum.

Dairemin olduğu binaya doğru yürüyerek caddenin karşısına geçtim ve bu arada sedana göz attım.

Polisler beni izlemiyorlardı. Arkalarındaki sokak lambasının altındaki ışık havuzuna gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Tera orada dans adımlarıyla zarafetle dönüyor, duyamadığım bir ritim ve müziğe uygun tempoda hareket ediyordu. Hareketlerinden ilkel bir tür yoğunluk, çığ bir cinsellik, dişil bir güç akıyordu. Dönerken ve dolanırken sırtını kamburlaştırıyor, dondurucu yağmurda göğüslerini sergiliyordu. Teni yağmur suyuyla kaygan ve parlak bir hal almıştı.

Sokağın diğer tarafında kaldırım taşma ayağı takıldı. Aceleyle dairemin basamaklarını inerken yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Kapıyı açtım ve içeri girip ardından kapadım. Mum yakmadım. Hareket etmek için ev hakkındaki bilgime güvenecektim.

İki iksir, bıraktığım yerde, tezgahın üstünde, plastik şişelerin içindeydi. Siyah naylon sırt çantamı yerden aldım ve şişeleri içine attım. Sonra yatak odama girdim ve bir göğüs cebi üzerinde koyu harflerle MIKE yazılı, küçük, kırmızı bir yama bulunan mavi tulumu kaptım. Tamircim, Mavi Kaplum-

bağay'ı en son bakıma götürdüğümde tulumu bagajda unutmuştu. Ayrıca bir beyzbol kepi, bir ilkyardım çantası, bir rulo koli bandı, bir kutu tebeşir, dolabımda tuttuğum düzgün taş koleksiyonundan yedi düzgün taş, beyaz bir tişört, bir kot pantolon ve kocaman bir Tylenol şişesi ekledim, sırt çantamın fermuarını kapadım ve yeniden dışarıya yöneldim. Son anda kapının yakınındaki köşeden büyücü asamı aldım.

Bir şey hızla bacaklarımın yanında geçip geceye doğru koştu, yüreğim ağzıma geldi. Mister merdivenin tepesinde durup gizemli ve sinirli gözleriyle bana baktı, sonra karanlığın içinde kayboldu. Alçak sesle bir şeyler mırıldandım, kapıyı arkamdan kilitledim, sonra bir kere daha dışarıya yöneldim. Kalbim bana rahat vermeyecek kadar hızlı atıyordu.

Tera, sedanın arkasındaki ışık havuzunun ortasında, elleri ve dizleri üzerindeydi. Islak saçları yüzüne düşmüş, dudakları aralanmış, iki sivil polise bakıyordu. Polisler otomobilden inmiş, birkaç metre mesafeden onunla konuşuyorlardı. Tera'nın göğsü inip kalkıyordu, ama onu daha önce hareket halinde gördüğüm için, bunun sadece dansa harcadığı çabadan ileri geldiğinden kuşkuluydum. Ama güzel görünüyordu. Polisler açıkça gözlerini dikmiş izliyorlardı.

Asamı ve sırt çantamı elime aldım ve yeniden sokak boyunca yürüdüm. Susan'ın otomobiline geri dönmem uzun sürmedi. Susan yorum yapmadan hemen aracı hareket ettirip bloğun çevresini dolaştı. Daha yeni yavaşlamaya başlamıştı ki, Tera iki binanın arasından ortaya çıktı ve uzun adımlarla arabaya doğru koştu. Öne eğildim, kapıyı açtım, o da arka

koltuğa geçti. Evden aldığım fazlalık giysileri ona atınca yorum yapmadan giyinmeye başladı.

“İşe yaradı,” dedim. “Başardık.”

“Elbette yaradı,” dedi Tera. “Erkekler aptaldır. Dişi ve çıplak olan her şeye aval aval bakarlar.”

Susan alçak sesle, “İşte şimdi doğru söyledi,” dedi ve otomobili tekrar harekete geçirdi. “Ah, bu konuyu konuşacağız beyefendi. Sonraki durak, Özel Soruşturmalar.”

Şehir merkezindeki eski, yıpranmış karakol binasının dışında, beyzbol kepini biraz daha gözlerimin üzerine indirdim ve arka plana uyum sağlama iksirini içtim. Açıkçası pek bir tadı yoktu, ama mideme ininceye kadar sürekli kıpırdandı ve köpürdü.

İksirin etkisinin başlaması için birkaç saniye bekledim ve ellerimi büyücü asamın tutamağında kaydırdım. Asanın ucunu tekerlekli bir kovaya sokmuş olsam da, tutamak hâlâ bir paspasa ait gibi görünmüyordu. Ayrıca koyu mavi tulum giymiş olsam da, bana gülünç derecede küçük geliyordu. Pek hademeye benzemiyordum.

İşte büyü burada devreye girecekti. Eğer iksir etkisini gösterirse sıradan gözlemciler beni arka plan gibi görecekti, manzaranın bir parçası sandıkları için bana iki kere göz atmayacaklardı. Yakından incelemedikleri sürece, iksirin gücü dikkat çekmemi önleyecekti. Böylece MacFinn’in yakınına gidip çevresine hapsedme dairesini çizebilecek ve çılgınca etrafa saldırmasını engelleyebilecektim.

Elbette, eğer iksir etki etmezse, önümüzdeki birkaç yıl boyunca bir hapishane hücresinin içini inceleyebilirdim; tabii dönüşmüş MacFinn beni parçalara ayırmazsa.

Omzumdaki acının ve midemdeki tedirgin gerilimin üstünde durmamaya çalıştım. Yeniden sargılarla sarılmış, Tylenol'e bulanmış ve sadece canlanma amacıyla hazırladığım iksiri içmeden mümkün olabileceği kadar canlanmıştım.

Hareket edemeyecek kadar hasta düşmeksizin her iki iksiri de bünyeme alabilseydim, canlandırıcı iksiri de elime aldığımda kafama dikerdim, ama arka plana uyum sağlama iksiri olmadan içeri girip MacFinn'e ulaşmamın yolu yoktu. Tek yapabileceğim, sonradan canlandırıcı iksir için de bir kullanım alanı bulmayı ümit etmektir. Çabanın boşa gitmesinden nefret ederim.

Yağmurda sabırsızlıkla bekledim. Bir anlığına, bir şeyi yanlış yaptığımdan, iksirin hiçbir etkisinin olmayacağından emin oldum.

Sonra etki etmeye başladı.

Üzerime bir çeşit gri his yerleşti ve irkilerek, renklerin görüşümünden yok olmaya başladığını fark ettim. Iksirin etkisi artarken içime bir tür kayıtsızlık, beni bir yere oturmaya ve dünyanın geçip gitmesini izlemeye sevk eden bir dermansızlık geldi, ama aynı zamanda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Derin bir nefes aldım, elimde kovam ve “paspas”ımla binanın merdivenini çıktım, kapıyı açtım ve içeri girdim. Tamamen gri, siyah ve beyaz tonlarındaki gölgeler tuhaf bir şe-

kilde kayıyor ve değişiyordu. Bir saniyeliğine kendimi *Kazablanka*'nın ya da *Malta Şahini*'nin setindeki bir figüran gibi hissettim.

Danışma masasında baş hemşireye benzeyen yaşlı ve katı bir çavuş oturuyor, parlak bir derginin sayfalarını karıştırıyordu. Kadın siyah beyaz tonlarda yapılmış bir portreye benziyordu. Başını kaldırıp bir saniye bana göz attı ve üniformasına, yanaklarına ve gözlerine yeniden renk geldi. Bana gelişigüzel bir şekilde baktı, burnunu çekti ve başını tekrar dergiye eğdi. Dikkati azalırken giysisindeki ve cildindeki renkler de soldu. Bana dikkat edip etmediğine bağlı olarak onu algılamam da değişiyordu.

Yüzümün muzaffer bir gülümsemeyle gerildiğini hissettim. İksir işe yaramıştı. İçerideydim. Parmak uçlarımda dans etmemek için kendimi zor tuttum. Bazen büyü kullanabilmek öyle *harikaydı* ki. Birkaç saniyeliğine, özel efektlerin verdiği müthiş keyif nedeniyle acım neredeyse geçti. Bob'a bu iksiri ne kadar sevdiğimi söylemeyi unutmamalıydım.

Başımı eğdim ve danışmanın yanından geçtim. Geç saatlerde karakolu temizlemeye gelen bir hademedden ibarettim işte. Kovayı ve “paspas”ımı yerden aldım, beşinci kattaki gözalı hücrelerine ve Özel Soruşturmalar bürolarına gitmek için merdiveni çıkmaya başladım. Merdivende bir polis yanımdan geçti, ama bana bakmadı bile. Üniforması ve cildi tamamen renksiz kaldı. Kendime güvenim arttı ve daha hızlı hareket etmeye başladım. Fiilen görünmezdim.

Şimdi tek yapmam gereken MacFinn'i bulmak, bir yolu-

nu bulup onu görmek ve Murphy'yi ve bütün diğer polisleri MacFinn'in dönüşeceği canavardan kurtarmaktı; tabii onlar bunu denediğim için beni tutuklamadan önce.

Ve pek fazla zaman kalmamıştı.

ON YEDİ

Hiç almanığınız olsun istediniz mi?

Ben o gece istedim. Ayın ne zaman yükseleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kütüphaneye ya da kitapçıya koşmaya da zamanım yoktu. Güneşin batmasından yaklaşık bir saat sonra olacağını biliyordum, ama bulutlar çok yoğun olduğu için güneşin tam olarak ne zaman battığından emin değildim. Yirmi dakikam mı vardı? On dakika? Bir saat?

Yoksa artık çok mu geçti?

Merdiveni çıkarken, MacFinn değiştikten sonra onunla binada yalnız kalmam ihtimalini düşündüm. Bütün o öve öve bitirilemeyen büyü bilgilerime rağmen MacFinn'in güçleri hakkında aslında fikrim yoktu; ama Kim'in vücudunu gördükten sonra, yapabileceği şeyleri tahmin edebiliyordum. Bob loup-garou'ların hızlı, güçlü ve büyüye karşı neredeyse bağışık olduklarını söylemişti. Öyle bir şeye karşı ne yapabiliyordum?

Bunu öğrenmeden o daireyi MacFinn'in çevresine çezelemek için dua etmem gerekiyordu. Bunun için ihtiyaç duya-

cağım tebeşirin ve taşların hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için kovayı kontrol ettim. İlle de onları gümüşten, altından veya başka bir şeyden yapmanız gerekmiyordu. Daha çok, yapının kullanılan güçleri nasıl yönlendirdiğini anlamanız lazımdı. Eğer bunu bilerseniz, o kadar saf olmayan malzemeler kullanarak yapmayı da başarabilirdiniz. En iyi büyücüler, sadece tebeşir, sofraya tuzu ve bir tahta kaşık kullanarak kayda değer işler yapabilirler.

Artık düşüncelerim dağılıyor, paniğin etkisiyle korku içindeki bir sincap gibi etrafa kaçıyordu. Bu kötüydü. Odaklanmaya, yönlendirmeye, yoğunlaşmaya ihtiyacım vardı. Ayaklarımı yere biraz daha sert bastım, merdiveni cüret edebildiğim kadar hızlı çıktım ve beşinci kata ulaştım. Özel Soruşturmacılar'a açılan kapı koridorda üç metre ilerideydi. Gözaltı hücreleri koridorun ilerisinde, köşeyi döndükten sonraydı. Hemen o yöne doğru harekete geçtim.

Büro kapısının yanından yürürken Murphy'nin "Ne demek yani onu bulamıyorsunuz?" dediğini duydum.

"Aynen öyle. Dairesinin önündeki adamlar binadan hiç gözlerini ayırmadıklarını, ama Dresden'in onlar hiçbir şey görmeden eve girip çıktığını söylüyorlar." Carmichael'ın sesi yorgun ve bıkkındı.

Murphy burnundan soludu. "Tanrı aşkına, Carmichael. Bu gidişle Dresden sen onu bulamadan bürodan içeri dala-cak."

Kapının yanından aceleyle geçip koridorda yürümeye devam ettim. Konuşanlar bilmeden kendime dair bir konuşma

ya kulak kabartmak baştan çıkarıcıydı, ama hiç zamanım yoktu. Aceleden yarı koşarak, sallanıp gıcırdayan kovamı koridor boyunca sürükledim.

Doğal olarak gözaltı hücreleri parmaklıkların arkasına kurulmuştu. Eğer anahtarınız yoksa karakol muhafızının düğmeyle açması gereken, parmaklıklı, iki yana açılan bir kapı vardı. Onun arkasında bir tür antre bulunuyordu; orada da sadece bir çift tahta iskemle ve kurşun geçirmez camdan penceresi olan bir tezgah vardı. Gardiyan camın ardındaki masasında oturuyordu. Gözlerinin altında torbalar vardı ve sıkılmış görünüyordu. Hemen yan tarafta, çelikten yapılmış, ufakık bir penceresi olan bir başka kapı, sıra sıra hücelere açılıyordu. Gardiyanın masasında o kapının kontrolleri de vardı.

İlk parmaklıklı kapıya gittim, başımı eğdim ve metal çubuklara vurdum. Bir süre bekledim, ama hiçbir şey olmadı, bu yüzden çubuklara tekrar vurdum. Binaya girmemi sağlayan arka plana uyum sağlama iksirinin, aynı zamanda gardiyanın beni fark edip içeri almasına da engel olması hoş bir ironi olurdu diye düşündüm. Tahta “Paspas”ımın sapıyla çubuklara yeniden, bu sefer daha sert vurdum.

Gardiyanın dergisinden başını kaldırması için kararlı bir şekilde vurmam gerekti, ama sonunda baktı ve kalm gözlüklerinin arkasından beni dikkatle inceledi. Vücudundaki siyah-beyaz tonlar girdap gibi kıvrıldı ve biraz renk kazandı, ardından yine griye döndü. Kaşlarını çattı, arkasındaki duvarda asılı takvime göz attı, sonra düğmeye bastı.

Parmaklıklı kapı vızıldadı ve onu kovamla iterek açtım. Başımı eğerek kovayı içeri taşıdım. Gözlerini yeniden dergiye çevirmiş olan gardiyan “Bu hafta erken geldin,” dedi.

“Cuma günü şehir dışına çıkacağım. İşimi önceden bitirmeye çalışıyorum,” diye cevap verdim. Sesimi monoton, elimden geldiği kadar tondan yoksun ve sıkıcı tuttum. Sesim istediğim gibi çıkınca şaşırdım. Genellikle pek iyi bir yalancı ya da aktör değilimdir, yani iksir ince ve sinsî bir seviyede bana yardım ediyor olmalıydı. Bob hakkında tek şey söyleyebilirim: İnanılmaz sinir bozucudur, ama işini iyi bilir.

Gardiyan sıkılmış bir ses tonuyla, “Her neyse. Şurayı imzala,” deyip pleksiglas pencerenin tabanındaki yuvadan bir not panosu ve bir tükenmez kalem uzattı. Dergide bir sayfa çevirip, atletik görünümlü genç bir kadının, olanakdışı genç bir adamla, anatomik açıdan aynı derecede olanakdışı bir şey yaptığı bir fotoğrafı işaret etti.

Duraksadım. Nasıl imza atacaktım ki? Yani, Bob’un iksiri iyi olabilirdi, ama imzama kağıda geçirdikten sonra onu değiştirecek de değildi. İç kapıya, sonra da duvardaki saate göz attım. Ne olursa olsun. Etrafta oyalanacak vaktim yoktu. Tezgaha yürüdüm ve kabul sayfasına okunamayan bir şeyler karaladım.

“Bu gece hiç sorun oldu mu?” diye sordum.

Gardiyan dergisini doksán derece sağa çevirirken burnundan soludu. “Sadece daha önce getirdikleri şu zengin adam. Bir süre bağırdı, ama artık sustu. Muhtemelen aldığı bir maddenin etkisinden yeni çıkıyordur.” Not panosunu aldı, üs-

tünkörü bir göz attı ve bir sıra siyah beyaz monitörün yanındaki çivisine geri astı.

Monitörlerin yakınına eğilip gözlerimi üzerlerinde gezdirdim. Görünüşe göre her biri bir güvenlik kamerasından sinyal alıyordu, çünkü her biri içindeki aktörler hariç tıpatıp aynı sahneyi göstermekteydi. Bir duvarı parmaklıklardan, diğer üç duvarı pürüzsüz betondan oluşan, olsa olsa iki buçuk metreye iki buçuk metrelik küçük bir hücre, bir yatak, bir tuvalet ve tek bir kapı. Monitörlerin aşağı yukarı üçte ikisinde, ekranın alt sağ köşesine yapıştırılmış birer maskeleme bandı şeridi vardı. Şeritlerin üzerine siyah fosforlu kalemle HANSON veya WASHINGTON gibi isimler yazılmıştı. Çılgın gibi monitörleri taradım, sonunda alt köşede MACFINN yazılı olanı buldum. Monitörüne baktım. Video bulanık, karlı ve parazitli kaplıydı, ama ne olduğunu yeterince iyi görebiliyordum.

Hücre boştu.

Havada beton tozu uçuşuyordu. Parmaklıklardan oluşan duvar yok olmuş, görünüşe göre betondan sökülmüş ve yere inmişti. Hücresinin zemininde MacFinn'in kot şortunun parçalarını görebiliyordum.

"Lanet olsun," dedim yumuşak bir sesle. Başka bir monitörde, MacFinn'inkinin yanındakinde titrek bir hareket oldu. Ekranın altındaki şeritte MATSON yazıyordu ve kolsuz, beyaz bir atlet ve kot giymiş, tıraşsız bir adamın yatağın üstünde tortop olduğu, sırtını hücresinin arka köşesine bastırıldığı görülebiliyordu. Ağzı açıktı ve göğsü çıgık atıyormuş gibi

gerilmişti, ama kalın güvenlik kapısının ve beton duvarların öte yanından hiçbir şey duyamıyordum. Kamerada titrek bir hareket, sonra bulanık, devasa ve kıllı bir şekil gördüm ve Matson kendini korumak için sıska kollarını kaldırırken, kocaman ve hızlı bir şey çürük bir kazıklı çiti aşan büyük bir köpek gibi parmaklıkları iterek içeri girdi ve adamın üstünü kapladı.

Bir parazit patlaması ve şiddetli bir hareket oldu, ardından hücrenin gri duvarlarına ve zeminine siyah bir şey çarpıldı. Biri bir kola kutusunu sallamış ve duvarlara kola püskürtmüş gibiydi. Ardından dev biçim yok oldu ve arkasında lime lime, titreşen, parçalanmış etten ve kan içinde kalmış giysilerden oluşan bir yığın bıraktı. Matson güvenlik kamerasına bakarak ölen gözleriyle bana yalvardı, ardından son bir kere seğırdi ve ölüp gitti.

Bütün olay en fazla üç ya da dört saniye sürmüştü.

Hastalıklı bir büyülenme hissi içime yerleşirken diğer monitörleri taradım. Mahkumlar hücrelerinin önüne geçiyor, bir şeyler bağıyor, olup biteni görecektik kadar bakmaya çalışıyorlardı. Olanları göremediklerini fark ettim, yalnızca duya-biliyorlardı. Dışarı bakıp dönüşmüş MacFinn'i göremeyeceklerdi, ta ki o hücrelerinin parmaklıklarına ginceye kadar.

Mide bulandırıcı, korkunç ve takatimi kesen bir korku içimi kapladı ve dilimin tutulmasına neden oldu. Yaratık hücrenin parmaklıklarını ucuz plastikten yapılmışlar gibi parçalamış ve bir insanı acımadan öldürmüştü. Matson'un ölü gözlerine, midesinden geriye kalan parçalanmış yığına,

sağ kolundan ve bacağından fırlamış et parçalarına baktım.

Yıldızlar adına, Harry, diye düşündüm kendi kendime. *O yaratıkla aynı binada ne işin var senin?*

Başka bir monitörde birkaç saniye önce olanlar tekrarlanıyordu. CLEMENT adında, orta yaşlı bir zenci yaratığın önünde düştü ve çığlıklar atarak can verdi. Olanları görmek, ilkel, eski bir korkuyu, kafamın içine programlanmış bir duyguyu harekete geçirdi. Gizlendiğim yerde keşfedilmekten, öldüren dişleri ve ezici bir çenesi olan bir yaratık beni yemek için üzerime gelirken kaçıışı olmayan ufacık bir alanda hapsolmaktan korkuyordum. Aynı ilkel, çıplak kısmım, rasyonel zihnime, hemen şimdi dönmem, hızla koşarak uzaklara kaçmam için çığlık atıyor, yalvarıyor, bağıırıyordu.

Ama o yaratığın devam etmesine izin veremezdim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

“Bak,” dedim ve monitörü gösterdim. Parmağım titredi ve sesim çok sessiz bir fısıltı halinde çıktı. Sonra parmağımı monitörlere vurup gardiyana, “Bak!” diye yarı bağıırarak yeniden denedim.

Adam bana göz attı, başını eğdi ve kaşlarını çattı. Yüzüne biraz renk gelmeye başladığını gördüm, ama artık bunun bir önemi yoktu. Monitörlere biraz daha yaklaşılmaya çalışarak işaret etmeye devam ettim. “Baksana, ekranlara baksana be adam, Tanrı aşkına!” Artık sesim tiz, paniklemiş bir tonda çıkıyordu. Monitörlere yaklaşabildiğim kadar yaklaşıp heyecanla haykırdım.

Elbette bunu yapmamam gerektiğini düşünmeliydim. Bü-

yücüler ve teknoloji iyi bir ikili değildir, özellikle büyücünün kalbi bir basketbol sahasının zemini gibi güm güm atıyor ve midesi bulanıyorsa. Monitörler iyice parazitlendi ve karlandı ve bazen görülen, bazen de görülmeyen titrek görüntüler vermeye başladı.

Muhafız bana iğrenerek baktı ve dönüp monitörlere göz attı. Bir saniyeliğine göz atınca titrek, zayıf görüntüde, MURDOCH adında bir adamın can verdiğini gördüm.

Gardiyan, “Ne oldu bu meretlere şimdi?” diye şikayet etti ve temizlemek için gözlüğünü çıkardı. “Lanet olası kameralar hep bir sorun çıkarıyor. Yemin ediyorum onları tamir etmek için harcadıkları paraya değmez.”

Çılginca monitörlerden geriye çekildim. “Ölüyorlar,” dedim. “Tanrım, o şey hepsini öldürmeden o adamları buradan çıkarman gerek.”

Adam başını eğdi. “Hı-hı. Bence de öyle. Şehir yönetiminin ne kadar zeki olduğu belli, değil mi?”

Ona bir an dikkatle baktım. Adam gözlüğünü tekrar takıp bana nezaket ve sıkıntıyla gülümsedi. Renkleri yeniden siyah-beyaza dönmüştü, ben de onun gözünde yine monoton, yavan, ihtiyar bir hademeye dönmüş olmalıydım. Iksir sözcüklerimi gardiyanın beyninin yorum yapmadan kabul edeceği ve üstünde düşünmeyeceği bir şeye çevirmişti. Sadece on seferden dokuzunda insanlarla yaptığınız sıkıcı günlük konuşmalardan biriydi işte. Iksir muhteşemdi. Fazlasıyla iyiydi.

Sinir bozukluğu ve korkuyla, “Monitörlere bak,” diye çığlık attım. “Onları öldürüyor!”

Muhafız, “Monitörler seni işini yapmaktan alıkoymaya-
caktır,” diye bana güvence verdi. “Dur senin için kapıyı aç-
yım.” O anda pleksiglas penceresinin arkasında bir yerde bir
düğmeye bastı ve hücrelerin sıralandığı koridora çıkan gü-
venlik kapısı bir vınlama sesi çıkardı, çıtırdadı ve sekiz on
santim açıldı.

Hücrelerden çığlıklar geliyordu. Bir adamın boğazından
çıkacağını düşünemeyeceğiniz, panik ve dehşet dolu tiz ses-
lerdi bunlar. Korkunç bir burulma sesi, bir metal gıcırıtısı du-
yuldu, çığlıklardan biri ürpertici, şiddetli bir noktaya tırman-
dı, sonra çözülüp boğuk, karmakarışık yırtılma, çatırdama,
koparılma, boğulma ve gümleme seslerine dönüştü. Ve sesler
sona erdiğinde bir şey, kocaman bir şey güvenlik kapısının en
fazla üç metre ötesinde kocaman göğsünü titreterek hırladı.

Muhafıza bir göz attığımda sendeleyerek ayaklandığını ve
elini silahına uzattığını gördüm. Görev yerinden dışarı yönel-
di ve muhtemelen durumu incelemek için antreye çıkan ka-
pıyı açtı.

“Hayır!” diye bağırdım ve kendimi güvenlik kapısına at-
tım. Duvarın diğer yanında başka bir şeyin çıkışa doğru yö-
neldiğini, görmekten çok hissettim. Nefesini duyabiliyor,
muazzam gövdesinin hareketini havada hissedebiliyordum.
Tam omzumu kapıya çarpıp kaparken, dev ve güçlü bir şey
bir pençesini içeri soktu. Çelik güvenlik kapısının kenarı, pa-
tinin, daha doğrusu ne tam pati, ne de tam el olan, ucunda
dev siyah pençeler bulunan ve ıslak, koyu kanla kaplanmış o
uzvun üzerine kapandı. Kapının diğer tarafındaki, benle ara-

sında yalnızca sekiz santim elik bulunan yaratığın, kulakları tırmalayacak kadar saf bir öfke ve nefretle homurdandığını duydum.

Ardından kapıyı itmeye başladı.

İlk itiş deneme kabilindendi, ama bütün gücümle kapıya yüklendiğim halde çizmelerim fayansta kayarak zeminde otuz santim geriye gitmeme neden oldu. Yaratık o pati-elini çevirdi ve ani bir hareketle pençelerini elik kapıya geçiriverdi. Kapıyı tutunca çılgınca bir öfkeyle onu ileri geri bükmeye başladı.

Mücadele ederek kapıyı kapatmaya çalışırken gardiyana, “Yardım et bana!” diye bağırdım. Adam bana bir an gözlerini kırparak baktı, sonra üzerine renkler akın etti.

“Sen!” dedi. “Tanrım. Neler oluyor?”

“Şu kapıyı kapamama yardım et, yoksa ikimiz de ölürüz,” diye hırlayarak, ağırabildiğim her güç kırıntısıyla ileri itmeye devam ettim. Tam gardiyan aceleyle bana yardıma gelirken, loup-garou ağırlığını topladı ve yeniden kendini kapıya attı.

Kapı içeriye doğru havalanıp beni gardiyanın yanından oyuncak bir bebek gibi uçurdu. Sırtım koridora açılan kilitli kapıya vurarak, yaralı omzumda ani ve sıcak bir acının parlamasına neden oldu. Gardiyansa arkasında oturduğu tezgaha giden kapıdan geçerken sendeleyip yere düştü.

Bir hırıltı oldu, sonra bir zamanlar Harley MacFinn olan yaratık kapıdan içeri geldi. Velociraptor ne kadar kuşsa, loup-garou da o kadar kurttu; temel tasarım aynı olsa da, ortaya çıkan sonuç çok farklıydı. Kamburlaşmış omuzlarının ucuna

kadar, yüksekliği bir elli-bir altmış olmalıydı. Bir kurttan daha genişti, sanki kurt aşığı basırılmış, fazladan iki yüz-iki yüz elli kilo kasla takviye edilmişti. Sıçrayan taze kanla parlayan yerleri hariç, postu pütürlü, simsiyah ve matı. Kulakları havaya dikilmiş, öne odaklanmıştı. Doğal bir şeye ait olamayacak kadar geniş bir ağız, bir ağız dolusu da dişı vardı. Gözleri Mac-Finn'in alevli gözlerinin tek renkli, grileşmiş haliydi. Her yanı, arka plana uyum sağlama iksirinin etkisiyle siyah renkte görünen kanla lekelenmişti. Uzuvarları orantısızdı, ama aşırı uzun mu göründüklerine, yoksa sadece *yanlış* mı olduklarına karar veremiyordum. Yaratığın her yanı yanıştı, kötölük, nefret ve öfkeyle doluydu ve üstünde dişlerimi acıtan, saçlarımı diken diken eden bir doğaötesi güç örtüsü taşıyordu.

Loup-garou kapıdan içeri girdi, renksiz bakışlarıyla odayı taradı ama beni es geçti. Sonra o kötücül zarafetiyle soluna döndü ve gardiyanın üzerine atıldı.

Adam şanslı çıktı. Yeniden ayağa kalkarken yukarı baktı ve yaratığı gördü, ardından bu dişli dehşeti görmenin getirdiği spastik bir tepkiyle çırpındı. Bu tepkisi onu loup-garou'nun yolundan birkaç santim uzaklaştırdı. Sonra aceleyle gerileyerek tezgahın arkasında gözden kayboldu.

Loup-garou gardiyanı izlemek için döndü. Yavaşlamıştı, zira tezgahla duvar arasından geçmek zorunda kalıyordu. Bunu yaparken tezgahın dışarıya, antreye doğru bükölmesine neden oldu. Gardiyan elinde silahı ayağa kalktı, güvenilir ateş etme duruşuna geçti. Tabancanın şarjörünü belki üç saniyelik bir sürede loup-garou'nun kafatasına boşaltarak kü-

uk antreyi gökgürültüsü sesiyle doldurdu ve hücre koridorundaki mahkumların bağırışlarını bastırdı.

Canavar ilerlemeye devam etti. Kurşunlar onu en fazla profesyonel bir güreşçinin önünde uçan bir sinek kadar rahatsız etmişti. O sıçrarken gardiyan, “Hayır, hayır, hayır, hayırhayırhayır!” diye çığlık attı. Ardından yaratık pençelerini ve çenesini savurarak üzerine indi. Gardiyan dönmeye, kaçmaya çalıştı ama kaçacak bir yeri yoktu. Yaratık başını çevirip dişlerini adamın sırtının alt kısmına geçirerek etrafa kan püskürttü. Gardiyan ığlık attı ve ılınca konsolu kavradı, ama loup-garou başını şiddetle soldan sağa sallayarak onu konsoldan çekip aldı ve tezgahın arkasındaki zemine fırlattı.

Gardiyanın öldüğünü görmedim. Ama kanın loup-garou’nun kamburlaşmış, pürüzlü omuzlarının üstünden sıçrayıp duvarları ve tavanı dekore edişini gördüm. Eğrilmiş ve çarpılmış pleksiglas paneller kızıl renge boyandığında sessizce minnet duydum.

Tam o anda, felç edici bir acı bütün omzumu kavururken ve dehşete düşmüş mahkumlar çığlık atar, Tanrı’ya ya da Allah’a onları kurtarması için seslenirlerken, bu velveleye yeni bir gürültünün eklendiğini fark ettim. Gardiyanın konsola doğru tırmanırken harekete geçirdiği alarm şevkle ötüyordu. Polisler koşarak geleceklerdi ve en ndekilerden biri de Murphy olacaktı.

Loup-garou hâlâ gardiyanın vücudunu parçalıyordu. Adamın iyiliği için hâlâ canlı olmadığını mit ettim. En iyi seçeneğim hücre bloguna sıvışmak, güvenlik kapısını arkam-

dan kapamak ve yarattığın serbestçe binanın içine geçeceğini ümit etmekte. Hücre bloğunun içinde bir koruyucu engel oluşturacak, canavarın kapıdan ya da duvarlardan geçip bana ve oradaki mahkumlara ulaşmasını önleyecek bir şeyler yapacak vaktim olurdu. Orada mevzi kurabilir, sabahı bekleyebilir ve o zamana kadar dayanabilirdim. Zeki bir insanın yapacağı hareket buydu. Hayatta kalmak isteyen bir insanın yapacağı hareket buydu.

Bunun yerine küçük odanın diğer yanındaki asama döndüm ve elimi ileri uzattım. “*Vento servitas*,” diye tıslayıp, sıkıca odakladığım irademi adeta ileriye ittim. Aynı anda başlayan ani bir hava akımı asamı bana attı ve hücrelere giden kapıyı kapayarak, mahsur kalmış mahkumlara küçük de olsa bir koruma sağladı. Elimi öne uzatıp asayı havada yakalayarak beni loup-garou ile beraber antrede kilitli tutan parmaklıkları geçide döndüm.

Parmaklıkların arasına soktuğum asama iyice yaslandım. Eğer işin içinde yalnızca tahta ve kas olsaydı, eski asa kırılabilirdi. Ama bir büyücünün asası, iradesiyle kuvvetler uygulamasına, manipüle etmesine ve yönlendirmesine yardımcı olan bir araçtır. Bu yüzden irademi ve konsantrasyonumu vücudumla aynı anda asaya yasladım ve çelik parmaklıklara uyguladığım kuvveti katlamaya çabaladım.

“*Forzare*,” diye tısladım “*Forzare*.” Metal çarpılmaya ve eğilmeye başladı.

Arkamda loup-garou etrafı kırıp dökmeye başladı. Parçalanan pleksiglasın sesini duyunca omzumun üstünden yara-

tığa bir baktım. Iksirin sağladığı azıcık koruma da çöktü ve renkler görüşüme hücum etti. Yaratığın ağzının siyah rengi canlanarak, üstünde ıslak kızıl lekeler olan bir koyu kahve-rengi tonuna dönüştü. Dişleri fildişi rengi ve kırmızıydı. Gözleri parlak bir yeşil tonundaydı. Bakışının vahşetiyle arka plana uyum sağlama iksirini delip geçti ve bana öyle bir yoğunlukla odaklandı ki, vücudumdaki bütün içgüdüler çılgılık çılgılığa ölümün yetiştiğini, boğazıma atlayıp içimi dışıma çıkarmak üzere olduğunu söylemeye başladı.

“*Forzare!*” diye bağırıp son damlasına kadar bütün gücümle asayı ittim. Parmaklıklar iki yana eğildi ve olsa olsa otuz santim genişliğinde ve iki katı uzunluğunda bir açıklık sağladı. Loup-garou tezgahı fırlatarak aradan çıkınca üstüme yağan döküntüler derimde küçük, acı verici kesikler açtı.

Omzuma aldırmadan açıklıktan öte yana geçmeye başladım. Tek düşündüğüm arkamdan yaklaşan vahşi yaratıktı. Vücudum, bu kadar paniklemediğim koşullarda başarabileceğimden çok daha zarif bir şekilde, neredeyse sanki yaratığın önünden gelen hava akıntısı beni yukarı kaldırmış gibi kayarak ilerledi. Sonra bir şey sol ayağımın üzerine kapandı ve vücudumun o kısmı hissizleşti.

Yere düştüm. Düşerken çenem zemine o kadar sert vurdu ki dilimin kenarından kan geldi. Omzumun üstünden baktığımda loup-garou’nun çizmelerimden birini dişlerinin arasında tuttuğunu, geniş başını açıklıktan ittiğini ve oraya sıkıştığını gördüm. Vücudunu ileri geri sallıyordu, ama kızıl renkli kana bulanmış ayakları karo zeminde sola sağa kayı-

yordu. Ne kadar muazzam bir gücü olursa olsun, parmaklıkları kağıt mendil gibi yırtmak için ihtiyaç duyduğu dengeyi kuramıyordu.

Çaresizce hayvansı sesler çıkardığımı duydum. Panik içinde mücadele ediyor, kıvranıyordum. Alarm artık her yanımda bağırıyordu; bağırırları ve koşan ayak seslerini duyabiliyordum. Parmaklıkların çevresinden toz iniyordu. Loup-garou'nun, ayağını dengesiz basmasına rağmen, parmaklıkları zemindeki ve tavandaki bağlantılarından yavaşça kopardığını görebiliyordum.

Ayağımın bilekten kopmasıyla ilgili korkunç görüntüler hızla aklımdan geçerken onu sola sağa kıvırdım, sonra aniden zeminde bir metre kadar ileri kaydım. Bacağıma göz attım, kanla lekeli bir çorap gördüm, ardından çabalayarak ayaklandım ve asama doğru koşmaya başladım.

Arkamda loup-garou hayal kırıklığıyla uludu ve kendini oradan oraya atmaya başladı. Patilerindeki kanı yeterince kazımış olmalıydı, çünkü hemen ardından parmaklıklardan oluşan duvarı sadece iki saniyede yıkıp geçti ve peşimden geldi.

Asamı kaptım, yaratıkla yüz yüze gelmek için dönerek ayaklarımı sımsıkı yere basım ve "Tornarius!" diye gürleyip asamı yukarı ittim, yaratık da bir kuvvet ve kütle seliyle üzerime atladı.

Amacım loup-garou'nun kendi kuvvetini ve momentini ona geri yansıtmaktı, kuvvet eşittir kütle çarpı ivme, vesaire, ama yaratığın ne kadar kuvvetli olduğunu hesap etmemiştim.

Sınırlarımı aşarak aşırı yüklendiğim için, aradaki farkı ikimiz paylaştık. Yaratık havadaki katı bir kuvvete çarpınca momentumu sıfırlandı ve zemine düştü.

Bana da yaklaşık olarak aynı miktarda kuvvet çarptı, ama benim kütlem muhtemelen loup-garou'nunkinin beşte biriydi. Ani bir rüzgarla, bir patlamış mısır tanesi gibi havada geri uçtum ve ta koridorun sonuna, Özel Soruşturmalar'a dönen köşeye kadar gittim. Neyse ki duvardan önce zemine vurdum, sektim, yuvarlandım, sonunda duvara çarpım. Hareketim kesildiği için minnettardım ve her yanıma ağrıyordu. Yuvarlanırken asamı kaybetmişim. Yanağımın alındaki karo zemin serindi.

Loup-garou'nun toparlanmasını, yanan gözlerini bana odaklamasını ve koridor boyunca hızla koşmasını izledim. Canım o kadar acıyordu ki, yaratığın katıksız güzelliğini, hareket edişindeki vahşi, müthiş zarafeti ve hızı takdir edebiliyordum. Mükemmel bir avcı, mükemmel bir katildi, hızlı ve güçlüydü, acımasız ve ölümcüldü. Böyle muhteşem denecek kadar tehlikeli bir varlığa yenilmemde şaşılacak bir şey yoktu. Ölmekten nefret ediyordum, ama en azından uyuz trolün tekine ya da mızımız, evhamlı bir vampire yenilmemiştim. Ayrıca yüzümü öte yana da çevirmeyecektim.

Sonuncu olduğunu düşündüğüm nefesimi içime çektim ve fal taşı gibi gözlerle, üzerime gelen loup-garou'yu izledim.

Bu yüzden, Murphy'nin iksirin kalan etkisini delip geçen kristal mavisi gözleriyle bana baktığını açıkça görebildim. Murphy bana sertçe göz attı ve benimle hızla gelen canavarın

arasına girdi, nişancı duruşu aldı ve faydasız bir koruma hareketiyle silahını kaldırdı.

“Murphy!” diye çığlık attım.

Bir an sonra yaratık dibimizdeydi.

ON SEKİZ

Sersemlemiş vücudumu canlandırmaya, ayağa kalkmaya, Murphy'yi korumak için sonuçları ne olursa olsun elimin altındaki her türlü büyüyü açığa çıkarmaya çalıştım.

Başaramadım.

Loup-garou koridor boyunca hızla koşuyor, o kadar devasa bir şeyin yapabileceğini düşündüğümünden daha hızlı hareket ediyordu. Pençeleri karo zemini yumuşak kilden yapılmamış gibi oyuyordu. Canavar sırf varlığıyla bile gerçekliği ürpertmeye muktedirmişçesine çevresindeki duvarları titretiyordu. Köpüren ağzından kanlı salyalar akıyor ve yeşil gözleri şeytani bir öfkeyle yanıyordu.

Murphy loup-garou'dan daha kısaydı, ama gözleri yaratığın gözleriyle aynı seviyedeydi. Yine kot pantolon, yürüyüş botları, kollarını dirseklerinin üstüne kadar sıvadığı pazen bir gömlek giyyordu ve boğazına da bir bandana dolamıştı. Makyajı veya takısı yoktu, küpesiz kulak memeleri garip bir biçimde çıplak ve korunmasız görünüyordu. Punkçı gibi kısa kesilmiş saçları gözlerinin çevresine iniyordu. Silahını kal-

dırırken alt dudağını büküp hızla nefes vererek perçemlerini gözünün önünden üflledi. Loup-garou yaklaşık dokuz metre mesafedeyken ateş etmeye başladı. Yararsızdı. Yaratık çok yakından kafatasına sıkılmış kurşunlara bile bana mısın dememişti.

O noktada üç şeyi fark ettim.

Birincisi, Murphy'nin silahı her zaman taşıdığı ağır kalibreli Colt yarı otomatik tabanca değildi. Daha küçük, daha parlak bir silahı ve arkasına bir teleskopik nişangah monte edilmişti.

İkincisi geleneksel *güm, güm, güm* sesi yerine, keskin, küçük *pat, pat, pat* sesleri çıkıyordu.

Üçüncüsü, ilk kurşun loup-garou'nun göğsüne çarptığı anda kan aktı ve yaratık şaşırarak gibi sendeleyerek eğildi. İkinci ve üçüncü kurşunlar ön bacağına isabet ettiğinde dengesini yitirdi. Loup-garou hırladı ve momentumuyla yuvarlanarak yana savruldu, başını aşağı indirdi ve duvara çarpıp diğer taraftaki odaya geçti.

Murphy ile ikimiz toz duman olmuş koridorda kalakaldık. Arkada kaçış alarmı dertli dertli haykıırıyordu. Murphy yanımda yere eğildi. "Bir de Edna Teyze'ye o küpelerin asla bir işime yaramayacağını söyledim," diye mırıldandı. "Tanrı aşkına, Dresden, kan içinde kalmışsın. Çok kötü mü?" Elini mavi tulumdaki daha önce görmediğim kocaman bir yırtıktan içeri daldırdığını ve avucunu göğsümün ve omuzlarımla üstünde dolaştırarak oradaki atardamarları kontrol ettiğini hissettim. "Bu arada, tutuklusun."

Nefes alabildiğimde, “İyiym, iyiym,” dedim hızla soluyarak. “Neler oldu? Bunu nasıl becerdin?”

Murphy doğruldu, silahı kaldırıp yarı yarıya doğrulttu ve uzun adımlarla loup-garou'nun duvarda açtığı deliğe doğru yürüdü. Diğer taraftan çarpma sesleri, gümlmeler ve öfkeli hırlamalar duyulabiliyordu. “Sessiz kalma hakkına sahipsin. Ne olmuş olabilir, seni moron? Raporunu okudum. Atış yarışmaları için kurşunlarımı kendim yaparım, bu yüzden dün gece birkaç gümüş kurşun yaptım. Ama sadece yirmi ikilikler, bu yüzden onu haklamak için bu sefer gözünden vurmam gerekecek. Eğer bu yeterli olacaksa.”

Nefes nefese, “Yirmi ikilik mi?” diye şikayet ettim. “Otuz sekizlik ya da kırk dörtlük kurşunlar yapamadın mı?”

“Amma mızımızlandın,” diye homurdandı. “Bir avukat tutma hakkın var. İş için kendi kurşunlarımı yapmıyorum, elimde yeterli malzeme yoktu. Var olanla idare edeceksin.”

Güçlkle ayağa kalktım ve pürüzlü deliğin yanındaki duvara yaslandım. Koridordan koşarak bize yaklaşan ayak sesleri geliyordu. “Beni *tutukladığına* inanamıyorum. O duvarın öte yanında ne var?”

Murphy, “Kayıtlar, arşivler,” deyip nişan tabancasını deliğe çevirdi. “Bir grup büyük ve eski dosya dolabı ve bilgisayar. Orada çalışan herkes saatler önce evine gitti. O şey göz yaşartıcı gaza nasıl tepki verir?”

“İçeri biraz püskürtürsen söylerim,” diye mırıldandım. Murphy bana çok sert bir bakış attı.

“Seni güvenli bir yere kapatıp bakacak bir doktor bulun-

caya kadar yerinde kal, Dresden.”

“Murphy. Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu? Var olan en korkunç yaratıklardan biriyle aynı binada mahsur kaldık ve sen hâlâ beni *tutuklamaya* çalışıyorsun. Biraz geniş perspektiften bak.”

“Mezarını kendin kazdın, pislik. Şimdi yat içinde.” Sonra başını duvardaki delikten çevirmeden sesini yükseltti. “Car-michael! Buraya gel! Kayıtlar’ın kapısının başına dört kişi dikmeni istiyorum, kalanlar da benimle gelsin. Rudolph, buraya gel, Dresden’i kaldır ve büroya götür.” Önceki gece tak-tığı kelepçelerin haline bakıp, “Tanrı aşkına, Dresden,” diye mırıldanardı. “Kelepçelerimle alıp veremediğin nedir?”

Çoğu Özel Soruşturmalar’daki sivillerden oluşan polisler koridoru doldurdu. Bazılarının tabancaları, bazılarının da pompalı tüfekleri vardı. Görüşüm gri tonlarıyla bütün renkler arasında bulanıyor, girdap gibi dönüyor ve adrenalini sinirlerimi çekiştirip geriye atıyordu. İksirin etkisi sona eriyor olmıyordu; zaten çoğu iksirin etkisi birkaç dakika sürerdi.

Kendimi inceledim. Loup-garou’nun dişleri çizmenin üstünden ayağımı ısırmıştı. Acıyordu ve çorabım kana bulanmıştı. Yürümeye başladığımda zeminde küçük, kırmızı izler bırakacaktım. Dilimi ısırdığım yerden akan kanı tadabiliyordum. Ya tükürmem ya da yutmam gerekiyordu. Yuttum. Lütfen yorum yapmayın. Sırtımın çoğu yeri uyuşmuştu, uyuşmayan yerler de çok fena acıyordu. Yaralı omzum doğal olarak öyle bir zonkluyordu ki zar zor ayakta durabiliyordum.

“Piç en sevdiğim çizmemi çiğnedi,” diye mırıldandım ve nedense bu söz bana inanılmayacak kadar komik geldi. Belki de bir akşam için çok fazla şey görmüştüm, ama sebebi her neyse, nefes nefese aksırarak gülme krizine girdim.

Carmichael beni geri sürükledi. Yuvarlak yüzü çabadan ve gerginlikten kızarmıştı ve yemek lekeli kravatı boğazında gevşek duruyordu. Tanımadığım, genç, iyi görünümlü bir dedektifin gözetimine verdi beni. Adam, Özel Soruşturmalarda’daki çaylak olmalıydı. Ona yaslandım ve kontrolsüzce gülmeye devam ettim.

“Onu büroya geri götür, Rudolph,” dedi Carmichael. “Orada, uzakta kalmasını sağla. Durumu kontrol altına alınca bir doktora gösteririz.”

“Yüce Tanrım,” dedi Rudolph. Gözleri faltası gibi açılmış, kısa, siyah saçı tozla kaplanmıştı. Sesi gergindi, panik doluydu ve gençliğine rağmen, deneyimli Carmichael’in iki katı hızla soluk alıp veriyordu. “Yaratığı güvenlik monitörlerinde gördün, değil mi? Çavuş Hampton’a ne yaptığını gördün?”

Carmichael, Rudolph’u gömleğinin önünden yakalayıp salladı. “Beni dinle, çaylak,” dedi sert bir sesle. “O yaratık hâlâ orada ve Hamphy’ye yaptıklarını aynı hızla bize de yapabilir. Kapa çeneni ve dediğimi yap.”

“Pe-pek,” dedi Rudolph. Doğruldu ve beni koridor boyunca, arşiv bürosundan uzağa çekistirmeye başladı. “Bu adam kim ki?”

Carmichael bana dik dik baktı. “O işi bilen adam.” Eğer bir şey söylerse, onu dinle.” Sonra bir pompalı tüfek aldı ve

loup-garou'nun peşinden gitmek için bir gruba öncülük etmeye hazırlanan Murphy'nin yanına ağır ağır yürüdü. Murphy, eğer kendisi ölürse adamlardan birinin onun silahını alıp yarağı gözlerinden vurmaya çalışmasını istediğine dair talimatlar veriyordu.

Kâh beni sürükleyen, kâh önümden giden çaylakla beraber köşeyi döndük ve koridordan Özel Soruşturmalar bürosuna yürüdük. Yürürken ayaklarıma, arkamda bıraktığım kanlı ayak izlerine bakıp kıkırdadım. Bir şey başımın etini yiyordu. Çılgınca gülüşümün arkasında bir yerde, aklımın sıkılğan, rasyonel bir köşesi, bilincimin yalıtığı önemli bir düşüncenin farkına vermesini bekliyordu sabırla. Kanla ilgili bir şeydi bu.

Rudolph yürürken, “Bu gerçek olamaz,” diye kendi kendine söylendi. “Bu gerçek olamaz. Tanrı aşkına, bu yeni çocuk için yapıkları bir numara. Bir eşek şakası. Öyle olmalı.” Ekşi ter ve korku kokuyordu ve dehşetle titriyordu. Titremesini beni tuttuğu pazımdan hissedebiliyordum.

Sanırım kendi histerimi aşmama, bastırmama ve yeniden kontrol altına almama imkan tanıyan, Rudolph'un kapıldığı dehşet oldu. Beni Özel Soruşturmalar bürosunun içine çekti ve ben de sendeleyerek kapının hemen yanındaki yıpranmış, çökmüş kanepeye oturdum. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken çaylak kapıyı kapadı ve gözlerini iyice açıp hırıltıyla soluyarak ileri geri yürümeye başladı. “Bu gerçek olamaz,” dedi. “Tanrım, bu gerçek olamaz.”

Bir dakika boyunca vücudumdan şiddetle beynime akan

farklı hisleri, gözyaşlarını, bereleri, birkaç burkulmayı, şokun pusuya yattığı yerlerdeki üşümeyi ve bunların arasında bir de gülmekten ağrıyan karnımı düzene sokmaya çalıştıktan sonra, “Hey,” demeyi başardım. Çaylak beni duymadı. Daha yüksek sesle, “Hey, Rudy,” deyince oğlan sanki konuşmamdan şoke olmuş gibi gözlerini hızla bana çevirdi. “Su,” dedim ona. “Biraz su istiyorum.”

Rudolph, “Su, tamam,” dedi ve dönüp koşar adımlarla musluğa gitti. Elleri o kadar kötü titriyordu ki, ilk iki kağıt bardağı ezdi, ama üçüncü denemesinde başardı. “Sen o adamsın. Sahtekar.”

“Büyücü,” dedim hırıltıyla. “Harry Dresden.”

Oğlan “Evet, Dresden,” dedi ve yanıma gelip kağıt bardağı bana uzattı. Bardağı alıp içindeki suyun hepsini yüzüme döktüm. Serin bir şoktu. Beni kıkırdamalar ve zonklayan sinir uçları diyarından çekip alacak farklı bir şeydi ve aklımı başıma toplamamı sağlayacak her şey makbulümdü. Kağıt bardağı ona geri verdim. “İç kısmım için bir tane daha.”

Bana deliymişim gibi baktı (olmadığım ne malumdu, değil mi?) ve bir bardak daha su almaya gitti. İkinciye yüzüme düktüm ve düşüncelerimi sıraya sokmaya başladım. “Kan, Rudy,” dedim. “Kan hakkında bir şey.”

Çaylak nefes nefese, “Tanrım,” dedi. Gözlerinin beyazları ışıldıyordu. “Hampton’un üstü başı kandı. Odanın her yanında kan vardı, pleksiglasa ve güvenlik kamerasına sıçramıştı. Her yerde lanet olası kan. O şey de ne öyle?”

“Sadece başka bir kötü adam. Ama kan kaybediyor,” de-

dim. Sonra o fikre tutundum ve beynim hantal bir şekilde bir sonuca ulaştı. “Kan kaybediyor. Murphy onu vurdu ve kanını bütün zemine saçtı.” Suyun kalanını bir dikişte içtim. “Kan kaybediyor ve onu haklayabilirim.” Yumruğumu kaldırıp başımın üstünde meydan okuyarak salladım ve sersemlemiş Rudolph’un yanından yürüdüm.

“Hey,” dedi zayıf bir sesle. “Belki de oturmalısın. Çok iyi görünmüyorsun. Ve hâlâ tutuklu sayılırsın.”

“şu anda tutuklu olamam,” diye cevap verdim ona. “Zamanım yok.” Masaların ve Murphy’nin bürosunun duvarlarının yanından topallayarak geçtim. Küçük, sonradan çakılmış, ahşap panellerden oluşan ucuz duvarları ve eski bir tahta kapısı olan bir büroydu, ama bu takdir edilmeyen bölümdeki herkesin sahip olduğundan daha fazlasıydı. Kapının üstünde, binada bütün diğer bürolarda isim levhasının asılı olduğu yerde, düzgün bir şekilde asılmış dikdörtgen bir kağıt parçası vardı. Kağıda düzgün, büyük harflerle, koyu mürekkeple “KOMİSER KARRIN MURPHY, ÖZEL SORUşTURMALAR” yazılmıştı. Baştakiler Özel Soruşturmalar’ın herhangi bir yöneticisi için gerçek bir isim levhası almayı kabul etmiyorlardı –bu davranışlarıyla, o göreve atayarak cezalandırdıkları kişiye, orada fark yaratacak kadar uzun süre kalmayacağını hatırlatıyorlardı. Bu düzgün kağıt parçasının altına açılı olarak asılmış kırmızı ve mor tampon etiketinde “İZİNSİZ GİRENLER ÖLDÜRÜLÜP YENİLECEKTİR” yazıyordu.

“Umarım bilgisayarını açık bırakmamıştır,” diye mırıldanıp Murphy’nin odasına girdim. Derli toplu küçük odaya bir

göz attım ve bilgisayarın yanındaki masadan patlatma çubuğumu, kolyemi, muskamı, tabancamı ve tutuklandığımda üzerimde olan diğer teçhizatı aldım. Bilgisayar açıldı. Elim bilgisayarın yanından geçerken monitörden bir cızırtı geldi ve küçük bir duman bulutu yükseldi, sonra plastik bilgisayar kasasının bir yerlerinden parlak bir kıvılcım çıktı.

Yüzümü buruşturup eşyalarımı topladım, beceriksiz parmaklarımla kalkan kolyemi taktım, başımı eğip beş köşeli yıldız muskamı boynuma geçirdim, tabancamı tulumumun cebine soktum ve patlatma çubuğumu sağ elimle, yani vücudumun enerjiyi yönlendiren tarafıyla sıkıca tuttum. “Bunu görmedin, Rudy. Tamam mı?”

Çaylak yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle bir bana, bir de dumanlar çıkan bilgisayara ve monitöre bakakaldı. “Ne yaptın?”

“Hiçbir şey. Hiç yaklaşmadım, hiçbir şey yapmadım ve bu dediğime sadık kalacağım,” diye mırıldandım. “Şu kağıt bardak elinde mi? Peki öyleyse. Tek ihtiyacımız doldurulmuş bir hayvan.”

Bana boş boş baktı. “Ne-ne dedin?”

“Doldurulmuş bir hayvan, be adam!” diye gürledim. “Büyü yapan bir büyücüye bulaşma!” Hâlâ içimde, arka planda pusuda bekleyen çılgın histeriyi bütün gücüyle dışarı salmakla tehdit eden bir kıkırdama kaçtı ağızımdan, ama vahşi bir biçimde somurtarak onu defettim. Zavallı Rudolph her iki ifademin de ceremesini çekti, zaten sararmışken biraz daha sarardı ve benden iki adım geri çekildi.

“Bak. Carmichael hâlâ masasında birkaç oyuncak tutuyor, değil mi? Çocukların anne babalarını beklemleri gerektiği zamanlar için filan?”

“Şey,” dedi çaylak. “Ben, şey.” Patlatma çubuğumu salladım.

“Git bak!” Belki de oğlan o noktada uzaklaşmak için her şeyi bahane edebilirdi, ama talimatlarımı yerine getirmeye yeterince istekli görünüyordu. Döndü, ana odaya koştu ve çalgınca masa çekmecelerini açmaya başladı.

Topallayarak Murphy’nin bürosundan çıktım ve kana bulanmış çorabımla kustumuk grisi renkli halı üzerinde bıraktığım kanlı ayak izlerine göz attım. Ben kan kaybettikçe oda daha da soğuk geliyordu. Ciddi değildi, ama çok geçmeden kanamayı durdurmazsam sorunlar çıkaracağı kesindi.

Eğilip yaralı ayağıma daha iyi bakmaya çalışacak oldum, ama bu harekete başladığımda tehlikeli bir şekilde sendeledim ve sallandım, bu yüzden bir başkası bakabilinceye kadar beklemenin daha iyi olacağına karar verdim. Doğrudum ve birkaç derin nefes aldım. Bütün bu işle ilgili olarak bir şey bani rahatsız ediyordu, bir şey eksikti ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

“Rudy,” diye seslendim. “O hayvanı buldun mu?”

Çaylak, bölünmüş kabinlerin birinden elini kaldırdı. Elinde eski püskü bir doldurulmuş Snoopy bebeği tutuyordu. “Bu iş görür mü?”

“Mükemmel!” diye bağırdım başım dönerek.

Sonra kıyamet koptu.

ON DOKUZ

Koridordan hiçbir insan gırtlğından çıkamayacak bir ılık geldi. ılık öyle bir hiddetle ve delice bir öfkeyle doluydu ki midemi bulandırdı ve bağırsaklarımı titretti. Silah sesleri duyuldu. Sesler tek kişinin ateşindeki gibi patlama serileri halinde değil, şiddetli bir yıldırım gürlemesi halinde çıkmıştı. Kurşunlar yakınımnda bir yerde duvarı delip geçti ve Özel Soruşturmalar bürosundaki iki pencereyi kırdı.

Zor ayakta duruyordum, bitkindim ve yarı yarıya çıldıracak kadar korkmuştum. Her tarafım acıyordu. O canavarın karşısına çıkmak için ihtiyaç duyduğum odaklanmayı, kuvveti toplamamın hiçbir yolu yoktu. Kaçmak, bir şey planlamak ve güçlenince geri gelmek daha kolaydı. İkinci bir karşılaşmayı kazanabilirdim. Düşmanımı tanıyan, onunla baş etmeye hazır haldeki bir büyücüyü yenmek zordur. Akıllıca olanı buydu.

Ama asla akılcı ve hızlı karar vermekle ünlü biri olmamışımıdır. Patlatma çubuğumu kavradım ve ulaşabildiğim bütün gücü çekmeye başladım. Son zamanlardaki korkumu çekip çıkardım, kıkırdayan çılgınlığa uzandım, içimde kalan

bütün cesareti kazıdım ve diğer her şeyler beraber bir kaba döktüm. Güç hızla içime doldu. Katıksız duygular, karmaşık irade enerjileri ve saf inatçılık birleşip bir alan yarattı, derimi sardığını hissedebildiğim, kanıncalanan, görünmez bir enerji aurası oluşturdu. Her tarafımı saran ürperti yaralarımın acısına baskın çıktı. Gücün verdiği coşkunluk, duyularımı kuvvetle kucaklayıp topladı. Hazırdım. Yüklüydüm. Insandan öteydim ve önüme çıkanın Tanrı yardımcısı olsundu, zira buna ihtiyaç duyacaktı. Derin, sağlam bir nefes aldım.

Sonra duvara döndüm, çubuğumu uzattım ve “Fuego,” diye hırladım.

Gü, kızıl bir ışık seli halinde çubuğumdan fırladı ve duvarda daire biçiminde koca bir bloğu yakarak toza ve küle dönüştürüp öteye uçurdu. Dairenin içinden diğer tarafa geçtim. Bir saniyelğine, yaratacağı harika etki nedeniyle keşke pardösüm üzerimde olsaydı diye düşündüm.

Koridor cehennemden bir sahne gibiydi. İki memur üçüncü bir memuru aralarına almış bana doğru getiriyorlardı; üç memur da, ellerinde pompalı tüfekler, çılginca ateş ediyorlardı bir köşede. Kurtarıcıların, çarpışmadan uzaklaştırdıkları gövdenin üstünde bir kafa olmadığını fark ettiklerini zannetmiyorum.

Polislerden biri pompalı tüfeğinin kurşunu bitince çılglık attı ve göremediğim bir şey onu köşenin diğer yanına, görüş alanımın dışına çekti. Korkunç bir feryat duyuldu, kanlar sıçradı ve kalan iki polis panikleyip koridor boyunca bana doğru kaçtı.

Loup-garou köşeyi dönüp peşlerinden geldi. Kaçan adamlardan birini aşağı indirip pençelerini basit, vahşi bir hareketle savurarak adamın omuriliğini kesti. Adam kanlı karolar üstünde titreyip hareketsiz kaldı, canavar ise bir adım bile sektirmede. Gözlerini bir sonraki adama, sivil Özel Soruşturmalar dedektiflerinden birine dikti ve keskin dişlerini adamın bacağına geçirerek dizardı girişini kopardı. Onu karoların üstünde ulur halde bırakıp, geri çekilen, hâlâ çılgınca cesedi sürüklemeye devam eden iki polise doğru hızla koştu.

Öne, kaçan adamlarla canavarın arasına adım attım ve patlatma çubuğumu kaldırdım. “Hiç sanmıyorum, ahbap.”

Devasa vücudu kötücül bir zarafetle hareket eden, başı ve ön uzuvları kana bulanmış loup-garou çömeldi. Gözlerinin genişlediğini ve koyu kahverengi postunun altında kasların toplandığını gördüm. Yumruğumda kırmızı ve parlak güç toplandı ve patlatma çubuğum baştan başa akkor beyaz renge büründü. Canavara gerçek cehennemi yaşatmaya hazırlanırken enerji içimde köpürdü. Dişlerim acıyordu ve saçlarım diken diken olmuştu. Gücümü son kırıntısına kadar saldırıya aktarabilmek için vücudumdaki bütün kasları gerdim ve öylece tuttum.

Ve o anda Murphy'nin küçük tabancasının *çat-çat-çat* sesi duyuldu ve loup-garou'nun arka tarafı seğirip zemine küçük kan serpintileri saçtı. Yaratık başını kısa koridorun diğer yanına savurdu, sonra vücudu da yılandan da hızlı bir şekilde aynı hareketi yaptı. Devasa kaslar dalgalandı, bir öfke uluması geldi, ardından yaratık yok oldu.

Bir lanet okudum ve koridor boyunca peşinden koştum. Dizi sakatlanmış memur zeminde yatmış çığlık atıyordu ve omuriliği dışarı çıkmış diğer adam da nefes alamadığı için boğuluyor ve seyiriyordu. İçime kızıl bir öfke ve hiddet doldu. Aklımın loş bir köşesiyle, bunun benim parçam olduğu kadar canavarın ve gözünü kan bürümüş çılgınlığının da bir parçası olduğunu fark edebiliyordum.

Köşeyi döndüğümde, dağılmış cesetlerin önünde ayakta duran Murphy'nin loup-garou'ya son bir kere ateş ettiğini gördüm. Ardından yaratık hırladı ve Murphy cüssesinin altında kayboldu.

"Hayır!" diye çığlık attım ve ileri koştum.

Carmichael benden önce davrandı. Yuvarlak karnı yarılıp açılmıştı. Ucuz takım elbisesinin her yanında kan vardı, sadece yemek lekeli kırıyatı nasıl olduysa kansız kalmıştı. Yüzü tehlikeli derecede solmuştu ve yalnızca ölmek üzere olan bir adamın sahip olabileceği türden bir yoğunlaşma ifadesiyle dolmuştu. Ellerinde eğilmiş ve kıvrılmış bir pompalı tüfek vardı. Sanki yirmi beş kilo fazlası yokmuş ve çevik yaşlarını çoktan geride bırakmamış gibi kendini loup-garou'nun sırtına attı. Pompalı tüfeği loup-garou'nun ağzına sıkıştırdı, ama canavar döndü ve Carmichael'i duvara çaldı; mide bulandırıcı bir kemik çatırtısı duyuldu ve adamın ağzından bir damla kan aktı.

Murphy kürek kemikleri ve kalçaları üzerinde kayarak canavarın patilerinin arasından çıktı. Şirin, küçük ponpon kız yüzüne çılgınca bir öfke yerleşmişti. Küçük silahının namlu-

sunu yaratığın çenesine sıkıştırdı. Ellerinin tetiği ezdiğini gördüm. Ama bir ışık parlaması ve ölü bir loup-garou yerine sadece alarmin bağırtısı duyuldu. Murphy'nin yüzü şok ve hayretle doldu. Kurşunu bitmişti.

“Murphy!” diye bağırdım. “Kaç!”

Murphy beni ve patlatma çubuğumu gördü ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Loup-garou omuzlarını sallayarak Carmichael'in cesedini sırtından attı ve başını sola sağa savurarak pompalı tüfeği tamamen ısırp parçaladı. Murphy karolar boyunca yanlamasına hızla ilerledi ve canavarın daha önce açtığı delikten içeri girdi.

Canavar ona bir hamle yaptı, sonra başını çevirip bana hırladı. Dünyadaki bütün öfke kırıntılarını çubuğumun ucunda odaklarken, kızıl ışığın yaratığın gözlerinden yansıdığını gördüm. “*Fuego!*” diye bağırdım. Canavarın gözlerinde yansıyan görüntünün uzun, ince, kara gölgeli bir silüetin önünde parlayıp akkor beyaza döndüğünü, çapı kalçalarım kadar geniş bir enerji selinin hızla, kırmızı yıldırımdan bir mızrak gibi koridoru kat ettiğini ve canavara çarpıştığını gördüm. Çarpmayla beraber müthiş bir ses de geldi. Akşamki silah atışlarının ve çığlıkların, yanında bir çocuğun fısıltıları gibi kaldığı bir gürlemeydi bu.

Kuvvet loup-garou'yu kaldırdı, zeminde inleyen yaralı adamların üzerinden, koridor boyunca, gözetli kısmına, sonra güvenlik kapısından, hemen karşısındaki hücre kapısından, nihayet binanın tuğla dış duvarından uçurup Chicago gecesine fırlattı. Ama daha bitmemişti. Güç mızrağı loup-ga-

rou'yu cadde boyunca taşıyıp karakolun karşısındaki hükümlü binasının pencerelerinden içeri ve bir dizi duvarın öte yanına itti. Her bir duvar birer kırmızı tuğla gümbürtüsüyle parçalandı. Kızıl ateş sona ermeden önce caddenin karşısındaki binanın diğer yanını ve loup-garou'nun açtığı delikten ötedeki bloğun ışıklarını görebildim.

Her yanına kan sıçramış, yaralıların inlemeleriyle ve kaçış alarminin feryadıyla dolmuş koridorda durdum. Duvardaki pürüzlü delikten ambulans araçlarının sesleri binaya geliyordu. Zayıf bir adam, loup-garounun delip geçtiği hücrenin zemininden kalktı ve duvardaki deliğe ağzı açık baktı, sonra yıkımı ayakta durduğum koridora kadar takip etti gözleriyle. “*Lanet olsun,*” dedi. Kelimeyi kutsal bir sözcükmüş gibi alçak sesle söylemişti.

Murphy çabalayarak duvardaki delikten çıktı ve nefes nefese koridorun zeminine düştü. Kolunun alt kısmının kırıldığı yerde, kemiğin deriyi şişirdiğini görebiliyordum. Yerde nefes nefese, kağıt gibi bembeyaz bir yüzle, Carmichael'in ezilmiş cesedine baktı.

Bir an orada ağzım açık bakmaktan başka bir şey yapamadım. Duvar da bir başka delik vardı. Loup-garou oradan koridora geri gelmiş, iki polis grubunun arasına girmiş olmalıydı. Adamlar birbirlerini vurma ihtimali olduğu için yaratığa ateş etme riskini almamışlardı. Belki de almışlardı. Yerdeki adamlardan bazıları kurşun yaraları varmış gibi görünüyordu.

Ardından dışarıdan, sirenlerin, inlemelerin ve şehir gece-

sinin gürültüsünün arasından uzun, öfkeli bir uluma duydum.

Nefes nefese, “Şaka yapıyor olmalısın,” dedim. Uzuvarım ezilmiş jöle gibiydi, ama dönüp topallayarak köşeyi döndüm ve orada Rudy’yi gördüm. Bir elinde kağıt bir bardak, diğer elinde bir Snoopy bebeği, boş boş bakıyordu. Her ikisini de ondan aldım ve uzun adımlarla koridora geri dönüp loup-garou’nun açtığı ikinci deliğe yürüdüm.

İhtiyacım olan şeyi hemen buldum; duvardaki deliğin iç tarafında, yaratığın yarıp geçtiği yerde kan vardı. Loup-garou’nun kanı insan sıvılarına göre daha yoğun ve koyu renkliydi. Birazını kağıt bardağa aldıktan sonra koridora geri döndüm.

Bir yeri ayağımla temizledim, patlama çubuğumu yere koydum, tebeşirimi çıkardım ve zemine bir daire çizdim. Rudolf başını tüyler ürpertici cesetlerle kan serpintileri arasında ileri geri oynatarak bana yaklaştı. “Sen. Tanrım. Ne yapıyorsun?”

Snoopy’yi dairenin ortasına çarptım, sonra da gözlerine ve ağzına, kulaklarına ve burnuna canavarın kanını sürdüm. “Teürji,” dedim.

“Ne?”

“Büyü,” diye açıkladım sert bir sesle. “Küçük bir şeyle,” Başımla Snoopy bebeğini gösterdim, “büyük bir şey arasında sembolik bir bağ oluştuyorum. Küçük ölçekte yaptığın şey büyük ölçekte de gerçekleşir.”

Rudolph, “Büyü,” diye tekrarladi.

Başımı kaldırıp ona göz attım. “Alt kata in. Sağlık görevlilerini buraya gönder, Rudy. Devam et. Yaralılara yardım etmeleri için buraya gönder onları.”

Oğlan aniden gözlerini kanlı Snoopy’den bana geri çevirdi ve başını çabucak eğerek onayladı. Sonra dönüp koridor boyunca koştu.

Dikkatimi yapmakta olduğum büyüye geri çevirdim. Hissettiğim öfkeyi ve hiddeti büyüümün işleyişinden uzak tutmak gerekiyordu. Ruhumu yas, öfke ve ölmüş adamların, ölümlerinin, ailelerinin çekeceği acıların öcünü alma düşünceleriyle doldurma riskini alamazdım. Ama Tanrı şahidim olsun ki, o anda en çok istediğim şey, o yarattığı tutuşturmaya çalışmak ve dışarıda bir yerde yandığını duymaktı.

Kendime bunun MacFinn’in suçu olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Bir lanetin etkisindeydi ve onun suçu değildi. Onu öldürmek o kanlı koridorlardaki ölü adamların hiçbirini geri getirmeyecekti. Ama bu gece daha fazla adamın ölmesini önleyebilirdim.

Ve bunu onu öldürmeden yapabilirdim.

Geriye dönüp baktığımda, MacFinn’i öldürmeye çalışmamın iyi olduğunu düşünüyorum. O tür bir büyü çok fazla enerji gerektirir –kesinlikle o anda içimde olandan daha çoğunu. Muhtemelen loup-garou’nun işini bitirmeye çalışırken kendimi öldürürdüm. Ayrıca bu olay Konsey’i karıştırdı. Gerçi MacFinn o anda teknik olarak insan değildi. Konsey canavarların öldürülmesini o kadar dert etmiyordu. Eşit fırsatlı merhamet prensipleri yoktur.

Bunun yerine, görüşüm bulanmaya başlarken alçak, ahenkli bir nakaratla anlamsız heceler söylemeye ve ihtiyaç duyacağım enerjiyi, etrafıma çizdiğim dairenin içine odaklamaya koyuldum. Peanuts jenerik müziğinin melodisiyle “*Ubriacha, ubrius, ubrium*” sözlerini mırıldandığımı ancak sonradan fark ettim. Kanlı tulumumdan bir şerit kopardım ve Snoopy’nin gözlerine, kulaklarına bağladım. Bebeğin tüylü, şirin, küçük patilerinin uçlarını bağladım. Ardından ağızlık takarmış gibi ağzını bağladım.

Büyünün büyüdüğünü ve kendini hazırladığını hissettim. Hazır olduğu zaman kuvveti serbest bıraktım. Gecenin içine aktığını, kanı loup-garou’ya doğru izlediğini, yaratığın çevresini sardığını, gözlerini kör, kulaklarını sağır ettiğini, çenesinin çevresini kamçılایarak onu zorla kapadığını ve pençeli patilerini sakatladığını hissettim. Büyü canavarı engelleyecek ve kafasını karıştıracak, şanslıysak onu kimsenin rahatsız edemeyeceği bir yere sürecektir, öfkelerini şehirdeki insanlardan çıkarmasının önüne geçecekti. Enerji içimden dışarı akarak beni boş, bitkin, sersemlemiş bir halde bıraktı.

Sonra her yanımla insanlarla, üniformalı acil durum görevlileriyle, polislerle, sağlık görevlileriyle ve itfaiyecilerle doldu. Ayağa kalkıp dairemde çıktım, patlatma çubuğumu kavradım ve ayaklarımı sürükleyerek görmeden yürümeye başladım.

Sersemlemiş halde Carmichael’in cesedinin yanından yürüdüm. Murphy bir adam omuzlarına battaniye koymaya çalışırken cesedin yanında ileri geri sallanıyor, ağlıyor, titriyor-

du. Beni fark etmedi. Carmichael öldükten sonra gevşemiş görünüyordu. Bir dakikalığına, onu özleyecek bir ailesi, karısı olup olmadığını merak ettim. Murphy'yi canavardan kurtarıırken ölmüştü. Kahramanca ölmüştü.

O anda bu bana çok anlamsız görünüyordu. Kahraman olmak anlamsızdı. İçimin yandığını hissediyordum. Sanki yarağa fırlattığım ateş içimdeki bütün yumuşak duyguları yakıp kavurmuş, geriye yalnızca kızıl duyguların boy atabileceği ekilmemiş bir tarla bırakmıştı. Sendeleyerek Murphy ile Carmichael'in yanından geçtim ve dönerek binanın dışına yürümeye başladım. Belli belirsiz, o karışıklıkta Tera ile Susan'ın beklediği otomobile kadar gitme ihtimalimin hiç de az olmadığını fark ettim. Kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Merdiven zorluydu. İlk sahanlıkta yere yatıp ölebileceğimi zannettim, ama yaşlı, yardımsever bir itfaiyeci zemin kata kadar inmeme yardım etti. Birkaç sefer doktora ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ona olmadığı konusunda güvence verdim ve hâlâ her iki bileğimden sallanan kelepçeleri görmemesi için dua ettim. Görmedi. O da herkes gibi gözlerini faltaşı gibi açmış, serseme dönmüştü

Dışarıda kaos hüküm sürüyordu. Polis düzeni sağlamak için mücadele ediyordu. İki televizyon minibüsünün cadde- den yaklaştığını, insanların da olanları görmeye çalışarak toplandığını gördüm. Kapıda ümitsizce durdum ve merdiveni nasıl ineceğimi hatırlamaya çalıştım.

Sonra sıcak ve nazik biri yanıma geçip ağırlığının bir kısmını aldı. Buna izin verdim ve gözlerimi kapadım. Nefes al-

dıgımda Susan'ın başının kokusunu alınca ona sarılıp hüngür hüngür ağlamak, gördüklerimi açıklamaya çalışmak, kafamın içindeki lekeleri temizlemeye çalışmak istedim. Tek yapabildiğim küçük bir hıçkırık sesi çıkarmak oldu.

Susan'ın başka biriyle konuştuğunu duydum. O başka biri diğer tarafıma geçti ve basamakları inmeme yardımcı oldu. Tera diye düşündüm. Beni polis karakolunun önündeki telaş içindeki alandan, ambulansların ve bağırان adamların, seyircileri uzaklaştırmaya çalışan polis memurlarının etrafından geçirdiklerini hayal meyal hatırlıyorum. Susan'ın birine sarhoş olduğum açıklamasını yaptığını duydum.

Sonunda etraf sessizleşti, sonra bir süre bir park alanında arabaların arasında yürüdük. Serin ışık, serin metal şekillerin üzerinde ışıldıyor, serin yağmur başımın, saçımın üzerine düşüyordu. Yağmuru hissetmek için başımı yukarı çevirdiğimde her şey delice döndü.

Susan kulağıma, "Tuttum seni, Harry," diye mırıldandı. "Sadece gevşe. Tuttum seni. Sadece gevşe."

Ben de öyle yaptım.

YİRMI

Karanlık bir yerde uyandım. Bir deponun içi, veya büyük bir yer altı garajı gibiydi. Tamamen siyahtı, pürüzsüz, düz bir zemini vardı ve ortasında, kaynağını ne görebildiğim ne de tanımlayabildiğim kasvetli, steril bir ışık havuzu bulunuyordu. Kendimi berbat hissediyordum. Aşağı baktığımda sıyrıklarla, berelerle, izlerle, sargılarla kaplı olduğumu ve üzerime küçük gelen giysiler giydiğimi gördüm. Donanımlarımın veya cihazlarımın hiçbirisi üzerimde değildi ve kendimle yaralarımın acısı arasında tuhaf bir uzaklık hissi vardı –onların gayet farkındaydım, ama yalnızca geçerken not ettiğim, bir bütün olarak hayatım açısından önemi olmayan bir şey gibi görünüyordular.

Işık dairesinin hemen dışında duruyordum ve içine doğru ilerlemek bana uygun görünüyordu. Öyle yaptım. O sırada karşımdaki dairenin içinde... beni gördüm. Kendimi. Ama daha bakımlı halimdi. Benim giydiğim sağlam ama zevksiz yelken bezini değil, siyah deriden bir pardösü giyiyordu. İkizimin pantolonu, çizmeleri ve gömleği de tamamen siyahı ve

raftan alınmamış da terzide dikilmiş gibi üstüne tam oturmuştu. Gözleri çukurdu, ciddi kaşlarla gölgelenmişti ve kararlık bir zekayla ışıldıyordu. Saçı düzgün kesilmişti ve kısa sakalı yüzünün uzun hatlarını, yüksek elmacık kemiklerini, ağzının düz çizgisini ve güçlü çenesini vurguluyordu. Boyu ve uzuvları benim gibi uzundu, ama bana göre çok daha büyük bir güven, saf bilgi ve kuvvet taşıyordu. Burnuma, kendi ekşi ter ve kan kokumu delip geçen hafif bir kolonya esintisi geldi.

İkizim başını bir yana eğdi, bir dakikalığına bana tepeden tırnağa baktı, sonra, “Harry, bok gibi görünüyorsun,” dedi.

“Sen de *benim* gibi görünüyorsun,” dedim ve ona doğru topallayarak dikkatle baktım.

İkizim gözlerini devirdi ve başını iki yana salladı. “Lanet olsun, kimi zaman şu kalın kafalılığın beni hasta ediyor.” Haraketlerimi taklit ederek bana doğru birkaç adım attı. “Senin gibi görünmüyorum. *Senin*.”

Birkaç saniye gözlerimi kırptım. “Ben misin? O nasıl oluyor?”

“Bilincin yerinde değil, seni moron,” dedi ikizim. “Niha yet birbirimizle konuşabileceğiz.”

“Ah, anladım,” dedim. “Sen İyi Harry’nin içinde pusuya yatmış Kötü Harry’sin, değil mi? Ve yalnızca geceleri çıkıyor-sun?”

“Yok daha neler,” dedi ikizim. “İş o kadar basit olsaydı, o kadar tahammül edilemez derecede sıkıcı olurdun ki, muhtemelen başına bir kurşun sıkardın. Ben Kötü Harry değilim.

Bilinçaltındaki Harry'yim. Ben iç sesinim, ahabap. Sezgin, iç-güdün, temel, hayvani tepkilerin. Rüyalarını ben yaparım ve geceleri eski psişik videoya hangi kabusların yükleneceğine ben karar veririm. İyi fikirlerin birçoğunu ben bulurum ve uyandığında sana aktarırım.”

“Yani benden daha akıllısın, öyle mi? Daha zekisin?”

“Muhtemelen birçok bakımdan öyleyim,” dedi ikizim, “ama benim işim o değil ve burada olmamın nedeni de o değil.”

“Anlıyorum. O halde burada ne yapıyorsun? Bana Geçmişin, Şimdinin ve Geleceğin Harry’lerinin ruhlarını nasıl görebileceğimi mi göstereceksin?” diye sordum.

Ikizim burnundan soludu. “Bu iyi. Bu dalga geçme işi gerçekten iyi. Dalga geçmeyi pek iyi beceremem. Belki de senin kontrolde olmanın sebebi budur. Elbette, eğer *ben* daha sık kontrolü ele geçirseydim, çok daha fazla kadını yatağa atardın –ama hayır, konu bu da değil.”

“Bu işi biraz hızlandırabilir miyiz? Tahmin edemeyecek kadar yorgunum,” diye şikayet ettim.

“Şaka da değil, pislilik. Bu yüzden uykudasın. Ama konuşacak fazla zamanımız yok ve çözmemiz gereken bazı meseleler var.” Meseleleri üzerine basarak söylemişti.

“Çözmemiz gereken meseleler mi var?” dedim. “Ne yani, kendi kendimin terapisti mi olacağım?” Ikizime arkamı dönüp uzun adımlarla ışıklı dairenin dışına yürümeye başladım. “Çok tuhaf rüyalar gördüğüm oldu, ama bu en aptalcası olsa gerek.”

İkizim etrafımdan kaydı ve ışık dairesinden çıkamadan öneme çıktı. “Dur biraz. Bunu yapmasan gerçekten iyi olur.”

“Yorgunum. Kendimi bok gibi hissediyorum. Yaralıyım. Ve en son istediğim şey senin hakkında rüya görerek daha fazla vakit kaybetmek.” İkizime gözlerimi kısarak baktım. “Şimdi çekil önümden.” Sağa döndüm ve dairenin sınırına doğru yürümeye başladım.

İkizim yine önüme kaydı. Görünüşe göre aradaki boşluğu kat etmesi gerekmemişti. “O kadar basit değil, Harry. Nereye gidersen git, oradasındır.”

“Bak, uzun bir gece geçirdim.”

“Biliyorum,” dedi ikizim. “İnan bana, biliyorum. İşte o yüzden hepsi yerleşmeden, akli dengeni iyice yitirmeden bu meselelerin bir kısmını çözmemiz önemli.”

“O konuda endişem yok,” diye yalan söyledim. “Tuğladan örülmüş bir duvar kadar sağlamım.”

İkizim burnundan soludu. “Eğer çıldırmana ramak kalmamış olsa şu anda kendinle konuşuyor olur muydun?”

Ağzımı açtım. Yeniden kapadım. Omuz silkтім. “Tamam. O konuda hakkın var.”

“Sadece o kadar da değil,” dedi ikizim. “Olaylar o kadar hızlı gelişti ki düşünecek zaman bulamadın. Bunların bazılarını çözmen gerekiyor, sonra da iyice ve çok çabuk düşünmelisin.”

İçimi çekip gözlerimi ovuşturdum. “Tamam öyleyse,” dedim. “Ne duymak istiyorsun?”

İkizim işaret etti. Polis karakolunun koridorunda görün-

düğü haliyle Murphy'yi gördüm. Kırık kemiği pazusundan fırlamıştı, yüzü solgundu, kanla lekelenmişti ve gözyaşları ve ümitsiz bir ızdırapla kaplanmıştı.

Alçak sesle, “Murph,” dedim ve görüntünün yanında diz çöktüm. “Yıldızlar adına. Ne yaptım sana?” Görüntü, hatıra beni duymadı. Sessizce acı gözyaşları döktü.

İkizim hayaletin diğer yanında diz çöktü. “Hiçbir şey yapmadın, Harry,” dedi. “Polis karakolunda olanlar senin suçun değildi.”

“Bok değildi,” diye hırladım. “Eğer daha hızlı olabilseydim, oraya daha erken varabilseydim, ya da ona doğruyu en baştan söyleseydim-”

İkizim “Ama söylemedin,” diye araya girdi. “Ve söylemek için de gayet ikna edici sebeplerin vardı. Kendini bu kadar suçlama be adam. Geçmişi değiştiremezsin.”

“Senin için söylemesi kolay,” diye homurdandım.

“Hayır, değil,” dedi ikizim alçak sesle. “Yapmış olman gerekene değil, yapacağına odaklan. Başından beri Murphy'nin kendini koruyabilmesini sağlamak yerine Murphy'yi korumaya çalıştın. Bir gün o yaratıklardan biriyle savaşacak ve her zaman ona göz kulak olmak için yakınında olamayacaksın, Harry. Çobanı oynamaya çalışmak yerine koçu oynaman ve yapması gereken şey için onu forma sokman gerekiyor.”

“Ama bu-”

“Ona her şeyi anlatmak demek,” dedi ikizim. “Beyaz Konsey'i, Yok Diyar'ı, hepsini.”

“Konsey bundan hoşlanmayacaktır. Eğer ona anlattığım

kulaklarına giderse onu bir güvenlik riski olarak değerlendirebilirler.”

“Ve eğer onun neyle savaştığını anlamasını sağlamazsan da, karanlık bir gece bir şey yüzünü yiyecek. Murphy büyük bir kız. Konsey onun işine karışmaya karar verdiği takdirde dikkat etse iyi olur.” İkizim bir an Murphy’yi süzdü. “Ayrıca bir ara ona çıkma da teklif etmelisin.”

“Ne yapmalıyım ne?” dedim.

“Beni duydun. Duygularını fena halde bastırıyorsun, ah-bap.”

“Bu iş benim için fazlasıyla Freudyenleşiyor,” dedim ve tekrar yürüyüp uzaklaşma niyetiyle ayağa kalktım. Karşıma Susan’ın bir görüntüsü çıktı. Polis karakolunun basamaklarında görüldüğü haldeydi. Topuklu ayakkabılar ve şık bir elbise giymişti, zarif ve güzeldi ve yüzü endişeyle gerilmişti.

“Bu işten iyi bir haber çıkaracak mı dersin?” diye sordu ikizim.

“Ah, şimdi bel altı vuruyorsun. Benimle görüşmesinin sebebi o değil.”

“Belki öyle, belki değil. Ama kendine bu soruyu soruyorsun, öyle değil mi?” İkizim başıyla kendini ve beni işaret etti. “Bu durumun seni birkaç soru daha sormaya sevk etmesi gerekmez mi?”

“Ne gibi?” diye sordum.

“Nasıl olup da kimseye güvenmediğin gibi,” dedi ikizim. “Bu gece senin için sürekli riske girmiş Susan gibi birine bile.” Uzun parmaklı elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla kısa sa-

kalını sıvazladı. “Ben bunun Elaine ile alakası olduğunu düşünüyorum. Sen ne dersin?”

Sonra o göründü. Zarif ve uzun boylu, on sekiz on dokuz yaşlarında bir kızdı –beceriksiz ve acemiydi, upuzun kolları ve bacakları vardı, ama gövdesinin ince hatlarına zarif kavisler eklemeyi vaat eden çarpıcı bir güzelliği de vardı. Altına kotlarından birini giymişti; kot, kash kalçalarının üst kısmında bitiyordu. Üstüne de yine benim tişörtümü geçirmiş, kasiğinin üstünde bağlamıştı. Kalbinin üzerinde, mütevazı göğüslerinin kavislerinin arasında, benimkiyle aynı ama daha az yıpranmış bir beş köşeli yıldız muskası duruyordu. Cildi soluk, neredeyse ışıltılı, saçı olgun buğday tonunda, gözleri de tam tersi, şaşırtıcı bir fırtına bulutu grisi tonundaydı. Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, gözlerini hâlâ, bunca yıl sonra bana derin bir nefes aldırın gizli ateşlerle dans ettiriyordu. Elaine. Güzel, hayati ve yılan kadar zehirli.

Görüntüye arkamı döndüm. Elaine’in son gördüğüm haline dönüştüğünü görmek istemiyordum: Çıplaktı, sürdüğü boyalar cildine vahşi bir aura kazandırmıştı. Dudakları parlak, ıslak kırmızıyla lekelenmişti; dairesinin ortasında durmuş büyü sözcükleri okurken, bükülerek kıvrılan, yuvarlanan sesler çıkıyordu ağzından. Dairedeki mühürler, acıyı ve öfkeyi aptal genç adamı hareketsiz tutmak için kullanılan somut bir kuvvet halinde odaklamak üzere tasarlanmıştı. Bu sırada hocası adama taze, sıcak kanla dolu bir kadehten bir yudum alması için son bir şans tanıyordu.

“Bu uzun zaman önce sona erdi,” dedim sesim titreyerek.

İkizim alçak sesle cevap verdi. “Bitmedi. Henüz bitmedi, Harry. Kendini Justin’in ölümünden ve Elaine’in düşüşünden sorumlu tuttuğun sürece, düşündüğün ve yaptığın her şeyi etkilemeye devam ediyor.”

Kendime cevap vermedim.

“Elaine hâlâ hayatta,” dedi ikizim. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Yangında öldü,” dedim. “Bilinci yerinde değildi. Kurtulmuş olması imkansız.”

“Ölseydi bilirdin. İkinci bir kişiye ait kemikler de bulamadılar.”

“Yangında öldü!” diye çığlık attım. “Öldü.”

İkizim “Numara yapmayı bırakana kadar,” dedi önümde belirerek, “ve gerçeğe yüzleşmeye çalışana kadar iyileşmeyeceksin. Hiç kimseye güvenemeyeceksin. Güven demişken...”

İkizim işaret etti ve Tera West göründü. Benzin istasyonunda gördüğüm gibiydi, bir çöp kutusunun arkasına çömelmişti, çıplaktı, ince vücutluydu, vahşiydi, saçına yapraklar ve eğreltiotu parçaları takılmıştı ve gözleri soğuk, yabancı bir zekayla parlıyordu. “Ona ne demeye güveniyorsun?”

“Pek bir tercih şansım olmadı,” diye çıktım. “Dikkat ettin mi bilmiyorum ama son zamanlarda oldukça çaresizdim.”

“İnsan olmadığını biliyorsun,” dedi ikizim. “Marccone’un restoranında, Diken’in parçalandığı mekandaki suç mahallini ziyaret ettiğini biliyorsun. Bir grup genç üzerinde bir tür etkisi olduğunu biliyorsun, ki bunlar Yok Diyar’dan gelen ya-

ratıkların en sevdiği hedeflerdir. Aslında o ya da bu tür bir şekil değiştirici olduğundan, sana bütün gerçeği anlatmadığından ama yine de yardımını istediğinden kesinlikle emin olabilirsin.”

“Sanki doğruyu söylememek konusunda başkasına laf etmeye hakkım varmış gibi,” dedim.

İkizim cevap olarak hıgh diye bir ses çıkardı. “Ama sana anlatmadığı şeyler hakkında onunla yüzleşmedin. O gençler. Onlar kimdi ve ne yapıyorlardı? Tera onları neye bulaştırıyor? Ve bunu neden MacFinn’den gizli tutuyordu? İsimlerini söylediğinde MacFinn tanıyamadı.”

“Tamam, tamam,” dedim. “Zaten onunla konuşacaktım. Uyanır uyanmaz.”

İkizim kısık sesle güldü. “Vakit bulursan tabii. Cinayetler hâlâ devam ediyor ve birikmeye başladılar. Ciddi ciddi o konuda bir şey yapmayı düşünüyor musun?”

“Düşündüğümü biliyorsun.”

İkizim kati bir şekilde başını eğdi. “Bir konuda anlaştığımızı sevindim. Hadi gerçeklere bakalım. MacFinn bütün cinayetleri işlemiş olamaz. Özellikle de en önemli cinayeti işlemiş olamaz –Marcone’un ortağı olan sanayicininkini. Sanayici ile koruması dolunaydan sonraki gece öldürüldüler. Diken de dolunaydan önceki gece temizlendi. MacFinn’in şekil değiştirmesi üzerinde herhangi bir kontrolü yok. O cinayetleri işlemiş olamazdı.”

“O halde kim olabilirdi?” diye sordum.

“Nişanlısı. Adamları bir hayvan parçalamıştı.”

“Ama FBI laboratuvarı cinayeti işleyenin gerçek bir kurt olmadığını söyledi.”

“Kurtadamlar gerçek kurtlardan biraz farklıdır,” dedi ikizim.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Ben sezgiyim, unuttun mu?” dedi ikizim. “Bir düşün. Eğer bir kurda dönüştürülecek olsaydın, görüntüyü tamamen kursesiz biçimde aklında tutabilir miydin dersin? İskelet ve kas yapısındaki milyonlarca ince ve küçük değişikliği yaratabilir miydin? Büyü kendi kendine işlemez –bir zihnin onu yönlendirmesi, şekillendirmesi gerekir. Kurtlara yönelik duyguların ve düşüncelerin de onu etkileyecek, görüntüyü ve şekli değiştirecektir. Fırsatını bulduğunda Bob’a bir sor. Haklı olduğumu söyleceğinden eminim.”

“Tamam, tamam,” dedim. “Bunu kabul ederim. Ama FBI birden fazla diş izi ve ayak izi olduğunu da söyledi.”

“MacFinn onlardan bir kısmını açıklayacaktır. Geçen ayki dolunayda dairesi bozulduktan sonra muhtemelen bazı insanları öldürmüştür.”

“Tera’nın yönettiği grup... kendilerine Alfa diyorlardı. Eğer şekil değiştiricilerse geri kalan izleri açıklayabilirler.”

Tasvip eden bir sesle, “İşte şimdi anlıyorsun,” dedi ikizim. “Göründüğünden daha zekisin.”

“MacFinn’in hapsolme dairesinin, o gümüşlü ve mücevherli, şatafatlı dairenin bozulmasının ardında da onlar mı vardı dersin?”

“Tera vasıtasıyla bunu yapacak bilgiye sahiplerdi. Tera

onları içeri alıp fırsat sağlamış olabilir,” dedi ikizim.

“Ama sebepleri yoktu,” dedim. “Bunu neden yapınlar ki?”

“Belki de Tera onlara öyle emrettiği için?”

Kaşlarımı çatırdı ve başımla onayladım. “O Yok Diyar’dan gelen bir yaratık. Zihninden neler geçtiğini kim bilebilir ki? İlle de insan mantığının anlayabileceği bir şey olmak zorunda değil.”

İkizim başını iki yana salladı. “Bunu kabul edemem. MacFinn’e nasıl baktığını ve o kaçabilsin diye FBI’ı ve polisi şaşırtmak için kendini nasıl feda ettiğini gördüm. İçgüdülerin MacFinn’e âşık olduğunu ve ona karşı hareket edemeyeceğini söylüyor sana.”

“Evet. Bana Elaine hakkında da aynısını söylemiştin,” diye karşılık verdim. Yeni bir hatıra sancısı göğsümü titretti.

İkizim, “O uzun zaman önceydi,” diye kendini savundu. “O zamandan beri gözüm açıldı. Artık dikkatimi dağıtmak da o kadar kolay değil.”

İçimi çekip, “Pekala,” dedim. “O halde ne diyebiliriz?”

“Henüz gerçek katillerle karşılaştığımızı sanmıyorum. Yani MacFinn’in dairesini bozup dolunay olmayan gecelerde mafya adamlarını temizleyenlerle.”

İkizime gözlerimi kısarak baktım. “Öyle mi düşünüyorsunuz?”

Başıyla onayladı ve yine sakalını sıvazladı. “Tabii Alfalar bunları Tera’nın haberi olmadan yapmıyorlarsa, ama bu iş için biraz fazla neşeli ve canlı görünüyorlar. Bence tamamen

farklı birileri. MacFinn'e tuzak kurup onu olayın dışına itmek isteyen birileri.”

“Ama neden?”

“Belki de Kuzeybatı Geçidi Projesi’ni uygulamaya koymasını istemedikleri için. Ya da belki lanet olası bir kurtadam olduğu ve biri bunu keşfettiği, bu yüzden ölmesini istediği içindir, ne dersin Harry? Bunu yapacak organizasyonlar olduğunu biliyorsun –Venatori Umbrorum’dakilerin bazıları, Beyaz Konsey üyeleri, işin iç yüzünü bilen diğerleri.”

“Ama henüz onları görmediğimi düşünüyorsun.”

“Arka planda onları tespit edemediğini düşünüyorum,” dedi ikizim. “Gözlerini açık tut, tamam mı? Bu da bizi bir sonraki tartışma konumuza getiriyor.”

“Getiriyor mu?”

İkizim başıyla onayladı. “Tehdit değerlendirmesi. Çeşit çeşit şey burnunun dibine geliyor ama onları fark etmiyor-sun. Dikkatin çok dağıldığı için öldürülmeni istemiyorum.” Bir yana baktı, kaşlarını çattı ve “Zamanımız bitmek üzere,” dedi.

“Bu kadar ukala olmasaydın öyle olmazdı.”

“Kaybol,” dedi ikizim. “Marcone’u unutma. Sana önerdiği anlaşmayı kabul etmeyerek onu sinirlendirdin. Katillerin bu sefer onun peşinden geldiğini düşünüyor ve haklı olabilir. O korku içinde ve korku içindeki insanlar aptalca şeyler yaparlar –şehirde olup biteni durdurma şansı olan tek adamı temizlemek gibi.”

“Bırak Marcone için ben endişeleneyim,” dedim.

“Ben *senim* ve endişeleniyorum. Sonra polisler de var. Murphy’nin adamlarından bazıları öldü. Kolunu tedavi ettirdikten sonra kıyameti koparacak –birileri *senin* oralarda olduğunu hatırlayacaktır ve sende bu şans varken daha fazla insanın ölmesini önlediğini hatırlamayacaklardır. Murphy’yi ve polisleri tekrar gördüğünde dikkatli olsan iyi olur, yoksa tutuklanmaya karşı koymaktan vurulup öldürölürsün.”

“Dikkatli olacağım,” dedim.

“Bir şey daha,” dedi ikizim. “Parker’ı ve Sokakkurtları’nı tamamen unuttun. Parker sürüsünün kontrolünü elinde tutmak istiyorsa seni öldürmek zorunda.”

“Evet. Bundan daha becerikli olmasını beklerdim.”

“Kesinlikle,” dedi ikizim. “Bir süredir saklanıyorsun ve daireden uzaksın –ama tekrar halkın içine çıkığın anda Parker’ın ensene yapışacağına bahse varım. *Düşün*. Seninle Marcone arasında olanların gerçek yüzünü biliyordu ve Chicago’da önemsiz bir serseriden ibaretti. Muhtemelen araların-
da bir bağlantı var ve bunu düşünmeyerek aptallık ettin.”

“Yıldızlar aşkına,” diye mırıldandım. “Çok karmaşık bir durum da değil.”

“En azından artık gözlerini kapayıp seni göremiyorlarmış numarası yapmak yerine konuyla ilgilenmek istiyorsun. Dikkatli ol, Harry. Bu gerçek bir bela ve onu temizleyebilecek tek kişi de sensin.”

“Kimsin sen, annem mi?” diye sordum.

Ikizim parmaklarını şaklattı. “Annen demişken. Senin annen-” Sözüünü yarıda kesip yukarı ve etrafına bakındı ve yü-

züne bir sinir bozukluğu ifadesi yerleşti. “Ah, lanet olsun.”

Ardından biri sağlam omzumu sarsarak beni kaba bir şekilde uyandırdı. Şoke olmuş halde gözlerimi kırptırdım ve bütün acılar, yenilenmiş bir enerji ve ızdırap seli halinde geri döndü. Birkaç dakikalığına beynim dönerek vites değiştirmeye çalıştı.

Susan’ın otomobilinin yolcu koltuğunda otuyordum. Bir yerde bir otoyolda yol alıyorduk, ama yağmur ufuk çizgisini görmemi engellediği için nerede olduğumuzu kestiremiyordum. Gösterge panelindeki rakamlar, saatin daha dokuzu birkaç dakika geçtiğini gösteriyordu. Yarım saatten az uyumuştum. Yaralı ayağıma eski bir plaj havlusu sarılmıştı ve yüzüm biri silip temizlemiş gibi serin geliyordu.

Susan, “Uyandı mı?” dedi tiz ve panik dolu bir sesle. “Uyandı mı?”

Uykulu bir sesle, “Uyandım,” deyip gözleri kırptırdım. “Sayılır. Ne? Umarım iyi bir şeydir.”

“İyi değil,” dedi Tera arka koltuktan. “İçinde güç kaldıysa kullanmaya hazırlanmalısın, büyücü. Takip ediyoruz.”

YİRMİ BİR

Gözlerimi ovuşturdum ve bizi takip eden her kimse belli belirsiz bir lanet okudum. “Tamam, tamam. Bana bir dakika ver.”

“Harry,” dedi Susan. “Depo neredeyse boşaldı. Bir dakika-mız *var mı* bilmiyorum.”

“Her şey üst üste gelir,” diye inledim.

Tera kaşlarını çatı. “Şimdi üst üste değiliz.” Susan’a döndü. “Tutarlı konuştuğunu sanmıyorum.”

Burnumdan soludum ve uykulu bir halde etrafa bakındım. “Bu bir mecaz. Lanet olsun, insanlar hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun, değil mi? Birinin bizi takip ettiğinden emin misin?”

Tera arkamızdaki tralîge göz attı. “İki otomobil arkada. Ve onun da üç otomobil arkasında. İki otomobil bizi takip ediyor.”

“Nereden anladın?” diye sordum.

Tera o tuhaf amber gözlerini bana geri çevirdi. “Yırtıcılar gibi hareket ediyorlar. İyi hareket ediyorlar. Ve onları hissediyorum.”

Gözlerimi kısıtım. “Hissediyor musun? İçgüdüsel bir seviyede mi?”

Tera omuz silkti. “Onları hissediyorum,” diye tekrar etti. “Tehlikeliler.”

Ağızımda hâlâ kan tadı vardı ve telefondaki parazit gibi sinir bozucu bir girdiydi. Otomobillere binip takip edebilecek kişiler arasında, insan dışı bir varlığın doğaötesi duyularını tetikleyebilecek sadece birkaç kişi tanıyordum. Şık ikizimin söyleyeceklerini dinlemenin oldukça iyi bir fikir olabileceğini düşündüm. “Susan,” dedim, “otoyoldan çıkmamı istiyorum.”

Susan bir bana, bir de yakıt göstergesine bakarken siyah gözleri cadde lambalarının ışığında parladı. “Birkaç kilometre sonra çıkmam lazım zaten. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Kenara çek ve bir benzin istasyonuna gir.”

Bana hızla tedirgin bir bakış daha fırlattı ve bir tür Latin tanrıçası gibi göz kamaştırıcı görüldüğünü fark edecek zamanım oldu. Elbette tam olarak tarafsız olmamam ihtimali vardı. “Ya sonra?” dedi.

Ayağımı kontrol ettim ve ayakta durduğumda kalçalarımın zeminle paralel olması için tembel bir şekilde öteki çizmemi de çıkardım. “Polisi ara.”

Susan “Ne?” diye bağırdı ve otomobili otoyolun dışına çıkarıp bir çıkış rampasına soktu.

Tulumumun alet cebini elimle yokladım, sonunda ikinci iksirimi içeren küçük spor şişesini çıkardım. “Dediğimi yap,” dedim. “Bana güven.”

“Büyücü,” dedi Tera. Sesi hâlâ çok sakindi. “Nişanlıma yardım edebilecek tek kişi sensin.”

Tera’ya sinirli sinirli göz attım. “Seninle Yavrukurt toplan-
tılarını yaptığın yerde buluşuruz.”

“Harry?” dedi Susan. “Sen neden bahsediyorsun?” Otomobilin çıkış rampası boyunca sürüp tek yönlü bir bağlantı yoluna girdi.

“Ne yaptığını anlıyorum,” dedi Tera. “Ben de eşim için aynısını yapardım.”

“Eş mi?” dedi Susan içerleyerek. “Eş mi? Ben *kesinlikle* onun-”

Susan’ın cümlesinin sonunu duyamadım, çünkü bir elime patlama çubuğumu, diğer elime iksirimi aldım, otomobilin kapısını açtım, emniyet kemerimi çözdüm ve yolun kenarına atladım.

Biliyorum, biliyorum. Sonradan düşününce bana bile gerçekten aptalca göründü. Ama o anda centilmence, gülünç bir manüvâ var gibi vermişti. Bizi izleyenlerin Parker ile Sokak-kurtları’ndaki kafadarları olduğundan hemen hemen emin-
dim ve ne kadar tehlikeli olabileceklerini çok iyi biliyordum. Dolunay sırasında daha da kötü olduklarını varsaymam gerekiyordu. Susan’ın, ne kadar büyük bir tehlikeyle yüz yüze olduğu hakkında fikri yoktu ve yakınında kalırsam onu daha fazla tehlikeye maruz bırakacaktım. Tera da... Tera’ya hâlâ güvenmiyordum. Onun arkamda savaşmasını istediğimden emin değildim.

Takipçilerle kendim baş etmek, kendi hatamı kendim

telafi etmek ve Susan gibi masum bir izleyiciye bedel ödetmemek istiyordum.

Yani, şey, kendimi hareketli bir otomobilin yolcu koltuğundan dışarı attım işte.

Bana öyle bakmayın. Size söylüyorum, o sırada manuklu geliyordu.

Kollarımı ve bacaklarımı daire şeklinde, bir fiçıyı kucaklamaya çalışmış gibi açtım, sonrası sürtme, sürtme, yırtılma, çarpma-çarpma-çarpma, darbe, darbe, darbe ve güm diye geldi. Bütün bu zaman boyunca her şey dönüp durdu. Her nasılsa yön duygumu korumayı, momentumumu büyük ölçüde yuvarlanmaya odaklamayı ve bağlantı yolunun kenarındaki sık oların şüphe götürür rahatlığına doğru yönlendirmeyi başardım. Durduğumda yeni ezilmiş bitkilerin arasındaydım, yağmurdan sırlıklam olmuş, üşümüştüm ve çamur, gaz, asfalt ve egzoz kokusu burnumu doldurmuştu.

Her yerim acıyordu. Acı omzumdan ve ayağımdan vücuduma yayılıyor, göz kapaklarımda içindeki sersemliği, karanlığı döndürerek bastırmaya çalışıyordu. Susan'ın otomobilinin kapısını açtığım sırada tam olarak ne yapmayı planladığımı hatırlamak için mücadele ettim.

Bir an sonra planım aklıma geldi ve spor şişesinin kapağını dişlerimle açtım, sonra plastik şişeyi ezip içindeki iksiri dar delikten ağızıma akıttım. İki yüz yirmibeş gram diye düşündüm belirsiz bir şekilde. Nefis.

Tadı bayat mukavva, çok eskimiş pizza ve yanık kahve çekirdekleri gibiydi. Ama gırtlığımdan aşağı inerken karışım-

daki kuvvetin içime yayıldığını, beni aktifleştirdiğini ve canlandırdığını hissedebiliyordum. Dev, aşırı hareketli bir amip yutmuş gibiydim. Bitkinliğim adeta uçup gitti ve enerji hızla içime aktı, kimi zaman gerçekten iyi bir konçertonun ya da uvertürün sonunda olduğu gibi. Acı, başa çıkabileceğim seviyelere geriledi. Kaslarımdaki ağrı yok oldu ve bulanık, tıkalı düşünce süreçlerim, biri sinapslarımı jalapeno sosuyla temizlemiş gibi açıldı. Nabzım hızlandı, sonra sabit kaldı ve aniden işlerin hiç de düşündüğüm kadar kötü olmadığı sonucuna vardım.

Sadece Ajan Benn'in bende açtığı yaraya nispet yapmak için yaralı kolumu kullanarak yerden kalktım ve üstümü başımı silkeledim. Tulumum yırtılmıştı ve üzerinde taze kan ve asfaltta oluşan çizikler vardı. Kollarımda ve bacaklarımda da kararan bereler vardı –sinir küçük piçler. Onları hor görüyordum.

Sol kolumdaki kalkan kolyemi gevşettim, patlatma çubugumu sağ elime aldım ve bağlantı yoluna doğru döndüm. Derin bir nefes alarak asfalttaki yağmur kokusunu ve daha uzaktan gelen, Chicago'nun pis kokusunun neredeyse bastırıldığı canlı, temiz sonbahar kokusunu aldım. Sonbaharı ne kadar sevdiğimi düşündüm ve bu konuda kısa bir şiir yazarak Susan'ın otomobilinin trafiğe kapılıp gözden kayboluşunu izledim. Başımı çevirdiğimde iki aracın trafikte çılgınca şerit değiştirerek bağlantı yolunu kat ettiklerini gördüm. Öndeki araç iki tonluk bir pikaptı, gerçekten büyük pikaplardan biriydi ve direksiyonda Parker oturuyordu. Parker hızla etrafa bakındı, sonunda gözleri yolun yanındaki uzun otların için-

de duran bana takıldı.

Ona gülümsedim ve memnuniyetle yüzündeki şoke olmuş ifadeyi seyrettim.

Ardından derin bir nefes aldım, yenilenmiş irademi odakladım, sağ kolumla çubuğu kaldırdım, bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandım ve kahrolası kamyonunun lastiklerini patlattım.

Hepsi aynı anda, tatmin edici bir GÜM sesiyle patladı. İçlerindeki havanın aniden ısınması sonucu tamamen patlamışlardı –hareketli bir aracın lastiklerinin içindeki havayı ısıtmak, bir anda yapması oldukça ustalık isteyen bir büyüdür. Kamyon sola sağa yalpaladı. Parker'ın kontrolü sağlama çabasıyla direksiyonu çılginca çevirdiğini görebiliyordum. Kabinde onunla beraber yüzlerini buradan tanıyamadığım iki kişi daha oturuyordu; belli ki emniyet kemeri takmaya inanmıyorlardı. Kamyonun içinde oyuncak gibi oradan oraya savrulmaktaydılar. Kamyon yan yapıp etrafa çakıllar saçarak yolun dışına çıktı, yanımdan otlara girdi, bir hendeğe ulaştı ve ağır ağır kendi çevresinde dönmeye başladı.

Müthiş bir ezilme sesi geldi. Otomobil kazaları televizyonda değil de gerçekte meydana geldikleri zaman şaşırtacak kadar gürültülüdürler. Biri balyozla boş çöp kutularını yamultuyormuş gibi, ama daha yüksek bir ses çıkarırlar. Parker'ın kamyonu iki kere kendi çevresinde döndü, bir tepenin yanına vurdu ve yolcu tarafı üzerinde hareketsiz kaldı.

“Pekala,” dedim belli bir profesyonel gururla, “Bu iş de böylece halloldu.”

Fazla erken konuşmuştum. Gevrek bir gıcırta sesi geldi, sonra kamyonun ön camı yoğun bir örümcek ağı şeklinde çatladı. Ses tekrar geldi, ardından emniyet camı dışarı doğru kırıldı ve ağır, siyah bir çarpışma botu giymiş bir ayak dışarı çıktı. Camın geri kalanı da dışa patladı ve hırpalanmış ve kanlar içindeki insanlar sürünerek pıkapıdan çıkmaya başladılar. Parker'dan başka, birkaç gün önce burnunu dümdüz ettiğim, burnu şimdi şişkin ve acayip görünen lamba çeneli hödük, bir de çılgın arzu nöbeti sırasında gruba liderlik eden kana susamış kadın vardı. Hepsi aynı tür kot ve deri giymişlerdi ve kazanın neden olduğu kesikler ve bereler açıkça görülüyordu.

Parker onları kamyonun dışarı çıkardı, dönüp sersemlemiş bir halde araca, sonra da bana baktı. Gözlerinden korkunun gelip geçtiğini gördüm ve bu, güm güm atan kalbimin memnuniyetle kabarmasına neden oldu. Pislilik herif hakettiği cezayı bulmuştu. Çubuğumu bir kere parmaklarımda çevirdim, *Carmen* üvertürünün bir kısmını ıslıkla çalmaya başladım ve çimlerin içinden onlara doğru yürümeye koyuldum. Topaladığım ve üzerimde kollarımın ve bacaklarımda bir kısmını açıkta bırakan gülünç bir tulum olduğu için sinir olmuştum.

Düzburun beni gördü ve Neanderthal'lara layık bir şaşkınlık homurtusu çıkardı. Ceketinin içinden ellerinde ufacık görünen bir tabanca çekti. Hiçbir şey söylemeden bana ateş etmeye başladı.

Sol elimi kaldırdım, sınırsız enerjimin bir kısmını kalkan kolyeye aktardım ve büyüü sözlü olarak çevrelemek için,

ahenkli bir sesle, İtalyanca zannedilebileceğini sandığım birkaç cümle söyledim. Kurşunlar ardı ardına kıvılcımlar çıkararak elimin önündeki kalkandan sekerken yürümeye devam ettim, hattâ *Carmen*'i ıslıkla çalmaya devam edecek kadar nefesim bile kaldı.

Parker hırladı ve savaş sanatı tarzı bir hareketle, elinin kenarıyla Düzburun'un bileğine vurdu. Bir kemığın kırıldığını gayet açıkça duydum, ama Düzburun yalnızca elini hızla vücuduna doğru çekti ve Parker'a aniden sert sert baktı.

"Neden burada olduğumuzu unutma," dedi daha kısa olan Parker. "O benim."

"Selamlar, Bay Parker," diye seslendim neşeyle. Herhalde onlara doğru yürürken sunduğum görüntü komik olabilirdi –tabii bütün o kan ve yüzüme yayıldığını hissettiğim büyük gülümseme dışında. Her halükarda Sokakkurtları üzerinde biraz olsun yıldırıcı bir etki yaratmış gibiydi. Kadın bana hırladı ve bir anlığına Dolunay Garajı'nda çılgına dönen insan-kurtları saran türden, çılgın, vahşi bir enerjinin çevremdeki havada da birikmeye başladığını hissettim.

Kancığa sinirli bir bakış fırlattım ve elimi havada savurup ağır ağır "*Disperdorus*," deyip, başka bir gece, kendimi mutlak güç sahibi hissetmediğim bir anda göz korkutucu gelebilecek bir irade çabasını açığa çıkardım ve kadın ağzına tokat atmışım gibi geri çekildi. Topladığı enerji çatırdayıp hiç var olmamış gibi parçalanarak yok oldu. Kadın bana gergin ve tedirgin bir ifadeyle bakakaldı ve kalçasındaki kılıfta tuttuğu bıçağa elini uzattı.

“Bırakalım şimdi o saçmalığı. Dedğim gibi,” diye devam ettim, “selamlar, Bay Parker. Neden burada olduğunuzu biliyorum. Polis telsizinden çıkan arbedeyi duydunuz ve beni aramak için karakolun yakınına geldiniz, değil mi? Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm, ama beni öldürmenize izin vermeyeceğim.”

Düzburun yüzünü buruşturup, “Seni izlediğimizi nereden-” diyecek oldu.

Parker elinin tersiyle Düzburun’un ağzına sert bir darbe vurunca adam sesini kesti. “Bay Dresden,” diye homurdandı. Beni tepeden tırnağa süzdü. “Sizi öldürmememi engelleyebileceğinizi size düşündüren ne?”

Adama gülümsemeden edemedim. Yani, budalalara ve çocuklara gülmeden edemezsiniz. “Ah, bilmiyorum,” deyip kısık sesle güldüm. “Belki de çizgiyi aştığın anda seni o kamyonetten bin beter hale getireceğim içindir. Ayrıca birkaç dakika içinde polis buraya gelip sizi içeri tıkacağı için de olabilir.” Bir anlığına gözlerim karardı, cadde lambası görünmez oldu ve yağmur çok üşütmeye başladı, ama hemen sonra yok oldu. Gözlerimi kırparak içlerindeki kanı temizledim ve gülümsemeye devam ettim. Çocukların zayıflığı görmesine izin vermemek gerekir.

Parker ince dudaklarını gererek gülümsedi. Dişleri çürümüştü. “Polisler senin de peşindeler, Dresden,” dedi. “Sana inanmıyorum.”

“Geldikleri anda gizemli bir şekilde ortadan kaybolacağım,” dedim. “Tıpkı, ah, büyü yapmışım gibi. Ama siz çocuk-

lar...” Bir an ne diyeceğimi unuttum. Bir şey, unuttuğum bir ayrıntı zihnimin arkasında dırdır edip duruyordu.

Çok alçak sesle, “Kanını koklayabiliyorum, büyücü,” dedi Parker. “Tanrım, nasıl koktuğu hakkında fikrin bile yok.” Parker hareket etmedi, ama kadın zayıf bir inleme sesi çıkardı ve Düzburun’un yanına sokuldu. Gözlerini dikkatle bana dikmişti.

“İyi kokla,” demeyi başardım. “Bir daha koklayamayacaksın.” Ama gülümsemem kaybolmuştu. Bir belirsizlik sarmaşığı, tadını çıkardığım güven duvarında çatlaklar açmaya başlıyordu. Yağmur giderek üşütüyor, lambalar sönükleşiyordu. Sol kolum yaralı omzumdan itibaren ağrımaya ve gözle görülür biçimde titremeye başladı. Yıpranmış vücudumun bütün kısımları yeniden acının etkisi altına girdi.

Mantuğım çabucak geri geldi. İksir. İksirin etkisi sona eriyordu. İlk coşku bedenimi sararken kendimi fazla zorlamışım. Kadının grubun etrafına toplamaya başladığı içten öлке ve ihtiras aurasını dağıtmak, dengeli bir zihin durumunda asla düşünmeyeceğim bir hareketti. Çok fazla bilinmeyen vardı. Kalbim artık çok hızlı atıyordu ve nefes nefese kalmışım. Patlayacakmış gibi atan kalbimi yavaşlatacak kadar nefes alamıyordum.

Parker ve iki yoldaşı, birbirlerine gözle görülür hiçbir işaret vermeden hep beraber gerildiler. O çılgın enerjinin tekrar yukarıdaki yağmur bulutlarının ötesinden gelip insankurtlara doğru akışını hissedebiliyordum. Yemin ederim, kazada açılan yaralarının kapandığını gözlerimle görebiliyordum.

Düzburun daha demin kırılmış bileğini çevirdi, parmaklarını bana doğru esnetti ve gaddarca gülümsedi.

Pekala, Harry, dedim kendime. Sakin kal. Panikleme. Tek yapman gereken polisler gelene kadar onları burada tutmak, sonra huzur içinde kan kaybederek ölebilirsin. Ya da bir doktora görünebilirsin. Hangisi daha az acı verecekse.

“Biliyorsun, Parker,” dedim. Sesimde çarpınulı bir titreme, hızlı, çaresiz bir tını vardı. “Aslında garajında boy göstermeye niyetim yoktu. Lanet olsun, Denton’un adamı beni ikna etmese oraya hiç gelmeyecektim bile.”

“Artık bunun önemi yok,” dedi Parker. Sesinde alçak, keskin bir ton vardı ve gözle görülür biçimde gevşemişti. Bana gülümseyerek daha fazla dişini gösterdi. “Hepsi geçmişte kaldı.” Sonra Parker bir adım öne geldi ve panikledim.

Çubuğumu ona doğrulttum ve “*Fuego*,” diye hırladım. İrademi içinden akıttım. Konsey’in birini büyüyle öldürme konusundaki düşüncelerinin cehenneme kadar yolu vardı.

Hiçbir şey olmadı.

İnanamayarak önce Parker’a, sonra patlatma çubuğuna boş boş baktım. O anda parmaklarımı uyuştı ve üzerine runlar oyulmuş külden çubuk, beceriksizce yakalamaya çalışmama rağmen zemine düştü. Ağırlığım ezilmiş ayağıma bindi ve yırtılmış kaslarımda aniden başlayan kramp, bacağımdan yukarı yeni bir acının yayılmasına sebep oldu. Bacağım bükülünce önümdeki otların ve çamurun içine doğru düştüm. Düşerken kalkanımın son kırıntıları da yok oldu. Büyüm tamamen bitmişti.

Parker alçak ve çirkin bir sesle güldü. “Hoş numara. Başka var mı?”

Hırıltılı bir sesle “Bir tane daha var,” deyip tulumumun alet cebini yokladım. Parker yavaşça bana doğru yürüdü. Kendinden emindi, rahatı ve yaşından otuz yaş küçük bir adam gibi hareket ediyordu. Ellerim soğuktan ağrıyordu, asfalta düşerken yaralanmıştı, bütün acılardan, çiziklerden ve berelerden uyuşmuştu. Ama Chief’s Special tabancamın kabzasını bulmak yeterince kolaydı.

Tabancayı çıkardım, horozunu yukarı kaldırdım ve silahı Parker’a doğrulttum. Parker gözlerini iyice açtı ve ağırlığını yeniden topuklarına verdi; tam olarak geri çekilmedi, ama daha yakına da gelmedi. Yerde çamurun içinde olsam bile bir metre mesafeden onu ıskalamam zor olurdu ve bunu biliyordu.

“Seni silah taşıyacak türden biri olarak düşünmemiştim,” dedi. Yağmur, yağlı saçlarını gözlerinin üstüne yapıştırmıştı.

“Yalnızca özel durumlarda,” diye cevap verdim. Onu oyalamam gerekiyordu. Onu yalnızca birkaç dakika boyunca yerinde tutabilirsem polisler gelecekti. Geleceklerine inanmak zorundaydım, çünkü gelmezlerse öldüm demekti. “Olduğun yerde kal.”

Kalmadı. Bana doğru bir adım attı.

Bu yüzden onu vurdum.

Silah güyledi ve kurşun sağ diz kemiğine saplandı. Etrafa kan ve kemik parçaları saçarak patladı. Ayağı kayan Parker çamurlu zemine kapaklandı. Hayretle bir kere gözlerini kırp-

tı, ama hissettiği acıyı algıliyormuşa benzemiyordu. İki adım geriye kaçtı ve bir saniyelğine dikkaule bakıp beni yeniden değerdendirdi.

Ardından, parçalanmış dizine aldırmadan topukları üzerine çömelip eski dostmuşuz gibi dirseklerini uylukları üzerinde dinlendirdi. Bu arada ellerini göz önünde tutuyordu. Onu az önce vuran ben değilmişim gibi, “Göründüğünden daha dayanıklısın. Seni dairende yakalamaya çalıştık, biliyorsun,” dedi. “Ama ortalık polis kaynıyordu. Polis radyosu tutuklandığını söyledi, ama kaçmış olmalısın. Gardiyana seni yakaladıklarında bize haber vermesi için rüşvet verdik.” Çürük dışleriyle sırtı ve bir an neredeyse dostane göründü. “Lanet olsun, evlat. Neredeyse iki gündür karakoldan iki blok ötede ki bir barda takılıyor, seni merdivenden çıkarırlarken yakında olmayı umuyorduk. Yanından geçip vuracaktık.” Parmasını tabanca şekline getirip beni işaret etti, sonra başparmağını aşağı indirdi.

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” diye mırıldandım. Titremelere, soğuğa ve karanlığa boyun eğmemek için mücadele ediyordum. Adamın bir iş çevirdiğini biliyordum, ama baş etmem gereken çok fazla şey vardı. Çok fazla yara, çok fazla bitkinlik, çok fazla kan vardı. Gözlerimi kısarak Parker’ın ötesine baktığımda, Düzburun’la kadının hâlâ aynı yerde durduklarını, ikisinin birden aç hayvanlara özgü o maksatlı bakışlarıyla beni izlediklerini gördüm.

Parker kısık sesle güldü. “Bunun yerine karakolda kıyamet koptu. Silahlar, patlamalar, içeride bir savaş çıkmıştı

sanki. İzlemesi eğlenceliydi. Sonra orta yerde, tam karakolun önünde sendeleyerek yürüdüğünü ve her iki yanında birer hoş pilicin basamaklardan inmene yardım ettiğini gördük. Hemen peşine takıldık.”

“Umarım sigortan vardır.”

Parker omuz silkti. “Kamyonet benim değildi.” Otlardan uzun bir yaprak kopardı, dizinin parçalanmış kısmı üzerinde gezdirdi, kaniyla kırmızıya boyadı, ardından parmaklarında ezdi. “Bu gece adamlarımın çoğu gölün oralarda. Dolunay geceleri biraz stres atmaları gerekiyor. Lanet olsun, seni hepsinin gözü önünde temizlemek istiyorum. Gerçekten belalı bir ünün var, evlat.”

“İstedğin her şeyi elde edemezsin,” dedim. Kırparak gözlerimden yağmuru veya kanı temizledim.

Parker’ın gülümsemesi genişledi. “Biliyor musun, evlat. Sanırım bilmediğin bir şey var.”

Uzaktan siren seslerinin otoyoldan bana doğru hızla yaklaştığını duyabiliyordum. Vay canına diye düşündüm. Niha yet bir şeyi doğru yapmışım. Sesime memnun bir heyecan tınısı katmaya cesaret ederek, “Hadi ya?” dedim.

Parker başını eğdi ve bir tarafa baktı. “Arkanda iki araba vardı.”

Sonra bir şey sağ elimi ezip uyuşturdu ve silahı toprağa uçurdu. Yukarı baktığımda, garajda gördüğüm diğer bir insankurdun, izolasyon bandıyla sarılmış kurşun bir boruyu kaldırdığını ve sertçe üzerime indirdiğini göreceğim zamanım oldu. Kadın bağırdı ve hızla üzerime geldi. Çelik uçlu çizme-

leri vardı. Düzburun da hantal hantal peşinden yürüdü ve tabancasının kabzasını kısa bir sopa gibi kullanmaya başladı.

Parker topukları üzerinde çömelerek durdu ve onları izledi. Gözlerini görebiliyordum. Kanım yanağına sıçradı.

Ne yaptıklarını düşünmekten hoşlanmıyorum. Beni öldürmek istemiyorlardı. Canımı acımak istiyorlardı. Ve bu konuda iyiydiler. Kavga edemiyordum. Kıvrılıp top bile olamıyordum. İçimde o kadar bile heves kalmamıştı. Boğulma sesleri çıkardığımı, kendi kanımla boğazımın tıklandığını ve ümitsiz bir ızdırap içinde öğürdüğümü duyabiliyordum. Gücüm olsaydı çılgılık atardım. Birilerinin yaptığı bütün işkenceye ve çektikleri ızdıraba rağmen sessiz kalan insanlar hakkında hikayeler duyarsınız, ama ben o kadar güçlü değilim. Beni kırdılar.

Bir noktada, zihin “artık yeter” der ve bütün o acıdan, ardına bakmadan kaçır. Ben de oraya, o uzaktaki yere gitmeye başladım ve bunu yaptığım için hiç de üzülmedim.

Hareketsiz kaldıktan sonra, belli belirsiz Parker’ın sürüsünü başımdan aldığını duyabildim. Parker kemiklerinden birkaçını daha kırınca hiddet hırlamalarıyla gerilediler. Kurşunum diz mafsallını muhtemelen parçalamış olduğu halde şimdiden o ayağı üzerinde yürüyordu. Emriyle beni yerden aldılar ve kırık parçalarla dolu bir çuval gibi yerde sürükleyerek başka bir arabaya taşıdılar. El ve ayak bileklerimi izolasyon bantlarıyla bağladılar. Ardından da bagaja atıldılar.

Parker elini kaldırıp kapağı kapadı. Gözlerimi hareket ettirecek kadar bile enerjim yoktu. Yalnızca dışarıya baktım ve

gözlerimin herhangi bir yere odaklanmasına izin verdim.

Bağlantı yolundan geçen bir otomobilin direksiyonunda birini gördüm. Otomobil yalnızca bir sedandı ve şehirdeki bütün diğer otomobillere kolayca uyum sağlayabilirdi. Direksiyondaki yüz ise genç, gergin, sivilcelerle dolu, kızıl saçlı ve büyük kulaklıydı.

FBI'dan Roger Harris. Denton'un kızıl saçlı yalakası.

Sedan hiç yavaşlamadan yanımdan geçip gitti. Harris başını çevirip bana bakmadı, takibini bırakmadı. Görünüşe göre o gece takip edilen tek kişi ben değildim.

Parker bagajı kapayarak beni karanlığa gömdü. Tam sirenler bağlantı yoluna ulaşmaya başlarken otomobil çalıştı ve daha önce hissettiklerimden çok daha derin, hasta edici ve ağır bir ızdırıp içinde bıraktı.

O anda tıkaçın ardında gülmeye başladım. Elimde değildi. Güldüm ve lağım suyunda boğuluyormuşum gibi bir ses çıktı.

Bütün parçalar yerine oturmuştu.

YİRMİ İKİ

İnsanın artık düşünmek ve gözlerini açık tutmak gibi karmaşık işleri yapmaya devam edemediği bir nokta vardır. Karanlık çöker ve beden ya da zihin tekrar işlemeye hazır olunca kadar her şey durur. Karanlık beni sardı ve onu memnuniyetle karşıladım.

Uyanmaya başladığım zaman motor yağı kokusu aldım.

Bu kendi başına kötüye işaretti. Dikine oturtulmuştum ve dik bir metal kiriş sırtıma baskı yapıyordu. El ve ayak bileklerimi sıkıştıran bir şey hissettim. Belki de hâlâ selo banıtı. Altımda soğuk beton zemin vardı. Her tarafım ağrıyordu ve tutulmuştu. Ama üzerimde yumuşak bir şey, belki de bir bataniye vardı. O kadar da üşümüyordum.

İlk hissim hâlâ hayatta olduğum için kapıldığım şaşkınlık oldu.

İkincisi küçük, soğuk, berbat bir ürpertiydi. Tutsakum. Ve tutsak olduğum sürece hayatta kalacağım şüpheliydi. O halde her şey sırasıyla. Şüpheyi yok etmeliydim. Nerede olduğumu anlamalı, bir plan geliştirmeli ve zayıf büyücü kıcımları oradan uzaklaştırmalıydim.

Sonuçta tam da beni bu belaya bulaştıran, MacFinn'e atfedilemeyecek yakın zamanlı cinayetleri işleyen ve muhtemelen ona da tuzak kuranların kim olduğunu ozmüşken ölmek çok yazık olurdu.

Bu yüzden gözlerimi açtım ve etrafıma bir bakmaya çalıştım.

Düşmanın kalesinde, Dolunay Garajı'ndaydım. İçerisi loştu ve duyabildiğim kadarıyla dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Üzerimde kirli ama sıcak tutan bir battaniye vardı ki bu biraz şaşırtıcıydı. Yanımdaki küçük bir standda, içinde kan olduğunu varsaydığım bir sıvı bulunan, çoğu boşalmış bir plastik torba vardı. Kan torbadan çıkıp arkamda, görüş alanımın dışında kaybolan ve muhtemelen kolumda sona eren plastik bir boru boyunca akıyordu.

Battaniyenin altındaki ayaklarımı kımıldattım. Bacaklarım üstten, dizlerimin altından ve dirseklerimden izolasyon bandıyla birbirlerine bağlanmıştı. Isırılmış ayağım temiz sargılarla sarılmış, sonra üzerine kanlı orabım geçirilmişti. Aslında çeşitli kesikler ve sıyrıklar üzerinde bir dizi temiz sargı göre-biliyor, ayrıca hafiften, sanki burnumun kokuya alışacak zamanı olmuş gibi, keskin, ilaç benzeri dezenfektan kokusunu afabiliyordum. Murphy'nin birbirinden ayrılmış kelepçelerini bileklerimde hissedemiyordum ve belli belirsiz onları özlediğimi fark ettim. Rahat değilse bile en azından tanıdıklardı.

Yani sadece sağ değildim, tahminen birkaç saatlik uykudan ve gördüğüm sağlık bakımından sonra oldukça iyi durumdaydım.

Ama bana bunu kimin ve neden yaptığı açıklığa kavuşmuş değildi.

Loş garajda etrafa bakındım. Gözlerim aruk alışmıştı, ama buna rağmen göremediğim gölgeli kısımlar vardı. Yöneticinin ofisine giden kapının altından L şeklinde sarı bir ışık şeridi görünüyordu ve oluklu çatıya vuran yağmur alçak, yatıştırıcı bir uğultu çıkarıyordu. Gözlerimi kapayarak tam zamanı belirlemeye, havanın verdiği histen ve yağmurun sesinden saatin kaç olduğunu çıkarmaya çalıştım. Akşama doğru muydu? Akşamın ilk saatleri miydi? Emin olamıyordum.

Öksürünce boğazımın kuru ama işlevsel olduğunu anladım. Ellerim bağlıydı ve daire çizmemin bir yolu yoktu. Bir daire olmadan, kendimi serbest bırakmak için hassas bir büyü yapamazdım –tek erişebileceğim patlayıcı türde büyüler olurdu, bunlar da berbat loup-garou ve diğer canavarlara karşı harika olsalar da, kendi hassas derimin bir santim üzerinde duran birkaç kat izolasyon bandının icabına bakmak için pek işe yaramazlardı. Yani büyü kullanamazdım.

Size hiç babamdan bahsetmiş miydim? O bir sihirbazdı –dikkatinizi çekerim, büyücü değil, eski moda gösterilerde gördüğünüz türden bir sihirbazdı. Siyah bir silindir şapkası, beyaz bir tavşanı, kılıçlarla dolu bir sepeti filan vardı. Ülkenin dört bir yanını gezer, çocuklara ve yaşlılara gösteri yapar, zar zor idare edecek kadar para kazanırdı. Annem beni doğururken öldükten sonra, babam beni büyüme işini tek başına üstlendi ve sanırım elinden gelenin en iyisini yaptı. İyi niyetliydi.

Babam bir beyin anevrizmasından öldüğünde çok gençtim (daha fazla inceleyinceye kadar, Chaunzaggoth'un imalarına inanmayı reddediyordum). Ama o ölmeden bildiklerinden birkaçını öğrendim. Ne de olsa bana üç sihirbazın ismini vermişti ve bunlardan biri de Houdini'nin ta kendisiydi. Houdini'nin ilk kurallarından biri de, kaçış yönteminin her zaman ulaşabileceğiniz bir yerde olmasıydı. Olumlu tutum. Bir insanın yeterince zamanı olursa, neredeyse her şeyden kaçabileceği bir gerçektir.

Tek sorun ne kadar zamanımın kaldığıydı.

İzolasyon bandı güçlüydü ve sıkıca tutturulmuştu; ama aynı zamanda ucuzdu, taşınması kolay ve kullanılması basitti. Birkaç kat sarılmış olsa da insanları alıkoymak için en iyi malzeme değildi, aksi takdirde polisler kelepçe değil izolasyon bandı kullanırlardı. İzolasyon bandı aşılabilirdi.

Bu yüzden onu aşmanın yollarını aramaya başladım.

Biraz kıvranınca ellerimin altında o kadar da sıkı tutturulmadığını anladım. Kolumun ön kısmında serumun iğnesinden kaynaklandığını tahmin ettiğim keskin bir acı hissedebiliyordum. İğneyi koluma sokmak için kollarımdaki bandı gevşetmeleri gerekmişti. Omuzlarımı kımılдатunca yaralı omzum şiddetle ağrımaya başladı. Bant bileklerime basınç yaptı ve kollarımdaki kolların duyulabilir bir sesle sökülmesine neden oldu. Bu işkenceye dişlerimi sıkarak dayandım.

Canım acıdı ve on dakikaya yakın bir zaman aldı, ama bileklerimi ve ellerimi kurtarmayı başardım. Ölümcül bir sıvının tüpten damarlarıma aktığını hayal ederek hazır elim değ-

mişken serum iğnesini de çıkardım. Sonra kollarımı tekrar tekrar esnettim ve onları da kurtardım.

Parmaklarım uyduğu ve tutulduğu için tam olarak tepki vermiyordu, ama elimden geldiği kadar bacaklarımdaki bandı yoklamaya başlayıp küçük yırtıklar oluşturmaya çalıştım. Böylece bacaklarımı esneterek hepsinin bir seferde kopmasını sağlayabilecektim. Düşündüğümünden daha fazla çaba gerektirdi, ama sonunda bacaklarımı esnettim. Tulum ayak bileklerimdeki kolları değilse bile kalçalarımdaki ve baldırlarımdaki kolları kopmaktan koruduğu için şükrettim. Bacaklarım kollarımdan çok daha güçlüydü, bu yüzden kat kat izolasyon bandını koparmak çok daha basit ve hızlı oldu.

Ama yeterince basit ve hızlı olmadı.

Son izolasyon bandı düğümünden de kurtulamadan bir çırtı duyuldu ve ofisin kapısı ardına kadar açıldı. Aynı anda alçak mırıltılar duyuldu, tiz ve çirkin bir gürültü halinde, modası geçmiş rock-and-roll melodileri işitildi.

Panîge kapıldım. Koşamazdım –ayak bileklerim hâlâ bağlıydı. Ben kendimi kurtarana ve ayağa kalkana kadar üzerime çullanırlardı. Bu yüzden yapabileceğim en iyi şeyi yaptım. Battaniyeyi üzerime örttüm, ellerimi direğin arkasında yılan gibi kıvrıdım, bu arada serum iğnesini de kavrayıp elimin içine gizledim ve hâlâ uykudaymış gibi başımı iyice öne eğdim.

Sert bir ses, “Neden kafasına bir kurşun sıkıp bir yere atmadığınızı hâlâ anlamıyorum,” dedi. Düzburun’du bu.

Parker “Aptal,” diye homurdandı, zımpara taşı gibi bir sesle. “Birincisi, diğerleri de gelince, onların gözü önünde ya-

pacağız. İkincisi, Marcone onu görme şansı elde ettikten sonra yapacağız.”

Düzburun, “Marcone,” dedi. Sesinde küçümseme vardı. “Büyücüden ne istiyor?”

İyi soru diye düşündüm. Başımı aşağıda, bedenimi gevşek tuttum ve uykuyla ilgili düşüncelere dalmaya çalıştım. Marcone buraya mı geliyordu?

“Kimin umrunda?” diye cevap verdi Parker. “Gün boyunca hayatta kalmasını temin ettim. Her halükarda, bu gece burada olmasını istiyordum. Benim için fark etmez.”

Düzburun homurdandı. “Chicago’da çok gangster var. Marcone onlardan biri sadece. Ama ondan bir telefon geliyor ve bu büyücü karakterinin ölümü erteleniyor. Kim ki bu he-rif? Lanet olası vali mi?”

Parker, “Hep taşaklarınla düşünüyorsun,” dedi sakın bir sesle. “Marcone sıradan bir gangster değil. Chicago’yu çekip çevirmek yalnızca ek işi, anlarsın ya. Ülkenin her yanında iş-leri var ve burada, valinin malikanesinde, Washington’da ve başka birçok yerde adamları ve Tanrı’dan çok parası var. İstediği an bize tuzak kurabilir, bizi temizleyebilir, polisi peşi-mize takabilir. Öyle birine kazık atamazsın.”

Bir duraklama oldu, ardından Düzburun, “Belki öyledir. Belki de Lana haklıdır. Belki de sertliğini kaybediyorsundur. Marcone bizden biri değil. Bize emir veremez. On yıl önce tanıdığım Parker hiç düşünmeden siktirip gitmesini söylerdi Marcone’a,” dedi.

Parker’ın sesi uysallaştı. “Yapma bunu be adam. Asla ye-

terince iyi olmadın, gençken bile. On yıl önce tanıdığın Parker çoktan hepimizin ölümüne sebep olmuş olurdu. Size para, uyuşturucu, kadınlar, ne istiyorsanız buldum. Sakinleş biraz.”

Düzburun, “Yemezler,” diye cevap verdi. “Bence Lana haklı. Ve ben bu sıska orospu çocuğunu hemen öldürelim diyorum.” Gerildiğimi hissettim ve durumum ümitsiz de olsa bir kaçma girişiminde bulunmaya hazırlandım. Uyuyormuş gibi yaparken öldürülmektense kaçmaya çalışırken öldürülmeyi tercih ederdim.

Parker, “Geri bas,” dedi, sonra çizmelerin eski beton üzerinde sürünme sesi geldi. İki hırıltı, ani bir ciyaklama duydum ve Parker Düzburun’a sadece yirmi santim mesafede zorla diz çöktürürken, ekşi ter ve bayat bira kokusu aldım. Düzburun, Parker onu kısı kıvrak yakalamış gibi büyük bir gerginlik içinde hafif acı sesleri çıkarmayı sürdürdü. Kendimi sendeleyerek kalkıp koşmaya başlamak yerine gevşemeye zorladım, ama yüzümden boncuk boncuk terlerin boşandığını hissedebiliyordum.

Parker Düzburun’un inlemelerini hırıltılı sesiyle bastırdı. “Sana söyledim. Asla yeterince iyi olmadın. Bana bir daha meydan okursan, ister insanların önünde, ister yalnızken olsun, kalbini sökerim.” Tehdidi telaffuz ediş şekli ürkütücüydü. Bekleneceği gibi tıslamalı, kötü adam gibi bir vurguyla değil, soğukkanlı, ölçülü, neredeyse sıkılmış bir tınıyla, sanki bir karbüratörü çıkarmaktan ya da ampulü değiştirmekten bahsedermişçesine söylemişti. Sonra bir ses geldi ve Düzbu-

run büyük bir acıyla uludu, derken sesi köpek gibi bir ciyaklamaya dönüştü. Parker'ın çizmelerinin birkaç adım uzaklaştığını duydum. “Şimdi ayaklan,” dedi. “Tully's'i ara ve diğerlerine ay yükselmeden buraya dönmelerini söyle. Bu gece kanlı olacak. Marcone yeterince nazik olmazsa çok daha kanlı olacak.”

Düzburun'un zorlukla ayağa kalktığını ve yavaş ve gelişigüzel bir şekilde, ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydum. Ofise girdi ve kapıyı ardından kapadı. Parker'ın uzaklaşacağını ve böylece kaçabileceğimi umarak birkaç saniye bekledim, ama uzaklaşmadı. Lanet olsun.

Zamanım tükeniyordu. Eğer diğer insankurtlar garaja dönünceye kadar beklersem hayatta kaçmayı başaramazdım. Sayıca çok üstün olurlardı. Eğer kirişi kırarsam, mantıksal olarak şimdi tam zamanıydı.

Elbette hâlâ bağlıydım. Ayaklarımı çözünceye kadar Parker üzerime çullanırdı. Ve az önce kendisinin iki katı bir adamı sakatlamasını ve kalbini sökmekle tehdit etmesini dinlemiştim. Ciddiydi de, bunu fark etmiştim. İçine baktığımda karanlık ve öfke dolu bir yeri, bütün o gücünün ve irade kuvvetinin kaynağını görmüştüm. Beni gerçek anlamda çıplak elleriyle parçalara ayırabilirdi, daha kötüsü, ayıracaktı da. Eğer kaçarsam önden başlamam gerekiyordu.

Belki de onu çıldırtabilirdim. Onu kızdırıp bir beyzbol sopası ya da ağzıma yapıştırmak için bir izolasyon bandı almayı gitmesini sağlayabilirdim. Sonra koşup sorunsuz bir şekilde kaçabilirdim. Bu planın tek sorunu, adamın oracıkta kal-

bimi sökme ihtimaliydi –ama risk almadan kazanç da olmaz. Seçici olacak vaktim yoktu.

Bu yüzden başımı biraz kaldırıp yarı karanlıkta gözlerimi kısarak ona baktım ve, “İnsanlarla nasıl anlaşacağını kesinlikle iyi biliyorsun. Bir kitap filan okudun herhalde,” dedim.

Sesimi duyunca ürktü ve tedirgin bir kedinin refleksleriyle döndü. Bana uzun bir dakika boyunca baktıktan sonra gevşemeye başladı. “Ah. Demek hayattasın. Böylesi daha iyi sanırım.”

“Sadece yorgundum. Dinlenme fırsatı verdiğin için teşekrler.”

Bana dişlerini gösterdi. “Sorun değil. Kalkış iki saat sonra.”

Bu dediği aklı başında bir adamı altına ettirecek kadar korkutucuydu, ama ben yalnızca omzumu silktim. “Sorun değil. İyi ki adamların vuramıyor. Yoksa beni rahatsız edebilirdi.”

Parker kaba bir şekilde güldü. “Taşaklısın evlat, hakkını vermem gerek. En azından birazdan Lana onlara dişlerini geçirinceye kadar öyle olacaksın.”

Bu iş pek de iyi gitmiyordu. Bir yolunu bulup onu güldürmek yerine sinirlendirmem gerekiyordu. “Dizin nasıl?”

Parker gözlerini kıstı. “ok daha iyi. Güneş doğana kadar tam iyileşemedi, ama sanırım ay doğduktan sonra birkaç saatte hallolur.”

“Keşke daha yukarıyı hedef alsaydım,” dedim.

Parker biraz dişlerini sıktı. “Artık çok geç evlat. Oyun bitti.”

“Vaktin varken tadını çıkar. Duyduğuma göre sürün sende bıkmaya başlamış. Seni alaşağı ettikleri zaman senin taşaklarını da Lana mı parçalayacak dersin?”

Çizmesi ansızın geldi ve başımın yanına vurdu. Sertçe sağa savruldum. Eğer kollarımı son anda kenetlemesem, zeminde uçacaktım ve bağlarımın olmadığı ortaya çıkacaktı.

“Ne zaman sessiz olman gerektiğini bilmiyorsun, değil mi büyücü?”

“Kaybedecek neyim var ki?” diye cevap verdim. “Yani, lanet olsun. Sonuçta eskiden bana hayranlık besleyen herkes sırtını dönmüş değil, ha? Sürümü yönetemeyecek kadar yaşılanıyor değil-”

Parker, “Kes sesini,” diye hırladı. Karanlıkta gözleri ışık oyunu gibi ürkütücü, yeşilimsi bir şekle büründü. Sonra yeniden, bu sefer midemi tekmeledi. Nefesim bir ıslık sesiyle boşaldı. Konuşmaya devam etmek için büyük bir çaba sarf etmem gerekti.

“Her sabah daha gergin uyanıyorsun. Giderek daha az yiyorsun. Belki eskisi kadar güçlü de değilsin, ha? Eskisi kadar hızlı da değilsin. Düzburun gibi yaşlı köpekleri pataklamak zorundasın, çünkü gençlerden birine saldırırsan hakkından gelirler.”

Plan gayet güzel işliyordu. Şimdi tek ihtiyacım olan sakinleşmek ya da bir şiddet aleti veya izolasyon bantı filan almak için garajdan dışarı yürümesiydi. Bunun yerine arkasını döndü, bir levye aldı ve tekrar bana dönerek demiri iyice kaldırdı. “Marco-ne’un canı cehenneme,” diye hırladı. “Senin de, büyücü.”

Demiri başının üstüne kaldırırken eski tişörtünün altında kasları kabardı. Gözleri önceki gece diğer insankurtlarda tanık olduğum türden hayvani bir ölkeyle parlıyordu. Ağzını gererek vahşi bir şekilde sırttı. Bana ölümcül darbeyi indirmek için hazırlanırken boynundaki damarların şiştiğini görebiliyordum.

Bir planın suya düşmesinden nefret ederim.

YİRMİ ÜÇ

Dişlerimi sıkıtm ve ayaklarımla tekmeledim. Dirseklerimin etrafındaki izolasyon bandı koptu, ama artık bunun işe yaraması için çok geçti. Ağırlığımı arkama verecek, koşacak zamanım kalmamıştı, ama yine de hareketi yaptım. Ölmek üzereyken yaptığınız şeylerden biriydi sanırım.

Çok sert, çok sakın bir ses, “Bay Hendricks,” dedi. “Eğer Bay Parker o levyeyi bir-iki saniye içinde bırakmazsa lütfen onu vurup öldürün.”

Hendricks gürleyen bas sesiyle, “Emredersiniz, Bay Marcone,” diye cevap verdi. Başımı çevirip sağıma baktığımda Centilmen Johnny Marcone’un kapıda durduğunu gördüm. Gri, İtalyan bir takım elbise giymişti. Çok daha ucuz bir takım elbise giymiş olan Hendricks, önünde ve biraz yanında duruyor, namlusu tabanca namlusuyla değiştirilmiş, ucu kesilmiş bir pompalı tüfek tutuyordu. Namlunun açık ağzını Parker’ın başına doğrultmuştu.

Parker yüzünü çevirerek gözlerini benimkilerle aynı anda Marcone’a odakladı. Parker dişlerini sıkı ve gözlerini kısarak

öfke saçan yarıklar haline getirdi. Levyeyi atmaya hazırlanmış gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

“Bu on iki kalibrelik bir pompalı tüfek, Bay Parker,” dedi Marcone. “Aynı bu zamanları dayanıklılığımızın oldukça yüksek olduğunu çok iyi biliyorum. Bay Hendricks’in silahı katı kurşunlarla doldurulmuştur ve birkaç atış vücudunuzdan kilolarca eti kopardıktan ve iç organlarınızın çoğunu parçaladıktan sonra sizin bile öleceğinizden gayet eminim.” Marcone çok nazikçe gülümsedi, bu arada Hendricks silahın emniyetini açtı ve silahı ateşleyip Parker’ı yere yıkmayı beklermiş gibi ayaklarını sıkıca yere bastı. “Lütfen,” dedi Marcone. “Levyeyi yere bırakın.”

Parker yeniden bana göz attı. Gözlerinde kuduran, uluyup kanda banyo yapmak isteyen hayvanı görebiliyordum. Bu beni dehşete düşürdü ve bağırsaklarımdan belime doğru bir soğukluk yayılmasına neden oldu. O gözlerde İnsankurtların bütün diğer üyelerinin ortaya koyduğundan daha çok öfke ve şiddet vardı. Parker’ın gözlerinde gördüğüm şeyin yanında, diğerlerinin çılgınca kontrolden çıkışları bir çocuğun öfke krizleri gibi kalıyordu.

Ama onu kontrol altına aldı. Kolunu yavaşça indirdi ve iki adım geriye gitti. Rahatlayarak nefesimi verdiğimi duydum. Ölmemiştım. Henüz. Savurduğum tekme battaniyeyi üzerimden tam olarak atmamıştı ve hâlâ sırtım çelik çubuğa dayanmış halde otuyordum. Kaba yünün altında serbest olduğumu bilmiyorlardı. Bu pek bir avantaj değildi, ama elimde başka bir şey yoktu. Çabucak onu kullanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Parker, “Sürüm geliyor,” diye hırladı. “Bu ölüm tehditlerini tekrar edersen seni onlara parçalatırım.”

Marcone uysal bir sesle, “Geliyorlar,” diye kabul etti. “Ama henüz burada değiller. Tuhaf bir şekilde bütün motosikletlerinin lastiği patladı. İş yapacak zamanımız var.” Ayakkabılarının beton zeminde bana doğru yaklaştığını gördüm ve başımı kaldırıp ona baktım. Marcone gözlerime korkmadan baktı. Olgunluğunun altın çağındaki bir adamdı, saçları şakaklarında kusursuz bir şekilde kırışmıştı ve özel dikim takım elbisesi, ilerlemiş yaşına rağmen formda tuttuğu bedenini sergiliyordu. Gözleri soluk dolar banknotu rengindeydi ve ayna kadar opakı.

“Selam, John,” dedim. “İyi bir zamanlaman var.”

Marcone gülümsedi. Sessiz Parker’a açıkça eğlenerek bakıyordu. “Siz de insanlarla nasıl anlaşacağınızı iyi biliyorsunuz, Dresden,” dedi. “Bir kitap filan okudunuz herhalde. Vereceğiniz tepkiden zaten oldukça eminim, ama size bir şans daha verebilirim diye düşündüm.”

“Ne için bir şans daha?”

“Bugün biri beni aradı,” dedi Marcone. “Harley MacFinn diye biri her nasılsa kişisel numaramı bulmuştu. Gayet öfkeliydi. Dairesini yok edenin ve ona tuzak kuranın ben olduğumu bildiğini ve bu gece benimle hesaplaşacağını söyledi.”

“O halde işin bitti, John. Harley oldukça yıkıcı olabilir.”

“Biliyorum. Dün gece karakoldan yapılan canlı yayınları gördüm. Bir loup-garou, değil mi?”

Gözlerimi kırpım. “Sen nasıl-”

Marcone bir elini salladı. “Komiser Murphy’ye verdiğiniz rapordan. Öyle şeylerin parasının ödenmesi gerekir, böylece kopyalanır ve dosyalanır, tekrar kopyalanır ve dosyalanırlar. Bir kopya da kendime çıkarttırmak zor olmadı.”

Başımı iki yana salladım. “Harley MacFinn’i parayla satın alamazsın.”

“Elbette,” dedi Marcone. “Huzur içinde yatsınlar, ebeveynim bana miras bırakabilecek durumda değillerdi, elbette gümüş eşyalar da. Yoksa onunla kendim ilgilenirdim. Onu oyuna getirdiğimi kimin neden söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama buna inandığı açıkça belli oluyor. Bu noktada sıra size geliyor, Bay Dresden.” O pahalı İtalyan ceketinin iç cebine uzandı ve bir demet katlanmış kağıt çıkardı –daha önce gördüğüm sözleşme. “Sizinle bir anlaşma yapmak istiyorum.”

Ona sessizlik içinde baktım.

Marcone, “Geçen seferkiyle aynı şartlar,” diye devam etti. “Ek olarak, Komiser Murphy’ye yapılan baskının kesilmesini sağlayacağıma söz veriyorum ve şahsen yemin ediyorum. Belediye başkanının ofisinde bazı dostlarım var. Bir çözüm bulunabileceğinden kuşku yok.”

Ona cehenneme gitmesini söyleyecektim ki sözlerimi geri yuttum. Şu anda kapana kısılıydim. Eğer koşarsam Parker muhtemelen kontrolünü kaybedecek ve beni parçalara ayıracaktı. O bunu yapmasa bile, Marcone basitçe parmağıyla işaret edecek ve Bay Hendricks on iki kalibre bir kurşunla beni indirecekti.

Hem Murphy son zamanlardaki yanlış anlamalara rağmen dostumdu. Belki de son günlerde olup bitenlere rağmen hâlâ Murphy'nin dostuydum demek daha doğruydı. İşini kurtarmak, politikacıların ona yaptıkları baskıya bir son vermek –en baştan bu işe bulaşmamın amacı bu değil miydi? Murphy ona yardım ettiğim için bana teşekkür etmez miydi?

Hayır diye düşündüm. O şekilde değil. O tür bir yardım istemezdi. Büyüyü kabul edebilirdi. Ama insanların acılarından, rüşvetten ve üçkağıttan elde edilmiş paradan gelecek yardım başka bir konuydu. Marcone gri takım elbisesi içinde, o mükemmel saç ve manikürlü elleriyle iyi görünüyordu, ama aslında iyi filan değildi.

Ellerim açıkta değildi, ama serbestti. Durum ümitsizdi ve ben bekledikçe daha da ümitsizleşiyordu. Belki de kendimi bu işten kurtarabilecek kadar büyü yapabilirdim.

Bir nefes aldım ve altı metre ötedeki bir tezgahta açıkta duran aletlere ve madeni parçalara odaklandım. İrademin ip-liklerini bir araya topladım. Basıncın eğri bir soyutlukla içimde biriktiğini hissedebiliyordum ki bu ilk defa oluyordu. Amacıma, bir hava dalgası yaratıp aletleri ve parçaları kaldırmaya ve kurşunlar gibi Marcone'un, Parker'ın ve Hendricks'in üzerine fırlatmaya odaklandım ve kazayla dalgaya yakalanıp kendimi öldürmemek için dua ettim. Eğer adamlardan biri ölürse Birinci Büyü Kanunu'nu ihlal etmiş olacaktım ve daha sonra Beyaz Konsey ile baş etmem gerekebilirdi. Ama lanet olsun, o beton zeminde ölmek istemiyordum.

Başım çatlayacak gibiydi, ama acıyı bir kenara ittim,

odaklandım ve nefesimi verirken “*Vento servitas,*” dedim.

Topladığım enerji fısıltıyla dışarı çıktı. Aletler yerlerinde sıçrayıp takırdadı –sonra tekrar hareketsiz kaldı.

Gözlerimin arkasında alevler patladı. Acı kör ediciydi. Zorlukla nefes aldım ve bir tarafa düşüp izolasyon bandından kurtulduğumu belli etmemek için başımı öne eğdim. Yıldızlar adına, inanılmayacak kadar acıyordu. Haykırmamak için dişlerimi sıktım. Göğsüm kabardı ve bana yeterince hava sağlamak için zorlandı.

Gözlerimi kırparak gözyaşlarını temizledim ve yeniden doğrulup Marcone’a döndüm. Zayıflığımı görmesini istemiyordum. Büyümün başarısız olduğunu bilmesini istemiyordum.

Marcona önce tezgaha, sonra tekrar bana göz atarak, “İlginç,” dedi. “Belki de fazla çalışıyorsunuz,” diye fikrini belirtti. “Ama hâlâ size teklif yapmaya hazırım, Bay Dresden. Aksi takdirde, anlarsınız ya, esenliğinizle artık ilgilenmeyeceğim ve sizi burada Bay Parker ve arkadaşlarıyla bırakmaya mecbur kalacağım. Eğer gelip benimle çalışmazsanız, öleceksiniz.”

Başımı kaldırıp Marcone’a dik dik baktım ve ona lanet okumak için nefesimi içime çektim. Ona da, bütün bu rezil parazit sürüsüne de lanet olsundu. İşleri her zamanki gibi devam ettiği sürece, mahvettikleri hayatlara ve yok ettikleri insanlara hiç aldırmayan nazik ve güleryüzlü piçlerdi hepsi. Eğer burada öleceksem, Marcone’u öyle bir lanetleyecektim ki yanında en acımasız masallar bile hoş hayaller gibi kalacaktı.

Ardından Marcone’a şüpheyle bakan Parker’a göz attım ve lanetimi de geri yuttum. Yüz ifademi Marcone’dan gizlemek için başımı indirdim. Aklıma bir fikir gelmişti.

Parker, “Sonuçta ölecek,” diye hırladı. “O benim. Seninle beraber gideceğine dair bir şey söylememiştin.”

Marcone ağzına gergin bir gülümseme yerleştirerek öylece durdu. “Beni zorlama, Parker,” dedi. “Almak istediğimi alırım. Son şansınız, Bay Dresden.”

“Bu anlaşmamızda yoktu,” dedi Parker. “Ona ihtiyacım var. Onu almaya izin vereceğime ölürüm daha iyi.” Parker bir yerini kaşımış gibi elini sırtına götürdü. İleriye, arkasındaki ofis kapısına baktığımda, Düzburun’ur kapının oraya çömeldiğini gördüm. Büyük ölçüde kapının arkasında kalıyordu ve fark edilmemişti. Mükemmel.

Kendinden memnun bir sesle, “Endişelenmene gerek yok, Parker,” dedi Marcone. “Teklifimi kabul etmeyecek. Ölmeyi tercih eder.”

Başımı kaldırdım, yüzümü elimden geldiğince ifadesiz tuttum. “Bana bir dolma kalem ver,” dedim.

Marcone’un ağzı açık kaldı. Yüzünde hayretin belirişini izlemek müthiş bir keyifti. “Ne?” dedi.

Her sözcüğü dikkatle vurguladım. “Bana bir dolma kalem ver. Sözleşmeni imzalayacağım.” Yana, Parker’a göz attım ve daha yüksek sesle, “Bu hayvanlardan kaçmak için her şeye razıyım,” dedim.

Marcone bana bir an dikkatle baktı, sonra elini cebine götürdü. Gözlerini, yüz ifademi okumaya çalıştığını görebili-

yordum. Zihninin çarklarını çevirerek ne yaptığını çözmeye çalışıyordu.

Parker aniden bir öfke çığlığı kopardı ve levveyi Hendricks'e fırlattı. Hendricks o boyutta bir adam için fazlasıyla çevik bir hareketle bir kenara kaçtı ve silahını kaldırdı. Ofis kapısı gürültüyle açıldı ve Düzburun iri adamın üzerine atladı. Her ikisi de betona düşüler ve pompalı tüfeği kapmak için mücadele etmeye başladılar.

Parker "Büyücü benim!" diye hırladı ve Marcone'un üzerine atladı. Marcone milyar dolarlık takım elbisesinin içinde yılan gibi hareket etti ve bir anda bir yerinden eğimli bir bıçak çekti. Bıçakla havada bir kavis çizdi, hemen ardından Parker'ın bileğinden kanlar fışkırdı ve insankurt uludu.

Ayağa kalktım ve deli gibi kapıya doğru koştum. Ayaklarım titriyordu ve dengem çok iyi değildi, ama yeniden hareket ediyordum ve kaçma şansımın hiç de az olmadığını düşünüyordum. Sol tarafımdan pompalı tüfeğin ateşlenme sesi geldi ve bir duvarın her yanına ve tavana ıslak, kırmızı kan sıçradı. Kimin öldürüldüğüne bakmak için durmadım, yalnızca kapıyı çekerek açtım.

Ajan Phillip Denton benden bir buçuk metre uzakta, sonbahar yağmurunun soğuk pusu içinde duruyordu. Alnındaki damarlar zonkluyordu ve kısa saçları pus yüzünden kırılgıyla kaplanmıştı. Bir yanında buruşuk takım elbisesini giymiş, büyük ölçüde kellenmiş kafası parlayan, göbekli Ajan Wilson, diğer yanında da o koyu teni akşamın loşluğunda ve sokak lambalarının parılusunda daha da koyu duran, dolgun

dudaklarını geriye çekmiş hırlayan, vahşi görünümlü kadın, Benn duruyordu.

Denton hayretle gözlerini kırttı, sonra iyice kıstı. Sakin ve kesin bir sesle, “Büyücü kaçmamalı,” dedi. “Öldürün onu.”

Gözleri parıldayan Benn alçak sesle bir şeyler tıslayarak bir elini ceketinin içine uzattı. Wilson da aynısını yaptı. İleriye doğru momentumumu aniden kestim, düştüm ve boca-layarak binaya doğru gerilemeye başladım.

Ama ceketlerinden silahlar çıkarmak yerine değiştiler. Çok hızlı oldu, hiç de filmlerde gördüğümüz gibi değildi. Bir an orada duran iki insandılar, sonraki an bir gölge titreşti ve bir çift dev, zayıf kurt ortaya çıktı. Biri Benn’in at kuyruğuy-la aynı gri tonunda, diğeri Wilson’un gerileyen saç çizgisiyle aynı kahverengi tonundaydı.

Kocamandılar, kuyrukları hariç neredeyse iki metre uzunluğundaydılar ve omuzları benim karnım yüksekliğin-deydi. Tamamen insanı gözleri ve ortaya çıkardıkları dişleri parlıyordu. Denton ikisinin arasında gözleri karanlık bir zevkle parlayarak durdu, sonra o da tıslayıp ellerini bana doğru uzattı. O hareketle serbest kalmış gibi her iki kurt da öne atıldılar.

Kendimi içeri zor attım ve kapıyı ardımdan kapadım. Kurtlar sert gümlmeler çıkararak arkamdan kapıya çarpular. Sağımda bir hareket gördüm ve tam Hendricks tetiğe basma-dan kendimi yere attım. Pompalı tüfek sağır edici bir sesle ateş püskürdü ve arkamdaki kapıda yüzüm büyüklüğünde bir delik açtı. Parker’ın karanlıkta bir yerlerde hâlâ öfkeyle

YİRMİ DÖRT

İşler bundan kötü olamazdı diye düşündüm. Köşeye bü-
zülerek bulduğum somun anahtarını, bir çocuğun oyuncak
ayısını tuttuğu gibi kavradım. Çıkış yolum yoktu ve büyü-
mün tükendiğini çok iyi biliyordum.

Tuhaftır ki o düşünce beni olası ölümümden daha fazla
rahatsız etti. Çok daha fazla. Ölüm herkesin başına gelen bir
şeydir –her birimiz için fark eden sadece zamanlamasıdır.
Eninde sonunda öleceğimi biliyordum. Lanet olsun, korkunç
bir şekilde ölebileceğimi bile biliyordum. Ama büyümün tü-
keneceğini hiç düşünmemiştim. Daha doğrusu, *benim* onu
tüketebileceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi aşırı zorla-
mışım ve bedenim yönetmeye alışık olduğum kuvvetleri
kullanmak için ihtiyacım olan gücü artık iletmiyordu. Kabul,
belki de büyük ve şiddetli bir telekinezidense daha küçük bir
şeyle başlamalıydım, ama içimdeki bir devreyi yaktığımın ka-
nıtı ortadaydı işte. O devre bir daha asla geri gelmeyebilirdi.

Bu bir kimlik yitimiydi. Ben bir büyücüydim. Büyücülük
bir işten, basit bir unvandan daha fazlasıydı. Varlığımın mer-

keziydi. Beni tanımlayan, şekillendiren, bana bir hedef veren şey, büyüyle olan ilişkim, onu kullanış tarzım ve yapmama imkan tanıdığı işlerdi.

Ben bunları düşünürken ölüm beton zeminin üzerinde dans ediyor, gemilerini paramparça eden fırtınayı göz ardı etmeye çalışarak enkaza tutunan gemiciler gibi yakalıyordu garajdakileri. Saklandığım içler acısı yerde çevreye dair ayrıntılara dikkat ettim. Marcone garajın kapılarından birine doğru koşturdu, ama Sokakkurtları'ndan birkaçının attığı kurşunlar yüzünden, paslı bir kamyonetin arkasına saklanmak zorundakaldı. Hendricks de yanına geldi ve bir an sonra kamyonet gürleyerek çalıştı ve garaj kapısını kırıp çakıllı park alanına çıktı. Kamyonetin arkasındaki Hendricks büyük pompalı tüfeğinden binanın içine birkaç el ateş ederken Sokakkurtları da kamyonetin arkasından kurşunlar yağdırdı.

Ama gerçek savaş Sokakkurtları'yla FBI arasındaydı.

Daha çok bir silahlı çatışmaydı. Denton'un bir elinde FBI'dan aldığı otomatik tabanca, diğer elinde Uzi hafif maki-neli tüfek gibi görünen bir silah vardı. Kapıdan içeri girerken bir yayılım ateşiyle insankurtların üçünü doğradı. Aynı anda yanındaki iki büyük kurt da karanlığın içine atladı. Gölgelerden cıgıllıklar ve vahşi hırlamalar yükseldi. Başka insankurtların da öldüğünü, bir zamanlar Ajan Benn ve Wilson olan dev kurtlar tarafından parçalandıklarını duyabiliyordum. Parker karanlıkta bir yerlerden, öfkeden neredeyse anlaşılmaz hale gelmiş bir sesle emirler yağdırıyordu. Denton Uzi'sine yeni bir şarjör takmak için elini ceketine atınca göbeğinde asılı bir

şey gördüm ve gelecekte işime yarar diye zihnime not ettim. Tabii bir geleceğim olursa.

Ölümleri izledim, gizlendim ve Denton ya da Parker beni fark etmeden garajın açık kapılarından kaçma fırsatı yakalayabilmek için dua ettim. Kavga hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Ah, zihnimin rasyonel bir kısmında yalnızca birkaç saniye geçtiğini biliyordum, ama günler geçmiş gibi geliyordu. Dehşete düşmüştüm, başım ve bedenim acıyordu ve kendimi korumak için büyü kullanamıyordum.

Ayağımın dibinden bir ses geldi ve kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Şiddetle sestən uzağa kaçım. Ses tekrar ederek sürekli bir eşeleme gürültüsüne dönüştü. Temel platformunun kusurlu olduğu bu köşede, zeminin kaba topraktan ve kırık betondan oluştuğuna dikkat ettim. Eşeleme duvarın tabanından geliyordu. Orada toprak kımıldıyor ve hareket ediyordu.

Bir şey duvarın altından tünel kazmaya ve garaja, pratikte tam kırımın altına çıkmaya çalışıyordu. Bir korku ürperti-si hissettim, hemen ardından zaten aşırı yüksek adrenalin salgı-larken gelen bu şeye öfkelenmeye başladım. Derme çatma silahımı elimle kavradım, kımıldayarak bu rahatsızlık kaynağının üzerine eğildim ve anahtarı kaldırarak ortaya çıkan şeye saldırmaya hazırlandım.

Loşlukta onu gördüm. Şekli apaçık ortadaydı. Bir pati, dev, köpeksi bir pati toprağı eşeliyor, duvarın altında alçak bir delik kazıyor, yoluna çıkan beton parçaları yüzünden zorlanıyordu. Silah atışlarının arasında dışarıda hayvan sesle-

ri duyabiliyordum. Bu sesler nefes nefese, hevesli iniltilere benziyordu. Dışarıda her ne varsa, kazarak içeri girmeye can atıyordu.

“Bunu kaz bakalım,” diye mırıldandım ve anahtarı sertçe patinin üstüne indirdim.

Anında acı dolu bir ciyaklama geldi ve pati, duvarın altından hızla geri çekildi. Hemen sonra bir hırlama geldi ve pati yeniden ortaya çıktı, ben de anahtarı yine üzerine indirdim ve yine benzer bir sonuç oldu. Diğer yandan öfkeli bir hırıltı sesi duydum ve deliğin yeterince yakınına eğilip, “Hah. İçeri bir tane daha sok da aynısını bir daha yapayım,” diyerek içimdeki küçük, intikamcı bir tatmin dalgasını açığa çıkardım.

Bir an dışarıda sesler duydum, sonra Tera’nın pürüzsüz, kolayca tanınan sesi geldi. “Büyücü,” diye tısladı. “Kes şunu.”

İrkilerek gözlerimi kırptım ve deliği kapamak için eğildim. “Tera? Sen misin? Ben olduğumu nereden bildin?”

Tera, “Tandığım erkekler içinde, kendisini kesin ölümden kurtarmaya çalışan patileri ezen sadece sensin,” diye homurdandı. Garajın diğer yanından yeniden silah sesleri gelince ürktüm. “Onlara tekrar kazmalarını söyleyeceğim. Patilerine vurma.”

“Onlara mı?” dedim. “Onlar da kim?”

Ama bana cevap vermedi. Onun yerine eşeleme sesleri yeniden başladı. Omzumun üstünden garajın geri kalanına baktım. Sokakkurtları’nın kapıdan ve Marccone’un kaçarken garaj kapısında açtığı kocaman delikten hızla dışarı çıktıklarını gördüm. Otomatik silah ateşinin çıkardığı ani ışıkt,

Denton'un uzun boylu bir kadının vücudu üzerinde ayakta durduğunu ve ona ateş ettiğini gördüm. Belli ki kadının bir daha ayağa kalkmamasını kesinlikle garanti ediyordu. Lanna'nın artık kana susamışlık yerine acıyla çarpılmış yüzünü tanıyacak zamanım oldu. Denton şarjörün geri kalanını üzerine boşalırken kadının gövdesi seyirdi ve titredi. Sonra her şey yeniden karanlığa gömüldü.

Ayaklarımın yanında eşeleme sesleri devam etti –sonra bir ciyaklamayla kesildi. Duvarın altındaki yarı yarıya kazılmış delikten bir dizi berbat hırıltı ve ciyaklama duydum ve lanet okudum.

Cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle, “Tera,” diye fısıldadım. “Neler oluyor?”

Cevap yerine yalnızca bir hırıltı ve garajın diğer yanına kadar ulaşan keskin bir ciyaklama geldi.

Tam kendimi alet kutusunun ve bir hurda yığının arkasına atmıştım ki, bir el fenerinin ışığı demin gizlendiğim köşeyi taradı. “O kancık,” diye hırladı Denton. “Roger dışarıda onu kıstırmış olmalı.”

Bir fısıltı sesi geldi ve omuriliğim baştan aşağı karıncalandı. Ardından genizden gelen şehvi bir ses, “Parker hâlâ burada. O büyücü de. Kokularını alabiliyorum,” diye mırladı.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Denton. “Büyücü çok fazla şey biliyor. Wilson, gidip Roger’a yardım et.”

Kadın sesi, “Ya ben, sevgilim?” deyip sonuna boğuk bir gülüş ekledi. Ajan Benn'in sesi az önce çok fazla sekse, uyuşturucuya ve rock n' roll'a maruz kalmış ve daha fazlasına aç gibiydi.

“Seninle ikimiz burada kalıyoruz. Ben kapıları tutacağım. Onları bana doğru süpür.”

Kadından mırıltılı bir zevk sesi geldi. “Benimle gel,” diye ısrar etti. “Değiş. Çok sevdiğini sen de biliyorsun. Seni ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorsun.”

Denton’un damarlarının zonklayışını gözümün önüne getirebiliyordum. “Birimizin bir silahla kapıları tutması daha zekice.” Ama ses tonunda ağır bir isteksizlik vardı.

“Boşver zekiliği,” diye mırladı Benn. “Benimle gel. Değiş.”

“Bu işi yapmamızın sebebi bu değil. Anlaşmayı bunun için yapmadık.”

Benn tamamen cinsellik çağrıştıran başka bir ses çıkardı. “Artık fark etmez. Tat,” diye ısrar etti. “Kanı tat.” Işık sallandı ve inip saklandığım köşeden uzaklaştı.

Risk alıp yukarıya baktım. Üzerine kan sıçramış olan Ajan Benn, Denton’un el fenerinin zeminden yansıyan ışığında adamın önünde duruyordu. Parmaklarından üçünü bitiştiirmişti ve adamın dudakları arasında kaydırıyordu. Denton titriyordu ve gözlerini sımsıkı kapamıştı. Kadının parmaklarını emiyordu. Bu harekette korkutucu derecede erotik bir yan vardı. Daha önce gördüğüm dev, zayıf hayvanlardan biri, sanırım Wilson, yakında duruyor, ikisini ısıltılı gözlerle seyrediyordu.

Denton bir homurtu sesi çıkardı, Benn’i at kuyruğundan kavrıdı ve çenesini yukarı kaldırıp, boğazını kaplayan kanı burnuyla dürtüp yaladı. Kadın güldü ve adama doğru eğildi. Kalçaları adamın karşısında ısrarlı hareketlerle inip kalkıyordu. “Değiş,” diye inledi. “Değiş. Hadi.”

Bir öfke uluması ve ani bir hareket geldi ve Parker sendeleyerek karanlıktan çıktı. Bir eli işe yaramaz bir şekilde yanında sallanıyordu, diğer elinde ağır bir bıçak vardı ve donuk gözlerinden meydan okuma ve çılgınca bir öfke okunuyordu. Denton ile Benn ona baktılar, sonra ellerini bellerine uzattılar, titrediler ve kabuslardan fırlamış büyüklükte bir çift kurt da dönüştükler. Gözleri çevre ışığında parlıyordu ve çeneleri açılmış, uzun dillerini ve korkunç dişlerini ortaya çıkarmıştı. Parker yağlı saçları uçuşarak ileriye doğru yalpaladı ve üç kurt da üzerine atladı.

Hastalıklı bir büyülenmeyle bakakaldım. Kurtlar Parker'ı dişlerden, kürkten, kandan ve mutlak bir öfkeden oluşan bir öbeğin altına gömdüler. Parker bıçağını sağa sola sallayarak çılgık attı, sonra bıçak da elinden fırladı ve havada dönerek zeminde bana yakın bir yere düştü. Parker savaşmaya, ayağa kalkıp tekme atmaya çalıştı, ama ümitsiz bir çabaydı. Kan ısıtuları oldu, Parker yeniden çılgık attı ve hareketsiz kaldı.

Ardından kurtlar onu yemeye başladı. Kaslarından iri parçalar ısırp midelerine indirdiler ve daha etli yerlere erişebilmek için giysilerini parçalamaya başladılar. Bir yandan da hırlıyor ve birbirlerini ısırmaya çalışıyorlardı. Dişi, Parker'ın vücudunu parçalamaya devam ederken erkeklerden biri onun üzerine çıktı. Bu arada dişi ağzını karın kası katmanları arasından aşağı daldırıyor ve hayati organlara ulaşmaya çalışıyordu. Midem kalktı. Eğer midemde herhangi bir şey olsaydı beton zemine boşaltırdım.

Dışarıdan yeni ciyaklamalar, yeni homurdanmalar geldi.

Deligi dışarı çıkmama yeteceğini düşündüğüm kadar büyüttüm. Vücudumu düzleştirerek yere uzandım ve sürünerek toprağın içine girdim. Oluklu metal sırtımı sıyırdı ve yaralı omzumun tekrar acımasına neden oluyordu.

Delige sıkışarak açık havaya çıktım ve kendimi garajın arkasında, uzaktaki sokak lambalarıyla biraz aydınlanan dar bir sokakta buldum.

Her tarafta kurtlar vardı.

Daha önce gördüklerime göre daha küçük boyutlu üç kurt, yarasa gibi kulakları olan kızıl kahverengi kürklü bir canavarın çevresinde gevşek bir halka oluşturmuşlardı. Büyük kurdun kürkü kana bulanmıştı ve daha küçük kurtlardan ikisi kürkleri kanla keçeleşmiş halde yakında yatıyor, acıyla ciyaklıyor, hafifçe kımıldanıyorlardı. Tera da büyük canavarın çevresindeki halkanın bir parçasıydı. Çıplak ve zayıftı ve her iki elinde birer boru tutuyordu. Büyük kurt diğerlerinden birine doğru döndüğü zaman diğerleri kuşatmayı daraltıyor, büyük kurt da dişleri parlayarak kendi etrafında dönüyor, etrafında dönen kurtlardan birini sıkıştırmaya çalışıyordu.

Tera başını çevirip bana bakmadan, “Gelmen amma uzun sürdü büyücü,” diye hırladı.

Anahtar elimde ayağa kalktım ve başımı soğuk terden temizlemek için salladım. “Tera,” dedim. “Buradan çıkmamız gerekiyor. Denton ve diğerleri gelecekler.”

“Git,” diye cevap verdi. “MacFinn’e yardım et. Biz onları tutarız.” Büyük kızıl kahverengi kurt ona hamle yaptı, Tera da geri sıçrayıp soğukkanlılıkla canavarın dişlerinden kıl pa-

yıyla kaçtı. Aşağılayıcı bir şekilde burnundan soluyup, inanılmayacak bir hızla canavara bir yumruk indirdi. Üç küçük kurt büyük canavarın üzerine saldırdı, o da kendi etrafında dönerek onları püskürttü ve uzaklaştırdı. Bu arada yeterince hızlı hareket edemediği için canavarın dişlerinden kaçamayan bir kurt keskin bir ciyaklama çıkardı.

“Hepsini durduramazsın,” dedim. “Bunun gibi üç tane daha var.”

Tera, “Yerde yatan sürü üyeleri var,” diye hırladı ve başını yaralı kurtlara doğru salladı. “Biz sürümüzü bırakıp gitmeyiz.”

Acı bir lanet okudum. Tera’ya ihtiyacım vardı. O her şeyi teyit edebilir, elimdeki olayların hepsini çözmeme yardım edebilir, olup biteni anlamamı sağlayabilirdi. Sürüsüyle beraber orada kalıp benim için canını feda etmeyi, Denton’u ve diğerlerini meşgul etmeyi öneriyordu, ama bu gece yeterince insanın öldüğünü görmüştüm. Benim adıma daha fazla canın feda edilmesine izin vermeyecektim.

Ve aniden ölkem korkuma baskın geldi. Oradan oraya sürüklenmek, bir yük ya da menüdeki seçimlik bir öge gibi görülmek canıma tak etmişti. Karanlıkta sağa sola sallanmak ve ümitsiz ve etkisiz olmak canıma tak etmişti. Çok fazla insan zarar görmüştü, büyü ve gece yaratıkları çok fazla ızdıraba neden olmuştu ve bunları engellemem gerekirdi. O anda onlara karşı büyülerimden hiçbirini kullanamamam benim için fark etmiyordu. Elimin altında hiç büyü olmayabilirdi, ama bu bir büyücü olduğum gerçeğini değiştirmezdi. Bir büyücünün gerçek gücü budur işte.

Ben bilirim.

Bilgi güçtür.

Güçle beraber sorumluluk gelir.

Bu durumu oldukça basitleştiriyordu. Elimdeki somun anahtarını sıkıca kavradım, derin bir nefes aldım ve öne, büyük kurdun sırtına atladım. Büyük kurt geldiğimi hissetti, aniden hızla döndü ve beni havada karşıladı. Beni betona indirdi ve çenesini boğazıma doğru eğdi. Tera'nın bağırıldığını ve diğer kurtlarla beraber ileri atıldığını gördüm, ama yaratık beni öldürmeden ona ulaşmaları imkansızdı. Önemli olan o değildi.

Somun anahtarını kurdun ağzına soktum ve bu sırada birkaç dişin parmaklarımdan birini ısırıldığını hissettim. Kurt hırlıladı ve anahtarı elimden kaptı. Anahtar havada dönerek benden uzağa fırladı ve büyük canavar da gözleri parlayarak yeniden bana doğru döndü.

Her şeyi bütün ayrıntılarıyla izleyecek zamanım oldu. Kurdun gücü ve hızı düpedüz şoke ediciydi. Devasaydı, hızlıydı ve hiç şansım yoktu. Ağzı hızla boğazıma yaklaşırken, uzaktaki sokak lambasının ışığı, kana bulanmış dişlerinden yansıyordu.

YİRMİ BEŞ

Kurdun kürkü yağmur gibi üzerine yağmış kan damlalarıyla lekelenmişti. Dar sokaktaki çakıllar, uzak sokak lambalarının sönük ışığı altında parlıyordu. Kurdun belgesellerde gördüklerime göre biraz daha kısa ve geniş olan ağzı geriye çekilmişti ve siyah dudaklar açılarak naneşekerleri gibi kırmızı-beyaz çizgili dişleri açığa çıkarmıştı. Yaratığın gözleri gerçek kurt rengine değil maviydi ve çılgın bir farkındalıkla ışıldıyordu.

Bütün bu ayrıntıları görecektim zamanım oldu, çünkü yapmak istediğim şey için gözlerime ihtiyacım yoktu. Canavar boğazıma saldırırken ellerimi kürküne uzattım, popomla sürünerek ön ayaklarının arasına geçtim ve bu arada parmaklarımın kürkünü yokladım. Sonunda aradığım şeyi buldum –derisinin üzerinde, yüzeyle neredeyse bir hizadaki bir kemer tokasının keskin metal kenarları. Kurdun dişleri ağızma doğru gelirken harıl harıl tokayla uğraştım ve tokayı açarken kurdun postundan derinin yırtılıp koptuğunu hissettim. Elim bir tarafa çekip kemeri sıkıca kavradım.

Sonra bir anda kurt kürkünden bir kemer, yerel FBI bürosunun adli tıp uzmanı Roger Harris'in, şu kızıl saçlı ve büyük kulaklı oğlanın gri ceketinin altından dışarı çıkmaya başladı. Harris bir saniyelğine sersemleyip hayretle gözlerini kırparak, ağzında ve dudaklarında kanla üzerime çöelmeye devam etti.

“In üstümden, seni *cadı kurdu* pislik,” diye hırladım ve dizimi kaldırıp kasığına geçirdim. Darbe sert oldu.

Soluğu kesilen Harris yuvarlandı ve elini ceketine uzattı, ama silahını çıkarmasına izin vermedim. Onunla kaldım, yakınında durarak kollarını serbestçe hareket ettirmesini engelledim, o büyük kulaklarından tuttum ve başını tekrar tekrar çakıllara vurdum. Harris birkaç saniye boyunca benimle mücadele etti, ama onu hazırlıksız yakalamıştım. Kafatası tekrar tekrar taşlara çarptı ve yarım düzine okkalı darbeden sonra Harris mücadele etmeyi kesti.

Kulaklarını hafif bir itişle bıraktım ve başımı kaldırıp Tera ile kurtlara baktım. Yaralı bir yunusun çevresindeki bir köpekbalığı sürüsü gibi adamın çevresini kuşatıyorlardı ve gözlerinden, ağıza çıkmış dişlerinden ve Tera'nın boruları sımsıkı tutuşundan öldürme arzularını okuyabiliyordum. Aniden içimde bir hayal kırıklığının kabardığını hissettim. Şehrin dört bir yanında kana susamış hayvanların cirit atması zaten yeterince kötüydü, bir de benim takımımda boy göstermelerine ihtiyacım yoktu.

“Herkes gerilesin,” diye hırladım.

Tera da hırlayarak “O bizim,” diye cevap verdi. “Sürü üyelerini yaralandı.”

“O halde neden bu herifle vakit harcayacağınıza onlara yardım etmiyorsunuz?” dedim.

Tera “Onun kanı bizim,” dedi ve kurtlar da sinirli bir hırıltı korusuyla onu onayladı.

“Artık size zarar veremez. Onu öldürmek dostlarınızın iyileşmesini sağlamayacak. Üstelik zaman kaybetmeniz ölme-lerine neden olabilir.”

Tera, “Anlamıyorsun, büyücü,” diye hırladı ve kurtlar da beyaz dişlerini açığa çıkararak koro halinde onu destekledi. “Bizim usulümüz bu.”

Yavaşça doğruldum. “Anlıyorum,” dedim çok alçak ve düz bir sesle, “Beni şu andakinden daha fazla sinirlendirmeyi istemeyeceğini anlıyorum.” Tera’nın gözlerine sertçe baktım. Dişlerim sıkılmaktan acıyordu. “Yeterince ölüm oldu. Şimdi onu haklarsan ondan hiçbir farkın kalmaz.”

“Yanlış,” dedi Tera. “Ben canlı olurum, o ise ölü olur.”

“Beni sinirlendirirsen hayır.”

Bir an gerginliği sürdürerek birbirimize dik dik baktık.

Yüzünden kararsızlığın gelip geçtiğini gördüm. Büyü gücümün tükendiğini bilmiyordu ve güçlerimle çok fazla etki-leyici iş yaptığımı gördüğü için beni öyle kolayca küçümse-lemiyordu. Gözlerini kırptı ve boğazının arkasından ters bir ses çıkararak başka yana baktı. “Nasıl istersen, büyücü,” dedi. “Birbirimizle kavga ederek harcayacak zamanımız yok. Hem sürüsünün geri kalanı da geliyor. Ayrıca ilgilenmemiz gereken yaralılarımız var.”

Başımla onayladım ve bakışlarımı çevremdeki üç kurdun

üzerinde dolaştırdım. “Başka kimse var mı?” diye meydan okudum. Hep beraber gerilediler ve benimle göz göze gelmekten kaçındılar. “Pekala öyleyse,” dedim ve Harris’in silahını ve kurt postundan kemerini almak için eğildim. “Buradan gitmek için bir aracınız var mı?”

“Evet,” dedi Tera. “Georgia.”

Kurtlardan biri, uzun bacaklı ve sırk gibi, soluk kahverengi renkli bir hayvan ürperdi ve adımlarıyla yerde daire çizmeye ve küçük inleme sesleri çıkarmaya başladı. Bir an sonra bir güç fısıltısı hissettim. Dişi kurt titredi ve başını öne eğerek hareketsiz kaldı. Ardından silkindi, bütün o soluk kahverengi kıllar daha soluk deriden kayboldu ve geride birkaç gün önce büyük mağazada gördüğüm, sırk gibi uzun kız kaldı, mağazadayken üzerinde olan o siyah deri giysi hariç. Georgia ayağa kalktı ve, “Minibüsü yan sokağa getirmesini söyleyeceğim. Onları minibüse getirebilir misiniz?” Yüz ifadesi gergindi ve gözleri biraz büyümüştü.

“Evet,” dedi Tera. “Hepiniz, kendi halinize dönün.” Ayaktaki diğer iki kurt da yavaşça yerde daire çizmeye başladılar, kendi güçlerini topladılar ve dönüşümlerini başlattılar, sonunda bir çift çıplak genç adama dönüştüler –biri Billy, Georgia ile tartışan kısa boylu iri yarı oğlan, diğeri tanıdığım ama ismini hatırlayamadığım bir simaydı.

Tera durumu kontrolü altına alırken ben de Harris’in silahını tuttum ve dar sokağı gözledim. Kızla iki genç adam, Harris’in ceketinden kurtlardan biri için bir sedye yaptılar, diğeri de Tera sıkı kaslarını esneterek yerden aldı ve taşıdı.

Yaralı kurtlar yürek parçalayıcı bir şekilde ciyaklıyorlar ve Tera ile iki genç adam, dar sokaktan kumsala doğru yürürken yere indirdiğim Harris'e ters ters bakıyorlardı. Sonunda beni oğlanla yalnız bıraktılar.

Yanında çömeldim ve gözlerini açana kadar yüzünü tokatladım. Bir kere gözlerini kırpı, sonra oturur duruma geçmek üzereymiş gibi silkindi. Boğazının çukuruna yarı otomatik tabancanın namlusunu dayadım ve sakın bir sesle, "Kı-mıldama," dedim.

Bana faltaşı gibi açılmış gözlerle bakarak donup kaldı.

"Bazı sorular soracağım evlat. Cevapları zaten bildiğimi düşünüyorum, ama alçak sesle ve dürüstçe benimle konuşacaksın. Aksi halde hemen buracıkta bu tabancanın yakından etkisini senin için sergilerim. Anladın mı?"

Harris birkaç kere ağzını titrettikten sonra konuşmayı bıraktı. "Eğer beni öldürürsen," dedi, "Denton sen ölene kadar durmayacaktır."

"Hadi ama, Roger," dedim makul bir ses tonuyla. "Denton zaten ölmemi istiyor. Seni şimdi öldürsem bile yapacakları hiç değişmeyecektir."

Roger dudaklarını yaladı ve kurtarılmayı beklermiş gibi başını oynatmadan gözlerini etrafta dolaştırdı. "Kemerini nereden bildin?"

"Denton'un ceketinin içini gördüm. Ve hepinizin değişmeden önce bir şey için ceketlerinize elinizi uzattığınızı fark ettim. Herhalde o ilk gece, Ajan Benn çılgına döndüğünde, kemerine dokunup Murphy'nin başını koparmak için ceketini-

ne uzanıyordu. Ama zamanında bunu yapmaması gerektiğini hatırladı ve onun yerine silahını çekti. Değil mi?”

Harris başını hafifçe seyirterek onayladı.

“Anlaşma,” dedim. “Siz *Cadı Kurtları*’sınız, yani değişme gücünü elde etmek için, kemerleri almak için biriyle anlaşma yapmış olmalısınız. Kim o kişi?”

Harris, “Bilmiyorum,” dedi büyümüş gözlerle. “Tanrım, bilmiyorum. Her şeyi Denton halletti.”

Gözlerimi kısarak ona baktım, sonra silahın emniyetini açtım.

Nefes nefese, “Lütfen,” diye sızlandı. “Bilmiyorum. Yemin ederim ki her şeyi Denton halletti. Sadece bize geldi, onu desteklemek, her zaman kanundan kaçan pisliklerden bazılarını haklamak isteyip istemediğimizi sordu, ben de ona istediğimi söyledim. İşin buraya varacağını bilmiyordum.”

“Nereye varacağını, Roger?” dedim buz gibi bir sesle. “Baştan başla ve hızlı anlat.”

“Marcone,” dedi gözlerini silahtan ayırmadan. “Hepsi Marcone ile ilgiliydi. Denton onu alaşağı etmek istiyordu.”

“Yani öldürmek istiyordu.”

Titrek gözlerle bana baktı. “Bize ona ulaşmanın başka yolunun olmadığını söyledi. Onun bu şehri diğer herkesten daha fazla zehirlediğini söyledi. Haklıydı da. Marcone’un bu şehirde polisten sonsuza kadar uzak durmasına yetecek kadar nüfuzu ve ulusal seviyede de ağırlığı var. Büro birkaç kere onunla ilgili soruşturmaları iptal ettirdi. O dokunulmaz.”

“Bu yüzden onu öldürmek için kemerleri kullanmayı planladınız.”

Başıyla onayladı. “Ama kanıtlar olacaktı. Vahşi köpeklerin onu parçaladığına kimse inanmayacaktı. Tam bir soruşturma, adli tıp çalışmaları, vesaire.”

Anladım ve başımla onayladım. “Bu yüzden işi düzgün bir paket haline getirmek için birilerine ihtiyacınız vardı. Tahmin edeyim: Sokakkurtları.”

Harris dişlerini gösterdi. “Kurt motifli bir caniler ve bozguncular çetesi. Suç dünyasından birinin kurt motifli olan kişilerce öldürülmesi. Kimse öyle bir cinayeti derinlemesine incelemekle uğraşmayacaktı. Çünkü aşık olacaktı. Ayrıca bir tehlikeli grubu daha sokaklardan temizlemiş olacaktık.”

“Evet Roger, ama o özel suçla ilgili olarak masum olacaktı. Bunu düşündün mü? Tıpkı geçen ay dolunay zamanı civarında ölen diğer insanlar gibi masum olacaktı. Onları sen öldürdün. Sen ve Denton’un ekibinin diğer üyeleri.”

Yüzü sarardı, gözlerini kapadı ve ürperdi. “Değişim. Değiştiğin... Değiştiğin zaman, bir hayvana dönüştüğün zaman öyle inanılmaz oluyor ki. Çok hızlı, çok güçlü oluyorsun. Vücudun adeta kendinden geçiyor. Bir keresinde üniversitedeyken kokain denemiştım, ama bununla karşılaştırıldığında hiç kalır. Kan...” Dilini yine dışarı çıkarıp bu sefer terdiren değil susamış bir hareketle kan lekeli dudaklarını yaladı.

“Sanırım anlamaya başlıyorum. Denton sana işin o kısmını anlatmamıştı. Düşüncelerinin nasıl etkilendiğini. Muhte-

melen kendisi de bilmiyordu. Ve bir kere dönüşüm geçirdikten sonra...”

Harris sertçe başını salladı. “Duramıyorsun, ahbab. Öyle bir noktaya geliyor ki geceleri odanda volta atıyorsun. Hem uykudan da daha iyi, avlanmayı bitirdiğin zaman kendini çok *canlı* hissediyorsun.” Yeniden gözlerini açıp yalvararak bana baktı. “O insanları öldürmek istememiştim. Suçlularla başladık. Uyuşturucu satan bazı gangsterler. Onları yalnızca korkutacaktık, ama çok fazlaydı. Çılgılık atıp kaçtılar, peşlerine düştük ve... Onları öldürdük. Tanrım, Dresden, öyle güzeldi ki.”

“Sonra yeniden oldu,” dedim. “Birkaç kere. Masum insanlar öldü. Yalnızca yanlış zamanda yanlış yerde olan zavallılar.

Harris başını öte yana çevirdi ve başıyla onayladı. “Denton söyledi. O cinayetleri de Sokakkurtları’nın üzerine atabileceğimizi, herkesin onlardan bilmesini sağlayabileceğimizi söyledi. Biz de onu destekledik.”

Başımı iki yana salladım. “Bu neden MacFinn’i bu işin içine çektiğinizi açıklamıyor.”

“Denton,” dedi oğlan. “Tamamen onun fikriydi. Kuşkunun bize yönelmeyeceğinden emin olmak amacıyla suçu atmak için tuzak kurabileceğimiz birinin daha olduğunu söyledi. Tam buna uygun birini bildiğini söyledi. Gizlice MacFinn’in evine girdik. Evde bir sürü okült zımbırtısı vardı. Bir kısmını bozduk ve ayrıldık. Ve... bir sonraki gece başka insanlar da öldü. Sonraki gece de daha fazlası. İşte o zaman o rezil Marcone’un iş ortağının peşine düştük ve piç herifi ve korumasını harcadık.”

“Sonra bir ay bir şey yapmadınız.”

Harris yutkundu ve başıyla onayladı. “Denton kemerleri aldı. Onları bizden sakladı. O herkesten iyi dayandı. Tanrım, zavallı Benn o kadar ileri gitmişti ki artık insanlıktan çıkmış gibiydi. Wilson da çok iyi durumda değildi. Ama bir ay dayandık.”

“Sonra da Varsity’de Marcone’un korumasını öldürdünüz.”

Harris’in gözleri parladı. “Evet. Sicilini görmeliydin. Yaptığını bildiğimiz, ama mahkemeye götüremediğimiz bir sürü şey vardı. Tanrım, Dresden, herif kaşınıyordu.”

“Belki öyle, belki değil. Biz kimiz ki hüküm veriyoruz?”

“Neden vermeyelim?” diye sordu Harris. “O güç ellerimizdeydi. Onu iyilik için kullanma, işimizi yapma sorumluluğumuz vardı. Lanet olsun, Dresden. O kadar iyi niyetli biriysen önümüze çıkmak yerine bize yardımcı olman gerekir. Bu adamlar dokunulmaz, bunu sen de biliyorsun.”

Rahatsız olarak ağırlığımı diğer tarafıma verdim. “Yöntemlerinizi onaylamıyorum. Kendi cinayetleriniz için insanlara tuzak kurmanızı.”

Harris dudak büktü. “Sanki MacFinn hiç birini öldürmedi de. Lanet olsun, artık bir katil, öyle değil mi? Karakoldaki o olaydan sonra bir katil olduğundan kimsenin kuşkusu kalmamıştır.”

“Benim dışımda,” dedim. “Eğer onu tutan daireyi bozmuş olsanız MacFinn hiç orada olmayacaktı.”

“Evet,” dedi Harris. Sesinde kindar ve bıkkın bir tını var-

di. “Senin dışında. İşimize burnunu sokmaya başladın. Tanrı aşkına, Murphy’ye yazdığın o delice rapor kemerlerden bile bahsediyordu. Denton işte o zamana seni ciddiye almaya başladı. Eğer bir gram beynin varsa, Denton ile diğerleri zihinlerindeki pustan kurtulup peşinden gelmeden o tetiği çeker ve buradan kaçıp gidersin. Çünkü çok fazla şey biliyorsun.”

Onu vurmak yerine, “Neden Sokakkurtları?” dedim. “Neden beni onları kontrol etmeye gönderdiniz?”

Harris, “Denton seni öldüreceklerini ve başımızdan alacaklarını düşündü,” dedi.

Başımla onayladım. Anlaşılan bütün bu süre boyunca başka biri beni öldürmeye çalışmış ve ben fark etmemiştim. “Ve Denton ilk sefer ellerinden kurtulmamdan sonra peşime düşüklerini biliyordu.”

“Evet. Ve seni bulup öldüğünden emin olabilmemiz için beni peşlerine taktı. Seni o arabanın bagajında gördüğümde, öldüğünü düşündüm. Bu yüzden bu gece MacFinn Marco, ne’un peşinden gitmeden, Sokakkurtları’na saldırıp işlerini bitirmeyi planladık.”

“MacFinn’in ne yapacağını nereden biliyordunuz?” diye sordum.

Harris burnundan soludu. “Marccone söyledi. Çıyan herif arayıp polis koruması istedi.”

Neredeyse gülümsedim. “Aldı mı?”

Harris, “Elbette hayır,” diye cevap verdi. Çenesini kaldırdı, ellerini yumruk yaptı ve altımda gerildiğini hissettim. “Söyleyeceklerim bitti,” dedi. “Bizimle birlik olmayacaksan buradan

defol git. Veya tetiği çek. Ama daha fazla zamanımı harcama.”

“Benim söyleyeceklerim bitmedi,” dedim ve silahı yanlmasına oğlanın gırtlğına bastırarak boğazını sıktım. “Denton’a benim için bir mesaj ileteceksin. Etrafta dans etmekten bıktım. Ona ay doğarken Marcone’un mekanında beni bulabileceğini söyle.”

Harris altımda hırıltılar ve öğürme sesleri çıkararak kıvrandı. Söylediklerimi duyunca gözleri büyüdü. “MacFinn ortaya çıktığında, Denton’un orada olmaya çalışacağını anlamak için dahi olmak gerekmiyor,” dedim. “Oradaki herkesin öldüğünden emin olmak isteyecektir, böylece olanları bildirecek canlı tek kişi kendisi kalacaktır. Ona orada olacağımı söyle. Yaptığının yanına kâr kalmayacağını da söyle. Beni anlıyor musun, evlat?”

Basıncı biraz azalttım ve Harris kısık bir sesle belirsiz bir şekilde onayladı. Bir elimle silahımı, diğer elimle kemeri tutarak onu bırakıp doğruldum. Gözlerinin kemerin üzerinde sabitlendiğini, gergin, kasılmış bir açlıkla onun hareketini izlediğini gördüm.

“Neden bana söyledin?” diye sordu oğlan. “Neden bizi uyardın?”

Birkaç uzun saniye ona dikkatle baktıktan sonra alçak sesle cevap verdim. “Çünkü yaptığınız şeyden, bu halinizden hoşlanmıyorum. Size verilen gücü kullanmıyorsunuz. O sizi kullanıyor. Hayvanlara dönüşüyorsunuz. Vahşiliği ve korkuyu kullanarak asayışı sağlamaya çalışıyorsunuz. Şimdi korkuyu tatma sırası sizde.”

Harris ayağa kalktı. Kızıl saçlı bir yana yatmıştı, ağzındaki kan kuruyordu. Gözlerini oraya buraya çevirerek benden birkaç adım geriye gitti. “Kemerim,” dedi. “Kemerimi istiyorum.”

“Unut gitsin evlat,” dedim. “Yapabileceğin en akıllıca şey, gidip kendini odana kilitlemek ve bütün bunlar bitinceye kadar orada kalmak olur. Çünkü ne olursa olsun bu kemeri bir daha kullanamayacaksın.”

Yüzü beyazladı. Bana doğru bir adım attı, ama silahı ona doğrultunca donup kaldı ve ellerini yine yumruk yaptı. Çok gergin bir sesle “Bu yanına kâr kalmayacak,” dedi.

“Ay doğarken,” dedim, sonra döndüm ve hızlı bir şekilde dar sokakta yürüdüm. Fakat çakıl taşları üzerindeki çoraplı ayaklarım ve topallamam, muhtemelen belalı adam imajını bozuyordu.

Dar sokakta on metre ileride Tera gölgelerden çıktı ve düşersem beni destekleyecek kadar yakınımı gelip yanımda yürümeye başladı. “Yanlıştın var, büyücü,” dedi.

Başımı çevirip ona baktım, o da ruhsuz amber gözleriyle bakışıma karşılık verdi. “Ne gibi?”

“Hayvanlara dönüşmüş şeyler.” Gözlerini kısarak omzunun üstünden baktı. “Hayvanlar onların yaptıklarını yapmazlar. Hayvanlar yemek, kendilerini ya da sürülerini savunmak ve bölgelerini korumak için öldürürler. Zevk için değil. Şehvet için değil.” Yeniden bana baktı. “Onu yalnızca insanlar yapar, büyücü.”

Yüzümü buruşturdum, ama aslında dediğini çürütemedim. “Sanırım haklısın.”

“Elbette,” dedi Tera. Bir an sessizlik içinde yürüdük. “Nişanlıma yardım etmeyi mi deneyeceksin?”

“Deneyeceğim,” dedim. “Ama lanetinin daha fazla ölümüne sebep olmasına izin veremem.”

Karanlık gözlerle başını eğdi. “O da öyle olmasını isterdi. Diğerlerini kendinden çok düşünür.”

“İyi bir adam gibi görünüyor.”

Omuz silkti, ama omuzlarına aniden endişesini belli eden bir ağırlık çökmüştü. “Diğerleri. FBI. Seni durdurmaya çalışacaklar.”

“Evet.”

“O zaman ne olacak?”

“O şekilde devam etmelerine izin veremem. Kontrolden çıkmışlar. Artık kendilerini öldürmekten alıkoyabileceklerini sanmıyorum.” Başımı çevirip Tera’ya bakmadım, yalnızca birer birer adım atmaya odaklandım. “Geldiklerinde...” dedim. “Geldiklerinde... Sanırım çok insanca davranmam gerekecek.”

YİRMİ ALTI

Tera ile ikimiz Michigan Gölü'nün kıyısına yürüdük. Orada, 49. Cadde üzerinde büyük, eski bir minibüs, motoru mırıldanarak bizi bekliyordu. Biz yaklaşırken ön farları yandı ve sürücüsü dışarı çıkıp yan kapıyı bizim için kaydırarak açtı.

"Harry?" dedi sürücü. "Aman Tanrım. Ne yapmışlar sana?" Aceleyle bana doğru geldi, sonra kollarımdan birini omzunun üzerinden geçirip yanıma sokulunca Susan'ın sıcaklığını hissettim. Uzun bacaklarını sergileyen bir kot pantolon ve koyu renk tenini tamamlayan koyu kırmızı bir ceket giymişti. Saçını arkadan bağlayıp at kuyruğu yapmıştı ve bu boynunu ince ve savunmasız gösteriyordu. Susan inanılmaz kadar yumuşak ve ılık geliyordu ve temiz, gayet hoş bir şekilde kadınsı kokuyordu. Elimde olmadan ona yaslandığımı fark ettim. Solup arka plana kaymış bütün o ağrılarım ve acılarım, onun yumuşak sıcaklığı ve nazik desteği karşısında tekrar zonklayarak bilincimin önüne yerleşti. Susan'ın verdiği hissi kendi vücudumdaki hislerden daha çok seviyordum.

“Onu dövmüşler,” diye açıkladı Tera. “Ama hayatta bırakmışlar, bunu yapabileceklerini söylemişim.”

Kara gözleriyle beni inceleyen ve yüzündeki çizgiler derinleşen Susan, “Yüzün bir çuval mor patates gibi görünüyor,” dedi.

“Çok tatlı dillisin,” diye mırıldandım.

Beni Georgia’nın, Billy’nin ve diğer Alfaların çömeldiği minibüse yüklediler. Gençlerden ikisi, sulanmış mavi gözlerini kırpan bir oğlan ve mat kahverengi saçları olan bir kız sırtüstü yatmış, sessizce ve zorlukla soluyorlardı. Yaralarının çevresine temiz beyaz bandajlar sarılmıştı. Belli ki Georgia grubun sağlık uzmanıydı. Alfalar çıplak değillerdi, hepsi düz, koyu renk bornozlar giymişti. Bu nedenle içim onlara karşı tuhaf bir minnetle doldu. İşler bir minibüste bir grup çıplak ve biraz ezik üniversite öğrencisiyle beraber bir yere gitmeden de yeterince tuhaftı.

Emniyet kemerimi takarken ellerimdeki ve kollarımdaki berelere dikkat ettim –çirkin, koyu mor ve kahverengi lekeler cildime o kadar sık yayılmışlardı ki, birinin nerede bitip öbürünün nerede başladığını anlayamıyordum. Oturdum ve pencereye yaslanıp sağ elimi başımın altına yastık yaptım.

Sürücü koltuğuna oturduğu zaman Susan’a, “Burada bu insanlarla ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Onlara sürücülük yapıyorum,” dedi. “Minibüsü kiralayabilecek kadar büyük olan tek kişi bendim.”

Yüzümü buruşturdum. “Ah.”

“Hiç sorma,” deyip motoru çalıştırdı. “Sen arabadan dışa-

rı atladıktan ve benim kalp krizim geçtikten sonra tıpkı söylediğin gibi polisi aradık. Tera seni aramaya gitti ve polisin çok geç geldiğini, Sokakkurtları'nın seni tutsak aldığını söyledi. O kamyon kazası nasıl oldu?"

"Şanssızlık. Birileri bütün lastiklerini aynı anda patlatmış."

Susan bana yan yan bakıp minibüsü harekete geçirdi. "Bak şu piçlere. Hareketsiz otur, Harry. Tam bir enkaz gibi görünüyorsun. Seni sessiz bir yere götüreceğiz."

"Yiyecek istiyorum," dedim. "Açlıktan ölüyorum. Tera, ayın doğuşunu takip edebiliyor musun?"

"Edeceğim," dedi. "Bulutlar hareket ediyor. Yıldızları görebiliyorum."

"Harika," diye mırıldandım. Sonra minibüsün sarsıntısına aldırmadan uykuya daldım. Kızarmış yağ ve pişmiş et kokusu alana kadar uyanmadım. Gözlerimi açınca bir fast-food restoranının arabaya servis kısmının penceresini gördüm. Susan her şeyi nakit olarak ödedi ve herkese kağıt torbalar uzattı. Torbalardan birinden altın sarısı bir kağıt taç çıkardım ve aylak aylak elimde daire haline getirip başıma taktım. Susan bana gözlerini kırparak baktı, sonra kısa bir gülüş koyverdi.

Buyurgan bir edayla gözlerimi kısarak, monoton bir sesle, "Ben burger kralıyım," dedim. Susan başını sallayarak yenden güldü, Tera da bana ciddi ve dik bir bakış fırlattı. Minibüsün arkasındaki gençlerin durumuna baktım ve hepsinin, yaralı olanların bile, aç kurtlar gibi (kelime oyunu yapmak gibi olmasın) tıkındıklarını gördüm.

Tera o yana göz attığını gördü ve bana doğru eğildi. “Yav-rular işte,” dedi, sanki bu söz çok fazla şeyi açıklıyormuş gi-bi. “Sandıkları kadar da incinmemişler. Yara izleri bile kal-mayacak.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu,” deyip kolamdan bir yudum aldım ve dumanı tüten patates kızartmalarını yedim. “Ama asıl öğrenmek istediğim şey,” dedim, “dolunaydan önceki ge-ce Marcone’un restoranında senin kanının ne aradığı.”

Tera hamburgerin köftesini ekmeginin içinden aldı ve parmaklarıyla tutup kemirmeye başladı. “Başka bir zaman sor.”

“Kusura bakma ama,” dedim, “başka bir zaman olacağın-dan o kadar emin değilim. Bu yüzden şimdi söyle.”

Tera etinden bir ısırık daha aldı, sonra omuz silkti. “Ni-şanlımı rahat bırakmayan sürünün yakınlarda olduğunu bili-yordum. Çıkarım yaparak saldırabilecekleri yeri buldum ve onları durdurmaya çalışmak için oraya gittim.”

“Tek başına mı?”

Tera burun kıvrıdı. “Kurda dönüşenlerin çoğu kurt *olmak* hakkında çok az şey bilirler, büyücü. Ama bunlar hayvanın çok büyük kısmını özümsemişlerdi. Pencere camından içeri atladım ve savaştım, ama sayıca çoktular. Ölmek için kaç-tım.”

“Ya bu çocuklar?” dedim ve başımla minibüsün arkasını işaret ettim.

Onara bir göz attı ve bir an gözlerinde beliren sıcaklık ve gurur parıltısının, yüzünün uzak, yabancı hatlarını bozduğu-

nu gördüm. “Çocuklar işte. Ama güçlü yürekleri var. Öğrenmek istediler, ben de öğrettim. Sana hikayelerini kendileri anlatsınlar.”

“Belki daha sonra,” dedim ve patates kızartmasını bitirdim. “Nereye gidiyoruz?”

“Silahlanmak ve hazırlanmak üzere güvenli bir yere.”

“Ben gidiyorum,” diye düzelttim. “Ben hazırlanacağım. Sizi yanıma almıyorum.”

“Yanlışın var,” dedi Tera. “Ben de seninle geliyorum.”

“Hayır.”

Amber gözlerini benimkilere kilitledi. “Güçlüsün, büyücü. Ama benim hayvanımı henüz görmedin. Yüzleşeceğin insanlar nişanlımı benden alacak. Buna izin vermeyeceğim. Ya seninle gelirim, ya da beni öldürerek durdurursun.”

Bu sefer önce ben gözlerimi kaçırdım. Somurtarak içeceğimi yudumlarken, Tera da sakın bir tavırla hamburgerin köftesini yemeyi sürdürdü. Sonunda, “kimsin sen?” diye sordum.

“Şimdiye kadar ailesinin çok fazla ferdini yitirmiş biri,” dedi. Sonra koltuğunda arkasına yaslandı ve konuşmadan çekilerek sessizliğe gömüldü.

Bıkkınlık içinde, alçak sesle, “Çok fazla ferdini yitirmiş biri...” diye homurdanarak onunla alay ettim. Minibüsün önüne döndüm ve omuzlarımı kamburlaştırarak hamburge eğildim. “Üzerine bir şeyler giy, seni tuhaf, sarı gözlü, masada dans eden, kurtadam eğitimcisi, bilmece dolu, gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine bakan kadın.”

Arka koltuktan bir tıslama sesi gelince somurtarak omzumun üzerinden göz attım. Tera etini çiğniyordu. Gözleri parlıyordu, ağzının kenarlarını kıvrırmıştı ve nefesini burnundan vererek neredeyse sessiz bir şekilde gülüyordu.

Gittiğimiz güvenli yerin, Gold Coast yakınlarında, Marco-ne'un küçük sarayı civarında büyük bir ev olduğu ortaya çıktı. Ev o mahallenin standartlarına göre büyük değildi, ama bu bir balya samanın fil standartlarına göre çok fazla yiyecek olmadığını söylemek gibiydi. Susan minibüsü yüksek bir çitin kesintiye uğradığı yerden yukarıya sürdü, uzun, beyaz betondan özel bir yolu kat etti ve kapıları önümüzde görkemli bir şekilde açılan, altı otomobillik bir garaja girdi.

Garajda minibüsten çıktım ve içeriye park edilmiş Mercedes'e ve Suburban'a dikkatle baktım. "Neredeyiz?" dedim.

Tera minibüsün yan kapısını açtı ve Georgia, Billy ve diğer genç adam, iki yaralı kurtadama yardımcı olarak aşağı indiler. Georgia gerinerek koyu renk bornozunun ilginç bir görünümüne kavuşmasına neden oldu ve bir eliyle yele şeklindeki esmer saçını ince yüzünden arkaya attı. "Burası anne babamın evi. Bir hafta daha İtalya'dalar."

Bir elimle yüzümü ovuşturdum. "Bir parti vermene kızmazlar herhalde, değil mi?"

Bana bir an sinirli bir edayla baktı ve, "Kanı temizlediğimiz sürece sorun olmaz," dedi. "Hadi, Billy, şu ikisini yatağa yatıralım."

Billy gözlerini bana sabitleyerek, "Siz gidin, ben bir dakika geliyorum," dedi.

Georgia tartışmak istemiş gibi baktı, ama onun yerine başını iki yana salladı ve diğer genç adamın yardımıyla iki gaziyi içeriye götürdü. Hâlâ çıplak ve bu konuda fevkalade al-dırıışsız olan Tera da arkalarından yürüdü, omzunun üstünden bana bir göz atıktan sonra kayboldu. Susan hemen önümde durarak manzarayı biraz engelledi ve, “Beş dakika, Dresden. Sonra gelip beni bul,” dedi.

Keskin bir sesle “Uh,” diye cevap verdim, sonra Susan da eve girdi.

Kalın gözlüklü, yapılı, kısa boylu Billy ile karanlıkta karşı karşıya durduk. Ellerini bornozunun ceplerine sokmuştu ve bana dikkatle bakıyordu.

“Bütün büyücüler çocuk taçlarını alıp uluorta başlarına takarlar mı? Yoksa sadece özel zamanlara özgü bir şey mi?” dedi.

Ben de tacı başımdan çıkararak, “Bütün kurtadamlar gözlük takıp çok fazla Old Spice sürünür mü? Yoksa sadece dolunaya özgü bir şey mi?” diye karşılık verdim.

Alınmak yerine bana sırtıttı ve “Hızlısınız,” dedi. “Ben de hep öyle olmak istemişimdir.” Elini uzattı. “Adım Billy Borden.”

Yorgun argın onunla tokalaştım, o da elimi eliyle ezmeye çalıştı. “Ben de Harry Dresden,” dedim.

“Oldukça hırpalanmış görünüyorsunuz, Bay Dresden,” dedi. “Bu gece yeniden dışarı çıkmayı kaldırabileceğinizden emin misiniz?”

Tam bir dürüstlikle, “Hayır,” diye cevap verdim.

Billy başıyla onayladı ve gözlüğünü burnunda yukarı itti. “O halde yardımımıza ihtiyacınız var.”

Hadi buyrun bakalım. Kurtadamların Miki Fare Kulübü bana destek olmak istiyordu. Kurtadam –silahşörler öne çık-sın: Billy. Georgia. Tommy. Cindy. Şşşt.

“Kesinlikle hayır,” dedim. “Hayatta olmaz.”

“Neden?” dedi.

“Bak evlat. Bu *Cadı Kurtlarının* neler yapabileceğini bil-miyorsunuz. Marcone’un neler yapabileceğini bilmiyorsunuz ve bir sinema salonu dışında, MacFinn gibi bir yarattığı kesinlikle görmediniz. Ayrıca bu işle baş edecek becerilere sahip olsaydınız bile, sana beraber gelme hakkına sahip olduğunuzu düşündüren ne?”

Billy soruyu ciddi bir şekilde düşündü. “Size gitme hakkına sahip olduğunuzu düşündüren neyse o, Bay Dresden,” dedi.

Ağzımı açtım. Sonra yeniden kapadım.

“Sizinle karşılaştırıldığında fazla şey bilmediğimin farkındayım,” dedi Billy. “Ama aptal değilim. Gözlerim var. Herkesin görmezden gelmeye çalıştığı şeyleri görüyorum. Bütün ülkeyi vampir çılgınlığı sardı. Neden işin içinde bazı gerçek vampirler de olmasın? Şiddet içeren suçların son üç yılda neredeyse yüzde kırk arttığını biliyor musunuz, Bay Dresden? Yalnızca cinayetler neredeyse ikiye katlandı, özellikle de şehir merkezlerinde ve yalıtılmış kırsal kesimlerde. Kaçırılmalar ve kayıp vakaları neredeyse yüzde üç yüz arttı.”

Çocuğa gözlerimi kırparak baktım. İstatistikleri pek incelememiştim. Murphy ile başka bazı polislerin, sokakların gi-

derek kötüleştigini söylediğini biliyordum. Kendim de içten içe dünyanın gittikçe karanlıklaştığının farkındaydım. Lanet olsun, bu geceki gibi budalaca işleri yapmamın sebeplerinden biri buydu. Bir meşale yakmaya çalışıyordum.

“Ben biraz pesimist biriyim, Bay Dresden. İnsanların birbirlerine bu kadar zarar veremeyecek kadar beceriksiz olduklarını düşünüyorum. Yani, eğer suçlular *çabalasaydı* bile suç oranlarını yüzde üç yüz arttıramazlardı. Ve kulağıma söylen-tiler geliyor, bazen de tabloidleri okuyorum. Ya doğaötesi dünyası geri dönüyorsa? Ya olup bitenlerden bazıları bundan kaynaklanıyorsa?”

“Öyleyse ne olmuş?” diye sordum.

Billy beni sabit bir şekilde, gözlerime bakmadan inceledi. “Birilerinin bir şey yapması gerekiyor. Ben yapabilirim. Öyleyse yapmalıyım. Biz Alfalar işte bu yüzden buradayız. Tera ile Kuzeybatı Geçidi Projesi vasıtasıyla tanıştığımızda bize bir şey yapma fırsatı sundu, biz de kabul ettik.”

Oğlana dikkatle baktım. Onunla tartışabilirdim, ama pek bir anlamı olmazdı. Savını gayet iyi biliyordum. Kendim de aynı savı ortaya atmıştım. Eğer on yaş genç, otuz santim kısa ve birkaç kilo ağır olsaydım konuşan ben de olabilirdim. Hem oğlanın bir güce sahip olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Yani, bir kurda dönüşmek ucuz bir illüzyonist numarası değildir. Ama ileri sürebileceğim tek bir fikir vardı, ben de onu ileri sürdüm. Bu oğlanın ölümünden sorumlu olmak istemiyordum.

“Henüz büyükler ligi için hazır olduğunuzu sanmıyorum, Billy.”

“Belki de öyle,” dedi. “Ama oyuna girebilecek başka kimse yok.”

Oğlana hakkını vermem gerekiyordu. Kararlıydı. “Belki de bu sefer kadro dışı kalmalı ve hayatta kalıp başka bir gün savaşmalısınız. Her şey kötüye gidebilir ve bu takdirde kumsalda karşılaştığımız o *Cadı Kurtları* size saldıracaklardır. Ayrıca birinin yaralılarınızı korumak için onlarla kalması gerekecek.”

“Daha muhtemeli, eğer seni alt ederlerse, bizi de alt edeceklerdir. Elimizdeki bütün gücü tek bir yere yığmak daha akıllıca olacaktır. Yani senin yanına.”

Kısık sesle güldüm. “Bütün yumurtalar tek sepete mi?”

Başını iki yana salladı. “Bütün para kazanma olasılığı en yüksek olana.”

Uzun bir dakika boyunca sessizlik içinde onu inceledim. Dürüst olduğuna inancım tamdı. Dürüstlüğü, yalnızca gerçekten deneyimsiz ve idealist olanların başarabildiği bir biçimde dışına taşıyordu. Bu bir yandan rahatlatıcıydı, bir yandan da onun en korkutucu özelliği idi. Oğlan cahildi. Hayır, aslında cahil değildi. Masumdu. Yüzleşmek üzere olduğu şeyi bilmiyordu. Beraber gelmesine izin verirsem onu da kendimle beraber aşağı çekmiş olacaktım. Bu gece gördüğü şeylere rağmen onu yepyeni, şiddet dolu, kanlı ve tehlikeli bir dünyaya maruz bırakacaktım. Eğer Billy Borden ile kafadarlarının benimle gelmesine izin verirsem, bu masum çocuklar o ya da bu şekilde sabaha çıkmayacaklardı.

Ama Tanrı biliyor ki bir konuda haklıydı. Yardıma ihtiyacım vardı.

“Katılan herkes benden emir alacak,” dedim, o da gözleri ısıldayarak keskin bir nefes çekti. “Tera’dan değil. Ne dersem onu yerine getirecek ve üstelik söylediğim anda yapacaksınız. Ve eğer gitmeniz gerektiğini söylersem, gideceksiniz. Soru sormak yok. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi ve siyah bornoz giymiş, küçük, ezik bir üniversite öğrencisinin yüzüne hiç uymayan bir ifadeyle kibirli kibirli sırttı. “Siz zeki bir insansınız, Bay Dresden.”

Burnumdan soludum, hemen ardından garajın kapı açıcısının otomatik ışığı söndü ve bizi karanlıkta bıraktı. Kapıdan iğrenme dolu bir ses duyuldu, sonra ışıklar yeniden açıldı. Fidan gibi Georgia sinirli bir tavırla garajın kapı aralığında duruyordu.

“Billy Borden,” dedi. “Karanlıkta burada duracak kadar akılsız mısınız?” Suratını asarak uzun adımlarla Billy’ye doğru yürüdü.

Billy soğukkanlılıkla Georgia’ya baktı ve “Herkes bizim de gideceğimizi söyle. Başımızda Dresden olacak. Bunu kabul edebilirlerse gelirler, edemezlerse de Cindy’yi ve Alex’i korumak için burada kalırlar.”

Georgia gözlerini fal taşı gibi açtı ve küçük bir heyecan çığlığı attı. Bana dönüp bir anlığına kollarını boynuma dolayarak omzumun acıyla çığlık atmasına neden oldu, sonra Billy’ye döndü ve eğilerek aynı şeyi yaptı. O anda Billy yüzünü buruşturdu, kız da doğrulup siyah bornozunu geriye çekerek, oğlanın solgun göğsünü açtı. Çocuğun hakkını vermek gerekiyordu, iri görünmesinin sebebi sağlam kaslarıydı

ve göğsünün hatları arasında iyice pıhulaşmış, birkaç yerinden hâlâ kan damlayan bir yara vardı.

“Bu nedir?” dedi Georgia. “Seni budala. Bana yaralandığını söylemedin.”

Billy omuz silkti ve bornozunu tekrar çekti. “Kapandı. Hem zaten bandajlasan bile dönüştüğüm zaman üzerimde kalmaz.”

Georgia içerleyerek dişlerini gıcırdattı. “O kurdun dizardı kırışine saldırmamalıydın. Fazla hızlıydı.”

Billy bir an sırtıttı. “Ama az kalsın dişimi geçiriyordum.”

Kız, “Az kalsın öldürülüyordun,” dedi, ama sesi biraz yumuşamıştı. Elini Billy’nin göğsünün diğer tarafından çekmediği, oğlanın da başını kaldırıp ona beklenti dolu bir ifadeyle baktığı gözümünden kaçmadı. Kız sessizliğe gömüldü ve bir dakikalığına birbirlerine dikkatle baktılar. Kızın yutkundüğünü gördüm.

Tanrı yardımcım olsun. Âşık genç kurtadamlar. Dikkatle hareket ederek dönüp eve doğru yürüdüm.

Tanrı’ya asla pek inanmamıştım. Şey, aslında bu doğru değildi. Bir Tanrı olduğuna, ya da o ismi geçerli kılacak kadar yakın bir varlık olduğuna inanıyordum –eğer iblisler varsa, melekler de olmalıydı, değil mi? Eğer bir yerde bir Şeytan varsa, Tanrı da olmalıydı. Ama O ve ben asla hayata aynı açıdan bakmamıştık.

Yine de bir an tavana baktım. Hiçbir söz söylemedim ya da düşünmedim, ama Tanrı dinliyorduyorsa mesajı almış olduğunu ümit ettim. Bu çocukların hiçbirinin ölümüne sürüklenmelerini istemiyordum.

YİRMİ YEDİ

Susan'ın parfümü beni ona götürdü. Birinci kattaki yatak odasında beni bekliyordu. Sade bir şekilde döşenmiş odada ayakta duruyordu. Kot pantolon ve üzerine YİYOR MUSUN? BEN OLSAM ELİMDE TUTMAZDIM sözcükleri işlenmiş beyaz bir tişört giyyordu, benimkilerden biriydi. Beni gördüğü zaman gözyaşlarının akmasını önlemeye çalışmış gibi çenesini iyice yukarı kaldırdı.

Bakışlarımız kesişti ve öyle kaldı. Daha önce, bir yıldan uzun bir süre önce birbirimizin içine bakmıştık. Ruh bakışıyla içimdekileri gördüğü zaman bayılmıştı. Ne gördüğünü bilmiyorum. Aynalara öyle çok uzun bakmam.

Ama ben onun içinde, kendim dışındaki birinde nadiren gördüğüm türden bir tutku görmüştüm. Gitme, yapma, eyleme geçme motivasyonu vardı. Onu ilerlemeye, *Arcane* gibi gülünç bir paçavra için doğaötesine dair haberler bulmaya teşvik eden de o motivasyonuydu. İnsanların inkar etmeye çalıştığı çamuru kazıyıp bazen kolayca açıklanamayan gerçekleri çıkarmak konusunda doğuştan bir yeteneği vardı. İn-

sanları düşünmeye sevk ediyordu. Bu onun için kişisel bir şeydi –o kadarını biliyordum, ama nedenini bilmiyordum. Susan insanların gerçeği görmesini sağlamaya kararlıydı.

Kapıyı arkamdan kapadım ve topallayarak ona yürüdüm.

“Seni öldürecekler,” dedi. “Gitme.” Ona uzanırken ellerini göğsüme, sonra da yanağına götürdü.

“Gitmem gerekiyor. Denton artık yaşamama izin veremez. Bu işi daha da kontrolden çıkmadan bitirmem gerekiyor. Daha fazla insan ölmeden. Eğer bu gece gitmezsem Denton Marccone’u öldürmeyi ve bütün cinayetleri MacFinn’in üzerine yıkmayı başaracak. Cinayetler yanına kâr kalacak ve bana odaklanacak. Belki sana da.”

“Bir yere gidebiliriz,” dedi sessizce. “Saklanabiliriz.”

Gözlerimi kırpıttım, sonra kapadım. “Biz” demişti. O zamana kadar bunu çok fazla yapmamıştı. Ben de hiç o bakımdan düşünmemiştim. Çok uzun yıllardır böyle düşünmemiştim. Son seferden beri.

Bu konuda bir şey söylemeliydim. Yaptığı imayı onaylamalıydim. İma ettiğini biliyordum, o da fark ettiğini biliyordu. Kendini tutarak bekledi.

Bunun yerine, “Saklanmakta pek becerikli değilim. Sen de değilsin,” dedim.

Küçük bir fısıltı halinde nefesini verdi; karşımda biraz kasıldığını hissettim. Gömleğimde gözyaşları olacağını biliyordum, ama başımı indirip ona bakmadım.

“Haklısın,” dedi bir an sonra. Sesi titriyordu. “Ama korkuyorum, Harry. Yani, birbirimize gerçekten yakın olmadığımızı-

zı biliyorum. Dost olduk ve sevgili olduk, ama...”

“Bir de iş,” dedim. Gözlerimi kapadım.

Başını eğdi. “İş.” Gömleğimi tutan ellerini sıktı, sonra başını kaldırıp bana baktı. Siyah gözlerinde ve yanaklarında yaşlar vardı. “Seni şimdi kaybetmek istemiyorum. Geriye sadece işin kalmasını istemiyorum.”

Söyleyecek akıllıca bir şey bulmaya çalıştım. Ona güvence verecek, onu sakinleştirecek, kendini daha iyi hissetmesini, ona karşı hislerimi anlamasını sağlayacak bir şey. Ama ben bile ona karşı ne hissettiğimden emin değildim.

Kendimi onu öperken buldum. Ağzımdaki ve çenemdeki kaba sakal, yumuşak tenini okşadı. Susan önce gerginleşti, ardından enfes, kadınsı bir arzuyla karşımda eridi. Zarif bir şekilde aradaki mesafeyi kapatarak, o koyu renkli muhteşem vücudunu benimkine basırdı. Öpüşmemiz derinleşti, yavaşladı ve yoğun, erotik ve kendi kendine yeten bir şeye dönüştü. Dudaklarımızın hareketi, birbirine bastırılmış bedenlerimizin sıcaklığı. Parmak uçlarının çok hafifçe yüzüme dokunuşu. Parmakları gömleğimi yoğururken tırnaklarının tırmalaması. Kalbim güm güm atıyordu ve onunkinin de hızlı atışını hissedebiliyordum.

Öpücükten önce o ayrıldı. Nefessiz kalmış halde ayaklarım üzerinde sallandım. Hiç konuşmadan beni yatağın kenarına sürükledi ve oraya oturttu. Ardından banyoya girdi ve sıcak su, sabun ve bir el beziyle tekrar geldi.

Giyisilerimi çıkardı. Yavaşça. Dikkatle. Bandajları değiştirdi, acıdığı zaman yavaşça mırıldandı ve beni yatıştırmak için

gözlerimi ve alnımı öptü. Beni suyla yıkadı; suyun sıcaklığı kurumuş teri, kanı ve acının bir kısmını alıp götürdü. Sabırla, yağmurdan daha nazik bir şekilde beni temizlerken ben de gözlerimi kapayarak sürüklendim. Ara ara dokunuşlarına karşılık yumuşak bir ses çıkardığımı duyabiliyordum.

Bana geldiğini hissettim. Çıplak, sıcak ve pürüzsüz cildinin benimkine dokunduğunu hissettim. Gözlerimi açtım ve gölün karşısında, uzaktaki ufukta ayın gümüş sisini gördüm. O siste tamamen tatlı, kadınsı kavislerden ve hatlardan oluşan Susan'ın ana hatlarını gördüm. Beni yeniden öptü, ben de ona karşılık verdim. Akıcı, pürüzsüz bir şeydi, hızla akan bir nehrin durgun yüzeyi kadar kontrollü ve ümitsizdi. Dudakları ağzıma dokunup geçti ve demin temizlediği derinin üzerinde dolaştı. Ona dokunmaya çalıştığım zaman nazikçe ellerimi aşağı bastırarak, sesimi çıkarmadan hareketsiz durmamı söyledi.

Hafif dokunuşlar, yumuşak iç çekişler, güm güm atan kalpler şeklinde devam etti, sonunda üzerime yerleşti. Canımı acıtmaktan çekindiği için ayaklarını ve ellerini kullanarak ağırlığını bana vermiyordu. İhtiyacımızın, birbirimize açlığımızın kuvvetini hissederek beraber hareket ediyorduk. Arzumuzun, sıcaklığımızın, sevgimizin ve inanılmaz yakınlığımızın katıksız karışımı bizi temelden sarsıyordu. Sonunda sessizce sona erdi ve bu şekilde ağızlarımız buluşmuş, nefeslerimiz birbirine karışmış haldeyken yarattığı his çok daha keskin oldu.

Yerinden fırlayacak gibi atan kalplerimiz sakinleşene ka-

dar yanımda yattı. Sonra doğruldu ve, “Sana âşık olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum, Harry. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum,” dedi.

Gözlerimi açtım ve yumuşak bir sesle, “Asla seni incitmek istemedim. Neyin doğru olduğunu bilmiyorum,” diye cevap verdim.

“Ben neyin doğru geldiğini biliyorum,” dedi ve beni yeniden öptü, sonra alnıma dokunmaya başladı ve başını kaldırıp beni o nazik, şefkatli gözleriyle inceledi. “O kadar çok acıya tanık oluyorsun ki. Sadece sana dünyada başka bir şey de olduğunu hatırlatmak istedim.”

Oldukça sert bir adamımdır. Yani, bir bakın bana. Çok sert bazı durumlarla başa çıkabilirim. Ama o kadar sert olmadığım durumlar da vardır. Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Susan beni tutup gözyaşlarım duruncaya kadar hafifçe salladı.

Orada, sıcak olan, temiz olduğum ve kimsenin ölmediği o yerde kalmak istedim. Orada ne kan, ne de hırlayan hayvanlar vardı ve kimse de beni öldürmek istemiyordu. Orada, Susan’ın yanında, kollarında olma fikri, ufakta giderek büyüyen, sisli bir haleyle yükselen dolunayın gümüş ışığı altında dışarı çıkma fikrinden çok daha güzel geliyordu.

Ama biraz geri çekildim ve oturur konuma geçtim.

Tam aptallara layık bir aydı bu.

Susan yataktan kalktı, ardından bir seyahat çantasıyla döndü ve siyah bir kot pantolon, siyah spor ayakkabılar, çoraplar, ağır, koyu gri bir gömlek, renk temasını tamamlaştın

diye siyah iç çamaşırları ve Tanrı onu korusun, bir de ibuprofen çıkardı. Giyinmek için kalktım, ama bir elini omzuma bastırdı ve beni oturmaya zorladı –sonra yavaşça ve dikkatini tamamen vererek beni giydirdi. İkimiz de konuşmadık.

Hiç çok güzel, çıplak bir kadın sizi giydirdi mi? Savaşa hazırlanmak dediğin öyle olur işte. Bunda tarif edilemeyecek, yatıştırıcı ve aynı zamanda da heyecanlandırıcı bir yan vardı. Vücudumun gevşediğini ve uyanıklaştığını, duyularımın çevremde olanlara uyum sağladığını hissedebiliyordum.

Koridorda adım sesleri duydum, sonra kapı çalındı. Terra'nın sesi, "Büyücü. Zaman geldi," diye seslendi.

Ayağa kalktım, ama Susan bileğimi kavradı. "Harry," dedi. "Bir dakika bekle." Çantanın yanında diz çöktü ve ağır, düz ve geniş bir kutu çıkardı. "Bunu doğumgününde verecektim, ama kullanabileceğini düşündüm."

Başımı eğdim ve kutuyu elime aldım. Ağırdı. "Bu nedir?" diye sordum.

Gülümseyerek, "Açsana, şapşal," dedi. Açtım ve yarı saydam kağıda sarılmış, yumuşak ve işlenmiş derinin duyulara hitap eden yoğun kokusunu aldım. Kapağı kenara attım, kağıdı çıkardım, yeni ve mat siyah, ışığı çok az yansıtan koyu deriyle karşılaştım. Kutunun dışına çıkarıp açtığımda ağır, uzun bir pardösü olduğu ortaya çıktı. Tasarımı, omuzlarının ve kollarının çevresine varıncaya kadar pardösümle aynıydı, ama daha iyi bir malzemeden yapılmıştı.

Pardösüye gözlerimi kırparak baktım. "Sana bir servete mal olmuş olmalı."

Hınzırca güldü. “Ama derimin üzerinde hissetmek için çıplak giyme şansı elde ettim.” Yüzü ciddileşti. “Onu almanı istiyorum, Harry. Benden bir şey. Şans için.” Yana kaydı ve pardösüyü giymeme yardım etti.

Pardösü rahatlatıcı bir ağırlıkla ve garip bir aşinalıkla vücuduma yerleşti. Üzerime öyle iyi oturuyordu ki. Annemin zincire takılı beş köşeli yıldızını gömleğimin alundan çıkardım ve görünecek şekilde taktım. Sonra Harris’ten aldığım tabancayı tulumumun alet cebinden alıp pardösümün cebime koydum. Başka hiçbir büyü aracım yoktu. Belki daha fazla büyüm de yoktu. Her şey düşünüldüğünde, tabanca en iyi ihtimalle güvenilmez bir silah gibi görünüyordu.

Ama olabileceğim kadar hazırdım.

Susan’a veda etmek için döndüğümde aceleyle giyindiğini gördüm. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Giyiniyorum,” dedi.

“Niye?”

“Birinin minibüsü sürmesi gerekiyor, Dresden.” Tişörtünü üzerine geçirdi, ceketini omzunun üzerine attı, duraksayıp bana yan yan baktıktan sonra yanımdan yürüdü. “Kaldı ki, bu şu ana dek bildirme fırsatı bulduğum en büyük normalötesi olay olabilir. Arkada kalmamı mı bekliyordun?” Kapıyı iterek açtı ve bana beklentiyle baktı.

Lanet olsun diye düşündüm. *İki kere lanet olsun.* İşte endişelenilecek bir kişi daha. Korunacak bir kişi daha. Susan kurtadam değildi. Büyücü de değildi. Bir silahı bile yoktu. Bizimle gelmeyi düşünmesine izin vermek bile çığncaydı.

Ama elimde olmadan yakınımnda olmasını istediğimi fark ettim.

“Pekala,” dedim. “Ama çocuklara koyduğum kurallar senin için de geçerli. Dediklerimi yapacaksın, dediğim anda yapacaksın, yoksa burada kalırsın.”

Susan dudaklarını büzüp gözlerini kısıtı. “Bu nedense kulağa hoş geliyor,” diye bana takıldı. “Yüzünün görünümünden de hoşlanıyorum. Sakal bırakmayı düşündün mü?” Sonra gülümsedi ve koridora çıkarak gözden kayboldu.

Arkasından somurtarak baktım. Bu işin en kötü kısmından uzakta kalacaktı. Bunu garantiye alacaktım, onu kendi ellerimle minibüse bağlamam gerekse bile. Huysuzca bir şeyler mırıldandım, başımı bir yana eğdim ve derin bir nefes alarak yeni derinin, temiz giysilerin, sabunun ve hâlâ derimin üstünde gezinen *eau de Susan*’ın kokusunu aldım. Bu hoşuma gitti. Adım attığımda ceket gıcırdadı. Şifonyer aynasındaki aksim gözüme çarptı.

İkizim, hani şu aynada gördüğüm ikizim bana bakıyordu. Üç günlük siyah sakal ve yara bere dışında benden farksızdı.

Çabucak yüzümü öte yana çevirdim ve odayı adımlayarak diğerlerinin beni beklediği minibüse doğru ilerledim.

Gösteri zamanı gelmişti.

YİRMİ SEKİZ

Ay, soluk bulutların dağıldığı, parlak yıldızlarla dolu ekim göğünde gümüş gibi parlayarak görkemle yükseldi. Bulutlar beyaz bir köpük denizi halinde dalgalanıyordu ve ay da soğuk sonbahar rüzgarlarının gücü önünde ilerleyen, yelkenleri hayali bir ışıkla dolu, geniş, zarif bir yelkenliydi. Solgun ışık, Centilmen Johnny Marcone'un mülkünün çevresindeki üç metrelik duvarın kesilmemiş taşlarının her birini beyazlatıyor, kenarları daha keskin, gölgeleri daha siyah gösteriyordu, öyle ki duvar boş boş bakan beyaz kafataslarından yapılmış bir engel gibi görünüyordu. Duvarın diğer yanındaki sık ağaçlar iç kısmın görüntüsünü kesiyorlardı, ama hiçbir dal duvardan sıçramayı mümkün kılacak kadar diğer tarafa uzanmıyordu.

Hepimiz Marcone'un malikanesinin sokağının karşısındaki çalıların gölgesinde çömelmiştik. Alçak sesle, yanımdaki dev, siyah kurda, "Duvarı aşmamız gerekiyor," dedim. "Duvar üzerinde güvenlik önlemleri olacaktır. Belki kameralar, belki kızılötesi ışınlar, belki de başka bir şey. Onu geçmenin

bir yolunu bulmanı istiyorum.” Kurt amber gözlerini bana doğru titretti ve yumuşak, onaylayan bir hırıltı çıkardı. Sonra karanlığa karışarak, beni etrafıma çökmüş beş kürklü yaratıkla yalnız bıraktı.

Alfalar çok da güven vermiyorlardı, ama en azından hepsi kurtların çok ama çok yakın benzerlerine dönüşecek kadar temel büyü öğrenmeyi başarmışlardı. Bu da bir şeydi.

Susan minibüsü Marcone’un malikanesine çıkan bir tepeye park etmiş ve hızla kaçmaya ihtiyacımız olur diye içinde kalmıştı. Durduğumuzda çıplak Tera West ve üçü kadın, ikisi erkek beş genç minibüsten aşağı atlamışlar, Alfalar aceleyle bornozlarını çıkarmışlardı.

“Lanet olsun,” diye şikayet etmiştim, “halka açık bir soktayız. Burada çıplak gezmeye bir son verebilir misiniz arkadaşlar?”

Tera sırtmış ve akıcı bir parlıltıyla, çevik, siyah bir kurda, Denton ile kafadarlarının dönüştüğü kadar büyük, ama daha dar bir ağza ve daha net hatlara sahip bir hayvana dönüşmüştü. Denton ve *Cadı Kurdu* ekibi gibi o da kurt biçimindeyken bile gözlerinin rengini ve tonunu aynen korumuştü.

“Ee?” demiştim diğerlerine. “Acele edelim.”

Georgia siyah bornozunu ince vücudundan atmış ve birkaç saniye içinde eriyerek kurt şekline geçmiş, sonra çabucak yanımdan kayıp Tera’nın yanına gitmişti. Billy de alçak sesle bir şeyler homurdanıp omuz silkerek bornozunu düşürmüştü, bornozun bir kolunu eliyle yakalarken değışmeye başlamıştı.

Kurt Billy hâlâ ön patisi üstünde asılı olan bornoza takılıp

sendelemiş, takılmış, heyecanla bir nefes verip hafif bir ciyaklamayla sokağa kapaklanmıştı.

Gözlerimi devirmiştim. Kurt Billy hırlamış, çaba sarf ederek bornozundan kurtulmuş, onu dikkatle, büyük ve çok sursatsız bir Benji¹ gibi dişleriyle almış ve minibüse geri koymuştu.

Diğer kızlardan biri, bornozunu biraz fazla cömertçe dolduran kızıl saçlı bir kız, “Şey, hâlâ bu işte biraz yeniyiz,” demişti. Üzerini beceriksizce kollarıyla kapamış, bornozunun omuzlarından düşmesine izin verirken küçük bir dua fısıldamış ve oldukça dolgun, kuvvetli görünen, koyu kestane rengi postu olan bir dişi kurda dönüşmüştü. Zarafetle yük minibüsünün kenarına süzölmüş ve ağırlığına rağmen kırılarak sokağa inmişti. Sırık gibi, siyah saçlı bir oğlan ve mat kahverengi saçlı olan cılız bir kız da değişim geçirmiş ve Tera’nın ardından tepeyi tırmanmaya başlamış, sonra hepimiz elimizden geldiği kadar sessizce Marcone’un malikanesinin arkasına doğru yola koyulmuştuk.

Yüksek bir taş duvarla çevrili olan mülk bütün bir bloğu kaplıyordu ve dört yanında ayrı sokaklar sınırlarını oluştuyordu. Hiçbirimiz Marcone’un mekanının yerleşimini bilmiyorduk, bu yüzden genel sinsilik prensipleri gereğince arkadan yaklaşmayı tercih etmiştik. Ön kapıdan içeri girmenin akıllıca olmayacağını düşünmüş, bu yüzden bize bir giriş yolu bulması için Tera’yı göndermiş ve Alfalarla beraber geride kalmıştım.

1) 1970’lerde ve 80’lerde çekilmiş film serisinin baş kahramanı olan köpek -çn

Huzursuz bir halde çömelmiş dururken parmaklarımı kalçalarıma vurduğumu fark ettim. Bir süre sonra ben böyle gerginsem, acemi kurtadamların iki kat heyecanlı olduğunun farkına vardım. En koyu postlu olanı, sanırım Billy doğruldu ve Tera'nın gittiğinin tersi yöne yürümeye başladı.

Georgia ona hırıldadı, Billy de hırıldayarak karşılık verdi ve diğer erkek de onu izlemek için doğruldu.

Harika diye düşündüm. Alfalar ne kadar huzursuz olurlarsa olsunlar şu anda uzaklaşıp gitmelerini göze alamazdım.

“Hey,” dedim alçak sesle. “Şimdi sıvışamazsınız. Eğer içeriye girmenin bir yolu varsa, Tera bulacaktır.”

Kurtlar hep birden başlarını ve gayet insansı gözlerini bana doğru çevirdiler.

Billy patilerini inatla yere bastırdı ve hırıldadı.

Gözlerine bakmaksızın ona dik dik bakarak, “Of, bırak bunları ama,” diye çıkıştım. “Bu işi benim istediğim gibi yapacağınıza söz verdiniz, Billy. Oyalanmanın hiç sırası değil.”

Billy'nin duruşu belirsiz bir hal aldı, ben de hepsini yanıma çağırdım. Tera geri dönene kadar bütün Alfaların beni dinlemesini sağlayabilirsem, en azından ihtiyacım olduğunda yakında olacaklarından emin olurum. “Kıvrılın arkadaşlar,” dedim. “İçeri girmeden önce bazı şeylerin üzerinden geçmek istiyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra kürklü ve ağır gövdeler koşuşturdu ve ıslak burunlar hırıltıyla soludu. On kulak birden dikilip bana doğru döndü ve on parlak insan gözü, köpeksi yüzlerin içinden bana sabitlendi. “İyi akşamlar öğrenciler.

Ben öğretmeniniz Bay Dresden,” deme isteğimi bastırdım ve en ciddi ifademi takındım.

“Hepiniz bu gece nasıl bir tehlikeye atıldığımızı biliyorsunuz,” dedim. “Hepimizin öldürülebileceğini de. Gördüğüm en kara büyülerden birini ellerine geçirmiş olan ve onu kullanarak kurtlara dönüşen bir grup emniyet görevlisiyle karşılaşacağız. Elleriindeki gücün kontrolünü kaybetmişler. İnsanları öldürüyorlar ve onları durdurmazsak çok daha fazlasını öldürecekler. Özellikle de beni, çünkü çok şey biliyorum. Onlar için bir tehlikeyim.

“Ama ben bunu istemiyorum. Kimsenin öldürülmesini istemiyorum. Ne bizim, ne de onların. Bunu belki hak ediyorlar, belki de etmiyorlar. Ele geçirdikleri güç onlar için bir uyuşturucuya dönüşmüş ve artık kendilerini kontrol edemiyorlar. Onları yok etmeyi planlayarak içeri girersek onlardan çok farkımız kalmayacağını düşünüyorum. Ayağa kalkıp karanlıkla savaşmak yetmez. Ondan uzakta durmanız da gerekir. Farklı olmanız gerekir.”

Boğazımı temizledim. “Lanet olsun. Bu işte iyi değilim. Fırsatınız olursa tıpkı benim dar sokakta yaptığım gibi kemerlerini hedefleyin. Kemerleri çıktığı zaman o kadar da çılgın olmayacaklardır ve onlarla konuşma imkanımız olabilir.” Duvarın üstüne, sonra tekrar aşağı göz attım. “Kendinizi öldürtmeyin, çocuklar. Hayatta kalmak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın. İlk önceliğiniz odur. Ve bunu başarmak için onları öldürmeniz gerekiyorsa, tereddüt etmeyin.”

Çevremde kurt Billy’nin başını çektiği bir hırıltılar korusu

duyuldu. Oradaki tek insan olmanın harika tarafı işte buydu –konuşabilen tek kişi bendim. İtirazları olsa bile hiçbir tartışma olmayacaktı. Hevesleri biraz göz korkutucuydu.

Tera arkamdan yumuşak bir sesle, “Biraz daha gürültü çıkaracaksan ön kapıdan içeri yürüsek daha iyi olacak, Büyücü,” dedi. Sıçradım ve yukarı baktığımda, çıplak ve insan halindeki Tera’nın bir metre kadar ötede çömeldiğini gördüm.

“Keşke *şunu* yapmasaydın,” diye tısladım. “İçeri girmenin bir yolunu buldun mu?”

“Evet,” dedim. “Duvarın çöktüğü bir yer var. Ama doğu duvarının ilerisinde, mülkün ön kısmına doğru ve senin yürüyemeyeceğin kadar uzakta. İçeri zamanında girmek istiyorsak koşmak zorundayız.”

Yüzümü buruşturdum. “Ben hiçbir yere koşabilecek halde değilim.”

“Görünüşe göre başka şansın yok. Ön kapıya yönelmiş birçok ışık gördüm. Ve her yetmiş-seksen adımda bir de cam gözlü siyah kutular var. Duvarın çökmüş kısmını görmüyorlar. Çöküntü iyi bir konumda.”

“Kameralar,” diye mırıldandım. “Lanet olsun.”

Tera dört ayak üzerine düşerek, “Gel, büyücü,” dedi. “Eğer bizimle geleceksen kaybedecek zamanımız yok. Sürü o mesafeyi kısa sürede kat edebilir, ama senin acele etmen gerek.”

“Tera. Çok zor iki gün geçirdim. Bir yere koşmaya kalkarsam iki dakikada yığılır kalırım.”

Kadın o tutkusuz gözlerini kırparak bana baktı. “Yani?”

“Ben tam buradan duvarı tırmanıyorum,” dedi.

Tera duvara baktı ve başını iki yana salladı. “Sürüyü o duvarın üzerine çıkaramam. Önce insana, sonra kurda dönüşüp duracak kadar güçlü değiller ve kurt biçimindeyken elleri yok.”

“O halde sadece ben. Herhalde beni bulabilirsiniz?”

Tera burnundan soludu. “Elbette. Ama duvarı yalnız tırmanman aptalca. Ya kameralar seni görürse?”

“Bırak kameraları ben düşüneyim,” dedim. “Yukarı çıkmama yardım et. Sonra sen ve Alfalar duvarın çevresini dolaşın ve benimle buluşun.”

Tera karanlık bir ifadeyle somurttu. “Bunun aptalca olduğunu düşünüyorum, büyücü. Eğer koşamayacak kadar yaralıysan, tek başına gidemeyecek kadar da yaralıdır.”

Aya bir göz atarak, “Bunu tartışacak zamanımız yok,” dedim. “Yardımlımı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

Tera solumayla hırıltı arası bir ses çıkardı ve bir anlığına kaslarındaki gerginlik derisinin üstünden belli oldu. Alfalar-dan biri hafif bir sesle ciyakladı ve bizden birkaç adım uzaklaştı.

“Pekala, büyücü,” dedi Tera. “Sana en yakın kamerayı göstereceğim ve duvarı tırmanmana yardım edeceğim. İndiğin yerde hareketsiz bekle. Duvarın diğer yanında nerede kimin olduğunu bilmiyoruz.”

“Benim için endişelenmeyin,” dedim. “Kendiniz için endişelenin. Eğer duvarı aşmanın iyi bir yolu varsa Denton da içeri girmek için oraya gelebilir. Ya da MacFinn gelebilir.”

Tera sesinde gurur, gözünde korku izleriyle, “MacFinn duvarın farkına bile varmayacaktır,” dedi.

Yüzümü buruşturdum. “Sadece bana kamerayı göster.”

Tera karanlıkta beni sürükledi. Sessizdi, çıplaktı ve akşam soğuşuna hiç aldırıyor gibiydi. Çimler nemli, saçak saçak ve derindi. Tera sokağın karşısındaki duvara yerleştirilmiş, ağaçların gölgelerinin neredeyse tamamen gizlediği küçük, sessiz ve kare şeklindeki video kamerayı gösterdi.

Dudaklarımı yaladım ve çalıların içinde gizlenerek kame-
raya doğru eğildim. Gözlerimi kısıp irademi toplayarak
odaklanmaya çalıştım. Anında başım ağrımaya başladı.
Koltukaltlarımdan ve alnımdan ter boşandığını hissettim.
Genelde mekanik bir şeyi bozmak gayet basittir. Sanat’ın uy-
gulayıcılarını çevreleyen büyü alanı, teknolojik aygıtları mah-
veder. Doğru günde gelip geçici bir düşünce bile bir cep te-
lefonunu patlatabilir ya da fotokopi makinesini bozabilirdi.

Bu ise yanlış gündü. Çevremdeki enerji alanı her zaman-
ki seviyesine göre ciddi biçimde azalmıştı ve normalde o
enerjiyi yönlendirmek için kullanacağım metafiziksel “kaslar”
da bedenimin dört bir yanındaki acıları yansıtarak ızdırapla
cıglık atıyorlardı.

Ama içeri girmem gerekiyordu ve diğer tarafına kadar ko-
şabileceğimi gerçekten sanmıyordum. Şimdi bile gücüm tü-
kenmek üzereydi, biraz daha çaba saf edersem sudan çıkmış
balık gibi nefessiz kalacak, eve dönüp yatağa uzanmayı dile-
yecektim.

Düşüncelerimi sakinleşmeye zorladım. İçimdeki bütün

enerjiyi odakladım, bu da canımı acıttı. Ağrı önce başımda başladı, ardından dizlerime ve dirseklerime yayıldı. Ama enerji birikti, birikti ve beraberinde acı da büyüdü ve sonunda dayanamayacağım kadar arttı.

“Malivaso,” diye fısıldadım ve kullanmadığı eliyle beyzbol topu fırlatan ilkokullu bir kız gibi elimi kare şeklindeki cihaza doğru ittim. Topladığım güç beni parçalara ayırmak üzereymiş gibi bir his verse de, güçsüz, küçük bir büyü hıçkırığı halinde hızla ileri fırladı ve sarhoş gibi, girdap yaparak güvenlik kamerasına doğru uçtu.

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra bir ışık parlaması oldu ve kutunun arkasından ufak kıvılcımlar saçıldı. Kameradan titrek bir duman bulutu yayıldı. İçimde küçük bir zafer dalgası hissettim. En azından içimde *bir şey* kalmıştı, en basit işleri yapmak için anevrizmaya yol açacak kadar büyük bir çaba sarf etmem gerekse bile.

Bir saniye sonra, “Pekala öyleyse,” dedim biraz cılız bir sesle. “Hadi gidelim.”

Çevreye baktık ve ortalıkta hiç aracın olmadığından emin olduk, sonra Tera, Alfalar ve ben aceleyle yolun karşısına geçtik, dekoratif, yapraklı çalıları geride bıraktık ve yüksek taş duvara vardık. Tera parmaklarını birleştirerek bir üzenği oluşturdu. Sağlam ayağımı üzerine bastım ve kendimi sertçe yukarı ittim. Tera beni yukarıya kaldırdı ve adeta duvarın diğer tarafına attı. En üstteyken tutundum, bir otomobilin ön farlarının yaklaştığını gördüm, hızla yuvarlanarak diğer tarafa düştüm ve nemli, çamurlu toprağa sert bir şekilde indim.

Karanlıktı. Gerçekten karanlıktı. Duvarın dibinde, çıplak ağaç dallarından ve inatçı çınar yapraklarından oluşan bir kubbenin altında çömelmiştim. Ay ışığı değişik yerlerden süzülüyor, ama yalnızca karanlık noktaların daha da loş görünmesine yarıyordu. Siyah deri pardösüm tamamen görünmezdi ve bir yerlerde, beni ele vermesi ihtimali en fazla olan şeyin, gözlerimin ve dişlerimin ısıltısı olduğunu okuduğumu hatırladım –ama karanlıkta gözlerim kapalı oturmak içimden gelmediği için öyle yapmadım. Onun yerine çömeldim ve ele geçirdiğim silahı bir cebimde hazır tuttum, diğerinden de son kozumu çıkarıp hazır ettim.

Titredim ve kendime korkmamayı telkin etmek için büyük bir çaba sarf ettim. Sonra karanlıkta müttefiklerimi bekledim. Biraz daha bekledim. Biraz daha bekledim. Zaman geçiyordu ve bir dakikanın bir saat gibi geleceğini biliyordum, bu yüzden her nefesimi saymaya başladım.

Sert ve soğuk rüzgar ağaçların arasından esiyordu. Yapraklar hışırdıyordu ve çevremdeki ağaçlardan üzerime yağmur damlacıkları düşüyor, yeni pardösüme çarparken küçük patırtılar çıkarıyordu. Sıkı boncuklar halinde deri pardösüme tutunuyor ve siyah deri üzerinde büyük bir ısıltıyla ay ışığının parçalarını yansıtıyorlardı. Zengin toprağın ve nemli taşların kokusu rüzgarda yükseliyordu. Bir an, bir mafya babasının Chicago’nun kuzey ucundaki özel mülkünde değil bir ormanda olduğumu zannettim neredeyse. Bu yanılsamayla biraz rahatlayarak derin nefesler aldım ve saymayı sürdürdüm.

Ve bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Ne bir kurt, ne de bir ses geldi.

Hiçbir şey yoktu.

Yüze kadar saydığımda gerçekten endişelenmeye başladım. Midem yavaşça kasılarak, kollarım ve bacaklarım boyunca buz kıymıkları gibi zayıf hislerin ortaya çıkmasına sebep oldu. Tera neredeydi? Alfalar neredeydi? Duvardan içeri girmeleri ve yanıma gelmeleri bu kadar uzun sürmemeliydi. Malikane arazisi çok büyük olsa da, mesafenin ok gibi giden bir kurt için pek bir şey ifade etmediği kesindi.

Belli ki bu akşam fazlasıyla sorunsuz ilerliyor diye düşündüm.

Bir şey ters gitmişti. Yalnızdım.

YİRMİ DOKUZ

Yalnız.

Tek başına çok şey ifade eden o küçük kelimelerden biridir. Korku gibi. Veya güven gibi. Ben yalnız çalışmaya alışkı-
nımdır. Bu işimin gereğidir. Benim seviyemde (şey, normal
seviyemde) beceriye ve güce sahip büyücüler nadiren görülür –ABD çapında sayıları belki iki düzine civarındır, Avrupa,
Afrika ve Asya'daki yoğunlukları da biraz daha fazladır. Ama
yalnız çalışmakla, soğuk bir gecede, karanlıkta, yaralı ve ne-
redeyse çaresiz haldeyken kendini bir sürü düşmanla karşı
karşıya buluvermek arasında bir fark vardır. Aradaki farkın
çok iyi farkına varmam yaklaşık on saniye sürdü.

Korku rahatça yerleşti. Korku alışık olduğum bir şeydir.
Onu aşip bulduğum zor duruma odaklanmayı başardım.
Ne mutlu bana. Kendimi nefesimi düzenli tutmaya zorlarken
vücudum yine eskisi gibi tepki veriyor, kavga etmek ya da
kaçmak için hazırlanıyordu.

Akıllıca olanı kaçmak, gerisin geri dönüp minibüse yürü-
mek ve Susan'la beraber çok uzaklara gitmek olacaktı. Kabul,

muhtemelen kendi başıma duvarı bile tırmanamazdım, ama deneyebilirdim.

Fakat bu işe kendimi adanmıştım bile. Buraya ne olursa olsun kötücül güçlerle savaşmak için gelmiştim. Onlar bana meydan okumamıştı, ben onlara meydan okumuştum. Kaldı ki, eğer Tera ile çocukların başı derdteyse onlara yardım edebilecek tek kişi bendim.

Ayağa kalktım, silahı çıkardım ve ağaçlar arasında, arkamdaki taş duvarı dikine kesen bir yönde ilerlemeye başladım. Korudaki ağaçlar sıkı. Yürüdükçe çınarlar ve kavaklar yerlerini düzensiz, ince dalları olan yaprak dökmez ağaçlara bıraktı. Aralarından elimden geldiği kadar kaydım ve becerebildiğim kadar sessizce hareket ettim. Dalları ve düşmüş yaprakları hışırdatan ve ağaçlardan yere yağmur damlacıkları düşüren rüzgardan daha çok ses çıkardığımı sanmıyordum. Bir zaman sonra, belki üç ya da dört dakika sonra korunun kenarına vardım ve ileriye, Centilmen Johnny Marccone'un mülküne baktım.

Bir ev ve bahçe dergisinin sayfalarından fırlamış muhteşem bir yerdi. Arka bahçeye küçük bir golf sahası sığdırabilirdiniz. Çok ileride, arazinin önünde, Marccone'un devasa beyaz evi dingin ve kusursuz bir şekilde yükseliyordu. Düzinelerce ışıkla sanatsal bir biçimde aydınlatılmış evin arkasında, dans pistinden büyük bir veranda ya da taraça bulunuyordu. Verandanın arkasında, yan yana uzanan üç kocaman parseldeki aydınlatılmış ve çok hoş bahçeler, tatlı eğimli bir tepeden bana doğru iniyordu. Tepenin tabanında küçük, hoş

bir vadi ve bir de küçük göl vardı, bir an sonra bunun yüzeyin altından aydınlatılmış çok büyük, betonla kaplanmış bir yüzme havuzu olduğunu fark ettim. Düzensiz bir şekli olan havuzun bir köşesinde, yüzeyin yakınında bir kımıltı vardı. Sudan kesif bir buhar çıkıyordu.

Vadinin merkezinin çevresinde, bodur ve yaprak dökmez ağaçlardan oluşan heybetli bir halka adeta nöbet tutuyor, merkezindeki alanı gözlerden saklıyordu. Vadi manzarasının sol tarafını iki yuvarlak tümsek süslüyordu. Tümseklerden birinin üstünde küçük, yıkılmış bir mabedin ya da tapınağın kopyası olduğunu sandığım, çatlamış mermerler ve düşmüş sütunlar barındıran bir yapı yükseliyordu.

Bütün mekan hem gümüş ay ışığıyla, hem de stratejik aralıklarla yerleştirilmiş ışıklandırmayla iyi aydınlatılmıştı. Çayır kusursuzdu ve ağaçlar ancak bol ücretli bir bahçıvanlar ordusunun bakımını yapabileceği bir şekilde, aldırıssız bir mükemmellikle dağılmışlardı araziye.

Bir de suçun sonu iyi değildir derler.

Ağaçlar ve fundalıklar perdesinin arkasında pozisyon aldım ve araziye dikkatle ve sinsi bir ihtiyatla gözümü diktim. Fazla beklemem gerekmedi.

Arazinin uzak tarafındaki ağaçlardan birinin altında hızlı bir hareket oldu ve çevik bir silüet, Billy olduğunu sandığım koyu postlu bir kurt, en fazla yedi metre ötemdeki bir karartıya doğru koştu. Gerildim ve koşan kurda seslenmek için gizlendiğim yerde doğrulmaya başladım.

Kurdun postunun üzerinde parlak, kırmızı bir ışık nokta-

sı belirdi. Zar zor duyabildiğim, nazıkçe elle kapatılmış bir öksürüğe benzeyen, yankılı bir ses geldi. Mavi bir parılının postuna saplanmasıyla kurdun irkildiğini gördüm. Sonra hayvan dönerek yana devrildi ve yere düştü. Bir an çabalayarak yeniden ayağa kalktı, ağzını yan tarafındaki oka doğru uzattı. Ardından dengesi bozuldu ve bir tarafa sendeleyerek düştü. Çenesinin inip kalktığını ve arka ayaklarından birinin sarsılarak seyirdiğini görebiliyordum. Hayvanın gözlerinin, Billy'nin gözlerinin bir an bana odaklandığını gördüğümü sandım, sonra bulandılar ve ifadesizleştiler.

“İyi atış,” dedi derin ve gergin bir ses. Ağaçlar arasında bir hareket oldu, sonra Denton belirdi ve yere yığılmış kurda doğru yürüdü. Siyah, kısa saçlı hâlâ kusursuz bir şekilde dimdikti. Parlak ışığa rağmen alındaki damarları göremiyordum. Bu, adamdaki birkaç ince değişiklikten biriydi. Kravatı gevşemişti. Ceketinin düğmesi aruk ilikli değildi. Omurgasında daha az çelikle, karnında daha çok alevle hareket ediyordu. Halinde hayvansı bir nitelik, daha önce belirsiz olan amaçlı bir vahşilik vardı ve bunun anlamı da, dışarıdan belli olan fiziksel değişikliklerden çok daha büyüktü.

Adam artık kendini kısıtlamıyordu. Kendisi ve bir nebze de diğer *Cadı Kurtları* üzerindeki kontrolünü koruyabilmesini sağlayan son şüphe ve pişmanlık kırıntıları da, Dolunay Garajı'ndaki kan banyosuyla ortadan kalkmıştı. Şimdi adamın her çizgisi, her adımı ve gözlerinin her titremesi ne olduğunu belli ediyordu.

Denton bir yirtıcıya dönüşmüştü.

Arkasındaki yaprak dökmeyen ağaçlardan diğer *Cadı Kurtları* ortaya çıktı: Şimdi yalnızca beyaz bir gömlek ve gri bir etek giymiş olan, koyu renkli bacaklarındaki kaslar ay ışığında dalgalanan Benn, kulakları hâlâ dışarıya uzanan, solgun cildi üzerindeki çiller siyah lekeler gibi görünen, huzursuz ve aç bir tavrı olan Harris ve üzerinde hâlâ buruşuk takım elbisesi olan, ama gömleğinin düğmesini açmış, şişman parmaklarıyla kemerin üzerine taşan göbeğine vurup onu okşayan, ağzına tuhaf, tehlikeli bir sırıtuş yerleşmiş olan Wilson.

Denton çimleri kat edip düşmüş kurdun yanına geldi ve onu ayak ucuyla dürttü. “Altı,” dedi. “Altı tane mi saydın?”

Benn, “Altı,” diye teyit etti genizden bir sesle. “Artık onları öldürebilir miyiz?” Denton’un yanına vardı ve ona sokuldu. Bir bacağını kaldırıp onunkine sürttü, bu sırada eteğini beline kadar açtı.

“Henüz değil,” dedi Denton. Düşünceli bir şekilde etrafına bakındı, ben de onun bakışlarını izledim. Yaklaşık elli metre çapında bir daireye siyah karartılar dağılmıştı. Bunların zemindeki çukurlar, ayın ve malikane ışıklarının düşürdüğü gölgeler olduğunu sanmıştım. Yeniden bakiğimde, korku dolu bir idrak dalgasıyla çukur filan olmadıklarını fark ettim. Kurtlardı, müttefiklerimdi. Billy’nin yanına koştuğı karartı hafif bir sesle inledi ve ay ışığının, Georgia’nın sarımsı kahverengi kürkünden yansıdığını gördüm. Etrafa baktım ve düşmüş kurtları saydım.

Altı. Farklarını çok iyi ayırt edemiyordum, Tera’nın arala-

rında olup olmadığını, aralarındaysa hangisi olduğunu anlamıyordum, ama zeminde altı kurt saymıştım. Yani hepsi diye düşündüm panik dolu bir korku dalgasıyla. Hepsi vurulmuştu.

“Hadi ama,” dedi Harris, sıkıntılı ve gergin bir sesle. “Mac Finn’i siktiret, gelmeyecek işte. Hadi hepsini öldürelim ve gidip Dresden’i bulalım.”

Wilson, “Çok geçmeden kemerini ele geçireceğiz, evlat,” diye homurdanıp, elleriyle göbeğinin üstündeki kürk kemeri okşadı. “Eğer onu kaybedecek kadar akılsız olmasaydın-”

Harris hırlayınca, Denton Benn’i itip diğer iki adamın arasına girdi. “Kesin sesinizi. Hemen. Buna zamanımız yok. Harris, mümkün olan en kısa sürede büyücünün peşinden gideceğiz. Wilson, eğer dilinin yerinde kalmasını istiyorsan o şişko çeneni kapa. Ve ikiniz de geri çekilin.” İki adam alçak homurtular çıkardılar, ama birbirlerinden uzaklaştılar.

Dudaklarımı yaladım. Titriyordum. Elimdeki silah ağır geliyordu. Yalnızca dört kişiler diye düşündüm. En çok yedi metre mesafedeydiler. Şimdi ateş etmeye başlayabilirdim. Eğer şanslıysam hepsini yere indirebilirdim. Kurttular, ama yenilmez değildiler.

Tabancamın emniyetini açtım ve sabit kalmak için nefes aldım. Yaptığım çok aptalca bir şeydi ve bunu biliyordum. Hayat filmlerdeki gibi değildir. Silahlarını çekip ateş etmeden hepsini vurabilmem pek olası değildi. Ama fazla bir seçeneğim yoktu.

Denton sonradan inşa edilmiş bir harabenin bulunduğu

ilk tepeciğe doğru döndü ve elini salladı. “Tamam,” diye seslendi. “Hepsi burada.”

Tapınağın üstünde parlayan ışıklardan iki silüet ortaya çıktı ve tepeden aşağı, Denton’a ve *Cadı Kurtlarına* doğru yürüdü. Marcone pazen bir gömlek, kot pantolon ve avcı yeleği giymişti ve bir elinde üstüne kocaman bir dürbün takılmış ıslıl ıslıl bir tüfek taşıyordu. Yanında hantalca yürüyen Hendricks’in üstünde asker giysisi gibi görenen siyah bir kıyafet vardı, elinde daha önce gördüğüm silah, bir bıçak ve çeşitli başka gereçler bulunuyordu. Hendricks’in gözleri ihtiyatla Denton’un ve iş arkadaşlarının üzerinde titredi.

Şoke olmuş halde Marcone’a bakakaldım. Hayretten açılmış ağzımı kapamam ve olup bitenleri çözmem birkaç saniye sürdü. Marcone bilmiyordu. Denton’un ve iş arkadaşlarının onu haklamaya geldiklerini bilmiyordu. Diğer cinayetleri MacFinn’e ve Alfalar’ın üzerine atmış olmalılardı.

Yani şimdi Marcone ile Alfalar Denton’un avucunun içindeydi. MacFinn geldiği zaman, ölmesini istediği, olup bitenden haberdar olan herkesi öldürebilecek ve istediği hikayeyi uydurabilecekti. Yani benim dışımdaki herkesi. Henüz beni ele geçirememişti.

Marcone, “Monitörlerde gördüklerimizin hepsi burada,” diye düzeltti. “Mülkün arka hattında kamera 6’da bir bozukluk oldu. Bay Dresden’in olduğu yerde genelde böyle bozukluklar da olur.”

Lanet olsun.

“Büyücünün içlerinden biri olmadığından emin misiniz?”

diye sordu Denton. “Bu kurtlardan biri olmadığından?”

“Sanmıyorum,” diye cevap verdi Marcone. “Ama herhalde her şey mümkün.”

Denton somurttu. “O halde burada değil.”

Marcone, “Gerçekten size meydan okuduysa buradadır,” dedi kendinden emin bir sesle. “Bundan eminim.”

Denton, “Yani demin kurtadam dostlarının vurulmasını mı izledi?” diye sordu.

“Kurtlar insandan daha hızlı koşar,” diye işaret etti. “Muhtemelen henüz onlara yetişmemiştir. Şu anda bizi izliyor bile olabilir.”

“Onu çok gözünüzde büyütüyorsunuz,” dedi Denton. Ama içgüdüsel biçimde gözlerini korunun karanlığına doğru kaydırıldı. Ayağa kalkarsam dosdoğru bana bakıyor olacaktı. Nefesimi tutarak donup kaldım.

“Öyle mi dersiniz?” Marcone gülümsedi ve eğilerek tüylü oku Billy’nin boğrunden çekip çıkardı. “Sakinleştiriciler muhtemelen bu hayvanları çok uzun süre engellemeyecektir. Karar vermemiz gerekiyor, beyler. Anlaşmanın kendinize düşen kısmını yerine getirecekseniz, bir an önce işe koyulsanız iyi olur.”

Marcone, Benn’in ani gerginliğini, ellerini nasıl karnında gezdirdiğini fark etti mi bilmiyorum, ama ben ettim. Benn, “Bu köpekleri hemen öldürün,” dedi alçak, kızışmış bir sesle. “Böylece akşamın geri kalanında zorluk çıkmamış olur.”

Marcone cık cık etti. “Bu dar ufuklu bir hareket olur. MacFinn geldiğinde onları parçalamasına izin verin, böylece

otopsi yapan tıp uzmanı yatıştırıcı aramaya gerek görmeyecektir. İçinizden biri öldürürse, adli tıpçılar durumu incelerken garip sorular soracaktır. Bana bu teklifle gelmenizin amacının da o olduğunu sanmıştım. Soruları azaltmak.”

Benn’in dudakları gerildi. Aynı anda beyaz gömleğinin altında meme uçlarının sertleştiğini gördüm. “Senin gibi pisliklerden nefret ederim, Marcone,” diye mırlayıp, elini uyluğundan kalçasının üstüne ve gömleğinin düğmelerinin arasına kaydırды. Marcone ona gözlerini kısarak baktı, Hendricks de mafya babasına telepatik bir kayışla bağlıymış gibi basit bir hareketle kolunu kaydırды, sonra da hafif bir *çıt-çıt* sesiyle silahın haznesine bir kurşun sürdü.

Denton Marcone’a keskin bir bakış fırlattı ve eliyle Benn’in bileğini kavradı. Kadın bir an gerilerek ona direndi, sonra Denton’un elini kesinlikle gömleğinin altında olan kemerden uzağa çekmesine izin verdi. Denton onu bıraktı ve Benn gözle görülür biçimde gevşeyerek ellerini yana indirdi. Marcone ile Hendricks ne gözlerini kırpular, ne de ter döküler. Belli ki böyle hassas durumlara gayet alışıkıdılar.

Uzun bir süredir tuttuğum nefesimi verdim. Altıya karşı tektim ve onlar savaşmaya hazırđıdılar. Eğer onlara şimdi saldırırsam en ufak bir şansım yoktu. Hareket etmeye, tekrar ağaçların arasına karışmaya çalışırsam muhtemelen farkıma varacaklardı. Lanet olsun.

Denton bir kere daha ağaçlara göz attı ve yeniden nefesimi tuttum. “Endişelenme, Marcone,” dedi. “O büyücüyü bulur bulmaz sana teslim edeceğiz. Hiç soru sormayacağız.”

“Madem öyle,” dedi Marcone, “aramaya başlamanızı tavsiye ederim, bu arada ben de Bay MacFinn için hazırlıkları yaparım. Lütfen Dresden’i mümkünse canlı istediğimi unutmayın.”

Boğazım daraldı. Nefesimi tutmuyor olsaydım bir ciyaklama çıkarırdım sanırım. Garajda olanlardan sonra John Marcone benden ne istiyor olabilirdi ki? Elbette iyi bir şey değil. Düşünmek istediğim bir şey değil. Lanet olsun, lanet olsun. Bu gece gittikçe daha ürkütücü bir hal alıyordu.

Biraz fazla nazik bir ses tonuyla, “Elbette, Bay Marcone,” dedi Denton. “Nereden başlayabileceğimiz konusunda öneriniz var mı?”

Marcone alayı gözardı etti, tüfeğinin nişangahında bir düğmeyi indirdi ve gelişigüzel ağaçlara doğru çevirdi. “O taraf iyi olur.”

Lazerli nişangahın kırmızı noktası, başımın on beş santim solunda kalan bir yaprağın üzerinde sabit kaldı ve göğsümdeki korku dolu, zayıf nabız, beyaz, buz gibi bir dehşet damarına dönüştü.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

OTUZ

Koşarsam beni görecekler, peşime düşecekler ve muhtemelen parçalayacaklardı. Eğer gizlendiğim yerde kalırsam beni bulacaklar, *sonra* parçalayacaklar, ya da yatıştırıp Johnny Marcone'a vereceklerdi. Bunlar hiç de iyi seçenekler değildi, ama kıcımın üzerinde oturarak daha iyi seçenekler elde edemeyecektim. Bu yüzden doğrudum ve ağaçlara doğru gerilemeye başladım. Ele geçirdiğim yarı otomatik silah hâlâ elimdeydi.

“Durun,” dedi Denton. “Duydunuz mu?”

“Ne?” diye sordu Denton. Sesindeki ani, hevesli gerginliği duyabiliyordum. Daha hızlı bir tempoyla ağaçlığın derinliklerine doğru ilerlerken başka bir gürültü çıkarmamak için çaba gösterdim.

Denton, “Sessiz olun,” diye hırlayınca yerimde dondum. Serin sonbahar gecesinde birkaç saniye boyunca rüzgardan ve yağmurdan başka ses duyulmadı. Denton bir an sonra, “Orada,” dedi. “Sanırım ses o taraftan geldi.”

“Bir rakun olabilir. Ya da sincap. Ya da kedi,” dedi Wilson.

Marcone, “Naif olmayın,” dedi aşağılama dolu bir sesle. “Bu o.”

Bir tabancaya mermi sürüldüğünü işittim. “İlerleyin,” dedi Denton. “O tarafa. Yayılın ve onu kıştırarak. Dikkatli olun. Ne yapabileceğini tam olarak bilmiyoruz. Risk almayın.” Konuştuğunda sesi daha yakından geldi, az kalsın fırlayıp kaçırıyordum. Koro halinde onaylama sesleri geldi ve bir çift silahın daha hazır edildiğini duydum. Çimlerden bana doğru yaklaşan adım sesleri işittim.

Ondan sonra gerçekten fırlayıp kaçtım, sadece ayağa kalktım ve elimden geldiği kadar eğilerek koştum. Arkamdan bir bağırış ve ateşlenen bir silahın gümlmesi geldi. Yanlışlıkla Tera’yı veya Alfalardan birini vurmaktan korktuğum için yarı otomatik silahı takipçilerin üzerine değil yukarıya doğrulttum ve iki el ateş ettim. Silah sesleri Denton ile diğerlerini şaşırtmış olmalıydı, zira dağılarak en yakındaki ağaçların arkasına gizlendiler.

Ağaçlığın derinliklerine doğru koşarken düşüncelerimi sıraya soktum. Biraz zaman kazanmıştım, ama bu ne işe yarayacaktı? Koşmak beni bir duvarın dibine ulaştıracaktı. Topal bir ayak ve yaralı bir omuzla tırmanabileceğimden kuşkuluydum. Ağaçlıkta tavşanı oynamaya devam edersem de çok geçmeden bulunacaktım.

Lanet olsun diye düşündüm. *Ben bir tavşan değilim.*

Burada artık avcılarının avlananlara dönüşmesi zamanı gelmişti. Sessiz ve maksatlı bir şekilde ileri hareket ettim ve etrafımı tarayarak ihtiyaç duyacağım türden bir yer aradım.

Neredeyse anında buldum: Büyük bir ağacın gövdesinin dibinde, içeriye eğimli bir kovuk. İçine kayıp iyice sokuldum. Başımı eğerek yüzümün solgunluğunu ve gözlerimin akının parıltısını gizledim. Ve Dinledim.

Sessizce ve görüş alanımın kenarında herhangi bir ışık titreştirmeksizin yaklaşıyorlardı. Belki de Denton ve kafadarları karanlığa alışıyorlardı. Yirmi-otuz adım genişliğinde düzensiz bir hat şeklinde ilerliyorlar ve her nasılsa hattı paralel tutmayı beceriyorlardı. Adım seslerine bakılırsa hâlâ hepsi iki ayak üzerindeydi. Şükürler olsun. Eğer kurt biçimine geçmiş olsalardı beni haklayabilirdi –elbette iki ayak üzerindeyken de silahlarını tutmak için kullanabilecekleri elleri vardı. Sanırım her şeyin artıları ve eksileri var.

Adım sesleri bana yaklaştığında nefesimi tuttum. Üç metre yakınımaya geldiler. Sonra iki. Biri en fazla otuz santim mesafeden yürüyüp yaprakların üzerime sürtünmesine neden olurken çalının kıpırdadığını hissettim. Tam orada durdular ve küçük bir nefes sesi duydum. Biri havayı kokluyordu. Yepyeni deri ceketimin hoş kokusunu düşündüm ve hafifçe dişlerimi sıktım. Gerginlik bütün vücuduma yayılmıştı ve bacaklarımı titretiyordu.

On milyar yıl civarı bir süre geçti. Ardından koklayan her kimse yeniden yürümeye başladı ve yanımdan geçti. Planımın en tehlikeli kısmı henüz başlamamış olsa, rahatlamayla iç çekecektim.

Gizlendiğim yerden doğruldum, öne adım attım ve yarı otomatik tabancanın namlusunu önümdeki kişinin boynuna

bastırdım. Denton'du. Afallayarak sırtını kamburlaştırıp bir nefes aldı.

“Sessiz ol,” diye fısıldadım. “Hareket etme.”

Denton tısladı ama hareket etmedi. “Dresden. Seni hemen öldürmeliyim.”

“Dene,” dedim ve tabancanın horozunu kurdum. “Ama patlama sesinden sonra tünelden ışığa doğru ilerlemeye devam etmeyi sakın unutma.”

Denton omuzlarını bir parçacık oynatınca, “Kollarını sakın oynatma. O kemere elini uzatarsan kurt olmana fırsat bırakmadan seni gebertirim, Denton. Silahını at.”

Denton silahını yere attı. “Fena değil, Dresden,” dedi. “Ama bu hiçbir işine yaramayacak. Silahı yere atarsan bu konuyu konuşabiliriz.”

“Pürüzsüz, nazik, rahat bir konuşma,” dedim. “Size FBI’da bunu mu öğretiyorlar?”

Denton düz bir sesle, “Bu işi olduğundan daha zor hale getirme, Dresden,” diye devam etti. “Buradan kurtuluşun yok.”

“Hep öyle derler,” dedim, boştaki elimi kullanarak onu yakasından yakaladım ve sabit tuttum, ama bu omzumun seyirmesine neden oldu. “Kolum biraz zayıf düştü,” dedim. “Kazayla ateş etmeme neden olacak bir şey yapma.”

Sözlerimi duyunca vücudunun kasıldığını hissettim. “Ne yapıyorsun, Dresden?”

“Seninle ikimiz ters yöne döneceğiz,” deyip sözümü vurgulamak için silahla hafifçe boynunu dürttüm. “Sonra bütün

adamlarına ağaçlardan çıkıp yeniden ışığa dönmelerini emredeceksin. Oradan her biri sana seslenecek, böylece önümde olduklarını bileceğim, sonra gidip onları göreceğiz.”

“Ne elde etmeye çalışıyorsun, Dresden?” dedi Denton.

Boynunu bıraktım, dibine sokuldum ve kurt postundan kemeri belinden çıkarmak için vücudunun diğer tarafına uzandım. Kemerı alırken çenesinin kımıldadığını hissettim, ama elleri havada, hareketsiz ve sessiz kaldı. “Ben de tam sana aynı şeyi soracaktım, Denton,” dedim. “Şimdi kafadarlarına ağaçlığın dışına çıkmalarını söyle.”

Denton belki soğukkanlı bir müşteri, sinsi kallesin teki ve katil olabilirdi, ama aptal olmadığı kesindi. Diğer üç ajana seslendi ve onlara ağaçlıktan çıkmalarını emretti.

“Dent?” diye seslendi Wilson. “İyi misin?”

Denton, “Sadece dediğimi yap,” diye cevap verdi. “Bir dakika sonra her şey netleşecek.”

Denileni yaptılar. Ağaçlıktan dışarı çıktıklarını ve Marco-ne’un malikanesinin biçilmiş, düz çimeninden ona seslendiklerini duydum. “Şimdi,” dedim. “Yürü. Tökezleme, çünkü Tanrı’ya yemin ediyorum, bir numaraya kurban gidip öldürülmektense bir yanlış anlama yüzünden beynini patlatmayı tercih ederim.”

“Belki de silahı emniyete almalısın,” dedi Denton. “Çünkü beni öldürürsen buradan asla canlı kurtulamazsın.”

Kötü adamların doğru bir şey söylemesinden nefret ediyorum, ama Denton’un beyninin dağılması riskini almayı tercih ettim ve emniyeti olduğu gibi bıraktım. Kurt kürkünden

kemerini omzuma attım, yeniden Denton'u yakasından tuttum ve, "Yürü," dedim. Yürüdü. Ağaçların derin karanlığından ışığa doğru yürüdü.

Tam karanlığın bittiği yerde kaldım ve bir ağacın gövdesine sırtımı dayayıp, Denton'u kendimle kötü adamların arasında tuttum. Üçü yaklaşık on metre ötede, yarım daire olmuşlardı ve hepsinin silahı vardı. Denton'un geniş, güçlü vücudu önümdeyken ve gölgelere gizlenmişken beni vurmamak için müthiş bir nişancı olmak gerekirdi, ama işimi şansa bırakmadım. Arkasına biraz daha çömelip başımın köşesiyle bir gözüm dışında bütün bedenimi gizledim. Böylece en azından beni vururlarsa hiçbir şey hissetmeyecektim.

"Eh. Selam çocuklar," dedim biraz zayıf bir tavrıyla. "Patronunuz elimde. Silahlarınızı yere atın, kemerlerinizi çıkarın ve uslu uslu, yavaşça uzaklaşın, yoksa onu öldürürüm." İçimde bir parça, muhtemelen daha zeki olan parçam, seçtiğim hareket tarzına veryansın etti ve Federal Soruşturma Bürosu'nun bir üyesini rehin alıp öldürmekle tehdit ederek ve üç başka üyeyi daha rehin alma girişiminde bulunarak ihlal ettiğim yasaları sırasıyla kataloglamaya başladı. Ona ulaştığımda saymayı bıraktım ve *Cadı Kurtları*'nın tepkisini görmek için bekledim.

"Lanet olsun sana," diye hırladı Benn. Gümüş saçlı genç kadın silahını attı ve tişörtünü yırtarak etkileyici gövdesini ve kurt postundan kemeri açığa çıkardı. "Senin lanet olası boğazını kendim parçalayacağım."

Gerilmiş bir sesle, "Deborah," dedi Denton. "Yapma. Lütfen."

“Devam et, kancık,” diye homurdandı Harris. Büyük kulları başının yanlarında küçük, yarım ay şeklinde kara gölgeler oluştıuruyordu. “Denton hapı yutar ve hepimiz terfi ederiz. Lanet olsun, büyücü muhtemelen hazır eli alışmışken seni de vuracaktır.” Benn Harris’e doğru döndü ve ellerini onu boğacakmışçasına kaldırıp parmaklarını pençe gibi kıvırdı.

“Kesin sesinizi,” dedim. “Her ikiniz de. Silahlarınızı yere atın. Şimdi.”

Harris bana dudak büktü. “Yapamazsın, Dresden. Sende o yürek yok.”

“Roger,” dedi Denton çok sessizce. “Sen bir budalasın. Adam köşeye sıkıştı. Şimdi silahını yere at.”

Bu beklenmedik desteğe şaşırarak gözlerimi kırptım. Hemen şüpheye düştüm. Marcone’un göz önünde olmaması aklını yitirdiği anlamına gelmiyordu. Neredeydi? Bir yere çömelmiş, o tüfikle beni mi hedef alıyordu? Parlak kırmızı noktalara karşı gözümü açık tuttum.

“Doğru söylüyor,” diye Denton’un beyanına ekleme yaptım. “Sen *gerçekten* bir budalasın. Silahı yere at. Sen de, Wilson,” diye ekleyip aşırı kilolu ajana göz attım. “Sen de Benn, kemerlerinizi de çıkarın ve yere bırakın.”

Denton “Dediğini yapın,” diye onaylayınca tedirginliğim biraz daha arttı. Adam artık gevşemişti ve bana karşı koymuyordu. Sesi katı, güven dolu, umursamazdı. Bu kötüydü. Denton’un sürüsü isteksizce de olsa ona itaat etti. Benn kemerini bir dizi mücevheri bırakan Cimri gibi, gözle görülür

bir acıyla yere bıraktı. Wilson kemerini çözerken homurdandı ve toka serbest kalırken göbeği biraz düştü. Kemerini yere, silahının yanına bıraktı. Harris bana dik dik baktı, ama o da silahını yere bıraktı.

“Şimdi geri adım alın. Hepiniz.”

“Evet,” dedi Denton. “Harris, Wilson. Ağaçlara doğru gireyin ve orada bıraktığımız şeyi getirin.”

“Hey,” dedim. “Sen neden bahsettiğini sanıyorsun? Hiçbiriniz kımıldamayın.” Harris ile Wilson bana sırtımlar ve ağaçlara doğru yürümeye başladılar. “Buraya dönün.”

Denton, “Onlara ateş ederseniz, silahınızı benden uzaklaştırmak zorunda kalacaksınız, Bay Dresden,” dedi. “Bunu yaparsanız sanırım silaha erişebilir ve bunu bir kavgaya çevirebilirim. Becerikli ve zeki birisiniz, ama aynı zamanda yaralısınız da. Göğüs göğüse kavgada beni alt edebileceğinizi düşünmüyorum.”

Bir iki adama, bir Denton’a göz attım. “Lanet olsun,” dedim. “Ne iş çeviriyorsun, Denton? Komik bir şey yaparsan, herhangi bir şey denersen, pişman olacak kadar bile yaşayamazsın.”

“Ben FBI’da çalışıyorum. Komik olarak yorumlanabilecek bir şey yapmam, Bay Dresden.”

Sessizce küfrettim. Denton’un ağzının kenarlarının kıvrılarak bir gülümseme oluşturduğunu hissedebiliyordum. “Neden?” diye sordum. “Neden bu kemer işine karıştın? Neden bunu yapıyorsun?”

Denton omuz silkecek oldu, ama belli ki son anda vazgeç-

ti. “Yıllarım Marcone gibi adamların kanuna güldüklerini görerek geçti. Onun ve onun gibi insanların diğerlerine zarar verdiklerini, onları ölüme, sefalete sürüklediklerini gördüm. Seyirci kalmaktan usanmıştım. Onu durdurmaya karar verdim. Ve onun gibilerini.”

“Öldürerek,” dedim.

“Bana o güç verildi. Ben de kullandım.”

“Sana ölüm fermanlarını imzalama hakkını kim veriyor?”

“Ya onlara öldürme hakkını kim veriyor?” diye sordu Denton. “Durdurmak elimdeyken seyirci kalıp katliam yapımlarına izin mi verseydim, Dresden? Elimde bir güç ve onu kullanma sorumluluğu var.”

Son sözleri beni can evimden vurmuş gibi, küçük bir ürpertinin üzerimden geçtiğini hissettim. “Ya diğer insanlar? Ölen masumlar?”

Denton tereddüt etti. Cevabımı alçak sesle verdi. “Talihsizlikti. Bir kazaydı. Asla öyle bir niyetim olmadı.”

“Kemerler sizi kurda dönüştürmekten fazlasını yapıyor, Denton. Düşünüş tarzınızı değiştiriyor. Hareket tarzınızı da.”

Denton, “Emrimdekileri kontrol edebilirim,” diyecek oldu.

“Geçen ay ettiğin gibi mi?” diye sordum.

Yutkundu ve bir şey söylemedi.

“Biliyordun, değil mi? Anlayacağımı biliyordun. Bu yüzden de beni Dolunay Garajı'na yolladın.”

Alnındaki damar zonkladı. “Ölümlerden sonra bir yönetim organı olduğuna dair uyarıldım. Bir çeşit büyü polisi. Beyaz Konsey. Onlar için çalışıyormuşsun.”

Neredeyse gülecektim. “Evet, eh, en azından biri sana meselenin bir kısmını anlatmış, Denton. MacFinn’in dairesini de o yüzden bozdun, değil mi? Bir kurbanı ihtiyacın vardı ve Konsey’in MacFinn’den şüphedeceğini bilerek onu serbest bıraktın. Polisler için Sokakkurtları, Konsey için de MacFinn.”

Denton homurdandı. “Zorunlu kurbanlar. Yapılacak işler vardı, Dresden.”

“Hadi ya? Bahsettiğin o kurbanlardan biri olarak seninle pek hemfikir olamıyorum,” dedim. “Kanunun canı cehenneme, değil mi? Söylediğin bu, kanunların üzerindesin. Marcone gibi.”

Denton yeniden gerildi ve başını biraz bana doğru çevirdi. Dinliyor olma ihtimali var gibiydi.

Ona erişmek için çaresizlikle üzerinde baskı kurdum. Erişebilirsem pekala kendimi bu konumdan kurtarabilirdim. “O kemerlerin size verdiği gücü bir düşün, be adam. *Kötü* bir şey bu. Kontrol edemiyorsun. Zihnini işgal etmişler ve seni sağlıklı düşünemez hale getirmişler. Bırak onları. Hâlâ bu işten kurtulabilir, doğru olanı yapabilirsin. Hadi, Denton. Bunca senedir uğruna mücadele ettiğin her şeyi bir kenara atma. Bundan daha iyi bir yol var.”

Denton uzun bir süre sessiz kaldı. Harris ile Wilson sık çam ağaçları halkasının içinde kayboldular. Benn parlak gözlerle bizi izledi. Ay ışığı altında vücudu kaslı ve sıkıydı, memeleri oldukça hoştu ve nefes aldıkça dikkatimi dağıtıyorlardı. Sırayla bir ikimize, bir de zemindeki kürk kemere baktı ve nefesi hırıltılı bir hal aldı. “Ona bir bak,” dedim. “O kemerler bir uyuşturucu gibi. Eskiden böyle biri miydi? Sen böyle biri mi olmak

istiyorsun? Wilson, Harris, onlar hep şimdi oldukları gibi miydiler? Canavarlara dönüşüyorsunuz ahabap. Bu işten kurtulmanız gerekiyor. Her şeyinizi yitirmeden önce.”

Denton gözlerini kapadı. Sonra çabucak başını iki yana salladı. “Siz iyi bir adamsınız, Bay Dresden. Ama dünyanın nasıl işlediğine dair hiçbir fikriniz yok. Önümüze çıktığınız için üzgünüm.” Yeniden gözlerini açtı. “Zorunlu kurbanlar.”

“Lanet olsun,” dedim. “Bunun size hiçbir yararı olmayacağını görmüyor musunuz? Bu gece buradaki herkesi ortadan kaldırmayı başarsanız bile Murphy olanları çözecektir.”

Denton bana göz attı ve bir mantra gibi, “Zorunlu kurbanlar,” dedi.

Aniden öncekine göre çok daha fazla ürpererek yutkundum. Denton sözcükleri o kadar gelişigüzel, soğukkanlı ve rasyonel bir şekilde söylüyordu ki ürktücüydü. Korkması gerektiği halde içinde hiçbir şüphe yoktu. Yalnızca aptallar ve çılgınlar bu kadar kendilerinden emindirler. Ve Denton’un aptal olmadığını daha önce anlamıştım.

Harris ile Wilson aralarında bir şey taşıyarak ağaçların arasından çıktılar. Başına kukuleta geçirilmiş, kolları ve ayakları bağlanmış biri. Harris’in bir elinde bir bıçak vardı ve bıçağı yastık kılıfı gibi görünen kukuletanın tabanına dayamıştı. Büyük kulakları ve çilleriyle bıçağı tutuşundaki küstahça ustalık arasında büyük bir tezat vardı.

“Lanet olsun,” dedim alçak sesle. Denton hiçbir şey söylemedi. Benn’in tutku ve açlık dışında hiçbir ifade içermeyen parlak gözleri ay ışığında titreşti.

İki ajan tutsağı yakına getirdiler ve Wilson bacakları yere bıraktı. Harris bıçağı sabit tutarken aşırı kilolu adam kukule-tayı çıkarmak için eğildi, ama tutsağın kolundaki alçıyı zaten görmüştüm.

Murphy'nin yüzü solgundu, altın rengi saç ay ışığında ağa-rıp gümüş renge bürünmüştü ve gözlerine düşüyordu. Ağzı ya bezle, ya da izolasyon bandıyla kapatılmıştı ve bir burun deli-ğinin altında pıhulaşmış kan, bir gözünün üstünde de moraran bir bere vardı. Bir an gözlerini kırıştırdı ve Wilson'a bir tekme savurdu. Bacakları bağlı olduğu için tekmenin bir etkisi olma-dı, Harris hırlayıp bıçağı boğazına dayadığında mücadele etme-yi bıraktı. Öfkeyle ışıldayan mavi gözleriyle önce Harris'e, son-ra Wilson'a baktı. Sonra bana takılan gözleri büyüdü.

Denton alçak sesle, "Beni öldürürseniz, Harris Komiser'in boğazını kesecek, Bay Dresden," dedi. "Benn silahına koşa-cak, Wilson da. Muhtemelen sizi öldürecekler. Sonra yanı-nızda getirdiğiniz şu kurtları, müttefiklerinizi öldürecekler. Ama daha önce siz hepimizi vursanız bile Murphy ölmüş ola-cak ve FBI'in dört ajanını öldürmek için kullanılan silahı tu-tuyor olacaksınız."

"Seni piç," dedim. "Seni soğukkanlı piç."

Denton, "Zorunlu kurbanlar, Bay Dresden," dedi, ama bu artık soğukkanlı bir söz değildi. Her nasılsa heves doluydu, sıcaklık sözcüklerin çevresinde ve içinde bir sevgilinin elleri gibi dolanıyordu. "Silahınızı atın."

"Hayır," dedim. "Atmayacağım." Başka bir polisi öldür-mezdi. Yoksa öldürür müydü?

“O halde Murphy ölecek,” dedi Denton. “Harris.”

Kızıl saçlı oğlan eğildi ve Murphy tıkaçının altından çığlık atmaya çalıştı. Haykırdım ve silahın namlusunu hızla Harris’e doğru çevirdim.

Denton dirseğini geriye, mideme savurdu, ardından yumruğunu burnuma geçirdi ve gözlerimde şimşekler çıktı. Belirsiz bir tarafa doğrulmuş silah ateş aldı, ama sonra Denton elime vurup silahı düşürdü ve bir darbe de boğazıma indirerek beni yere serdi. Nefes alamaz, hareket edemez bir hale düşmüştüm.

Denton eğilip silahı yerden aldı ve, “Ahlak dersleri vereceğinize, fırsatınız varken beni vurmalıydınız, Bay Dresden,” dedi. Silahı bana doğrulttu. Dudaklarının yavaşça kıvrılarak aç bir gülümseme oluşturmasını izledim. “Bu gece ay çok güzel,” dedi. “Bana bir hikayeyi hatırlatıyor. Dur bakayım, nasıldı?”

Ona ayı da hikâyesini de bir yerine sokabileceğini söylemeye çalıştım, ama ağızımdan ancak boğuk bir hırıltı çıktı. Hâlâ hareket edemiyordum. Çok canım acıyordu.

Denton parmağını tetiğe bastırdı, namluyu sol gözüme doğrulttu ve, “Ah, evet. Üflerim. Püflerim. Ve evini başına yıkarım. Hoşçakal, büyücü.”

Bebek masalıyla ölüm. Lanet olsun.

OTUZ BİR

Denton'un silahının namlusu hareket edip yüzüme doğrulurken, milli borçtan bile daha büyük ve daha derin görünüyordu. Gri gözleri nişangahtan bana doğru parladı, ve tetiği çekme kararının gözleri arasında hızla uçuğunu gördüm. Bunu yapamadan sertçe gözlerine baktım, şakaklarımda aniden kendini hissettiren inanılmaz acıya rağmen kendimi ona doğru ittim ve onu bir ruh bakışına kilitledim.

Genellikle olduğu gibi, aceleyle koşma, bir girdabın içine emilirmiş gibi ileriye, sonra da aşağıya hareket etme hissi oldu. Bu hisle beraber Denton'un kafasına girdim, bu arada bir şüphe zihnimden gelip geçti. Belki de vurulmak Denton'un ruhunun derinliklerine zorla girmekten daha iyi olacaktı.

Orada neyle karşılaştığımı çok iyi tarif edemem. Çok iyi düzenlenmiş bir yer, bir yapı hayal etmeye çalışın, Parthenon ya da Monticello gibi. Her şeyin dengeli, her şeyin oranlı, her şeyin pürüzsüz ve güvenli olduğunu hayal edin. Yukarıya mavi gök, etrafa yeşil çimenler, kabarık beyaz bulutlar, çiçekler ve koşup oynayan çocuklar katın.

Şimdi buna iki yüz yılın getirdiği aşınmayı ekleyin. Kenarları donuklaştırın. Köşeleri biraz yuvarlatın. Su lekeleri ve rüzgarın erişebildiği yerlerde aşınmış yerler hayal edin. Gökyüzü dumanlı sisle kirli kahverengiye dönmüş olsun. Çimeni öldürün ve yerine yüksek, çirkin kanaryaotu öbekleri katın. Çiçekleri söküp atın ve yerlerinde sadece kurumuş, iskeletten farksız gül filizleri bırakın. Erkek çocukları yaşlandırıp, yüzleri çaresizliğin ve kendinden nefretin getirdiği bezginlikle dolu, içkiden kızarmış yetişkin ayyaşlara, kız çocukları da sert yüzleri, soğuk ve çıkarıcı gözleri olan yorgun, bıkkın fahişelere dönüştürün. Bu güzel yeri bir hidet ve vahşi coşku aurasıyla doldurun, öyle ki etrafta yürüyen insanlar aç kediler gibi, saldırmaya hazır halde gölgeleri izliyor olsun.

Ve sonra, bütün bunlardan sonra, bir polisin dünyasının bütün üzüntüleri, dertleri ve zorlukları açıkça gösterildikten sonra her şeyi bataklıklar ve boz renkli sinekleri toplayan cisimler gibi kokan, kesif, yapışkan, siyah bir çamurla kaplayın. Boyamaya devam edin, bunu her yamı sarımsı kırı, çürümeyi ve çaresizliği vurgulayan, o acı verici çöküşü en üst mertebeye çıkaran bir kaplama haline getirin. Tortu her şeyi aynı anda hem daha güçlü, hem daha acı, hem daha kokuşmuş, hem de daha iğrenç yapsın.

İşte Denton'un içi böyleydi. İyi bir adam yıllar içinde çok yorulmuş ve kontrolünü ele geçiren güçle zehirlenmişti; sonunda o iyi adam gömülmüş, geriye sadece pislik ve çürüme kalmıştı. Sonunda o bir zamanlarki adamın varlığı, şimdiki

adamin durumunu çok daha vahim gösteren aci bir hatıra haline gelmişti.

Denton'un acısını ve hiddetini anlıyordum, eline geçirdiği karanlık gücün onu nasıl çılgınlığa sürüklediğini de biliyordum. Onun birinin önünde diz çöktüğü ve ellerine kurt kürkünden bir kemerin bırakıldığı bir sahne gördüm, sonra o da kayboldu. Bir zamanlarki halini bilmek, dönüştüğü hayvanın, bütün o şiddetin, açlığın ve tutkunun gözümde netleşmesini sağladı.

Gözyaşlarımın aktığını ve şiddetli ürpertilerle her yanımda titrediğini hissettim. Denton'a ve yanındaki diğerlerine acıyabilirdim, ama şimdi eskisinden çok daha fazla ödümü kopartıyorlardı. Ruh bakışıyla en azından birkaç saniye kazanmıştım, ama bu Denton'un beynimi dağıtmasını önlemeye yetecek miydi?

Ruh bakışı sona erip serbest kaldığımızda Denton bana boş boş baktı. İçimde gördüğü her neyse ona iyi tepki vermiyordu. Yüzü kağıt gibi beyazlamıştı ve elleri titriyor, silahının namlusu bir oraya, bir buraya sallanıyordu. Diğer elini kaldırarak yüzünden boşanan soğuk terleri sildi.

Denton "Hayır," dedi, gözlerinin gri irislerinin çevresindeki ak iyice görünerek. "Hayır, büyücü." Silahını kaldırdı. "Ben cehenneme inanmam. Sana izin vermeyeceğim." Ardından avazı çıktığı kadar bağırdı. "Sana izin vermeyeceğim!" Gerilerek, faydasız bir çabayla, kurşundan kaçmaya çalışmak için hazırlandım.

"Evet," dedi sakın bir ses. "İzin vereceksiniz." Denton'un

göğsünün ortasında Noel ışıkları kadar neşeli, parlak, kırmızı bir nokta belirdi. Başımı çevirdiğimde, Marcone'un silahını sabit bir şekilde Denton'un üzerinde tutarak çimenlikte yürüdüğünü gördüm. Bir yanında da dev gibi Hendricks vardı. Denton'un yalakaları parlak, sabit gözlerle Marcone'u seyrediyorlardı. Murphy, ayakları benden tarafa, çimenin üzerinde yatıyordu. Ne durumda olduğunu göremiyordum ve içimde onun adına hissettiğim korku ve moral bozukluğu yükseliyordu.

"Marcone," dedi Denton. Sırtını dikleştirdi ve gözlerini kısıtı. "Seni alçak kalles."

Marcone dişlerinin arasından konuştu. "Anlaşmamıza göre onu bana canlı getirecektiniz. İnfaz etmeyecektiniz. Ek olarak, kendi silahlarınızı kullanmanın ne kadar akıllıca olduğu hakkında düşünseniz iyi olur. Bırakın MacFinn geldiğinde onu öldürsün."

"Gelirse," diye hırladı Denton.

"Gözcülerim," dedi Marcone, "beraberlerinde gönderdiğim hayvanların korkudan deliye döndüklerini söylüyorlar. Bu yaklaşık iki dakika önce, beş kilometre batıda olmuş. Bence kendini göstermesi fazla uzun sürmez, Bay Denton." Gülümsemesi genişledi, ama para rengindeki gözleri sertleşti. "Şimdi. Birbirimize karşı çıkmayı bırakıp işimizi bitirelim mi?" Marcone tüfeğini indirdi ve lazerli nişangahı kapadı.

Denton gözlerini benden Marcone'a çevirdi ve karanlığın gözlerinde yükseldiğini, arkalarda toplandığını ve dışarı fırlamaya hazırlandığını gördüm. "Marcone," dedim. "Hemen öldür şu herifi."

Marcone sıkılmış bir sesle, “Bence ikimiz de bölüp fethetme girişimlerinizden sıkıldık, Bay Dresden,” dedi. “Yenildiniz işte. Bunu içtenlikle kabul edin.”

Denton’un yüzüne yavaşça bir gülümsemenin yerleştiğini gördüm. Sesim büyük bir telaşla tizleşti. “Çok ciddiym, John. Gerçekten öyle, seni kandırmıyorum. Bütün bu işe seni öldürmek için girdiler.”

“Ne kaba bir güvence veriş şekliniz var,” dedi Marcone. “Ajan Denton, halletmemiz gereken birkaç ayrıntı var. Silahınızı indirin de onlarla ilgilenelim.”

Denton, “Hiç sanmıyorum,” dedi ve silahını Hendricks’e çevirip tetiğe basmaya başladı. Silah o kadar kısa sürede o kadar çok ateş aldı ki, Denton’un kaç kere ateş ettiğini sayamadım.

Hendricks topukları üzerinde geriye savruldu ve vücuduna giren kurşunların gücüyle sırtüstü arkaya devrildi. Ne kılmıdayacak, ne de çılgılık atacak zaman bulan adam, kesilmiş bir ağaç gibi yere yıkıldı. Dev vücudunun yere çarptığını zeminde hissettim.

Marcone silahını kaldıracak oldu, ama Wilson ile Harris hızla sırtına atladılar ve onu yumruklayarak yere indirdiler. Marcone bir yılan balığı gibi kıvrandı ve altlarından kaçtı, ama Denton yoluna çıkıp silahını Marcone’un yüzüne dayadı.

“Yeter,” dedi çatlamış bir sesle. “Hepsini alın ve çukura götürün. MacFinn her an gelebilir.”

Bu sırada fark edilmeden sıvışma çabasıyla yuvarlanarak, ellerim ve dizlerim üzerinde doğruldum, ama bir çift çıplak,

kaslı ve kadınsı bacak beni engelledi. Bakışlarım bacakları izleyerek yukarı çıktı, eteği geçti, kurt kürkünden bir kemerle çevrelenmiş, çıplak memeleri muhteşem görünen bir gövdeye, sonra da bilinçten tamamen yoksun olduğu için ürkütücü bir hal almış gözlerin hakim olduğu bir yüze ulaştı. Benn bana gülümsedi, ayağını yaralı omzumun üstüne koydu, ardından sadist bir şekilde bileğini kıvrıp kaslı bacağına bastırarak bütün vücuduma yakıcı acı dalgaları yaydı ve ızdırapla yere yığılmama neden oldu.

Beni arazi üzerinde sürüklediklerini hatırlıyorum. Ağaçların arasına girdik, o sırada, çıkan bütün seslerin dallar ve iğneli yaprakların etkisiyle büyük ölçüde kesileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Örneğin silah atışları dışarıdan hiç duyulmayabilirdi. Omzumdaki müthiş acı sürerken zihnimden geçen en net düşünce buydu.

Hatırladığım bir sonraki şey kaba bir şekilde öne itilmem oldu. Yerçekiminin tutkusuz çekimine kapılarak dümdüz ve sertçe düştüm ve bir nefes almaya başlamama yetecek kadar bir süreden sonra suya çarptım. Su yalnızca on beş-yirmi santim derinliğindeydi ve altında girdap yapan, yumuşak çamur vardı. Kısa bir süre deri pardösüme içim sızladı, sonra ellerim çamura batıp takıldı ve suya gömüldüm. Soğuk su yüzümün etrafında çağıldadı ve ağrıyan omzumu bir an rahatlatı.

Biri beni yakamdan tutup sudan dışarı çekti, kıcımın üzerine oturttu ve elleriyle sabitledi. Omzum ağrıyarak, başım dönerek öylece oturdum, sonunda şaşı gözle kurtarıcımın kim olduğuna bakabildim.

Murphy yanımdaki su birikintisinde bir dizi üzerine çöktü ve nemlenmiş saçımı geriye taradı. “Dresden,” dedi. “İyi misin?”

Etrafa bir bakındım. Kocaman, aşağı yukarı yedi metreye on dört metrelik bir çukurun dibindeydim. Burası belki de yağmurla birikmiş çamurlu suyla kaplıydı ve ay ışığı su yüzeyini gümüşü kahverengiye boyamıştı. Çukurun merkezinin dosdoğru yukarısında, belki on iki metre yukarıda, tahta kalsarlardan yapılmı, yaklaşık bir buçuk metre eninde kare bir platform vardı. Bu bir avcı platformuydu ve çukuru çevreleyen ağaçlara bağı iplerle havada tutuluyordu. Ayın ve bulutların altında ağaçların üst kısımlarını görebiliyordum.

Yeniden, “Dresden,” dedi Murphy. “İyi misin?”

“Hayattayım,” dedim. Bir an ona gözlerimi kırparak baktım, sonra, “Seni öldürdüklerini sandım,” dedim.

Mavi gözleri kısa süre için parladı. Saçı iyice dağılmıştı ve kot pantolonuyla pazen tişörtü buruşmuş, çamurlu suyla sırlıklam olmuştu. Soğuktan titriyordu. “Ben de öyle sanmıştım. Ama Denton seni indirince hemen durdular ve beni buraya attılar. Neden işimi kendileri bitirmeyip de MacFinn’e bıraktıklarını anlayamıyorum.”

Yüzümü buruşturdum. “İzlerini Beyaz Konsey’den gizlemeye çalışıyorlar,” dedim. “Denton bütün cinayetleri MacFinn’in üzerine atmak istiyor. Sanırım aklını kaçırmış.”

“Ne zaman seninle takılsam kendimi en hoş yerlerde buluyorum, Dresden.”

“Bağlıydım,” dedim. “Nasıl kurtuldun?”

“Yardım aldı,” dedi biri, geveleyen, ağır bir sesle. “Çok işine yarayacakmış gibi.” Başımı çevirdiğimde çıplak ve kirli Tera West’i gördüm. Sırtını başka bir çamurdan duvara dayamış oturuyordu. Çevresinde beş sırlısklam, hareketsiz şekil yatıyordu. Kurt biçimlerindeki Alfalar. Tera başlarını kucağında, su seviyesinin üstünde tutuyor, her birine sırayla, çok nazıkçe dokunuyordu. Pejmürde ve ızdırap içinde görünüyordu. Amber gözleri donuktu.

“Anlamıyorum,” dedim. “Neden bizi buraya attılar? Marcone bahçesinde bir tuzak mı bulunduruyor?”

“MacFinn’i sabaha kadar buraya hapsedmeyi planlıyordu,” dedi Tera. “O zaman da ona saldıracaktı.”

Murphy, “Bir dakika, bir dakika,” dedi düşünceli bir yüzle. “Bütün cinayetlerden Denton’un sorumlu olduğunu mu söylüyorsun? Hepsinden mi?”

“Şu ya da bu şekilde. Evet.” Murphy’ye Denton hakkında bildiklerimi özetledim. Kendisi ve emrindekiler için kemerleri nasıl aldığını, kemerlerin verdiği gücün kontrolünü yitirdiğini ve suçu üzerlerine atmak için Sokakkurtları’na, ardından MacFinn’e tuzak kurduğunu anlattım.

Murphy sunturlu küfürler savurmaya başladı. “Elimde olmayan bilgi işte buydu. Lanet olsun. Denton’un seni vakanın dışında ve uzakta tutmak için çok çaba sarf etmesine, MacFinn’in evindeki olaydan sonraysa bulmayı o kadar istemesine şaşmamalı. Her yere o kadar çabuk ulaşması da bu yüzden, birilerinin öldüğünü zaten biliyordu.”

Tepemizden bağırırlar geldi. Yukarı baktığımızda Marco-

ne'un çukurun kenarından sallandırıldığını gördük. Bir halattan gevşek bir şekilde sarkıyordu. Gözleri kapalıydı. Bir di-zi kısa ve ani hareketle yukarı çekilmesini izledim. Sonunda eğik başı yukarıdaki avcı platformunun altına çarpınca orada bırakıldı.

Murphy, “Neler oluyor?” dedi yumuşak bir sesle.

“Yem,” diye cevap verdim. Bir an gözlerimi kapadım. “Denton onu MacFinn için yem olarak asıyor. Loup-garou gelecek, Marcone’u öldürmek için atlayacak, sonra Denton ipi kesecek ve MacFinn’i bu çukura düşürecek.”

“Yanımıza,” dedi Murphy alçak sesle. Ürpertilerimin biraz daha arttığını hissettim. “O yarağı bu çukura, yanımıza düşürecekler. Tanrım, Harry.”

“Denton ya da emrindekilerden biri bazı gümüş kurşunlar yaptırmış olmalı,” dedim. “MacFinn’in bizi katletmesine izin verecekler, sonra yukarıdan onu vuracaklar.” çukurun kenarına yan gözle bakım. “Oldukça iyi bir plan.”

“Ne yapabiliriz?” diye sordu Murphy. Kollarını omuzlarında sımsıkı kavuşturdu.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

“Hiçbir şey,” dedi Tera alçak sesle. Murphy ile ikimiz dönüp ona baktık. Alfalardan biri, belki Billy kımıldadı, oturmaya çalışınca sallandı ve tekrar düştü. Ama en azından başını suyun üstünde tutabiliyordu. “Hiçbir şey,” diye tekrar etti Tera. “Yenildik.”

Gözlerimi kapadım ve düşüncelerimi düzene sokmaya, acıyı ve yorgunluğu bastırıp bir tür plan oluşturmaya çalıştım.

Tir tir titreyen Murphy yanıma yerleşti. Kolundaki alçı kaburgalarıma baskı yapıyordu. Üzerimdekilerin de çok ıslak olduğu düşünülürse, daha çok bir nezaket jesti olarak pardösümü açtım ve kolumla kenarını omuzlarının üstüne kaydurdım. Murphy sırtını katılaştırdı ve bana bir an içerleyerek baktı, ama bir saniye sonra pardösüye elinden geldiği kadar sarındı.

Kısa süre sonra konuştu. Sesi alçak ve kararsız, normaldeki canlı tonundan çok uzaktı. “Biraz düşündüm, Dresden. Cinayetlerle bir ilgin olmaması ihtimalinin hiç de az olmadığını karar verdim.”

Biraz gülümsedim. “Çok iyi yapmışsın, Murphy. Denton’un sana yaptıkları bunu kanıtlamıyor mu?”

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Hayır, Harry. Yalnızca onun ikimizi de öldürmek istediği anlamına geliyor. Bu söylediğin her şeye güveniyorum demek değil.”

“Adam ölmemi istiyor, Murph. Bu lehime bir unsur olması, öyle değil mi?”

“Pek değil,” dedi ve çukurun kenarına yan gözle baktı. “Anladığım kadarıyla Denton hemen hemen herkesin ölmesini istiyor. Ve hâlâ bana yalan söylüyor olabilirsin.”

“Söylemiyorum, Murph,” dedim yumuşak bir sesle. “Yemin ederim.”

“Sadece senin sözüne güvenemem, Harry,” diye fısıldadı. “Çok fazla insan öldü. Adamlarım. Arkadaşlarım. Korumuş olmam gereken siviller. Emin olmanın tek yolu hepinizi, ilgili herkesi içeri tıkmak ve siz parmaklıkların ardındayken olayları çözmek.”

“Hayır,” dedim. “Bu iş ispat edebileceğinden, mahkemede savunulabilecek olanlardan daha öteye gidiyor, Murph. Hadi ama. Sen ve ben, ikimiz birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Artık bana güvenebiliyor olman gerekir, değil mi?”

Murphy, “Öyle gerekir,” diye kabul etti. “Ama bütün o gördüklerimden sonra, onca kandan ve ölümden sonra...” Başını iki yana salladı. “Hayır, Harry. Artık hiç kimseye güvenemem.” Hafifçe gülümsedi ve ekledi, “Senden hâlâ hoşlanıyorum, Dresden. Ama sana güvenemem.”

Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım, ama duygularım fazlasıyla karışıkta. İçimde büyük bir acı vardı. Fiziksel acı ve daha derinde de bir kalp acısı, Murphy adına ve dostluğumuz adına bir kalp acısı. Murphy öyle yalnızdı ki. Bir şekilde yardımına koşmak, acısını dindirmek istiyordum.

Deneseydim yüzüme tükürürdü. Murphy herhangi bir şeyden kurtarılmak isteyecek türden bir insan değildi. Islak pardösümün sunduğu rahatlığı kabul etmesi bile beni şaşırtmıştı.

Çukurun çevresine yeniden, dikkatle baktım. Diğer Alfalar doğrulacak kadar uyanmışlardı, ama henüz hareket edemiyorlardı. Tera sırtını duvara dayamış, mağlup ve bitkin bir halde oturuyordu. Marcone üstümdeki platformdan sallanıyor, hareket etmiyordu, ama bir noktada inlediğini duymuşum gibi gelmişti. Ona duyduğum empatiyle içim cız etti. Ne kadar kalpsiz bir piç olursa olsun, kimse bir kancadaki yem gibi aşağı sallandırılmayı hak etmiyordu.

Alfalar, Tera, Marcone, Murphy. Hepsi benim yüzümden buradaydılar. Burada olmaları benim hatamdı. Hepimizin öl-

mek üzere olması benim suçumdu. Zavallı Carmichael de benim yüzümden ölmüştü. Başka iyi polisler de. Hendricks de.

Bu konuda bir şey yapmam gerekiyordu.

Murphy'ye, "Buradan çıkmam gerekiyor," dedim. "Beni buradan çıkarın, belki bir şey yapabilirim."

Murphy başını bana çevirdi. "Yani..." Sağlam kolunun parmaklarını sallayarak belli belirsiz bir mistik hareket yaptı.

Başım la onayladım. Hâlâ bir kozum vardı. "Onun gibi bir şey."

"Pekala. O halde seni buradan nasıl çıkaracağız?"

"Bana güvenecek misin, Murph?"

"Başka şansım yok, değil mi?"

Ona gülümsedim, ayağa kalktım ve suyu sıçratarak yürüdüm. "Belki de duvarları biraz kazabiliriz. Tırmanma delikleri açabiliriz."

Murphy, "Muhtemelen tepeye ulaştığın anda vurulursun," dedi.

"Hayır," dedim. "MacFinn gelmek üzereyken çukurun çevresinde duracaklarını sanmıyorum. Kana susamışlar, ama aptal değiller."

"Yani," dedi Murphy. "Tek yapmamız gereken seni çukurdan çıkarmak, sonra bir grup silahlı FBI ajanı –kurtadamin karşısına dörde tek çıkacaksın ve onları zamanında alt edip, daha önce bütün büyü lü zimbirtuların la ve bir bina dolusu polis memuruyla bile durduramadığımız bir loup-garou ile savaşacaksın."

"Esas olarak böyle," diye cevap verdim.

Murphy bana baktı, sonra omuz silkip kısa ve küstah bir gülüş koyverdi. O da ayağa kalktı, başını savurarak saçını arkaya attı ve “Sanırım daha kötü olabilirdi,” dedi.

Yukarıdan, arkamdan yumuşak bir ses geldi. Murphy dönüp yukarıya bakakaldı. Gözleri inanılmayacak kadar büyümüştü.

Başımı çok yavaşça çevirdim.

Loup-garou yukarıda, çukurun kenarında çömelmişti. Dev gibiydi, yamrı yumruydu, kaslıydı ve ölümcüldü. Köpüren ağzı açıktı ve öldürücü dişleri görünüyordu. Ay ışığında kızıl alevlerle parlayan gözleri, üstte sallanan Centilmen Johnny Marcone’a kilitlenmişti. Titredim ve hareketim suda hafif bir ses çıkardı. Yaratık başını aşağıya çevirdi. Beni gördüğü zaman gözlerini kısarak ısıldayan yarıklar haline getirdi ve kaba, alçak bir homurtu çıkardı. Pençeleriyle çukurun kenarlarındaki toprağı eşeleyerek kum gibi ufaladı.

Beni hatırlamıştı.

Kalbim göğsümde müthiş bir hızla atmaya başladı. Daha önce de hissettiğim o çığ, keskin, ilkel korku, saldırıya uğrama ve *mideye indirilme* korkusu tüm gücüyle geri döndü ve bir an bütün düşüncelerimi ve planlarımı süpürdü.

Yorgun ve soluk bir sesle, “Onu demesen olmazdı, değil mi?” dedim Murphy’ye. “Mutlu musun? Bak, daha kötü oldu.”

OTUZ İKİ

Korkudan zayıflamış bir sesle, “Tamam,” dedim. “Bu kötü. Bu çok ama çok kötü.”

Murphy kararlı bir ses tonuyla, “Keşke tabancam olsaydı,” dedi. “Keşke meseleleri biraz daha konuşacak vaktimiz olsaydı, Harry.”

Tera’ya göz attım. Alfalardan biri, kurt biçimindeki mat sarı saçlı kız ona yaslanmış inliyordu. Tera hafifçe, “Gözlerini kapa,” dedi ve küçük kurdun gözlerini eliyle kapadı. Amber gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinde ne bir umut, ne de bir hayat kıvılcımı vardı.

Benim yüzümden öleceklerdi. Her şeye lanet olsun, bu adil değildi. Aşırı aptalca hiçbir şey yapmamıştım. Yüzüp yüzüp kuyruğuna geldikten, bunca fedakarlıkta bulunduktan sonra burada, çamurun içinde, tünel kazan bir tür böcek gibi ölmek adil değildi. Çaresizce çukuru tekrar inceledim, ama şeytani, basit ve eksiksiz bir kapandı. Burada, aşağıda hiçbir seçenek yoktu.

Gözlerimi yukarı çevirdim. Dosdoğru yukarı.

“Marcone!” diye bağırdım. “John Marcone! Beni duyabiliyor musun?”

Üzerimde asılı olan gevşek şekil zayıfca kımıldadı. “Ne istiyorsunuz, Bay Dresden?”

“Hareket edebiliyor musun?” diye sordum. Loup-garou alçak bir homurtu çıkardı ve çukurun çevresini dolaşmaya başladı. Parlayan gözlerini bir aşağıya, bir Marcone’a çeviriyor, önce kimi parçalayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Birkaç saniye sonra, “Bir kolumu,” dedi Marcone.

“O bıçak hâlâ üzerinizde mi? Garajda gördüğüm bıçak?”

“Korkarım Denton ile iş arkadaşları üstümü aradılar ve onu buldular,” diye cevap verdi Marcone.

“Bin kere lanet olsun. Gidip Denton ile anlaşma yaptın. Zavallı, aptal piçin tekisin, Marcone. Şimdi başından beri seni öldürmek istediğine inanıyor musun?”

Üstümdeki şekil kıpırdayıp kıvranarak onu orada bağlı tutan iplerde salındı. Marcone kuru bir sesle, “Evet, son nefesinizde bana ‘ben demiştim’ demeye devam edin, Bay Dresden. Zaten bunun fazlasıyla farkındaydım,” dedi kuru bir sesle. “Ama belki de hâlâ hatamı telafi edebilirim.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Gözlerimi çukurun çevresini dolaşan loup-garou’dan ayırmadım ve kendimi yaratığın karşısında, onu görebildiğim bir yerde tuttum.

“Bulamadıkları bıçağa uzanıyorum,” diye cevap verdi Marcone. Bir homurtu çıkardı, sonra üzerimde parlak bir şeyden yansıyan ışığı gördüm.

Murphy, Marcone’u izleyerek yanıma yaklaştı ve alçak sesle, “Unut gitsin,” dedi. “Kendi ipini kesip bizi burada çü-

rümeye bırakacak.”

“Çürümeye fırsatımız olmayacak,” diye dikkatini çektim. Ama haklı olduğunu düşünüyordum.

Marcone kıvrılarak yavaşça dönmeye başladı, sonunda bütün vücudu halatın ucunda döner oldu. Sakin bir sesle konuşmaya başladı. “İronik, değil mi? Platformun üzerinde yarıatığı beklemeyi ve onu çukurun içine çekmeyi planlamıştım. Sonra çukurun üstüne atılmaya hazır aklar vardı. Onu sabaha kadar tutacaktım.”

“Şu anda onun hemen altında olduğunu biliyorsun, değil mi John?” diye sordum.

“Bay Dresden,” dedi Marcone ters ters. “Size beni o isimle çağırmanızı söylemişim.”

“Her neyse,” dedim, ama orada olgun bir şeftali gibi sallanırken laklak edebilen adamın büyük cesaretine saygı duymadan da edemedim.

“Burayı gürültülü işleri yapmak için kullanırım,” dedi Marcone. “Ağaçlar sesi kesiyor, anlarsınız ya. Duvarın öte yanından tüfek sesleri bile zar zor duyuluyor.” Ayın ve yıldızların önünde bir gölge halinde, yavaşça ve tembelce ipin üzerinde dönmeyi sürdürdü.

“Şey. Ne kadar hoş,” dedim, “ve ne kadar aşağılıkça.” Lo-up-garou bana baktı ve hırladı. İstemsizce bir adım uzağa gireledim. Çukurun çamurlu duvarı beni durdurdu.

Marcone, “Ah, oldukça,” diye onayladı. “Ama gerekli.”

“Utanmazca yaklaşmadığın hiçbir şey mi yok, Marcone?” diye sordum.

“Elbette var. Ama size söyleyeceğimi düşünmüyorsunuz,

değil mi? Şimdi lütfen sessiz olun. Dikkatimin dağılmaması gerek.” Ardından Marcone’un kolunu kıvırdığını ve dümdüz dışarıya uzattığını gördüm. Havada madeni bir şey döndü, sonra platformun uzak ucundaki halatlardan birinin temelinden, çam ağaçlarından birine sabitlendiği uzak ucundan bir çıtlama sesi geldi.

İp aniden sarktı, platform ve beraberinde Marcone sarhoş gibi yalpaladı. Marcone homurdandı ve birkaç kere kendisini tutan halatlar arasında gidip gelerek bütün iplerin sallanmasına neden oldu, ardından halat tamamen koptu, Marcone’a doğru fırladı, momentumunu yitirdi ve aşağıya düştü.

Yani dosdoğru çukurun içine, hemen önüme. İpin bir ucu hâlâ yukarıdaki platforma bağlıydı. Platform şimdi çukurun merkezinden uzaklaşmış, bir yana yatmıştı.

Bir an gözlerimi kırpıtm, Murphy de, “Vay canına. Başardı,” dedi.

“Orada beklemenizi tavsiye etmem, Bay Dresden,” dedi Marcone. Başını çevirerek loup-garou’ya baktığını ve canavar çukurun çevresini hızla dolaşarak ona en yakın yere giderken gerildiğini gördüm. Yaratık yukarıdan yere düşmüş halatı görmüşse bile hiç belli etmiyordu.

Umut ani bir yıldırım gibi yüreğimde silkindi. Her iki elimle halatı kavradım ve maymun gibi tırmanmaya başladım.

Çukurun kenarıyla aynı hizaya ulaştım ve halatı ileri geri sallamaya koyuldum. Bir salınım momentumu sağlamaya çalışıyordum, böylece dışarı atlayabilecektim. Bu sırada yukarıdaki halatlar tehlikeli bir şekilde gıcırıyor, Marcone da ha-

fifçe dönmeye devam ederek ileri geri meyletmeye devam ediyordu.

“Dresden,” diye bağırdı. “Dikkat et.”

Kaçmaya odaklanmışım ve loup-garou’yu hiç düşünmemiştim. Başımı çevirdiğimde yaratığın havada bana doğru uçtuğunu gördüm. Işıldayan gözlerini görebiliyordum, olduğum yerde gelmesini beklersem dişlerini bile sayabileceğimden emindim. Ama beklemedim. Ciyakladım ve halatı bıraktım. Bir metre kadar dosdoğru aşağı düştükten sonra tekrar tutundum. Loup-garou dev, tiksindirici bir zarafeti olan bir yarası gibi üstümden süzüldü ve çok hafif bir sesle çukurun diğer tarafına indi.

Parmaklarım zayıf düşmüştü. Çok korkmuş ve dehşete düşmüştüm, ama yeniden tırmanmaya başladım ve bu arada çaresizce sallandım. Loup-garou döndü ve gözlerini tekrar bana odakladı, ama Marcone keskin bir ısıklık çalınca yaratık ona doğru döndü, biçimsiz kulaklarını tuhaf ve köpeksi bir hareketle havaya dikti, ardından hırıldayıp yukarıya sıçradı. Halatın üzerinde hopladım, Marcone de aşağı eğilip yeniden doğruldu. Loup-garou sanırım onu birkaç santimle ıskaladı, ama izlemekle vakit kaybetmedim. Haykırdım ve tam halat salınımının en uç noktasına geldiğinde çukurun kenarına atladım.

Iskaladım ve göbeğim çukurun ucuna çarptı, ama toprağa tırnaklarımı geçirerek düşmekten kurtuldum. Gerildim ve tekmeler savurdum, çaresizlikle inleyerek havayı kamçılardım ve birkaç santim yükselmeye başladım. Yavaşça kıvrılarak ze-

mine tırmandım ve sonunda doğrulmayı başardım. Çukurun diğer tarafındaki loup-garou bana doğru döndü ve en iyi tabirle öfkeli bir kükreme diye nitelenebilecek bir ses çıkardı. Mülkün başka bir yerinden bağışlar geldi, Denton ve kafa-darları çukuru izliyor olmalı diye düşündüm. Ama şu anda onlar sahadaki en korkutucu kötü adamlar değillerdi. Dert edecek daha önemli bir sorunum vardı.

O daha önemli sorun üzerime atladı. Koşmaya başlamak ve yere indiginde çukurun ikimizin arasında olmasını temin etmek için birkaç saniyem vardı. Kısmen başarılı oldum. Loup-garou inerken az önce durduğum yerdeki toprağı etrafa saçtı ve yalnızca üç metre mesafeden bana baktı.

Halat yeniden sallanmaya başladı, sonra Tera zarafet ve güç dolu bir hareketle çukurun dışına sıçradı ve havada çömelerek zeminde yanıma indi.

“Git, büyücü,” diye hırladı. “Denton ve diğerleri durdurulmazlarsa hepimizi öldürürler. Ben MacFinn ile ilgilenirim.”

“Hayatta olmaz,” dedim. “Onunla imkanı yok boy ölçüşemezsin.”

“Onu tanıyorum,” diye cevap verdi. Ardından, siyah kürkünde gri lekeler bulunan dev bir dişi kurda dönüştü. Hırlayarak loup-garou’nun üzerine sıçradı, yaratık da bir fareyi haklamaya hazırlanan bir kedi gibi şahlandı ve ani bir hızla Tera’nın üzerine atladı.

İşte o anda Tera ile Alfalar, Tera ile Denton’un *Cadı Kurtları*, hattâ Tera ile loup-garou arasındaki farkı gördüm. Di-

ğerleri hızlıyken, Tera hızlı ve zarifti. Onlar çevikken, Tera çevik ve zarifti. Tera ile karşılaştırıldıklarında hepsi amatör kalıyordu. O daha ilkel, vahşi hayata onlarla karşılaştırılamayacak kadar iyi uyum sağlamış bir yaratıktı.

Loup-garou üzerine atlarken Tera rüzgar gibi kenara kaydı, kendisini yaratığın yere bastırıldığı patisinin altına attı ve ona omuz vurarak dengesini bozup sendelemesine neden oldu. Loup-garou toparlandı ve Tera'ya doğru döndü, ama Tera çoktan gitmiş, çukurdan uzağa kaçmıştı ve hırlayarak doğaötesi yaratığa meydan okuyordu. Yaratık hiç etkilenmeden ölkeyle kükreyerek peşinden gitti.

Bir silah sesi duydum ve bir kurşun arkamdaki ağaçlardan birinin gövdesine saplandı. Benn'in alçak ve çılgınca bir sesle bir şeyler söylediğini, ardından sözcüklerinin bir hayvanın hırıltılarına dönüştüğünü duydum. Denton ile diğerleri geliyorlardı. Elimdeki son kozu, kullanmaya mecbur kalmayacağımı ümit ettiğim kozu oynamanın vakti gelmişti. Bunu yaptığında ne olacağından emin değildim, ama fazla bir seçeneğim yoktu.

Elimi gömleğimin altına kaydardım ve Dolunay Garajı'nın arkasındaki dar sokakta Ajan Harris'ten aldığım kurt kemerine dokundum.

Kemer ılıktı ve parmaklarımin altında titreşiyordu, kendine özgü bir canlılığı vardı ve içine yönlendirilmiş güç ve kuvvet dışarı taşıyordu. Gözlerimi kapadım ve o karanlık, çılgın gücün içime dökülmesine, içimdeki bütün korkuya, acıya ve yorgunluğa karışmasına izin verdim. Kolaydı. O ana kadar

yaptığım bütün büyülerden daha kolaydı. Aç bir hevesle üzerime sıçradı, içime sızdı, acıyı, bitkinliği ve korkuyu ortadan kaldırdı ve yerlerini katıksız bir kuvvet ve vahşilikle doldurdu.

Güç buydu işte.

“*Lupus*,” diye fısıldadım. “*Lupus, lupara, luperoso*.”

Değişikliğin başlaması için bu kadarcık bir büyü sözü söylemem yetti. Aslında o ana çok dikkat etmedim. Ama yeniden gözlerimi açtığımda her şey düpedüz olması gerektiği gibiydi, o kadar kökten ve derinlikli bir şekilde uygundu ki, neden daha önce bunun yokluğunu hissetmediğimi merak ettim.

Görüşüm öyle keskinleşmiş ve netleşmişti ki, birkaç adım ötede bana doğru dönen dişi kurdun başındaki kılları sayabilirdim. Kurdun kalbinin atışını, rüzgarın kıpır kıpır hareketini, ağaçlardan büyük, hantal inekler gibi bana doğru gelen diğer ajanların ağır nefeslerini duyabiliyordum. Eğer güneş aniden gökyüzüne yükselseydi bile o anda gördüğümünden daha net göremezdim. Her şey görkemli mavi, yeşil, bordo ve mor tonlarındaydı, sanki Tanrı fırçasını bir yaz sonu alacakaranlığına baurmış ve bütün karanlığın yerine o renkleri boyamıştı.

Ağzımı açarak sessizce güldüm ve dilimin dişlerimin ısıldayan keskin uçları üzerinde gezindiğini hissettim. Ne güzel bir geceydi. Havada kan kokusu alabiliyor, düşmanlarımdan öldürme heveslerini duyabiliyordum ve aynı açlığın kendi kalbimden de yükselip vücuduma sel gibi yayıldığını hissettim. Mükemmeldi.

Ağaçlardan önce Benn çıktı. Hızlı ve kuvvetli, ama hantal, sabırsız ve aptaldı. Neredeyse kösnül bir hal almış heyecanının kokusunu alabiliyordum. Kolay bir avla karşılaşmayı, o yavaş, kaba iki ayaklılardan birinin üstüne aniden saldırmayı, sonra o insan çılgınca kıvranırken püsküren sıcak kanı tatmayı bekliyordu. Ona bu şansı vermedim. Ağaçlardan yaklaşırken öne sıçradım ve daha orada olduğumu bile anlamadan boğazına atıldım. Çevik bir yarma hareketi yaptım, sıcak kan aktı ve Benn ızdırap ve korkuyla ciyaklayıp kendini bir yana attı.

Aptal kancık. Canını alamamıştım, ama fena yaralanmıştı. Kaçmaya çalışırken iki ısırıkla dizardı kirişlerini parçalayınca yerde çaresizce ve dehşet içinde kıvranmaya başladı. Vücudunun ani ve korkunç bir heyecana kapıldığını hissettim. Kancık artık benimdi. Yaşamayı ya da ölmesi bana kalmıştı.

Bu gerçeğin farkına vardığımda içimde öyle bir güç ve coşku dalgası yükseldi ki, beni dünyanın dışına, ayın gümüş aylasına ve yıldızlara taşıyabilirdi. Ganimetler galip gelenindir. Onun kanı ve canı beni bekliyordu ve bu da *aynen* olması gerektiği gibiydi. Uygun olduğu gibi canını almak için ileriye yürüdüm.

Bir nefes puflaması geldi, sonra kurt biçimindeki Wilson ağaçlardan hızla çıktı. Üstüme koştu ama kolayca yana kaydım. Yaralı Benn hırladı ve körlemesine Wilson'ı ısırmaya çalıştı. Wilson kontrolden çıkmış bir öfkeyle ona döndü ve çenesini boğazında kilitledi. Ay ışığı altında kan siyah, zengin, çarpıcı bir kokuydu, onun aromasıyla sarhoş olarak yerimde

sallandım. Kancığın kanını koklarken ağzım sulandı, dişlerim tükürükle nemlendi ve üzerine atılmak, çığlık atarak ölümüne giderken onu kendim parçalamak istedim.

“O kurtlar!” diye bağırdı Harris. “Dışarı çıktılar! Benn’i öldürdüler!” Silahı elinde, neredeyse yararsız gözleri faltaşı gibi açılmış, panik halinde boş boş bakarak ağaçlardan dışarı çıktı. Wilson’a ateş etmeye başlayınca, kurtadam ölmüş Benn’in boğazını bıraktı. İlk kurşun ön sol patisini parçaladı. İkinci ve üçüncü saçmalar göğsüne çarptı ve Wilson –kurt ani bir ızdırapla ciyaklayarak bir yana sendeledi. Yere düşerken kıvranıp gerildi ve patileriyle kendi midesini tırmaladı, sonra aniden ölü kurdun yanında, toprakta yatan, saçı dökülmüş, aşırı kilolu, ceketi açılmış, gömleğinin altından gevşemiş kurt kemeri görünen bir adama dönüştü. Wilson’ın her yanı kanla kaplanmıştı, ağzından da kabarcıklar halinde kan çıkıyordu.

Harris silahını kaldırmış halde yaklaştı, yaptığını gördüğünde nefesi kesilerek, “Aman Tanrım,” dedi. “George? Ah, Tanrım. Ah, Tanrım. Senin onlardan biri olduğunu sandım. Lanet olsun...”

Ajan Wilson kızıl saçlı oğlana cevap vermedi. Sadece ceketinden silahını çekti ve ateş etmeye başladı.

İnsan biçimlerindeyken karanlıkta birbirlerini çok iyi görmiyorlar diye düşündüm. Her ikisi de namlu ağızlarından gelen parıltılara ateş etmeye başladılar. Daha fazla kan kokusu ve beraberinde yanan barutun keskin, buruk kokusu havaya hücum etti. İki adam da yere düştü ve kanları toprağa boşalmaya başladı. Çenemin bir başka gülümsemeyle, ya da

başka bir ılık tatmin hissiyle açıldığını hissettim. Budalalar. Burada kiminle uğraştıklarını sanıyorlardı? Hayatımı ve başkalarının hayatlarını cehenneme çevirmişler ve şimdi hak ettikleri cezayı bulmuşlardı. Kuşkusuz boğazlarını kendim parçasam daha iyi olurdu.

Ama hâlâ Denton'un icabına bakabilirim diye düşündüm.

Bu düşünceyle neşelendim ve dönüp ağaçlara doğru yol alarak sonuncu kurtadamı kovalamaya başladım. Geceye karışıp avı ararken kalbim küt küt atıyordu, rahatı ve sabit bir heyecanla doluydu.

Ağaçların arasından çıktığımda Denton'la karşılaştım. Ay ışığı altında duruyordu. Doğru biçiminde, yegane gerçek biçimindeydi. Ay ışığı kahverengi kürkünde biraz daha solgun renkli çizgiler oluşturuyor, gözlerinin parlamasına neden oluyordu. İki ayaklı biçiminde olduğu gibi kaslı bir bedene sahipti. Gözleri tıpkı benimkiler gibi ayın ve gecenin getirdiği bir şehvetle, kan ihtiyacıyla ve kudurmuş, vahşi bir kuvvetle yanıyordu. Birbirimizle yüzleştik ve bu çılginca bir keyif verdi. Eğer elimden gelse kıkırdardım.

Müzik gibi bir hırlama göğsümden dışarı çıktı, sonra Denton'un üzerine atladım. Tırmıklayan patilerden, kapanan dişlerden ve koyu postlardan oluşan bir yumak halinde birbirimizle buluştuk. O daha güçlüydü, ben daha çeviktim. Sessizce kavga ediyor, tek bir nefesimizi bile harcamıyorduk. Bu aramızdaki bir düelloydü; dişlerimiz kılıçlarımızdı, kalın postumuzu da kalkan ve zırh olarak kullanıyorduk.

Kulağını ısırınca ağızımda kanının tadını aldım ve bu bir

uyuşturucu etkisi yaratarak, her yanıma hayatım boyunca hissetmediğim bir öfkeyle ve güçle doldurdu. Yeniden üzerine atladım ve bir an sonra aşırı hevesimin karşılığını ön ayağımdaki sıcak bir acıyla aldım. Kızıl-siyah kan ay ışığında Denton'un dişlerini lekeledi.

Ayrıldık ve yavaşça daireler çizerek birbirimizi gözleyip bir zayıflık aradık. Gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmıyorduk. Ona sessizce güldüm ve o da bana aynı biçimde karşılık verdi. O zaman onu anladım ve bulduğu güç için onunla beraber sevindim. O anda adamı seviyor, kardeşim sayıyor ve son kanı vücudundan akarken boğazını dişlerimin arasında tutmak istiyordum. Bu mücadelelerin en eskisi, çatışmaların en deriniydi: En uygun olanın hayatta kalmasıydı. İçimizden biri hayatta kalacak, koşmayı, avlanmayı, öldürmeyi, sıcak kanı tatmayı sürdürecekti. Diğeri çimenin üzerinde ölüp soğuyacaktı.

Bu iyiydi.

Bir danstaki partnerler gibi yeniden birleşip çimenin üzerinde beraber hareket ettik. Elbette belirsiz bir biçimde Terra'nın loup-garou ile dans ettiğinin farkındaydım, ama aslında benim için bunun önemi yoktu. Onlar uzakta, düzinelerce metre mesafedeydi ve onları dikkate almıyordum. Benim zevkim *buradaydı*.

Ayın altında dans ettik ve o ilk yanlış adımı attı. Benim için bıraktığı açıklığın üzerine atıldım, onu omzumla zemine devirdim ve dönüp kıvrılarak kaçarken arka bacağına tam büyük tendonunun üstünden ısırdım. Öfkeyle çığlık attı,

ama o ıgıktaki korkuyu da duydum. Güçlükle  sağlam patisi üzerinde tekrar ayağa kalktı ve benimle yüzleşmek için döndü, ama gözlerinde korkunç bir farkındalık vardı, pkı benimkilerde olduğu gibi. İkimiz de kanama dışında her şeyin sona erdiğini biliyorduk.

rperdim. Evet. Kanama.

Hâlâ benimle yzleşebilir, aptallık edersen beni incitebilirdi. Ama etmedim. Onu yormaya başladım. Kısa saldırılar ve evik geri ekilmelerle onu ağırlığını hantal bir biçimde kaydırmaya,  sağlam bacağı üzerinde sendelemeye zorluyor, gücünü tketyordum. Tepkileri yavaşladıkça birkaç kere hızla çenemi uzatarak onu denedim. Bir kere daha kanını tattım.

Onda bir düzine küçük yara açtım ve kanını her tadışımda ılgınlığım daha da tatmin edici bir hal aldı. Gece, dans, şiddet, kan... bunlar çok kuvvetliydi, daha önce hissettiğim bütün glerden, denediğim bütün ilaçlardan, hattâ rüyalarımın ya da Yok Diyar'ın vahşi diyarlarından bile daha üstündü. Katıksız güzellik, katıksız zevk, katıksız gt. Zafer benimdi.

Kaçmanın yollarını aramak için ciyaklamaya başladığında iim ona karşı küçümsemeyle doldu. Aptal. Asla benimle boy lşmeye kalkmamalıydı. Asla gücünü benim karşımda denememeliydi. Bana hemen boyun eğmiş olsaydı seve seve ona önderlik edecek, destekçi olarak onu kabul edecek ve beraberimde ava gtrecektim. Bu bir bakıma hazindi. Ama her zaman başkalarını bulabilirdim. Kemerleri yapmanın zor olma-

yacağını düşündüm. Onları denemeleri için birkaç kişiye verecektim. Bir kere denedikten sonra asla çıkarmayacaklardı.

Bocalayan Denton'ı sinsice izledim ve Suzan'la beraber koştuğumuzu, ağızlarımızı sıcak, tatlı kanla doldurduğumuzu, gecenin ve avın verdiği coşkunluk içinde ona sahip olduğumu düşündüm ve bu hayal beni beklentiyle tütetti. Denton'un üzerine atladım, onu yere devirdim ve boğazına uzandım. Aptal çabalayarak kemerini çıkardı ve büzüşüp çirkin, iki ayaklı biçimine döndü. Takım elbisesi kan içinde kalmıştı.

"Lütfen," dedi boğuk bir sesle. "Ah, Tanrım. Lütfen. Beni öldürme. Beni öldürme."

Cevap olarak hırladım ve dişlerimi boynuna kilitledim. Nabzını dilimle hissedebiliyordum. Onu öldürmeyecekmişim. Yalvarmaya kalkarak küçük duruma düşmüştü. Orman kanununa hükmetmeye çalışmadan önce onu anlaması gerekirdi. Kiminle uğraştığını sanıyordu? Ona merhamet edecek, sakat ve acınacak bir halde hayatta kalmasına izin verecek ve tekrar inlediğinde onu besleyecek biriyle mi? Gülmek istedim.

Dişlerimle çenesini kıstırdım. *Öldüğünü* hissetmek istiyordum. Bir ses bana, altımda bir hayatın sona ermesiyle karşılaştırıldığında, gerçek kişiliğimi keşfettiğimden beri yaşadığım diğer her şeyin çocuk oyuncağı kalacağını söylüyordu. Hevesle titredim. Denton yalvarmaya devam etti, bu da beni tereddüte düşürdü. Sinir bozukluğuyla hırladım. Hayır. Zayıflık yoktu. Acımak yoktu. Kanını istiyordum. Canını istiyordum. Benimle baş etmeyi denemiş ve başarısız olmuştu. Onu öldürecek-tim. Onu öldürecek ve hakkım olan yere gelecektim.

Benim kim olduğumu zannediyordu?

Dehşete düşmüş bir ses, “Harry?” diye fısıldadı.

Adamın boğazını bırakmadan yukarı baktım. Orada, ay ışığında Susan duruyordu. İki ayaklı biri için ince ve zarıftı. Bir elindeki kamera unutulmuş halde kayışından sarkıyordu. Gözleri arzuyla açılmıştı ve üzerinden parfümün, çiftleşmemizin ve korkunun sesi geliyordu. Bir şey bilincime baskı yaptı ve bir parçam onu gözardı edip yarmak ve paralamak istese de Susan’a, ifadesine odaklandım.

Gözlerine. Arzuyla açılmış değillerdi.

Korku içindeydiler.

Susan benden korkuyordu.

“Tanrım,” dedi Susan. “Harry.” Diz çökerek bana, gözlerime bakakaldı.

Dilimin altında Denton’un nabzını hissettim. Ciyaklamalarının ağzımda yarattığı titreşimi hissettim. Öyle kolaydı ki. Tek bir basit hareket yapacaktım ve sonra asla şüphem, korkum ve sorunum olmayacaktı. Bir daha asla.

İçimde bir şey soğukkanlı bir tonla, *Ve bir daha asla Harry Dresden olmayacaksın* dedi.

Güç. Kemerin gücünü, büyüsünü, kuvvetini içimde hissedebiliyordum. Şimdi anlamıştım. O karanlık kesinlik, o çarpıcı ve umursamaz haz. Neden içimde bundan çok hoşlanan kısımlar olduğunu anlamıştım.

Denton’un boğazını bıraktım ve geriye çekildim. Patile-
rimle çabalarırken midem yapmak üzere olduğum şeyin düşün-
çüncesine bile isyan ederek ani bir bulantıyla kıvrandı. Hiç-

kırdım ve gömleğimi yırtarak kemeri belimden kopardım. Bedenimin tekrar ağır, hantal bir biçime dönüşüğünü ve acılara boğulduğunu hissettim. Gerçek *kurt* biçimim için hiçbir önemi olmayan yaralar, narin insan biçimimde intikam alır gibi geri döndüler. Kemeru uzağa, gücüm yettiği kadar uzağa fırlattım. O zevki, o enerjiyi, o engellenemez gücü yitirdiğim için yüzümden sıcak gözyaşlarının aktığını hissettim.

“Seni piç,” dedim Denton’a. “Seni piç. Seni zavallı piç.” Denton şimdi yan yatıyor, yaraları yüzünden inliyor, kan kaybediyordu. Gevşek ve işe yaramaz halde uzanmaktaydı. Yanına süründüm ve kemerini aldım. Onu da ilkinin ardından attım.

Susan aceleyle yanıma geldi, ama beni kucaklayamadan onu yakaladım. “Dokunma bana,” dedim ve bunu içimdeki her hücreyle kast ettim. “Şu anda dokunma bana.”

Susan sözcükler onu yakmış gibi geriye kaçtı. “Harry,” diye fısıldadı. “Ah, Tanrım, Harry. Seni bütün bunlardan uzaklaştırmamız gerekiyor.”

Korunun uzak tarafından başka bir öfkeli böğürtü geldi. Ağaçlarda bir hareket oldu, Murphy ve ardında da sendeleyerek, hantalca yürüyen çıplak Alfalar, bana doğru geldiler. Murphy’nin sağlam elinde muhtemelen cesetlerden birinden aldığı bir silah vardı.

Yaklaşırlarken “Pekala,” dedim ve Susan’ı itip uzaklaştırdım. Ona bakamıyordum bile. “Murphy, Susan ile ikiniz bu çocukları *hemen* buradan çıkarın.”

“Hayır,” dedi Murphy. “Ben kalıyorum.” Gözleri Denton’un üzerinde titreşti, bir an öfke parıltısıyla kısıldı, sonra

aynı çabuklukla ondan uzaklaştı. Adamın yaralarını inceleme girişiminde bulunmadı. Belki kan kaybından ölüp ölmemesine de aldırmiyordu.

“MacFinn’e zarar veremezsin,” dedim.

“Ya sen verebilir misin?” diye sordu. Yaklaştı ve bana dikkatle baktı. “Tanrı aşkına, Dresden. Ağzın kana bulanmış.”

Homurdandım. “Çocukları al ve git, Karrin. Ben burayla ilgilenirim.”

Murphy cevap vermek yerine silahının emniyetini açtı. “Burada polis benim,” dedi. “Sen değil. Şu anda bir baskın yapılıyor. Sonuna kadar kalacağım.” Sert bir şekilde gülümsemi. “Ancak o zaman kimin iyi kimin kötü olduğunu çözebilirim.”

Bir lanet daha okudum. “Seninle tartışacak vaktim yok. Susan, çocukları minibüse geri götür.”

Susan, “Ama Harry...” diyecek oldu.

Öfke, içimdeki azgın duygu fırtınasının en üstüne tırmandı. “Zaten yeterince kişinin kanı üstüme kaldı,” diye çılgılık attım. “Şu çocukları buradan götür, lanet olası.”

Koyu tenli yüzü sararan Susan, çıplak, ıslak, titreyen Alfalardan en yakındakine, Georgia’ya döndü. Genç kadının elini tuttu, hâlâ sakinleştiriciden sersemlemiş haldeki çocukları sıraya sokup el ele tutuşturdu ve uzağa götürdü. Gitmelerini izledim ve içimde kaynayan öfkenin, kederin ve korkunun şaşkınlıkla kıvrandığını hissettim.

Korunun diğer ucundan bir başka hiddet dolu böğürtü geldi, ağaçlardan biri sallandı, sonra ani, keskin, saf bir acıy-

la dolu bir ciyaklama duyuldu. Tera. Dişı kurdun acısının sesi yükselerek çılgınca bir çağlama sesine dönüştü, sonra kesildi. Murphy ile ikimiz ağaçlara bakakaldık. Aralarında bir yerde kırmızı gözlerin titreştiğini gördüğümü sandım, ardından onlar da kayboldu.

“Daire çiziyor,” dedi Murphy. “Bize ulaşmak için çevresini dolanıyor.”

“Evet,” dedim. Tera’yı kovaladıktan sonra loup-garou’nun kanı kaynıyordu. Gördüğü ilk şeyin peşinden gidecekti. Artık bakış açısının içyüzünü birinci elden biliyordum.

“Ne yapacağız?” dedi Murphy. Silahı tutan parmaklarının boğumları beyazlamıştı.

“Peşinden gidecek ve Susan ile çocuklar kaçana kadar onu engellemeye çalışacağız,” dedim. “Ya Marcone?”

“Ona ne olmuş?”

“Hayatımızı kurtardı,” dedim. Murphy’nin ifadesinden bu fıkirden hoşnut olmadığı belli oluyordu. “Ona borçluyuz.”

“Onu buradan kurtarmak mı istiyorsun?”

“Hiç kimseyi o yaratığa bırakmak istemiyorum,” dedim. “Ya sen?”

Gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. “Pekala,” dedi. “Ama Tanrı biliyor ya, beni tuzığa düşürmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor, Dresden. Eğer ölmeme neden olursan, burada olanları gören kimse kalmamış olacak, değil mi?”

“Eğer güvende olmak istiyorsan, Susan’ın peşinden git,” dedim dobra dobra. “Ayrılalım. Birimiz yaratığın dikkatini çeker, diğeri sızılıp geçer.”

“Peki,” diye hırladı Murphy. “Siktir git, Harry Dresden.”

‘Ünlü son sözler’den diye düşündüm, ama bu fikrimi söz-
lere dökmeye nefes harcamadım.

Loup-garou ile yüzleşme vakti gelmişti.

OTUZ ÜÇ

Ağaçları dolandım ve Harris'in cesediyle karşılaştım. Oğlanın yüzü iki kurşunla parçalanmıştı, ama yarı otomatik silah hâlâ elinde duruyordu. Murphy'deki Wilson'ın silahı olmalıydı. Wilson da Harris'in yakınında yatıyordu, o da ölmüştü. Göğüs yaraları, aşırı kan kaybı. Yanında da Benn yatıyordu. Kana bulanmış bir iş eteği dışında çıplaktı. Belinin çevresinde yeşilimsi yapışkan maddeden bir hat vardı. Muhtemelen kurt kemerinin kalıntılarıydı. Kadın ölünce kemerin büyüğü de sona ermiş olmalıydı. Uyluklarının arkasındaki ezilmiş ete ve şah damarının yakınındaki yırtıklara bakmaya çalıştım. Kanını koklamamaya, içime yayılan karanlık kibir ve gurur dalgasını dikkate almanmaya çalıştım. Bunlar kendi kurt kemeri deneyiminin artıklarıydı.

Ürperdim ve cesetlerin etrafını dolandım. Gece, rüzgar ve ağaçların ortasındaki platformu destekleyen halatların gıcirtısı dışında sessizdi. Tepede hâlâ eli kolu bağlanmış Marcone'u görebiliyordum. Pozisyonu çok eziyetli olmalıydı –insan her gün çarmıha gerilip bir canavara akşam yemeği olsun diye

asılmaz ve kaslarınızı böyle bir duruma hazırlayamazsınız. Marcone'un ifadesini göremiyordum, ama ızdırabını neredeyse hissedebiliyordum.

Marcone hafifçe bana doğru dönerken bir elimi salladım, o da sessizce başını eğdi. Gözlerimi, sonra çevredeki gölgeli ağaçları işaret ederek loup-garou'nun nerede olduğunu bilip bilmediğini sormaya çalıştım, ama başını iki yana salladı. Ya beni anlamamıştı, ya da onu göremiyordu ve her iki ihtimal de bir işime yaramıyordu.

Yüzümü ekşitip çukurun kenarından uzak durarak ağaçların arasında ilerledim. Marcone'u o anki konumuna yükseltmek için kullanılmış halatı aradım. Alçak bir yere bağlanmış olması gerekirdi. Neredeyse zifiri karanlıkta dikkatle baktım, halatı bağlandığı ağaca kadar izledim ve ağaca doğru gittim.

Belki de bu işten yakayı sıyrabilirdim. Belki de Murphy ile ikimiz Marcone ile beraber kaçabilir, Susan'a ve diğerlerine katılabilir ve buradan gidebilirdik.

Hayır. Bu mutlu bir fanteziden ibaretti. Herkesi dışarı çıkarsam bile, bu gece loup-garou'nun serbest kalmasına, bir dizi cinayet daha işlemesine izin verirsem kendimle yaşayamayacağımı biliyordum. Onu durdurmaya çalışmam gerekiyordu.

Halihazırda bile kendimle yaşarken yeterince zorluk çekiyordum.

Marcone'u destekleyen halat, kolayca çözülecek bir düğümle aceleyle bağlanmıştı. Düğümü çözmeye başladım. Bir

yandan her yana endişeyle bakmıyor, dinliyor, loup-garou'nun yerini tespit etmeye çalışıyordum. Bizi burada canlı bırakıp gitmiş olamazdı. Yoksa olabilir miydi?

Halattan biraz yardım alarak ağacın etrafında döndüm, sonra kolum yaralı olduğu için çok dikkat ederek Marcone'u indirmeye başladım. Eğer onu yeterince aşağı indirebilirim çukurun merkezinden bana doğru sallanmasını sağlayabilir, onu yakalayabilir, dengede tutabilir, sonra geri gidip halatı serbest bırakabilirdim. Murphy yanımda olsa daha kolay olurdu, ama onu görmemiştim.

Fena bir düşünce aklıma geldi. Ya Murphy loup-garou ile karşılaşmış ve yaratık onu sessizce öldürmüştü? Ya yaratık şu anda benim yanıma gelmeye çalışıyorsa?

Halatı sabitledim ve çukurun kenarına gittim. Hiç de aptal biri olmayan Marcone, bana ulaşma çabasıyla elinden geldiği kadar ileri geri sallanmaya başlamıştı bile. Çukurun kenarına gittim ve ağırlığımı ufalanan topraktan iyice uzakta tutarak çömeldim.

Marcone aniden korkuyla tısladı ve, "Dresden! Çukur!" dedi.

Aşağı baktığımda çukurun karanlığında loup-garou'nun gözlerinin parladığını gördüm. Sadece bir kalp atımı sonra gözler bana doğru yükseldi ve öfke dolu bir uluma duyuldu. Yaratık çukurun duvarını tırmanıyor, pençeleriyle çamuru oyarak kendini yukarıya, bana doğru çekiyordu. Sendeleyerek canavardan uzağa geriledim, bir elimi uzattım ve, "Fu-ego!" diye çılgık attım.

Sadece soğuk bir gecede verilen nefese benzeyen ufak bir buhar bulutu çıktı ve başım aniden kör edici bir acıyla doldu, başka da hiçbir şey olmadı. Loup-garou hızla üzerime gelirken kendimi toprağa attım ve yaratığın pençelerinden yararlanarak kaçtım. Bana pençelerini savurdu, deri pardösümün kenarını yakaladı ve toprağa mıhladı.

Pardösüyü seviyordum, ama *o kadar* da sevmiyordum. Ben kayarak pardösünün içinden çıkarken, loup-garou kısa süre önce benim yaptığım gibi tepeye çıkmak için arka ayaklarını sallayıp yavaş yavaş çukurdan yükseldi. Bu işi başardığında ben çoktan koşmaya başlamıştım. Hırladığını, kendini toparladıktan sonra peşimden geldiğini duydum.

Ölmüştüm. Kesinlikle ölmüştüm. Çocukları ve Susan'ı dışarı çıkarmıştım ve Denton'u ve kafadarlarını durdurmuş-tum, ama bedeli ödemek üzereydim. Ağaçların arasından geçtim ve tekrar çimenlere çıktım. Nefes nefeseydim ve pardösüm geride kaldığı için üşüyordum. Omzum koşmaktan ağrıyordu ve ayağım da inanılmayacak kadar acıyordu. Artık koşamazdım –fiziksel olarak gücüm kalmamıştı. Beynimin komutlarına rağmen adımlarım yavaşladı. Hüsranla ağlayarak, sadece ayakta durabilmek için o yana bu yana zikzak çizdim.

Artık yolun sonuna gelmiştim. Her şey bitmişti. Yaklaşan loup-garou'yu izlemek için yüzümü ağaçlara döndüm. En azından gelişini görmek istiyordum. Eğer öldürüleceksem bunu ayakta, başım dik karşılamak istiyordum. Şerefimle ölecektim.

Ağaçların arasında yarattığın kırmızı gözlerini gördüm. Yavaşça, eğilerek, bir hile bekleyerek ilerliyordu. Daha önce onu gerçekten incitmemiş olsam da bir darbe vurmuştum. Benzer başka bir saldırının kurbanı olmak istemiyor diye düşündüm. Öldüğümünden kesinlikle emin olmak istiyordu.

Bir nefes aldım ve sırtımı dikleştirdim. Çenemi kaldırarak kendimi hazırlamaya çalıştım. Eğer yıkılacaksam, bir büyücü gibi yıkılacaktım –gururlu ve ötedeki şeyle yüzleşmeye hazır halde. Eğer zamanım olursa güçlü bir büyü türü olan ölüm lanetimi okuyabilirdim. Belki de onunla MacFinn'in lanetine karşılık verebilir, Aziz Patrick'in koyduğu iddia edilen ürkütücü dönüşüm lanetini üzerinden kaldırabilirdim. Belki de onunla Marcone'un suç imparatorluğunu yıkabilirdim.

Bunları kafamda tartarken annemden bana miras kalmış, gümüş, beş köşeli yıldız muskamı göğsümün önünde parlasın diye dışarı çıkardım.

Annemin muskası.

Gümüş.

Muska.

Annemden bana miras kalmış.

Miras kalmış gümüş.

Gözlerim büyüdü ve ellerim titremeye başladı. Boğulmak üzere olan bir adam suda yüzen her şeye sarılır. Bu fikir de öyle bir şeydi –eğer becerebilirimsem. Keşke beyinsizliğim çok geç olana kadar elimde olanı fark etmekten beni alıkoymamış olsaydı.

Gümüş beş köşeli yıldız boynumdan çıkardım ve acele-

den zincirini kopardım. Gözlerimi loup-garou'dan ayırmadan kopan uçları yumruğumla yakaladım ve sağlam elimle muskayı başımın üzerinde döndürmeye başladım. Ben çevirirken muska havada bir daire çiziyordu. O daireye ufacık bir irade kıvılcımı, çok azıcık bir güç ekledim. Başım çatlayacak gibi oldu. Dairenin çevremde kapandığını, büyülü enerjileri içine alıp odakladığını hissettim.

Canım acıyordu. Yorgundum. Kötü büyü yüklü o kurt kemerini takarak, karşı koymak üzere o kadar uğraştığım karanlığa teslim olduğum için kendime ihanet etmiş gibi hissediyordum –yanlışınız olmasın, o kemer *kötüydü*. O kadar fazla güç ve o kadar az kontrol sunan, kendiniz dışında hiçbir şeyi umursamamanıza neden olan bir şey, kelimenin tam anlamıyla kötüdür. Artık içimde hiçbir şey kalmamıştı.

Ama bulmam gerekiyordu. Bu kan banyosunu sonsuza kadar durduracak kadar büyü bulmam gerekiyordu.

İçimi araştırdım. Orada her şey uyuşmuş, boş ve yorgundu. Büyü kalpten, duygularınızdan, en derin arzu ifadelerinizden gelir. Kara büyüünün bu kadar kolay olması bu yüzdendir –ihtirastan, korkudan ve sinirden, kolayca beslenen ve büyütülen şeylerden gelir. Benim yaptığım türü daha zordur. Onlardan daha derin bir şeyden, daha gerçek ve daha saf bir kaynaktan gelir– kullanması daha zordur, elinde tutması daha zordur, ama nihayetinde daha zarif ve daha güçlüdür.

Büyüm. Kalbimde o vardı. İnandıklarımın, yaşadıklarımın bir tezahürüydü. Karanlıkla yutacağı insanlar arasında durma arzumdan geliyordu. İyi bir bifeğe bayılmamdan, ki-

mi zaman iyi bir filmde ya da duygulu bir senfonide ağlamamdan geliyordu. Hayatımdan geliyordu. Her zaman kendim için değilse bile başka biri için işleri iyiye götürebilme ümidimden geliyordu.

Bütün bunların içinde bir yerde, çok korkunç geçen son birkaç güne rağmen henüz kullanılmamış, henüz soğuyup uyuşmamış bir şeye dokundum. Onu kavradım, ateş böceği gibi elimin içinde tuttum ve enerjisinin dışarıya, zincirinin ucunda döndürdüğüm muskayla yarattığım dairenin içine akmasını arzuladım.

Daire bir mum ışığı gibi gök mavisi renkte parıldamaya başladı. Işık zincir boyunca muskaya kadar yayıldı ve muskaya eriştiği anda akkorlaştı. Zincirinin ucunda göz kamaştırıcı bir parlıltı yayan beş köşeli yıldız, bir ışık dairesi halinde etrafımda dönüyor, arkasından çıkan toz zerrecikleri çevremdeki çimene yıldız ışığı gibi düşüyordu.

“*Vento*,” diye fısıldadım, sonra daha yüksek sesle, “*Vento servitas. Ventas, vento servitas!*” diye seslendim. Çalılıklardaki loup-garou sessizce hırladı ve kızıl bir öfkeyle yanan gözleri ışıldadı. Bana doğru hareket etmeye başladı.

O anda Murphy bir uyarıda bulunmadan loup-garou ile arama girdi. Silahını her iki eliyle tutarak, alçıyla biraz tuhaf görünse de, ateş etme pozisyonu almıştı. Silahını dosdoğru bana yöneltti. “Harry,” dedi çok soğukkanlı bir sesle. “Yere yat. Hemen.”

Gözlerim büyüdü. Murphy’nin arkasını görebiliyordum. Ağaçların arasında hızla ona doğru hareket eden loup-ga-

rou'yu görebiliyordum. Murphy'ye odaklandığını gördüm, kötülüğünün ve açlığının ona doğru yayılıp onu içine aldığı-
nı gördüm.

Konuşamıyordum. Ne tilsimi bozabilir, ne de muskayı çevirmeyi bırakabilirdim. Bunu yapmak topladığım enerjiyi, içimde kalan son kuvveti serbest bırakırdı. Başım, başka herhangi bir gece olsa bana çılgınlık atıracak bir ağrıyla inliyordu. Mavi ışıktan bir zincirin ucundaki muskayı, parlak beyaz beş köşeli yıldızı döndürmeye, etrafa ışık zerrecikleri saçmaya devam ettim.

“Çok ciddiym, Harry,” dedi Murphy. “Ne yaptığını bilmiyorum, ama yere yat.” Gözleri ciddiydi. Silahı kaldırarak horozu geriye itti.

Güven. Bana duyduğu bütün güven yok olmuştu. Ona ihanet etmeye çalıştığımı düşünmesine neden olan bir şey görmüş ya da düşünmüştü. Loup-garou hızla yaklaşırken, midemde kötü bir hisle, Susan ile Alfaların minibüse ulaşmak şöyle dursun, mülkün dışına çıkma fırsatı bile bulamadığımı düşündüm. Eğer loup-garou beni haklarsa bir av köpeği gibi izlerini sürecektir, onları birer birer öldürecek ve parçalayacaktı.

Yalvaran bir sesle, “Harry,” dedi Murphy. Eli titriyordu. “Lütfen, Harry. Yere yat.”

Loup-garou aniden koşuşturarak ağaçlardan dışarı çıktı, Murphy de ateş etmeye hazırlanarak bir nefes aldı. Muskayı çevirmeyi sürdürdüm ve başım parçalanacak gibi ağrıya da gücün büyüdüğünü hissettim. Ve kararımı verdim. Sadece

Murphy beni vurmadan işi bitirebileceğimi ümit ettim. Geçmiş birkaç günde yaşanan her şey o tek ana indirgenmişti.

Zaman yavaşladı ve bana sahneyi acı verici bir ayrıntıyla izleme fırsatı verdi.

Loup-garou Murphy'nin üzerinde yükseldi ve havada ona doğru sıçradı. Hâlâ devasa, hâlâ güçlü ve her zamankinden daha korkutucuydu. Murphy'nin sarışın başını hedefleyen ağzını alabildiğine açmıştı ve onu tek bir hareketle ezecekti.

Silahının titreyen namlusunun arkasından dikkatle bakan Murphy gözlerini kıstı. Namluda beliren alev bana doğru uzandı. Benden uzaklığı altı metreden azdı. Iskalamasının mümkün olmadığını düşündüm ve bir üzüntü sancısıyla, ölmeden önce ondan her şey için özür dileme fırsatı istediğimi düşündüm.

Kurşunun sesi yüzüme bir tokat gibi vururken “*Vento servitas!*” diye bağırdım ve büyüyü, daireyi ve muskayı serbest bıraktım. Büyünün gücü, içimde kalmış bütün güç, dairenin ve zenginleştirmeye ayırdığım sürenin etkisiyle odaklanmış ve şiddetlenmiş bir biçimde dışıma çıktı ve sıçrayan loup-garou'ya doğru hızla uçu. Sıcak ve acı verici bir şey göğsüme bir darbe vurdu –neredeyse sırtıma vurmuş gibiydi. Artık aldırmayacak kadar zayıf ve yorgun bir halde öne devrildim. Ama muskaya olanları izledim.

Beş köşeli yıldız, bembeyaz bir kuyruklu yıldız gibi loup-garou'ya doğru uçu ve yarattığın göğsüne eski bir ağaca çarpan yıldırım gibi çarptı. Bir ışık parlaması oldu, çok fazla güç bir enerji dalgası şeklinde açığa çıktı ve aynı anda mistik

madde loup-garou'nun yaralanmazlığını aştı, deldi ve kör edici mavi-beyaz kıvılcımlar saçarak içinde yol aldı. Yaratığın göğsünden mavi bir ateş fışkırdı, siyah kalbindeki kan kör edici bir alevle tutuştu ve yaratık ızdırapla geriye eğilerek çığlık attı. Gök gürlemesi, başka parıltılar ve bağırان birinin sesi geldi. Belki de bağırان bendim.

Loup-garou toprağa düştü. Ve değişti. Ağzı eriyerek bir insan yüzüne dönüştü. Dişleri ve pençeleri solup gitti. Çarpık kasları çok geçmeden yok olacak şeffaf, olağandışı çamur kürelerine döndü. Kürkü kayboldu. Düğümlü uzuvlar düzleşek insan kolları ve ayakları haline geldi –sonunda önümde yatan yaratık MacFinn'e dönüştü. Kısmen yan yatıyordu ve bir elini kalbine bastırmıştı.

Muskamın gümüşü parmaklarının arasından döküldü ve göğsünden aşağı sallandı. Bir an başını indirip yaraya bakakaldı, sonra gevşediğini gördüm. MacFinn yukarıya baktı. Yüzünde bütün o üzüntüyü, acıyı ve dengesiz öfkeyi, kendini kontrol edemediğı, bütün istediğı yabani hayat için bir park açmak olduğı halde ölüme ve tahribata yol açmaya lanetlendiğı bütün o yıllar boyunca hissettiğı her şeyi gördüm. Ardından hepsi sel halinde içinden çıkıp gitti. Bana bakan gözleri berraklaşıp ısındı ve bana hafifçe, sessizce gülümsedi. Bu bir bağışlama ifadesiydi. Anladığını gösteren bir şeydi.

Sonra başı yere düştü ve öldü.

Çok geçmeden ben de karanlığa gömüldüm.

OTUZ DÖRT

Uyandım.

Bu kadarı bile beni şaşırttı.

Uyandığımda ayın hâlâ tepede olduğunu gördüm ve Murphy'nin alnıma koyduğu elini hissettim.

"Hadi, Harry," diye fısıldadı. "Bunu bana yapma."

Gözlerimi birkaç kere kırıştırdım ve "Beni vurdun, Murph. Beni vurduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım.

Gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırıştırdı. Yumuşak bir sesle, "Seni aptal pislik," dedi. "Sana söylediğimde yere yatmalıydın."

"Meşguldüm."

Omzunun üzerinden MacFinn'in sessiz, hareketsiz vücuduna göz attı. "Evet. Sonradan gördüm." Yeniden bana döndü, biraz öteme bakarak başka bir yere odaklandı.

"Sorun değil," dedim. "Seni affediyorum." Bu dediğimin çok cömertçe, bir insanın son anlarına yakışır bir söz olduğunu düşündüm.

Murphy bana gözlerini kırparak baktı. Sonra sertleşti. "Ne dedin ne dedin?"

“Seni affediyorum, Murph. Beni vurduğun için. İşin, ve-saire. Anlıyorum.”

Murphy tehlikeli bir biçimde gözlerini kısıtı. “Yani sanı-yorsun ki...” dedi. Yüzü iğrenmeyle çarpıldı, bir an öksür-dükten sonra bir tarafa tükürdü. Yeniden başladı. “Sanıyor-sun ki hâlâ kötü adamlardan biri olduğunu düşünüyordum ve teslim olmadın diye seni vurdum, öyle mi?”

Tartışamayacak kadar zayıf düşmüştüm ve başım dönü-yordu. “Hey, bu anlaşılır bir şey. Üzülme.” Ürperdim. “Öyle üşüyorum ki.”

Murphy “*Hepimiz üşüyoruz, seni moron,*” diye çıkıştı. “Bi-zi o lanet olası çukura atıkları sıralarda bir soğuk hava cep-hesi geldi. Sıcaklık şimdiden beş dereceye düşmüş olmalı, üstüne üstlük ıslağız. Doğrul, El Cid.”

Ona gözlerimi kırparak baktım. “Ben... Şey. Ne?”

“Doğrul, şapşal,” dedi Murphy. “Arkana bir bak.”

Doğruldum. Akşamın daha erken saatlerindeki halime kıyasla çok da fazla canım acımayınca bir kere daha şaşırdım. Arkama baktım.

Denton yerde yatıyordu. Bir elinde kopmuş bir dalı sopa gibi tutuyordu. İyice açtığı gözleri dikkat ve acımasızlıkla do-luydu, yüzü de kan kaybından sararmıştı. Alnının tam orta-sında düzgün bir delik vardı. Bir an cesede gözlerimi kırpa-rak baktım.

“Ama... Nasıl...?”

“Onu vurdum, seni pislik. Tam o çıplak kadına, Tera West’e ilk yardım yapmayı bitirip geri dönmüştüm ki, Den-

ton arkandan koşarak geldi. Sen ayaktaiken onu güvenle vuramayacak kadar çok titriyordum ve loup-garou'nun *benim* arkamdan geldiğini bilmiyordum." Ayağa kalktı. "Buna inanmıyorum," dedi ve dönüp öteye yürüdü. "Seni vurduğumu düşündün."

"Murph," diye protesto ettim. "Murph, üstüme gelme. Yani, ben düşündüm ki..."

Omzunun üzerinden bakıp burnundan soludu. Hoş, küçük, düğme biçiminde burnu olan birine göre bunu iyi becerir. Saçını arkaya atarak, "*Düşünmedin*, Dresden," dedi. "Çarpıcı ölüm sahnesi. Asil bir fedakarlık, ha? Seni fena halde yanlış mı anladım? Hah! Seni anlıyorum, ahbab. Seni gösterişçi, küstah, kendini beğenmiş, şöenist, iflah olmaz derecede eski kafalı, aptal, inatçı..." Murphy canlı ayrıntılarla ve uzun uzadıya bana sövmeyi sürdürerek polis ve ambulans çağırmaya gitti. Kadının sesi kulaklarıma müzik gibi geldi.

Çimlerin üstünde yorgunlukla ama gülümseyerek yattım. Aramızda bir sorun kalmamıştı.

Polis, Marcone'un mülkündeki karışıklığı çözmeye çalışırken büyük zorluk çekti. Bütün kurt kemerlerini toplamaya özen gösterdim. Onları oracıkta, ağaç dallarıyla oluşturduğumuz kötü kokulu bir ateşte yaktık. Kemerleri atmak benim için çok zordu. Benim yerime Murph attı. Bazen ona asla açıklayamayacağım şeyleri anlar. Sonra Murph ile beraber Carmichael'in cenazesine gittim. O da benimle Kim Delaney'inkine gitti. Bunlar arkadaşların birbirleri için yaptıkları şeylerdir.

Bay Hendricks'in, siyah asker kıyafetinin altına kurşun ge-

çirmez yelek giydiği anlaşıldı. O gece nihayet olay yerinden ayrılırken ambulanda beni onun yanına yatırdılar. Göğsünü açmışlardı ve bütün gövdesi mor berelerle kaplıydı, yani iki-miz de aynı durumdaydık. Bana sessizce, ters ters baktı, ama yüzündeki oksijen maskesinden yeterince düzenli nefes alı-yordu. Onu canlı gördüğümde saçma da olsa neşelendim. Her şey göz önüne alındığında, beni suçlayabilir misiniz?

Marcone genel prensipler gereği tutuklandı, ama aleyhi-ne kanıt bulunamadı. Her şey onun mülkünde gerçekteştiği halde, FBI ajanlarının vücutlarındaki yaralar hepsinin birbir-lerini temizlediğini, ya da bir hayvana kurban gittiğini gös-teriyordu. Elbette Denton dışında. Oradaki polis memurla-rının hiçbirinin izin belgesi yoktu, vesaire. Duyduğuma gö-re avukatları üç saatten kısa sürede serbest kalmasını sağla-mışlar.

Marcone birkaç gün sonra beni aradı ve, “Bana hayatınızı borçlusunuz, Bay Dresden. İş konuşamayacağımızdan emin misiniz?” dedi.

“Benim bakış açım göre, John,” dedim ona, “sen bana ha-yatını borçlusun. Ne de olsa iplerini kesip serbest kalsan bi-le çukura düşecek ve bizimle beraber parçalanacaktın. Sanı-rım hayatta kalmak için en iyi şansının beni, bu tür şeylerle uğraşan büyücüyü, onunla ilgilenmem için serbest bırak-makta yattığını düşündün.”

“Elbette,” dedi Marcone. Sesinde bir hayal kırıklığı tınısı vardı. “Sadece bu durumu fark etmediğini ümit ediyordum. Yine de, Harry-”

“Bana Harry deme,” dedim ve telefonu yüzüne kapadım.

Susan loup-garou’nun ölümünü oldukça iyi bir zoom objektifi ve özel ışığa duyarlı filmle elli metreden az bir mesafeden filme aldı. Muskamdan gelen ışık, çok fazla ayrımıyı göz önüne sermeden sahneyi çarpıcı bir şekilde aydınlatmıştı. Yalnızca sırtım görülebiliyor ve parlayan bir sopayı çevremde döndürdükten sonra belli belirsiz hatları olan büyük ve kürklü bir şey olarak görünen canavara atmışım gibi gözüküyordu. Büyüyü açığa çıkardığım anda yaklaşık bir saniyelik bir parazit patlaması başlıyordu. Büyü Susan’ın kamerasını o kadar uzaktan bile bozmuştu.

Filmde parazit temizlendikten sonra, Murphy’nin Denton’u tam sopayı beynime indirecekken vurduğu görülebiliyordu. Murphy sonra Rambo gibi yana sıçrayarak, kürklü, belirsiz varlığın yolundan çekiliyor ve bir refleks hareketiyle şarjörünün kalanını ona boşaltıyordu.

Murph ile ikimiz kurşunların yaratığa zarar vermediğini, ateş etmesinin sadece bir refleks olduğunu biliyoruz, ama benim ilgiye ihtiyacım yok. Kameraya göre Murph tam bir kahramandı ve bu bana uyuyordu.

Susan’ın filmi sabah haberlerine çıktı ve sonraki iki gün boyunca WGN Channel Nine’da yayınlanıp Chicago halkını oldukça etkiledi. Film Murphy’nin oy verenler arasında popülerliğinin artmasını sağladığı için, bir grup belediye encümen üyesi Murphy’ye yardım ellerini uzattılar ve İçişleri’nin soruşturması durduruldu. Murphy artık eskisine göre biraz daha fazla nüfuza sahip.

Belediye Binası'ndaki politikacılar, parasını verip ofisinin kapısına gerçek bir isim tabelası asturdılar.

Tuhaf olan şeydu ki, film o iki günden sonra kaybolup gitti. Hiç kimse ne olduğunu bilmiyordu, ama özel WGN Channel Nine video kasedini içeren odadaki film teknisyeni de ortadan kayboldu ve geriye sadece etrafa dağılmış birkaç kalitesiz kopya kaldı. Birkaç gün sonra bazı uzmanlar seslerini yükseltip kasedin muhtemelen sahte olduğunu iddia ettiler ve bir tabloidin hazırladığı basit bir asparagas diye kötülerdiler.

Bazı insanlar doğaötesinin gerçek olduğu düşüncesiyle baş edemiyorlar işte. Federal hükümet fazlasıyla öyledir. Ama düşünüyorum da, eğer devletteki herhangi biri *gerçekten* inanıyorduyse, kurtadamların varlığına ve yerel bir FBI ajanının dengesizliğine dair kanıtın haber bültenlerinde çarşaf çarşaf gösterilmemesini tercih ederlerdi.

Filmin ortadan kaybolması, Susan'ın *Arcane* gazetesinde terfi etmesini, maaşına iyi bir zam almasını ve Larry King'in programıyla başka birkaç yere konuk olmasını engellemedi. Bu programlarda iyi de konuştu ve insanların düşünmesini sağladı. Sütununu başka gazetelere de satıyor. Belki, birkaç yüzyıl sonra, insanlar açık fikirle dünyada gerçekten olanlar üzerine düşünmeye hazır hale gelebilirler.

Ama bundan kuşkuluydum.

Susan beni gördüğünde bir canavara dönüşmeye o kadar yaklaşmıştım ki, pekala dönüşmüş de olabilirdim. O yüzden onu bir süre aramadım. Bana baskı yapmadı, ama varlığını

hissettirdi. Bana bazen çiçekler gönderdi, ya da geç saate kadar çalıştığımda ofisime pizza yollattı. Harika bir kızdı.

Tera kötü yaralanmıştı, ama insan biçimine geri dönmesi ve Murphy'nin ilkyardım yapması sayesinde iyileşti. Birkaç hafta sonra Wolf Lake Parkı'nda benimle buluşmak istedi. Gittiğimde oradaydı ve yalnızca uzun, siyah bir manto giyiyordu.

“Sana yaptığın şeyin gerekli olduğunu söylemek ve hoşçakal demek istedim,” dedi. Sonra mantoyu üzerinden attı. Çıplaktı ve birkaç yeni, kırışik yara izi vardı. “Hoşçakal.”

“Nereye gideceksin?” diye sordum.

O tuhaf amber gözlerini bana çevirdi. “Ailem var,” dedi. “Onları uzun süredir görmedim. Şimdi onlara geri döneceğim.”

“Belki bir ara beni ararsın?”

Gözleri kıvılcımlandı ve bana biraz üzgün bir tavırla gülmüsedti. “Hayır, Harry Dresden. Benim türümün yolu o değildir. Bir kış Kuzeybatı'daki yüksek dağlara gel. Belki de orada olurum.” Sonra ışıldayarak büyük bir kurda dönüştü ve batan güneşe doğru uzaklaşarak kayboldu.

Kurda dönüşen onca insan olduğu halde, bir kurdun şekil değiştirerek insana dönüşmesi olasılığı asla aklıma gelmemişti. Derin derin düşünerek Tera'nın mantosunu yerden aldım ve zihnimi olasılık alanlarına daha açık tutmamı hatırlattın diye eve götürdüm.

Alfalar benim tapılacak biri olduğuma karar verdiler. Bu da benim için çok da heyecan verici bir durum sayılmaz. On-

larla beraber kampa çıkmamı istediler. İsteksizce bu davete uyduğumda, yarım düzine genç hep beraber bana dostluk ve bağlılık yemini ettiler, ben de zamanımı gözlerimi kırparak ve bir şey söylememeye çalışarak geçirdim. Kötü güçlere karşı çıkacakları, anlamlı bir haclı seferinde onlara önderlik etmemi çok istiyorlar. Lanet olsun, ben faturalarımı bile ödemekte zorluk çekiyorum.

Zaman ayırıp bütün olanlara biraz kafa yorduğumda, son birkaç ayda yaşananların rastlantı olamayacak kadar çılgınca olduğunu düşünmeden edemedim. Önce ansızın güçten sarhoş olmuş bir kara büyücü ortaya çıkmıştı ve beni bir anda öldürmemesi için kalesine gitmek ve onunla kozlarımı paylaşmak zorunda kalmıştım. Sonra da Denton ile adamları büyülü kurt kemerleriyle boy göstermiş ve ortalığı birbirine katmıştı.

Geçen bahar ortaya çıkan o büyücünün arkasında tam olarak kimin olduğunu asla bulamamıştım. Bilirsiniz, kara büyücüler öyle şapkalı mantarlar gibi yerden bitmezler. İblis çağırarak, tören büyüleri yapmak ve klişe kötü adam vaazları vermek gibi karmaşık şeyleri birinin ona öğretmiş olması gerekiyordu. Bu öğretmen kimdi?

Ve altı ay sonra da Denton ile iş arkadaşları boy göstermişlerdi. Biri onlara o kemerleri vermişti. Biri Denton'a tehlikeli olduğumu söylemiş, benim ya da Konsey'den benim gibi birinin peşine düşeceği konusunda uyarılmıştı. Ve bu uyarıyı yaparken ona beni hedef göstermişti, yani beni öldürmeye kararlıydı.

Ben tesadüflere pek inanmam. Beyaz Konsey'deki düşmanlarımdan biri olabilir miydi? Yoksa benden nefret eden bir Yok Diyar varlığı mıydı? O ya da bu sebeple birçok fena varlığın listesine girmiştin.

Bir gece ateşin önünde Mister'a, "Biliyor musun?" dedim. "Belki de sonunda keçileri kaçırdım, ama birinin beni öldürmeye çalışıyor olabileceğini düşünüyorum."

Mister başını kaldırıp mutlak bir aldırılmazlıkla dolu bir yüzle bana baktı, sonra karnını okşayayım diye sırtüstü yattı. Okşadım ve ateşin önünde düşünceli ve rahat bir tavırla o kişinin kim olabileceğini düşündüm. Ardından belki de biraz bunalmışımdır düşündüm. İki haftadır sadece işten eve, evden işe gitmiştim. Çok fazla iş ve oyun oynamamak, Harry'yi paranoyak bir çocuk yapar.

Telefona uzandım ve Susan'ın numarasını çevirmeye başladım. Mister onaylar gibi elime vurdu.

"Ya da belki beladan uzak duramayacak kadar aptalımdır, ne dersin?"

Mister'ın göğsünden derin, doğrulayıcı bir mırıltı yükselmeye başladı. Arkama yaslanarak Susan'ı davet ettim ve sıcak ateşin keyfini çıkardım.

HARRY DRESDEN-BÜYÜCÜ

KAYIP EŞYALAR BULUNUR.
PARANORMAL SORUŞTIRMALAR. DANIŞMA. TAVSİYE.
MAKUL FİYATLAR.

AŞK İKSİRLERİ, BİTMEZ TÜKENMEZ SERVETLER,
PARTİLER YA DA DİĞER EĞLENCELER İŞ KAPSAMI DIŞINDADIR.

Dresden'e pek iş gelmiyordu... Daha doğrusu hiç gelmiyordu.
Chicago telefon rehberine kayıtlı tek aktif büyücünün oldukça meşgul olduğunu
zannedebilirsiniz. Oysa son zamanlarda *Harry Dresden* ne büyüyle ilgili,
ne de günlük bir iş bulabilmişti.

Ama tam da güzel bir yemek yemeye yetecek kadar parası bile kalmamışken,
onun özel uzmanlığını gerektiren bir cinayet işlendi.

Vahşice parçalanmış bir ceset. Tuhaf görünümlü pati izleri. Dolunay.
Uç tahmin hakkınız var –ve ilk ikisi sayılmayacak...

BÜYÜ. İNSANI ÖLÜME GÖTÜREBİLİR.

